ELLEN MARIE WISEMAN

Yetim Koleksiyoncusu

Gelmiş geçmiş en güçlü ilaç sevgidir...

ARKADYA

ROMAN

"Ellen Marie Wiseman yine o muhteşem kalemini konuşturmuş ve tarihin en ölümcül salgınlarından birinin yaşandığı yılları, elinizden asla bırakamayacağınız duygu dolu, sürükleyici bir kitaba dönüştürmüş."

Publishers Weekly

"Sevginin, inancın aşıladığı gücün en ölümcül virüse bile karşı durabileceğini her kelimesinde hissettiren muhteşem bir başyapıt."

Stephanie Dray, New York Times Çok Satanlar Yazarı

Yetim Koleksiyoncusu

ELLEN MARIE WISEMAN



ARKADYA YAYINLARI

YETİM KOLEKSİYONCUSU
ELLEN MARIE WISEMAN
Özgün adı: The Orphan Collector

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çeviren: Duygu Parsadan Gülseven
Editör: Çağla Dirice Çakır
Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt
Kapak Tasarım: Ayşe Çalışkan

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: My Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Ağustos 2020
Yeni Baskı: 2023

ISBN: 978-605-69556-9-3

© Ellen Marie Wiseman, 2020
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Keşim Telif ve
Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla
Kensington Publishing Corporation'dan alınmış olup
Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir.
Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Yetim Koleksiyoncusu

ELLEN MARIE WISEMAN

İngilizceden Çeviren
Duygu Parsadan Gülseven



Canım aileme
Her biriniz benim kıymetlimsiniz

Birinci Bölüm



Pia

28 Eylül 1918

Ölümcül virüs, güneşli bir eylül gününde Philadelphia'nın kaldırım taşlı sokaklarında sinsice yayılıyordu. Özgürlük Kredisi Geçit Töreni'ni* izleyen coşkulu kalabalık, Philip Sousa'nın vatansever marşlarıyla her şeyden habersiz eğleniyordu. İki yüz binden fazla erkek, kadın ve çocuk, Amerikan bayrakları sallıyor, üç kilometre uzunluğundaki geçit törenini en önden görebilmek için birbirini itip kakıyordu. Arka sıradakiler ise caddeden geçen bandolara, izcilere, kadın destekçilere, bahriyelilere, gemicilere ve askerlere tezahüratlar yağdırıyorlardı. Gökyüzünde uçaklar uçuyor, koşum atları havan toplarını çekiyor, askeri gruplar tüfekleriyle gösteriler sergiliyor, kilise çanları çalıyor, polis düdükleri ötüyor, eski dostlar kucaklaşıp tokalaşıyor, çiftler öpüşüyor, çocuklar şeker ve sodalarını paylaşıyorlardı. Deniz kuvvetlerine ait tersaneden, ölümcül bir hastalığın sızdığından habersiz olan coşkulu seyirciler, yerel hastanelerin

* Birinci Dünya Savaşı'nda, ABD'nin müttefik kuvvetlerin ihtiyaçlarını karşılamak için sattığı savaş tahvillerine dikkat çekmek amacıyla yapılan geçit törenidir. (Ed. N.)

bir önceki gün iki yüzden fazla kişiyi kabul ettiğini ya da birçok bulaşıcı hastalık uzmanının belediye başkanına etkinliği iptal etmesi için baskı yaptığını bilmiyorlardı. Gerçi bunun pek önemi olmazdı. Tüm bu insanlar ordularını desteklemek, savaş tahvili satın almak ve savaş zamanında vatan sevgilerini göstermek için oradaydılar. Avrupa'da zafer kazanmak –ve Almanları Amerika'dan uzak tutmak– akıllarındaki yegâne şeydi.

Seyircilerin çoğu Boston'ı ve New York'u vuran gripten haberdardı. Fakat Philadelphia Phipps Enstitüsü'nün laboratuvar yöneticisi, sıkıntıya sebep olan bu gribin kaynağını saptadığını açıklamıştı: Pfeiffer Basili. Yerel gazeteler de hastalığın tehlike arz etmediğini çünkü çok eski olduğunu yazıp, genellikle kirli hava, sis ve böcek istilası ile birlikte geldiğini duyurmuştu. Philadelphia'da bu yazılanların hiçbiri yoktu. Dolayısıyla herkes Sağlık Bakanlığı'nın tavsiyelerine –ayaklarını kuru tutmak, üşütmemek, daha fazla soğan yemek, evlerini havalandırmak– uyduğu sürece bir sıkıntı yaşamazdı.

Öte yandan on üç yaşındaki Pia Lange bir şeylerin yolunda olmadığının farkındaydı. Bunun tek sebebi en yakın arkadaşı Finn Duffy'nin ona, ağabeyinin yerel bir meyhanenin dışında gördüğü ölü denizcilerden bahsetmiş olması değildi. Telefon direklerine ve binalara asılmış afişlerdeki "Hapşırmak ya da öksürmek zorunda kaldığınızda daima mendille, kâğıt peçeteyle veya bir tür kumaşla ağzınızı kapatın," ya da "Ağzını Kapat! Grip Ağızdan ve Burundan Saçılan Damlacıklarla Yayılır!" gibi yazılar yüzünden de değildi.

Pia bir şeylerin ters gittiğini biliyordu çünkü bu mahşeri kalabalıkta hasır bir bebek arabasındaki ikiz kardeşlerini

iten annesini takip ederken içini bir huzursuzluk hissi kaplamıştı. Bu, yaz günü yağan gök gürültülü sağanaktan önceki bunaltıcı hava ya da hastalanmadan önce karnında hissettiği rahatsızlık gibi bir şeydi. Kalabalıkta kendini tedirgin hissetmeye alışkındı. Philadelphia'nın işlek caddelerine adım attığı ilk gün yaşadığı paniği hiç unutmuyordu. Finn'in ısrarıyla Hog Adası'ndaki bir savaş gemisinin suya indirilişini izlemeye gittiklerinde yaşadığı tedirginlik de dün gibi aklındaydı. Etkinliğe Başkan Wilson dâhil otuz bin kişi katılmıştı ve deniz, Amerikan bayraklarıyla donatılmış römorkörlerle, buharlı gemilerle ve mavnalarla doluydu.

Fakat bu seferki farklıydı. Adlandıramadığı ağır, gözle görülmez ve tehditkâr bir şey onu olanca ağırlığıyla eziyor gibiydi. Önce sıcak hava ve tıklım tıklım kaldırımlar yüzünden olduğunu düşündü. Ama sonra kaçmaya çalışarak büyüdüğü o tanıdık, boğucu hissi fark etti. Eskiden biri geldiğinde annesinin önlüğünün arkasına saklanan ve neden sürekli tek başına oynamak istediğini bir türlü açıklayamayan o küçük kız gibi hissediyordu. Tokalaşmak, sarılmak veya birinin kucağına oturmak istemeyen o küçük kız gibi. Top oynamaya ya da ip atlamaya davet edilmediği için memnun olan fakat bir yandan da kalbi kırılan o küçük kız...

Töreni daha iyi görebilmek için sokak lambalarına tırmanan yırtık ceketli, yamalı pantolonlu çocuklara baktı. Gitgide artan kalabalıktan kaçmak için onlara katılabilmeyi diledi. Çocuklar bağırıyor, gülüyor, kasketlerini sallıyor, devasa Amerikan bayrakları altındaki direklere maymunlar gibi asılıp sallanıyorlardı. Pia onlar gibi olmayı her şeyden çok isterdi. Onlar gibi umursamaz ve bir şeylerin ters

gittiğinden habersiz olmak. Fakat bu imkânsızdı. Ne kadar denerse denesin, o herkes gibi olamazdı.

Bakışlarını yeniden kaldırıma çevirdiğinde annesinin gözden kaybolduğunu fark etti. Ona seslenmek için ağzını açtıktan hemen sonra dilini ısırdı. Artık ona Mutti diye seslenmemesi gerekiyordu –en azından yüksek sesle. Bundan böyle halk içinde Almanca konuşulması yasaklanmıştı. Yasalar ne derse desin, Pia'nın anne babası onun için daima Mutti ve Vater olacaktı. Ancak o kalabalıkta annesine böyle seslenerek dikkat çekmeye cesaret edemedi. Ona dönük sırtların ve omuzların üzerinden bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Birkaç metre ilerideki annesinin soluk kahverengi şapkasını görünce ona yetişmek üzere adımlarını sıklaştırdı. Hızla yürürken yoldaki insanlara çarpmamak için aniden duruyor, sağa sola sıçrıyordu.

Nihayet yine annesinin arkasındaydı. Üst dudağında biriken teri silerek rahat bir nefes aldı. İhtiyacı olan son şey bu şehirde kaybolmaktı. Bedenini ufaltabilmek adına kamburunu çıkarıp annesine mümkün olduğunca yakın yürümeye başladı. Etraftaki çıplak kollardan ve ellerden kaçınmak için eğilip bükülüyor, annesinin yavaşlamasını diliyordu. Keşke o da bebek arabasının içine kıvrılıp ikiz kardeşlerinin battaniyesinin altına saklanabilseydi. Törene gelmenin zor olacağını biliyor olsa da bu kadarını ummamıştı.

Kendini bildi bileli son derece utangaçtı. Annesi, bebekken onu herkesin kucağına alamadığını çünkü dünyanın sonu gelmiş gibi ağladığını söylerdi. Pia ise çekingenliğin herkes için aynı olduğunu sanırdı. Bu onun için tıpkı yüksek ateş, karın ağrısı veya boğaz kaşıntısı gibi bir şeydi. Bazen annesi onu yanaklarını sıkmak isteyen adamlardan ya da zararsız

olduklarını göstermek için ona el sallayan yaşlı kadınlardan korumasaydı ne olurdu merak ediyordu. Ancak bu hisler gün geçtikçe, bilhassa son birkaç ay içinde değişmişti. Birinin çıplak tenine değdiğinde başka duygular hissetmeye başlatmıştı. Başında ya da göğsünde keskin bir acı, kolunda ya da bacağında tuhaf bir ağrı gibi. Bu her zaman olmasa da kendisinde bir sorun olup olmadığını merak ettirecek kadar sık yaşanıyordu. Şimdi ne zaman manifaturacıya ya da sebze haline gitse kalabalık kaldırımlardan uzak durmak için caddelerden –atların, faytonların, bisikletlerin ve otomobillerin arasından– yürüyordu. Satıcıya para vermek ise onu ter içinde bırakıyordu. Bu yüzden çoğu zaman paraları tezgâhın üzerine bırakıveriyordu. Ne yazık ki bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Annesine –veya başka birine– anlatmak söz konusu bile olamazdı. Özellikle de var olmayan şeyler gördüğü için ömrünün ikinci yarısını, Almanya'daki bir akıl hastanesine kapatılarak geçiren büyük teyzesi Lottie'yi öğrendikten sonra. Ne kadar utanıp korksa da bir akıl hastanesine kapatılma riskini göze almak istemiyordu.

Kalabalık kaldırımlarda annesini takip ederken en büyük korkusu bir anda gerçek oldu. Keten takım elbiseli ve hasır şapkalı bir adam, kalabalığın arasından sıyrılarak Pia'ya çarptı. Önce güldü, sonra ne yaptığını fark edip özür diledi. Daima gülümseyip kibar olmayı öğrenerek büyüyen Pia zoraki bir tebessüm etti. Bunu yapmakta o kadar iyiydi ki bu bazen onu korkutuyordu. Fakat sonra adamın yanağını sıkmasıyla göğsünde derin bir acı hissetti. Kalbi ikiye bölünmüş gibiydi. Göğüs kafesine saplanmış bir bıçak göreceğinden emin bir şekilde üzerine göz gezdirdi. Ama ne bir bıçak ne de un çuvalından yapılmış elbisesinden süzülen

kanlar vardı. İncecik elbisesi düzgün, lekesiz ve o sabah ilk giydiği anki kadar temizdi. Adamdan uzaklaşmak için bir iki adım geriledi. Fakat adam acıyı da beraberinde götürerek ortadan kaybolmuştu. Pia ise yaşadığı acının yoğunluğuyla hâlâ titriyordu.

Derken minik, soğuk bir el onunkine yapışıverdi. Pia göğsünün sıkıştığını ve her nefeste daha da daraldığını hissetti. Ezilen ciğerlerinin sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Elini hızla geri çekerek aşağı baktı. Fırfırlı elbisesinin içindeki küçük bir kız gülümseyerek ona bakıyordu. Bir yabancı olduğunu fark edene dek Pia'ya bakmayı sürdürdü. Sonra korkuyla yüzünü buruşturup telaşlı gözlerle kalabalığı aradı ve annesine seslenip koşarak kalabalığa karıştı. Kızın gitmesiyle Pia yeniden nefes almaya başladı.

Uzun kaldırımlarla, yan yana binalarla ve sayısız insanla dolu bu yerde olmak yerine masmavi gökyüzünün altında yemyeşil açık alanların, kır çiçeklerinin ve geyik sürülerinin olduğu Pennsylvania'da, Hazleton'da olmayı ne çok isterdi. Philadelphia'da birine çarpmadan on adım bile yürümek mümkün değildi. Bütün görüntüler, sesler, kokular, ona ürkütücü ve yabancı geliyordu. Civar sokaklar çöplerle ve lağım sularıyla doluydu. Kuytu köşelerde Pia'nın şimdiye dek gördüğü en büyük sıçanlar cirit atıyor, bir duvardan diğerine hızla koşuyorlardı. Her caddede tramvaylar, faytonlar ve otomobiller kendilerine yer bulabilmek için savaşıyor, kaldırımlarda Pia'nın sayabileceğinden çok daha fazla insan yürüyordu. Şehir ona, arılar yerine insanlarla dolu olan bir kovanı andırıyordu. Birden çok ailenin iki ya da üç odaya sıkıştığı sıralı evler bile tıklım tıklımdı. Hazleton'daki maden köyünde de zorluk çektiklerine şüphe yoktu;

barakalarının duvarları kâğıt gibi inceydi, giysilerinden mutfak masalarına kadar her şey kömür tozuyla kaplı gibiydi ve en kötüsü, babalarının kömür çıkarma işi tehlikeli ve zahmetliydi ama bunların hiçbiri ev özlemini azaltmıyordu. Babasının bir yıl kadar önce şehirde daha tehlikesiz bir iş bulmuş olmasına seviniyordu. Öte yandan avludaki tavukları ve komşularının ön verandalarının altında uyuyan tazısını özlüyordu. Okuma yazmayı öğrenmek için dul Bayan Wilcox'un evine gittiği toprak yolu özlüyordu. Dağ patikalarını ve ön kapılarının önünde yetişen çimenleri özlüyordu. Babası onun Hazleton'ı özlediğini çünkü Bavaria'nın engebeli tepeleriyle yeşil çayırlarının hasretini çektiğini söylemişti. Pia, Amerika'ya gidecek gemiye bindiklerinde sadece dört yaşında olduğunu hatırlattığında ise gülmüş ve Almanya'nın onun kanında var olduğunu öne sürmüştü; tıpkı Pia'nın tatlıya olan düşkünlüğü ve babasının annesine olan aşkı gibi.

Babasını düşünmek gözlerinin yanmasına neden oldu. Şimdi burada olsaydı onun kocaman, yıpranmış elini tutabilir, uzun, kaslı bedenine yaslanabilirdi. Babası onun parmaklarını hep yaptığı gibi iki kez hızlıca sıkardı. Bu, 'seni seviyorum' anlamına geliyordu. Pia da onun parmaklarını sıkarak karşılık verir, ardından birbirlerine bakarak küçük sırlarından memnun bir şekilde gülümserlerdi. Babasını gören kimse onun yufka yürekli, daima ıslık çalan, şarkı söyleyen ve şakalar yapan biri olduğunu tahmin edemezdi. Aksine heybetli görüntüsü ve piyanoyu andıran geniş omuzları yüzünden yolundan çekilmek için acele ederlerdi. Yanında babası varken Pia kalabalığın içinde neredeyse kimseye değmeden yürüyebilirdi. Öte yandan bu artık imkânsızdı

çünkü babası, Birleşmiş Milletler'e olan bağlılığını kanıtlamak için Alman-Amerikalı iki arkadaşıyla beraber üç ay önce orduya yazılmıştı. Şimdi Fransa'da bir yerlerdeydi, Pia'nın ise onun ne zaman döneceğine dair bir fikri yoktu. Babası gittiğinde annesinin gözyaşları içinde söylediği gibi, daha güvenli bir işi olsun diye şehre taşınmak hiçbir işe yaramamıştı.

Özgürlük Heykeli kostümü giymiş bir kadın, birden annesiyle Pia'nın arasından geçerek onu düşüncelerinden sıyırdı. Kadının çıplak kolu Pia'nın eline değdiğinde, Pia nefesini tutarak o tuhaf hislerin başlamasını bekledi. Neyse ki hiçbir şey hissetmedi. Kasılmış omuzlarını rahatlatıp nefesini bırakarak sakinleşmeye çalıştı. Tek yapması gereken, şu bir iki saati atlatmaktı. Hepsi buydu. Sonrasında ona sevdiklerinden başka kimsenin dokunamayacağı Shunk Sokağı'ndaki evlerine gidebilirdi.

Annesi manavdaki bir kadınla konuşmak için durduğunda, bir çift soğuk, nemli el Pia'nın gözlerini kapattı. Biri kulağına kıs kıs güldü. Göğüs kafesine saplanan ani, keskin sancı Pia'yı terletip başını döndürdü. Elleri hızla yüzünden uzaklaştırarak arkasını döndü. Bu, okul teneffüslerinde onunla alay eden çilli suratlı çocuk Tommy Costa ile onun iki arkadaşı Angelo DiPrizzi ve Skip Turner'dı. Kahkahalarla gülüp ona dil çıkardıktan sonra koşarak uzaklaştılar. Pia'nın göğsündeki sancı da onlarla birlikte kayboldu.

Annesi geçit törenini izleyebilecekleri bir yer seçtiğinde Pia titriyordu. Evde kalmak için annesine yalvarmış, o ve ikizler dışarıdayken iki odalı evlerini derleyip toplamaya bile söz vermişti. Fakat Pia'nın kalabalıkta nasıl hissettiğini bilmesine rağmen annesi ısrar etmişti.

"Törene gitmek, sadık Amerikalılar olduğumuzu kanıtlamanın tek yolu," demişti ağır aksanlı İngilizcesiyle. "Başkan Wilson bütün Alman vatandaşlarının yabancı düşmanlar olduğunu söylediğinden beri her şey zorlaştı. Yeni yasalara uyuyorum. Alman vatandaşlığını reddetmem için imzalamamı istedikleri belgeleri imzaladım. Parmak izimi verdim. Ancak Özgürlük Kredisi alacak ya da Kızılhaç'a bağışlayacak param yok. Seni ve kardeşlerini doyurmak zorundayım. O yüzden törene gitmemiz gerek. Hepimizin. Babanın savaşa katılması bile komşuları memnun etmeye yetmiyor."

"Ama benim gelip gelmememin bir önemi yok," demişti Pia. "Orada olduğunuzu herkes görecek. İkizlerin de hoşuna gidecek. Siz gelene kadar akşam yemeğini hazırlayabilirim."

"*Nein**." Kelime ağzından çıkar çıkmaz annesinin yüzünü bir endişe kaplamıştı. "Yani hayır. Bizimle gelmelisin. Radyo ve gazeteler herkese Alman-Amerikalı komşularına dikkat etmelerini ve yetkililere ihbarda bulunmalarını söylüyor. Baban gitmeden önce kadının biri bana bağırıp onun gerçek bir Amerikalının işini çaldığını söyledi. Sonra da tükürüp geldiğim yere dönmemi istedi. Seni evde yalnız bırakamam."

Pia, annesinin haklı olduğunu biliyordu. Okulda yaşadığı zorbalıklar, söylediği her şeyin doğruluğunu kanıtlamaya yetiyordu. Etrafta Alman casusların yiyeceklere zehir kattığına ve Alman-Amerikalıların gizlice cephane topladıklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Hatta bazı Almanlar

* *Alm.* Hayır. (Ç. N.)

cezaevlerine ya da toplama kamplarına gönderilmişti. Tüm şehir, Almanların cansız bedenler üzerinde dikildiğini gösteren posterlerle ve 'Almanları püskürtün!' diyerek insanları savaş tahvili almaya yönlendiren ilanlarla kaplıydı. Almanların olduğu kiliseler sarıya boyanmış, Almanca gazeteler kapatılmış, öğrenciler herhangi bir yabancı dil konuşmayacaklarına yemin ettikleri kâğıtlar imzalamaya zorlanmıştı. Bunlar yetmezmiş gibi şehrin önemli noktalarında –su işleri, elektrik dağıtım tesisi, telefon servisi ve üretim tesislerindeki çeşitli santraller– yeterli güvenliği sağlamak amacıyla kurulmuş olan Ulusal Muhafızlar adındaki özel polis örgütü, şimdi Alman göçmenleri gözetlemek için şehrin güney ucunda devriye geziyordu. Bazı şirketler Almanları işe almayı reddettiği için annesi tekstil atölyesindeki işinden olmuştu. Bankadan para çekmek için de izne ihtiyacı olduğundan, kalan az miktarda paralarını yatak odalarındaki minik bir bölmenin içinde, döşeme tahtasının altında saklıyorlardı. Alman usulü lahana turşularının ve hamburgerlerin adı bile 'özgürlük lahanası' ve 'özgürlük sandviçleri' olarak değiştirilmişti.

Öte yandan annesinin haklı olduğunu bilmek bile geçit törenine gitmeyi kolaylaştırmıyordu.

Törenden üç gün sonra okul arkadaşları teneffüste gülerek seksek oynuyor, ip atlıyorlardı. Pia ise her zamanki yerinde, okul bahçesinin arka tarafındaki düz bir taşın üzerinde tek başına oturmuş kitap okuyor numarası yapıyordu. Solgun gökyüzü duman gibi griydi, soğuk bir rüzgâr hafifçe

esiyordu. Neyse ki hırkasını getirmeyi akıl etmişti. Özellikle de gripten korunmak için okulun pencerelerinin açık bırakıldığı şu günlerde... Diz altında biten elbisesinin kolları uzun, pamuklu çorapları da yeterince kalındı. Fakat un çuvalından dikilmiş elbisesi eski ve inceydi. Kitabı kenara bırakıp ellerini örtmek için elbisesinin kollarını çekiştirirken titrememeye çalıştı. Titremesinin sebebi soğuk muydu yoksa Özgürlük Kredisi töreninden beri görüp duyduklarını düşünmeden edememesi miydi?

Bayan Schmidt, annesine yetmiş iki saat içinde şehrin otuz bir hastanesindeki tüm yatakların İspanyol gribi denen yeni bir hastalığın mağdurlarıyla dolduğunu ve hastanelerin hasta kabul etmemeye başladıklarını söylemişti. Dördüncü gün hastalık altı yüzden fazla Philadelphialıya bulaşmış ve bir günde yüzden fazla kişiyi öldürmüştü. Pia, öğretmenlerin de bazı konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Dediklerine göre savaş dolayısıyla doktor ve hemşire eksikliği yaşanıyor, düşkünlereviyle kiliseler geçici hastaneler olarak kullanılıyordu. 'Tükürmek Ölüme Eşittir' yazılı daha fazla afiş asılıyor, polisler bu kurala uymayanları tutukluyorlardı. Bir başka afişte kaldırımdaki salya havuzundan yükselen şeytanın yanında takım elbiseli bir adam duruyor, 'Tükürmeyi Bırak! Salgını Durdur!' gibi yazılar yazıyordu. Herkesin boynunda tülbende sarılmış sarımsaklar ve naftalin topları asılıydı. Bu yüzden sokaklar tuhaf, kötü bir kokuyla doluydu. Pia bunun ölümün kokusu olduğunu düşünmeden edemiyordu. En korkutucusu da hastalananların çoğunlukla gece öldüğünü, yüzlerinin mosmor olduğunu ve ağızlarından, burunlarından, kulaklarından, hatta gözlerinden bile kan boşaldığını duymuş olmasıydı.

Töreni izleyenlerin korkunç görüntüleriyle dolu kâbuslar da görüyordu. Siyah dudaklı, mor yanaklı insanların ağızlarından ve gözlerinden kan geliyordu. Her kâbus gördüğünde ter içinde, kolları ve bacakları çarşafa dolanmış bir hâlde, karnı ve göğsü ağrıyarak uyanıyordu. Sadece düşünmek bile midesinin bulanmasına yetiyordu. Boynuna asılı sarımsakların berbat kokusu da cabasıydı.

Pis kokulu kolyesini çıkarıp çimenlerin üzerine bıraktı. Ardından başını kaldırıp derin bir nefes alarak sonbaharın tanıdık kokularını –nemli toprak, güneş yanığı yapraklar ve baca dumanından oluşan bir karışım– içine çekti. Hava, sarımsaktan kat kat iyi kokuyor olsa da ona geçen yıl yeni okulundaki ilk berbat gününü hatırlatmıştı. Annesinin ve yeni öğretmeninin seslerini hâlâ duyabiliyordu.

"Okula gönderdiğim mektubu okudunuz mu, Bayan Derry?" demişti annesi.

"Evet, Bayan Lange, notunuzu aldım ama anladığımdan pek emin değilim."

"Bağışlayın, ben sadece emin olmak..." Annesi bir an tereddüt etmişti. "Benim Pia'm, şey nasıl diyorsunuz... Hassastır. Kalabalıktan ya da birinin ona dokunmasından hoşlanmaz. Neden bilmem..." diyerek ellerini ovuşturmaya başlamıştı. "Ama normal ve akıllı bir kızdır. Lütfen. Acaba siz diğer çocukların ona–"

"Bayan Lange, ben nasıl–"

"Pia'nın öğrenmesi gerek. Okulda olması gerek. Ben onun..."

"Pekâlâ, Bayan Lange," demişti Bayan Derry. "Evet, elimden geleni yapacağım. Ama çocuklar oyun oynarken birbirleriyle temas kurarlar, özellikle de teneffüslerde.

Bu öğrenmenin bir parçasıdır. Bazen bunun olmasını engelleyemeyebilirim."

"Evet, anlıyorum," diye karşılık vermişti annesi. "Fakat Pia istemezse... Yani diğer çocuklardan biri onu yalnız bırakması gerektiğini anlamazsa... Lütfen..."

Bayan Derry, acıyan gözlerle bakarak annesinin koluna dokunmuştu. "Merak etmeyin, onunla ilgileneceğim. Diğer çocukları da durumdan haberdar edeceğim."

Annesi başıyla onaylayıp yorgun bir tebessüm ettikten sonra Pia'ya veda ederek ayrılmıştı.

O ilk günden sonra Bayan Derry ve diğer öğretmenler, Pia'ya göz kulak olmak adına pek bir şey yapmamışlardı. O günün hatırası –annesi ellerini ovuşturarak tuhaf endişelerini şaşkın Bayan Derry'ye anlatmaya çalışırken Pia ezilip büzülüyor, diğer çocuklar da onları izliyordu– sınıfa her adım attığında yeniden canlanıyordu. Sınıf arkadaşları Yağ Satarım, Bal Satarım oynarken o bir kenara çekiliyor, aynı anda hem üzülüyor hem de rahatlıyordu. Tabii öğretmenlerin bakmadığı zamanlarda bazı çocuklar dalga geçip onu dürtüyor ona tuhaf kız ya da ödlek gibi isimler takıyorlardı. Şimdi de savaş yüzünden onu Alman diye çağırıyorlardı.

Neyse ki Finn ile okullar açılmadan önce tanışmıştı. Böylece Finn diğer çocukların etkisinde kalmadan Pia hakkında fikir edinebilmişti. Ailesiyle birlikte yeni evlerine taşındıktan bir gün sonrasıydı. Annesi, babasıyla konuşurken onu merdivende oturması için dışarı göndermiş, bir yere ayrılmamasını sıkı sıkı tembihlemişti. Pia ne hakkında konuşacaklarından emin değildi. Eski evlerini özlüyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Çöp dolu karmakarışık sokakların, kaldırım taşlı caddelerin, birbirine bitişik

evlerin arasında kapana kısılmış hissetmek onu korkutmuştu. Burada yaşamaya nasıl alışacağını merak ederken Finn'in ona yaklaştığını gördü ve arkasındaki kapıya doğru yürüyor olmasını umdu. Fakat Finn basamakların dibinde durdu ve gözünün önüne düşen bakır rengi saçlarını iterek dostça gülümsedi.

"Sen burada yenisin, değil mi?" diye sordu ağır bir İrlanda aksanıyla. "Ben, Finn Duffy, karşı komşunuzum." Karşıdaki dört katlı tuğla binayı gösterdi. Döküntü binanın daracık pencereleri ve siyah bir yangın merdiveni vardı.

Pia zorla gülümsedi. Konuşmak için hevesli değildi ama kaba olmak da istemiyordu. "Evet," dedi. "Dün taşındık."

"Tanıştığımıza memnun oldum, şey... Adın ne demiştin?"

"Ah, affedersin," dedi Pia. "Pia Lange."

"Pekâlâ, tanıştığımıza sevindim, Pia Lange. Misketlerle oynamak ister misin?" Yırtık pırtık pantolonunun cebinden bez bir torba çıkardı.

Pia başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler."

"Öyleyse seninle oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Finn. "Çok yalnız görünüyorsun."

Pia ona yalnız kalmak istediğini söylemeyi düşündü. Fakat yeni hayatına düşman edinerek başlangıç yapmak istemiyordu. Tamam dercesine başını salladı ve kenara kayıp eteğini bacaklarının altına toplayarak ellerinin üzerine oturdu. Finn ona gülümsedikten sonra yanına yerleşti. Arada biraz mesafe bırakmayı ihmal etmemişti. Neyse ki sessizce duruyor, sanki Pia'nın konuşmak istemediğini biliyordu. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş bir hâlde oturuyor, yolun karşısında seksek oynayan saçı örgülü üç kızı seyrediyorlardı. Birinin kolunun altında bir bez bebek

vardı. Bebeğin gevşek başı, kızın her zıplayışında yukarı aşağı sallanıyordu. Kırmızı yanaklı bir grup oğlan, yamalı pantolonları ve yıpranmış ayakkabılarıyla bir konserve kutusunu tekmeliyor, kendilerine pas atılması için birbirlerine bağırıyorlardı. Açık pencerelerden dışarı kızarmış soğan ve ekmek kokularıyla birlikte kesik kesik kahkahalar, konuşmalar ve bir gramofonun tiz müziği süzülüyordu. Binaların arasına çaprazlama asılmış sıra sıra çamaşırlar, nemli havada ıslak ve hareketsiz bir şekilde duruyordu. Her renkten, yaştan ve boyuttan insan, sıcak havada rahatlama umuduyla kendini yangın merdivenine atmıştı. Bazıları ters çevrilmiş leğenlerle kazanların üzerinde oturuyordu.

Kirli bir eşarbı ile bağcıksız ayakkabıları olan yaşlı, siyahi bir kadın, topallayarak Finn ile Pia'nın önünden geçti. Paçavralarla ve eski şişelerle dolu tahta bir arabayı çekiyordu. Üç ev ötedeki taş binanın önünde yedi-sekiz yaşlarında iki çocuk, dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde kart oynuyorlardı. Çocuklardan biri göz ucuyla kadına baktıktan sonra ayağa fırladı ve arabasından bir şey kapıp gülerek arkadaşının yanına koştu. Yaşlı kadın soyulduğundan habersiz bir şekilde yoluna devam ediyordu. Diğer çocuk da yerdeki kartları toplayıp aynısını yaptı. Ardından ikisi de kaçarak uzaklaştılar.

Finn bir anda ayağa kalkıp arkalarından koşmaya başladı. İki çocuk ara sokaklardan birine girip gözden kaybolmadan önce önlerini kesti. Onlara bağırarak Pia'nın pek duyamadığı bir şeyler söyledikten sonra ikisini de kulağından tutarak yaşlı kadına doğru sürükledi. Çocuklar aldıklarını arabaya koyup hızla uzaklaştılar. Giderken kulaklarını ovalıyor, arkalarını dönüp Finn'e ters ters bakarak sessizce

söyleniyorlardı. Yaşlı kadın durup etrafına bakınınca nihayet bir şeyler döndüğünü fark etti. Finn'i gördüğünde ise incecik, eğri büğrü eliyle ona vurup kışkışladı. Finn gülerek Pia'nın yanına döndü. Ellerini iki yana açıp omzunu silkti.

Pia gülümsemeden edemedi. "Onu tanıyor musun?"

"Tanımıyorum," dedi Finn soluklanarak. Pia'nın yanına, basamaklara oturup alnındaki teri elinin tersiyle sildi. "Onu her gün görüyorum. Köşede eski giysilerle şişeler satıyor ama çocukları tanıyorum. Sürekli ortalığı karıştırırlar."

"Senden pek memnun görünmüyorlardı."

"Sanırım değiller," dedi Finn. "Yine de bana sataşamazlar."

"Sevindim. Onları durdurup aldıklarını iade ettirmen çok hoştu."

Finn yan yan güldü. "Ya, harika değil mi? Hoş olduğumu düşünüyorsun. Teşekkürler, Pia Lange."

Pia'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Ne diyeceğini bilemediğinden başını sallamakla yetindi ve seksek oynayan kızları izlemeye devam etti. Acaba söylediğinin gerçekten harika olduğunu mu düşünüyordu yoksa onunla dalga mı geçiyordu? Gülümsemesine bakılırsa iltifatı hoşuna gitmişti. Bu yüzden Pia onun dalga geçmediğini düşündü. Zaten bir önemi de yoktu. Onun Alman olduğunu öğrendikten sonra muhtemelen bir daha onunla konuşmayacaktı.

Finn de dirseklerini dizlerine dayayıp seksek oynayan kızları izlemeye koyuldu. "Biz üç yıl önce İrlanda'dan geldik," dedi. "Siz ne zamandır Amerika'dasınız?"

"Dört yaşından beri," diye yanıtladı Pia.

Finn kaşlarını kaldırarak ona baktı. "O kadar uzun mu?"

Pia onu başıyla onayladı.

"Bunca zamandır Philadelphia'da mı yaşıyorsunuz?"

Pia başını iki yana salladı. "Pennsylvania, Hazleton'dan geldik. Vater... Yani babam kömür ocaklarında çalışıyordu."

Finn dişlerinin arasından sert bir ıslık öttürdü. "Çok zor bir geçim şekli."

Pia bir kez daha başını salladı. Hiç değilse Almanca kelimeye tepki vermemişti. Belki de fark etmemişti.

"Bu şehir ilk geldiğinde biraz bunaltıcı olabiliyor," dedi Finn. "Ama alışacaksın. Buraya gelmemizi isteyen babamdı ama hiç göremedi."

"Neden?"

"Yolculuk esnasında öldü."

"Üzüldüm."

"Sağ ol. Annem o zamandan beri zor günler geçiriyor. Ağabeylerim ve ben, ona ve büyükbabama göz kulak oluyorduk. Ancak ordu altı ay önce ağabeylerimden birini aldı. Diğeri de dokuma fabrikasında çift vardiya çalışmaya başladı. Ben çalışmaya hazır olsam da annem önce okulumu bitirmem için ısrar ediyor. Dublin'de hayat zordu fakat burada da daha kolay olduğundan emin değilim. Buraya gelmekle doğruyu yaptığını bilsen bile evini özlemeden edemiyorsun."

Pia, Finn'in masum yüzüne ve ela gözlerine ilk kez dikkatle baktı. Sanki Pia'nın aklını okuyor gibiydi.

O günden sonra yakın arkadaş oldular. Finn, Pia'nın ve ailesinin Alman olmalarını umursamıyor, neden yakın temas içeren oyunlar oynamak istemediğini de sorgulamıyordu. Dördüncü kattaki dairelerinin arasına gerilmiş çamaşır ipi vasıtasıyla Pia'ya, 'Seninle tanışmak güzeldi, küçük hanım!' yazan bir not bile göndermişti. Sonrasında çamaşır ipinin boş olduğu her pazar akşamı birbirlerine notlar

göndermeye başladılar; tabii pencereler soğuktan donmamışsa ve seferberlik için ayrılan kâğıtlardan kalanları bulabilirlerse. Bunlar saçma sapan, anlamsız notlardı. Genellikle üzerlerinde komik bir şaka ya da bir resim oluyor, bazen de sadece merhaba yazıyordu ama bu onların küçük sırrıydı. Pia'nın kimseyle paylaşmak zorunda olmadığı az sayıda şeyden biriydi.

Okullar açıldığında Finn'in bir yaş büyük olmasına rağmen aynı sınıfta olduklarını fark ettiler. Finn teneffüslerde birlikte oturmayı teklif etse de Pia fazla ilgi çekmemeyi tercih ettiğini söyledi. Finn diğer çocuklarla futbol ve misket oynarken sık sık Pia'ya bakıyor, ona gülümsüyor ya da el sallıyordu. Bu minik jest her şeyi daha da kolaylaştırıyordu.

Pia çoğu zaman tek başına oturmayı dert etmiyordu fakat o gün farklıydı. Finn'in top oynamayı bırakmasını ve birkaç dakikalığına da olsa gelip onunla oturmasını istiyordu. Çünkü ne kadar denerse denesin gribi düşünmeden edemiyor, yoğun bir endişe ve korku hissi altında eziliyordu. İp atlayan bir grup kız yeni bir tekerleme söylemeye başladığında ise tüyleri diken diken oldu.

Küçük bir kız vardı, küçük bir kuşu olan,
Kuşun ismi Didi'ydi,
Ama bir gün uçtu gitti avuçlarından,
Açınca pencereyi,
Kovmak için gribi...

"Sen neye bakıyorsun öyle, ödlek?"

Pia dalgın dalgın baktığından habersiz bir şekilde başını kaldırdı. Örgülü kahverengi saçlarıyla zayıf bir kız,

yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle öfkeyle Pia'ya bakıyordu. Bu, gününe göre herkesin sevdiği ya da korktuğu Mary Helen Burrows'tu. Kimse onu gerçek bir kavgaya tutuşurken görmemişti ama kaşları sürekli çatıktı ve kollarıyla bacakları berelerle doluydu. Hemen arkasındaki Beverly Hansom ile Selma Jones da kollarını göğüslerinde kavuşturmuş bir hâlde dikiliyorlardı.

"Hiçbir şeye bakmıyordum," diyerek kitabına uzandı Pia.

"Sana söylüyorum, Mary Helen," dedi Beverly. "Almanlara özgü o sinsi planlardan birini yapıyormuş gibi dik dik bize bakıyordu."

Mary Helen, vurarak Pia'nın elindeki kitabı düşürdü. "Bizi mi gözetliyorsun?"

Pia başını iki yana salladı. "Hayır, ben sadece..."

"Neler oluyor?" dedi biri. "İyi misin, Pia?" Gelen Finn'di. Nefes nefeseydi, yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı.

"Kız arkadaşın bize pis pis bakıyor," dedi Mary Helen.

"O benim kız arkadaşım değil," diye karşılık verdi Finn.

Pia araya girdi. "Kes sesini, Mary Helen."

Mary Helen ona kulak asmayıp sert bakışlarını Finn'e dikti. "Tek bir şeyi bilmek istiyorum. Annen pis bir Almanla arkadaş olduğunu bilse ne düşünürdü? Özellikle de ağabeyin sizi korumak için orada savaşıyorken."

Pia ayağa fırladı. "Sözünü geri al!"

Mary Helen başını hızla çevirerek hayretle Pia'ya baktı. Pia'nın kendini savunduğunu görmek onu şaşırtmıştı. "Ne dedin sen?"

"Sözünü geri al dedim!"

Mary Helen kemikli yumruklarını sıktı. "O pis bakışlarına yakışacak patlak bir dudak mı istiyorsun, ödlek?"

"Tanrım," dedi Finn. "Tanrı aşkına Mary Helen, kavga falan etmeyeceksin."

"Öyle mi?" Mary Helen ansızın uzanıp Pia'nın elbisesinin önünü yakaladı. Sonra onu kendine çekip öfkeli suratını onunkine yaklaştırdı. Boynundaki bezden yükselen soğan ve sarımsak kokusu az kalsın Pia'nın öğürmesine neden olacaktı. Sadece kurtulmayı düşünerek iki eliyle Mary Helen'ın bileklerini kavrayıp onu itmeyi denedi. Ancak göğsüne hızla saplanan keskin bir acı Pia'yı bir anda nefessiz bıraktı. Mary Helen'ı bırakıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Ansızın sersemlemiş, yön duygusunu kaybetmişti. Finn, Mary Helen'ın elini Pia'nın elbisesinden çekti ve Pia'yı arkasına alarak ikisinin arasına geçti. Pia yere oturup nefes almaya çalıştı.

Öğretmenlerden biri telaşla yanlarına gelerek, "Tanrı aşkına, neler oluyor burada?" diye sordu. Bu, Bayan Herrick'ti. Fidan gibi boyuyla tepelerine dikilmişti.

"Hiçbir şey, efendim," dedi Mary Helen. "Herhâlde yanlış anladınız. Sadece oyun oynuyorduk."

"Bana pek oyun gibi görünmüyor. Arkadaşlarınla beraber derhâl buradan gidiyorsunuz ve Pia'yı rahat bırakıyorsunuz, Mary Helen."

Mary Helen burnundan soluyarak söyleneni yaptı. Diğer kızlar da suratlarını buruşturarak onu takip ettiler.

"İyi misin, Pia?" diye sordu Bayan Herrick. Ayağa kalkmasına yardım etmek için eğilerek Pia'nın koluna dokundu.

"Dokunmayın bana," dedi Pia biraz fazla yüksek bir sesle.

Bayan Herrick şaşırarak elini hızla kalbinin üzerine koydu.

Pia ani çıkışı yüzünden hemen pişman olmuştu. İhtiyacı olan son şey okulda başını derde sokmaktı. Annesi bunu

asla anlayışla karşılamazdı. Ayağa kalkıp elbisesini silkeledi. "Özür dilerim, Bayan Herrick," dedi. "Kabalık etmek istemedim. Sadece korkmuştum."

Bayan Herrick bir iç çekti. "Anlıyorum. Mary Helen'ın sorun çıkarmayı sevdiğini bilirim. Zaten bugünlerde herkes gergin ama sen iyi olduğundan emin misin? Hayalet görmüş gibisin."

Pia güçlükle tebessüm etti. "İyiyim. Teşekkür ederim, Bayan Herrick." Oysa iyi falan değildi. Öte yandan Mary Helen bileğini tuttuğunda neler hissettiğini öğretmenine nasıl açıklayabilirdi ki? Onun deli olduğunu düşünürlerdi.

Ertesi gün Mary Helen okula gelmedi, Selma Jones ise öğle yemeği sırasında sandviçini açarken düşüp bayıldı. Bayan Herrick telaşla Selma'nın yanına koşup onu sarsmaya başladı. Tüm sınıf ağzı açık bir hâlde olanları izliyordu. Fakat Selma hareket etmiyordu. Bayan Herrick bağırarak koridora koştuktan sonra iki öğretmen gelip Selma'yı dışarı taşıdı. Kısa bir süre sonra Beverly Hansom'ın annesi aceleyle sınıfa girdi ve kolunu koruyucu bir şekilde kızına dolayarak onu sınıftan çıkardı. Kadının yüzü bembeyazdı. O öğleden sonra okul bahçesinde öğretmenler fısıltıyla, ellerini ağızlarına siper ederek konuşuyorlardı. Hepsinin yüzünden endişe okunuyordu. Etrafta Mary Helen ile Selma'nın gribe yakalandığı ve Mary Helen'ın çoktan öldüğü söylentileri dolanıyordu.

Son dersten sonra Pia aceleyle okuldan çıkıp evin yolunu tuttu. Kitaplarını göğsüne bastırmış, başını önüne eğmişti. Normalde okulun merdiveninde Finn'i beklerdi ama şimdi buradan uzaklaşmak zorundaydı. Ailesinin yanına gitmeye, kapıyı kapatıp herkesten ve her şeyden uzaklaşmaya

ihtiyacı vardı. Bir ambulansın okulun bir sokak ötesinden hızla geçtiğini gördü. Bankta oturan adamın okuduğu gazetenin manşetinde, TÜM VATANDAŞLARIN UMUMİ YERLERDE MASKE TAKMASI ZORUNLUDUR, yazıyordu. Sokak lambasının üzerindeki ilanda ise şöyle diyordu: "Yasalara uy, maskeni tak, mikroplardan korunmaya bak."

Pia yolun geri kalanını tek başına yürümek istemediğine karar verdi. Kalabalık kaldırımlardan uzak bir kapı eşiğine girerek beklemeye başladı ve gözden kaybolabilmeyi dileyerek kapıya yaslandı. Herkes son derece telaşlı görünüyordu. Ağızlarını eşarplarıyla kapatmış iki kadın kol kola ve olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyerek Pia'nın önünden geçtiler. Ağızlarına maske takmış kır saçlı bir çift, ellerinde valizleriyle bir binadan çıkıp taksi durdurdular. Yaşlı adam bastonuyla diğer yayaları kenara iterek taksiye bindi. Otomobiller ve faytonlar bile her zamankinden hızlı gidiyormuş gibi görünüyordu. Etrafı tuhaf bir farkındalık hissi kaplamış gibiydi. Bu tıpkı Noel öncesi hissedilen kaygısızlık ya da Bağımsızlık Günü'nde yapılan havai fişek gösterilerinin yaşattığı ortak heyecan gibiydi. Ancak bu farkındalık endişe verici ve korku doluydu. Pia'nın tören esnasında hissettiği duygudan on kat daha kötüydü ve şimdi bunu herkes hissedebiliyordu.

Pia, Finn'in yaklaştığını görünce rahatladı, kapı eşiğinden ayrılarak kaldırıma çıktı.

"Hey," dedi Finn şaşkınlıkla. "Neden beni beklemedin?"

"Bekledim. Buradayım işte," diyen Pia yürümeye başladı. Finn adımlarını ona uydurarak Pia'yı takip etti.

"Evet ama nerede olduğundan haberim yoktu. Sandım ki..."

"Ne sandın?"

Finn omzunu silkerek ellerini ceplerine soktu. "Herkes hastalanıyor. Tommy Costa ile ailesinin şehirden ayrıldığını duymuştuk, hatırlıyor musun?"

Pia evet dercesine başını salladı.

"İşte onun en yakın arkadaşı, Skip, dün gece öldüğünü söyledi."

Pia birden durdu. Tommy tören günü onun gözlerini kapatan çocuktu. "Grip yüzünden miymiş?"

"Aklıma onu bu kadar çabuk öldürebilecek başka bir şey gelmiyor."

Pia kitaplarını göğsüne bastırarak tekrar yürümeye koyuldu. Tommy de Mary Helen da genç ve güçlü çocuklardı. Nasıl olur da grip yüzünden ölebilirlerdi? Selma Jones bir gün iyiyken ertesi gün nasıl bayılabilirdi? Peki ya Pia neden onlara dokunduğunda acı hissetmişti? Hissettiği şey grip miydi? Hayır. Birilerinin hastalığını hissetmesi mümkün değildi. Bu bir tesadüf olmalıydı. Belki de utangaçlığı gerçekten fiziksel bir rahatsızlığa dönüşmeye başlamıştı. Finn'e olanları anlatmayı, ne düşündüğünü sormayı her şeyden çok istiyordu fakat yapamazdı. Henüz olmazdı.

Dördüncü bloğun sonunda sola dönüp Jacob's Sokağı'na girdiler. Araba yolu boyunca sıra sıra ekmek fırınları, ayakkabı tamircileri ve terziler yer alıyordu. Puro üreticileri, tuğla binaların alt katındaki dükkânlarının önünde çalışıyorlardı. Evlerden bazıları pansiyona dönüştürülmüş ya da denizcilere kiralanmıştı. Bazı kapı tokmaklarına asılmış siyah, gri ve beyaz krepon kâğıdından şeritler akşam rüzgârıyla uçuşuyordu. Bazı kapıların üzerinde ise "GRİP

KARANTİNASI: Bu evden uzak durun," yazan kâğıtlar asılıydı. Sokağın sonundaki gümüşçü dükkânından çıkan siyah elbiseli bir kadın, hıçkırıklar içinde kapıya beyaz bir kurdele bağladı.

Pia gözlerini etraftan alamıyordu. Tüm bedenini yeni bir korku dalgası kaplamıştı. Farklı renklerdeki kurdelelerin ne anlama geldiğini biliyordu. Maden kasabasındaki göçük ve patlamalar sonrasında, ardından da yedi yaşındayken kasabayı vuran verem salgını sırasında bu kurdelelerden yeteri kadar görmüştü. Siyah renk bir yetişkinin öldüğü, gri renk bir yaşlının öldüğü, beyaz ise bir çocuğun öldüğü anlamına geliyordu. Pia ile Finn birbirlerine baktılar. Âdeta sessizce anlaşarak adımlarını sıklaştırdılar. Lombard Caddesi'nin köşesini döndüklerinde ise yavaşladılar. Maskeli düzinelerce polis kaldırımlarda devriye geziyor, insanlara ilerlemelerini söylüyordu. Çok sayıda insan eczanenin önünde sıraya girmişti. Ellerinde boş cam şişeler vardı ve neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Yüzlerinden endişe okunuyordu, gözleri hissettikleri korkuyla çukurlaşmıştı. İçlerinden bazıları beyaz maskeler takmıştı. Diğerlerinden ve kaldırımdan geçen yayalardan uzak duruyor, gazeteleriyle ağızlarını kapatıyorlardı. Eczanenin camında, "Formaldehit tabletler. Dilinizin altında eritin. Mikropları öldürdüğü, enfeksiyonu ve bulaşıcılığı önlediği kanıtlanmıştır. Elli tableti elli sent," yazıyordu.

"Sence hangi ilaç için bekliyorlar?" diye sordu Pia, Finn'e.

"Herhâlde ne bulabilirlerse," dedi Finn. "Ama çoğunlukla viski."

Eczanenin bitişiğinde yer alan spor ürünleri mağazasının vitrinindeki bir gramofon reklamında ise şöyle

yazıyordu: "Bu makine İspanyol gribini uzaklaştırma garantilidir. Evinizde kalın. Kalabalıktan ve meydanlardan uzak durun. Doktor tavsiyesidir. Ekim ayının yeni plaklarını yeni gramofonunuzda dinlerken, akşamları evde kalmak zorunda olduğunuzun farkına bile varmayacaksınız." Yolun karşısındaki kamyonetin etrafı ellerinde çuvallar ve sepetler olan insanlarla sarılmıştı. Kamyonette, "Daha Çok Soğan Yiyin. En Güçlü Grip Önleyicilerden Biridir,' yazan bir afiş asılıydı. Kenarda toplanmış bir grup siyahi insan, kendilerine soğan kalıp kalmayacağını görmek için bekliyorlardı.

Soğan kamyonetini gören Pia, annesinin o sabah söylediklerini hatırladı. Erzakları azalmıştı ve annesinin markete gitmesi gerekiyordu. Fakat ikizleri yanına almak zorunda kalmamak için muhtemelen Pia'nın okuldan dönmesini bekleyecekti. Pia, annesinin evde olmasını umdu. Ona işler normale dönene dek dışarı çıkmanın iyi bir fikir olmadığını söyleyecekti.

Yanlarından geçen tramvay birkaç metre ileride durdu. Siyah melon şapkalı iki adam aceleyle tramvaya koştu. Birinin yüzünde maske vardı. Kendisi de maske takmış olan kondüktör kapıya çıkarak diğer adama seslendi.

"Maskesiz binemezsiniz." Diğer adamın tramvaya binmesine izin verip maskesiz adamın binmesine engel oldu.

Tramvaya alınmayan adam öfkelenmişti. "Toplantıma geç kalamam," dedi. "Beni almanız için ısrar ediyorum."

"Üzgünüm," dedi kondüktör. "Kurallar böyle."

Bir polis memuru onlara yaklaştı. Tek elini copunun üzerine koymuştu. "Onu duydun," dedi adama. "Maske yoksa tramvay da yok."

Adam lanet okuyarak uzaklaştı. Polis tramvaya ilerlemesini işaret etti fakat kondüktör yerine geçmeden önce bir kadın çığlığı duyuldu. Tramvaydaki yolcular neredeyse kondüktörü devirerek aşağı atlayıp dört bir yana kaçmaya başladılar. Pia ve Finn neler olduğunu görmek için durdu. Polis memuru tramvayın basamaklarını tırmanıp içeri göz attıktan sonra aşağı indi. İki memur daha gelip onunla konuştu. İçlerinden biri hızla uzaklaşırken diğeri toplanan kalabalığa doğru döndü.

"Uzak durun!" diye bağırdı. "Adli tabip çağırıyoruz!"

Pia yolcuların tramvaydan neden telaşla indiklerini görünce korkuyla donakaldı. Bir adam tramvay koltuğuna yığılarak alnını cama dayamıştı. Yırtılan lekeli maskesi çenesinden sarkıyordu. Yüzü gri, mavi ve kırmızı karışımı bir renk almıştı. Gözlerinden ve ağzından akan kanlar camda koyu renk damlacıklar bırakıyordu. Pia korkudan midesinin düğümlendiğini hissetti. Titreyen bacaklarıyla olabildiğince hızlı yürümeye başladı. Finn de onu takip etti.

"Finn?" dedi Pia güçlükle nefes alarak.

"Efendim?"

"Korkuyorum."

"Biliyorum."

"Sen korkmuyor musun?"

"Korkuyorum."

Birkaç dakika hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Ardından Finn, "Babandan yeni mektup aldın mı?" diye sordu.

Pia bu kadar korkmuş olmasaydı ona gülümserdi. Finn her zamanki gibi onu endişelerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. O böyle biriydi, daima başkalarını düşünürdü. Pia

şu an ona her zamankinden fazla sarılmak istiyordu. Öte yandan birine dokunmaktan da her zamankinden fazla korkuyordu. "Hayır," diye yanıtladı. "Haftalardır hiç haber almadık."

"Eminim yakında alırsınız."

Pia başını sallayarak onu onayladı. "Mutti... Yani annem bugün yarın haber geleceğini söylüyor. Keşke şimdi burada olsaydı." Göğsünün sıkıştığını hissederek aniden dolan gözlerini kırpıştırdı. Babası burada olsaydı ne yapmaları gerektiğini bilirdi. Belki onları alıp şehirden, bütün bu olanlardan uzaklara götürürdü. Çünkü Pia'nın hatırladığı kadarıyla babası hep onların koruyucusu olmuştu. Tıpkı bir pazar günü piknikteyken çıkan fırtınada onu ve annesini alıp bir mağaraya sığındığı ya da Pia avludaki eşek arısı kovanını yanlışlıkla devirdiğinde, onu ceketiyle sarıp kucaklayarak hızla eve koştuğu zamanki gibi. Evet, babası grip için herhangi bir şey yapamazdı ama sırf yanlarında olması bile Pia'ya kendini güvende hissettirirdi.

Finn kaygıyla Pia'ya göz attı. "Fazla endişelenmemeye çalış, Pia. Mektubun o koca okyanusu aşması biraz uzun sürer."

Pia ona katıldığını belli etmek istercesine başını salladı. Finn'in iyi yürekliliği karşısında minnettar olsa da boğazını tıkayan düğüm yüzünden konuşamıyordu.

Broad Caddesi'nden sola döndükten sonra labirenti andıran kalabalık ara sokaklara, adına yuva dedikleri sıra sıra binalara yöneldiler. Philadelphia'nın bu bölümü, şiddet olaylarıyla ünlendiği için Kanlı Beşinci Bölge olarak anılıyordu. Sadece bir hafta içinde mahallelerinde iki adam öldürülmüştü. Biri vurulmuş, diğeri ise bıçaklanmıştı ve

siyahi bir adam dövüldükten sonra ölmesi için köşedeki deponun arka sokağına bırakılmıştı. İşi Alman göçmenleri gözetlemek olan Ulusal Muhafızlar dışında bu bölgeye polis sadece gizlice içki satanları, geceleri fuhuş yapan kadınları, kumar oynayanları, saldırganları ve sarhoşları tutuklamak için geliyor gibiydi. Bazıları suç oranının artışını savaş başladığından beri artan göçmen sayısına ve iş aramak için bölgeye taşınan siyahilere bağlıyordu. Fakat Finn, Beşinci Bölge sokaklarının her zaman tehlikeli olduğunu söylüyordu. Pia'ya siyahilerin haklarını savunan bir avukatın öldürüldüğüne, bir kilisenin yakıldığına ve ırk ayaklanmaları esnasında çok sayıda evin yok edildiğine dair hikâyeler anlatmıştı. Pia ve ailesi bölgeye taşınalı henüz birkaç ay olmuştu ki Frog Hollow Çetesi adındaki on sekiz adam, meclis üyesi seçimleri sırasında adaylardan birine saldırmak için New York'tan buraya gelmiş ve bir polis memuru vurularak ölmüştü.

Acaba Pia'nın ailesi buraya taşınmaya karar verdiğinde büyük bir şehrin tehlikelerinden haberdar mıydı? Biliyorlardı ama yine de gelmeye mi karar vermişlerdi? Pia'nın hava kararduktan sonra dışarı çıkmasına bile izin vermiyorlardı. Bu da onun çimenlere uzanıp ateş böceklerini izlediği, yıldızların arasında Büyük Ayı'yı aradığı dağları daha çok özlemesine neden oluyordu. Ayrıca Hazleton'da İspanyol gribi olmadığına da bahse girerdi. Philadelphia'ya gelmeselerdi hayatlarının ne kadar farklı olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Finn ile ana caddeden ayrılıp Shunk Sokağı'na girdiklerinde ise garip bir şey oldu. Bunun sebebi top oynayan bir grup oğlan mı yoksa evlerinin önünde çay partisi

veriyormuş gibi yapan küçük kızlar mıydı emin değildi ama Pia'nın korkusu hafiflemiş gibiydi. Kimse maske takmıyor ya da tramvaydaki ölü bir adamdan kaçmıyordu. Kapılarda karantina uyarıları asılı değildi. Yeni afişler asılmamıştı. Her şey normal görünüyordu. Evinin basamaklarına vardığında, Pia okul kitaplarını sımsıkı kavradığı kollarını gevşetti. Üzerine bir sakinlik çöküvermişti. Belki de grip şehrin bu küçük mahallesine uğramazdı.

O sırada açık pencerelerden birinden dışarı bir kadının hıçkırıkları yayılıverdi.

Finn pencereye baktıktan sonra endişeli bir ifadeyle Pia'ya göz attı. Onun da aynı şeyi düşündüğü belliydi. Grip, Shunk Sokağı'na çoktan gelmiş miydi? Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda annesi, evlerinin yangın merdiveninden ona bağırdı.

"Finn, çabuk gel! Kardeşin!"

Finn, Pia'ya kaygılı bir bakış attıktan sonra eve yöneldi. "Sonra görüşürüz, Pia," diye seslendi omzunun üzerinden. "Kendine dikkat et, olur mu?"

Pia cevap verme fırsatı bulamadan Finn hızla karşıya geçip içeri girdi. Kapı kapandıktan sonra Pia ürpererek gözlerini kapıya dikti. Finn'in vedalaşırken söylediği sözler ona endişe ve acı vermişti. Bu sanki bir işaret ya da uyarı gibiydi. Onu bir daha görecek miydi? Korku, ağır bir battaniye gibi omuzlarına çökmüştü. Birden Tommy Costa ve Mary Helen yüzünden olanları, ona dokunduklarında kendini nasıl tuhaf hissettiğini Finn'e anlatmış olmayı diledi. Hiçbir yardımı dokunmayacak olsa da sırrını paylaşmak ona kendini daha az yalnız hissettirirdi.

Birinin ona seslendiğini duyunca irkilerek hızla arkasını döndü. Az kalsın kitaplarını yere düşürüyordu. Annesi evin kapısında durmuş, nasırlaşmış elini önlüğüne siliyordu. Bu, endişeli olduğunun işaretiydi. Pia bunu yaptığını binlerce kez görmüştü; babasının madende çalışmaya gittiği her gün, maden kazasından sonra ölü ve yaralıları taşıyan araç kasabaya geldiğinde, babası Philadelphia'ya taşınacaklarını söylediğinde, diğer üç bebeğini düşürdüğü gibi ikizleri de kaybedebileceğini düşündüğünde, babası savaşa gittiğinde...

"Çabuk, Pia," dedi annesi telaşla elini sallayarak. "İçeri gel."

Pia'nın kalbi duracak gibi oldu. Babasına bir şey mi olmuştu? Ya da ikizlere? Hayır. Öyle bir şey değildi. Annesinin gözlerinde keder değil, korku vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Pia merdiveni koşarak çıkıp içeri girerken. "Bir şey mi var?"

Annesi kapıyı kapattıktan sonra emin olmak için biraz daha itti. Sanki bir şeylerin içeri sıvışmasını önlemeye çalışıyor gibiydi. "Kiliseler ve okullar kapatılacakmış," dedi. "Bütün toplanma yerleri, hatta fabrikalar ve sinemalar bile açık olmayacak. Cenaze törenlerine de izin verilmeyecek. Bir sürü insan hasta, o yüzden herkes evde kalmak zorunda." Elini önlüğüne silerek loş koridor boyunca ilerledi. Pia da onu takip etti.

"Her yerin kapanacağını nereden biliyorsun?" diye sordu Pia. "Kim söyledi?" Radyoları yoktu ve annesi okuma bilmediği için babası gittiğinden beri gazete almıyorlardı.

"Bayan Metzger kasap dükkânında duymuş," dedi annesi. "Bayan Schmidt de radyodan duymuş." Yüzünde öfkeyle korku karışımı bir ifadeyle durup kapıyı işaret etti. "Bu anneler çocuklarının dışarıda oynamasına hâlâ izin mi

veriyorlar? Bunlar *Verrückt!*"* dedi parmağını şakağına bastırıp döndürerek. "Her şey geçene kadar evden çıkmamalısın, anladın mı?"

Pia tamam dercesine başını sallayıp parmağını annesinin dudaklarına dokundurdu.

"Ne var?" dedi annesi. "Neden beni susturuyorsun?"

"Almanca konuşuyordun," diye fısıldadı Pia.

Annesi irkilerek eliyle ağzını kapattı. Ardından Pia'nın boynuna bakıp gözlerini iri iri açtı. "Sarımsakların nerede?"

Pia istemsizce boynunu yokladı. Sonra teneffüste onu çıkarıp çimenlerin üzerine bıraktığını hatırladı. Tıpkı bir gün önce Mary Helen kavga çıkarmaya geldiğinde yaptığı gibi. "Galiba kaybetmişim," dedi.

"Daha dikkatli olmalısın, Pia," dedi annesi. "Bayan Schmidt bize onları vermekle iyilik etmişti. Başka sarımsağımız yok."

"Üzgünüm. İstemeden oldu."

Annesi bıkkınlıkla ellerini iki yana açıp koridora yöneldi. "Gel de su doldurmama yardım et, *bitte***," dedi. Yine Almanca konuştuğunu fark edip sinirlenmişti. "İkizler birazdan uyanır."

Pia annesinin peşinden koridora girdi ve karanlığa alışabilmek için gözlerini kıstı. Binanın yalnızca ön cephesindeki dairelerin pencereleri vardı. Onun dışındaki koridorlarla geri kalan odalar, gün ortasında bile karanlığa gömülmüş hâldeydi. Pia, üç duvarındaki pencerelerden güneşin ve dağ esintisinin girdiği Hazleton'daki küçük barakalarını düşünmemeye çalıştı. Neyse ki ailesi ön cephedeki dairelerden

* *Alm.* Deli. (Ç. N.)
** *Alm.* Lütfen. (Ç. N.)

birinde yaşıyordu, böylece odalarındaki tek pencereden içeri gün ışığı girebiliyordu. Binanın arka tarafında kalan ve sadece mum ya da gaz lambalarıyla aydınlanan dairelerden birinde yaşamayı hayal bile edemiyordu. Üstelik gripten korunmak için temiz hava almak bile mümkün değildi. Bu düşünce, Pia'nın zihninde korkunç görüntüler canlandırdı. Arka odalardaki insanların karanlıkta hastalanıp öldüklerini, onları günlerce kimsenin bulmadığını hayal ederek ürperdi.

Dişlerini sıkarak korkunç görüntüleri zihninden uzaklaştırdı ve annesini takip etti. Arka kapıdan geçip su pompasıyla tuvaletin bulunduğu, çitlerle çevrili avluya çıktılar. Annesi kovalardan birini alıp demir oluğun altına yerleştirdi. Pia kitaplarını kenara bıraktıktan sonra suyu pompalamaya başladı. Akşam yemeğinden sonra su getirmeye gönderilmek yerine bu işi şimdi hallettikleri için sevinmişti. Arka avluya tek başına inmekten nefret ediyordu. Özellikle de tuvaleti kullanmak için. Su pompasını ve tuvaleti diğer ailelerle paylaşmak yeni bir şey değildi –maden kasabasında da böyle yapıyorlardı– fakat çitlerle etraftaki binaların yakınlığı kapana kısılmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Onunla aynı anda avluda olan herkes ona kendini savunmasız hissettiriyordu. Tıpkı sürekli Macarca sorular soran, sonra da Pia o dili konuşabiliyormuş gibi cevap bekleyen Bayan Nagy gibi. Ya da içerisi doluyken tuvalet kapısının kulpunu zorlayan, sıra kendisine geldiğinde de kapıyı kapatmadan önce pantolonunu indirmeye başlayan ihtiyar Bay Hill gibi. Bay Hill bazen Pia tuvaletten çıkana dek onunla konuşur, sonra da çok yakın arkadaşlarmış gibi sırıtırdı. Sürekli başını iki yana sallayıp kıkırdar, yaşlı ve

bunak olmakla ilgili mazeretler üretirdi. Ancak Pia, onun gözlerindeki kurnaz pırıltıyı görebiliyordu. İhtiyar adam ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

İki kova da dolduğunda Pia kitaplarını aldı ve annesinin suyu içeri taşımasına yardım etti. Karanlık koridoru geçip dar merdiveni çıkarken, sert tabanlı ayakkabıları gıcırtılı sesler çıkarıyordu. Apartmanın katlarına yüzlerce farklı koku yayılmış gibiydi –haşlanmış lahana, kızarmış patates, pişmiş domates, salçalı sosis, kavrulmuş sarımsak, taze ekmek– ve her biri, bir öncekinden daha güzel kokuyordu. Korkusuna ve tedirginliğine rağmen Pia karnının guruldadığını hissetti. Çavdar ekmeği ve sıcak çayla yaptığı kahvaltının üzerinden altı saat geçmişti, öğle yemeği için yanına almasına yetecek kadar yiyecekleri de yoktu.

Üçüncü kata vardıklarında Bayan Ferrelli'yi kapısına siyah bir kurdele bağlarken buldular. Yüzü kıpkırmızıydı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Sarı elbisesinin önüne bulaşmış koyu kırmızı lekeler, hamile karnının üzerinde çizgiler oluşturmuştu.

Hayır, dedi Pia içinden. *Bay Ferrelli olamaz*. O, kahkahalarıyla koridorları inleten çok genç, güçlü, geniş omuzlu bir duvar işçisiydi. Askere gitmeden önce ilk çocuklarını kucağına almayı umuyordu. Ayrıca o ve karısı, Almanlarla arkadaş olmaktan korkmayan az sayıdaki komşulardandı. Grip onun gibi birini nasıl öldürebilirdi?

Annesi durunca Pia da durdu. Kovanın sapı parmaklarını delip geçiyor gibiydi. Bayan Ferrelli ve bebeği adına çok üzülmüştü. Fakat yürümeye devam edip evinin güvenli odacığına sığınmayı her şeyden çok istiyordu.

"Çok, çok üzüldüm," dedi annesi.

"Ben de," dedi Pia.

Bayan Ferrelli belli belirsiz bir teşekkür mırıldandı.

"Grip yüzünden mi?" diye sordu annesi.

Bayan Ferrelli evet anlamında başını sallarken yüzü kederle buruştu. Ardından hızla içeri girdi.

Annesi yaşlı gözlerle Pia'ya baktı.

"Hasta olduğundan haberin var mıydı?" diye sordu Pia.

Annesi hayır dercesine başını iki yana sallayıp boş elini önlüğüne sildi. Son katın merdivenini hızlıca çıkıp koridoru geçtiler ve dairelerine girip kapıyı kapattılar. Pia nihayet evdeydi. Koyu renk duvarlarla kaplı daireleri iki odadan oluşuyordu. Biri mutfak/oturma odası birleşimi, diğeri ise maden kasabasındaki tavuk kümeslerinden daha büyük olmayan penceresiz bir yatak odasıydı. Bir gaz lambası, odayı dolduran eşyaların üzerine loş bir ışık yayıyordu. Grileşmiş dantellerle örtülü raflarda gümüş çatal kaşıkların bulunduğu bir kap, bir yığın beyaz tabak, kek kalıpları, birbiriyle uyumsuz fincanlarla bardaklar, biberonlar, toprak bir testi, bir de saat diziliydi. Tavalar, küçük ahşap yemek masasının tepesindeki kancalara asılmıştı. Masanın birbirinden farklı üç sandalyesi, ip ve tahta parçalarıyla onarılıp sağlamlaştırılmıştı. Masanın altına sepetler, metal bir leğen, boş kovalarla birlikte bir kova dolusu temizlik bezi ve küçük bir süpürge istiflenmişti. Hemen karşıdaki kömür sobasının üzerinde duran emaye çaydanlığın içindeki su kaynıyordu. Sobanın eğri borusunun her boğumundan dışarı duman sızıyordu. Bez bir takvimin asılı olduğu duvarın dibinde tahta sandıklar, onların üzerinde de metal bir el yıkama tası yer alıyordu. Bir duvardan diğerine uzanan çamaşır iplerine temiz bebek bezleri asılmıştı. Evdeki tek süs eşyası küçük,

mavi bir vazo ile Pia'nın rahmetli büyükannesine ait nakışlı, rengi solmuş masa örtüsüydü. Sobanın solunda, soğuğu kesmesi için gazetelerle kaplanmış olan duvar boyunca uzanan pencerenin hemen altında ise Pia'nın dar yatağı yer alıyordu. Un çuvalından yapılmış perdeler, pencereden giren hafif rüzgârla dalgalanıyordu.

Pia, Philadelphia'ya geldiklerinde bu daireyi on ay boyunca halası ve enişte siyle paylaştıklarını hatırladı. Kalabalık yüzünden annesiyle babası daracık yatakta, Pia ise yerde yatıyordu. Şimdi bütün yatak kendisine kaldığı için ne kadar şanslı olduğunun farkındaydı. Fakat er ya da geç bu şansı kaybedecekti. Ev sahibi, halasıyla amcasının New York'a taşındıklarını öğrenecek, eve yeni kiracılar almak isteyecekti. Ya da ikizler artık anneleriyle uyuyamayacak kadar büyüyeceklerdi. Yine de Pia şimdilik boylu boyunca uzanmanın ve at kılı döşeğinde dönüp durmanın tadını çıkaracaktı.

Yatağını düşündükçe bir an önce gidip yatmak için sabırsızlandı. Üzerine çöken yorgunluk, kollarını ve bacaklarını ağırlaştırıyor, hareketlerini yavaşlatıyordu. Bir şeyler yer yemez uykuya dalmayı dört gözle bekliyordu. Böylece törende elini tutan o küçük kızı, Mary Helen'ı, Tommy Costa'yı, Bay Ferrelli'yi ve tramvaydaki adamı düşünmeden durabilirdi. Tramvaydaki o adamın kanlı yüzünü, gribi, şehirde ve apartmanlarında yaşanan korkunç şeyleri düşünmek istemiyordu. Bütün bunlar ona fazla geliyordu. Derken Finn'in erkek kardeşini hatırladı. İçten içe gerçeği biliyor olmasına rağmen onun da hasta olmaması için dua etti. Hem belki Finn ona yanıldığını söyleyen bir not gönderirdi. Tabii ondan bir haber alabilirse...

Kovayı lavabonun dibine bıraktıktan sonra kitaplarını yatağının üzerine koydu. Sirke, haşlanmış patates ve kül suyu sabununun tanıdık kokuları, onu görünmez bir koza gibi sarmalayarak güvende hissettiriyordu. Pencereyi kapatıp huzur veren kokuları içeride, şehirde olup biten her şeyi de dışarıda bırakmak istiyordu. Elbette bu hiç mantıklı değildi –gribi uzak tutmak için temiz hava gerekliydi– fakat hastalıkla birlikte herkesin soluduğu korku dolu havayı da dışarıda bırakma isteği, mantığından daha ağır basıyordu. Yatağında diz çöküp camı indirmek için pencere kanadına uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu annesi.

"İçerisi soğuk," dedi Pia. "Pencereyi kapatabilir miyim?"

"Çocuklar uyanınca kapatırız. Temiz hava iyidir. Onlar uyurken açık tutmamız gerek." Masaya yürüyüp bir kaşık alarak Pia'ya uzattı. "Bunu Bayan Schmidt getirdi. Gripten korunmak için."

Pia yataktan inmeden önce Finn'in penceresine göz attı. Pencere açıktı fakat kimse görünmüyordu. Yatağından inip annesinin yanına gitti. "Ne o?"

"Şeye batırılmış küp şeker," diyerek kaşlarını çattı annesi. "Neydi hatırlayamadım. Ga... Gaz..."

"Gaz yağı mı?"

Annesi başını sallayarak doğruladı. "*Ja.** Birini ben yedim, birini de biraz suyla ikizlere yedirdim. Bu senin için."

Pia yüzünü buruşturdu. Hazleton'dayken hastalanmamak için gaz yağı değil menekşe yer, karayemiş çayı içerlerdi. Fakat Beşinci Bölge'de veya şehrin bildiği

* *Alm.* Evet. (Ç. N.)

herhangi bir yerinde menekşe ya da karayemiş ağacı yetişmiyordu. Başka seçeneği olmadığını bildiğinden kaşığı tutup küp şekeri ağzına aldı. Tadı hem tatlı hem de yağlıydı. Katrana bulanmış bir şekerleme yiyormuş gibiydi. Öğürmemeye çalışarak onu olabildiğince hızlı bir şekilde çiğneyip yuttu. Annesi ona kovadan bir kepçe su verse de işe yaramadı. Ağzının içinde çamurla gaz yağı karışımına benzer bir tat kalmıştı. Yüzünü ekşitip elinin tersiyle dudaklarını sildi.

"İğrençti," diye bağırdı.

Annesi parmağını Pia'nın dudaklarına koyarak onu susturdu. "Şşş, kardeşlerini uyandırma. Bugün pek huysuzlardı." Kaşığı alıp lavaboya koyduktan sonra sandalyeye oturdu ve onarılacak kıyafetlerin olduğu sepete uzandı.

"İlacın tadını sevmemişlerdir," dedi Pia.

"İlacın tadı güzel olacak diye bir şey yok."

Pia akşam yemeğinin ağzındaki berbat tadı gidermesini umarak sobaya yürüdü ve kaynamakta olan tencerenin kapağını açtı. Patates çorbası. *Yine*. Savaş dolayısıyla çarşamba günleri buğdaydan, pazartesi günleri ise etten ödün vermeleri bekleniyordu. Fakat Pia en son ne zaman et yediklerini hatırlamıyordu. Belki de Paskalya Bayramı ya da Noel'deydi. Babası o yokken de tasarruf etmeye devam etmeleri gerektiğini hatırlatmak için duvara gazete yazıları yapıştırmıştı. Sanki başka seçenekleri varmış gibi...

Eğer –BUNLARI– yerseniz buğday yememiş olursunuz. BUĞDAY İÇERMEYEN YİYECEKLER:

Yulaf ezmesi, patates, pirinç, mısır lapası, arpa ve buğday ekmeği alternatifleri.

Buğday ekmeğine alternatifler:

Mısır ekmeği, yulaf ekmeği, arpa ekmeği ve buğday dışındaki tüm ekmekler.

Buzu israf etmeyin. Amonyağı israf etmeyin. Boşa harcanmayan bir ton buz, yarım litre amonyağın kurtarılması demektir. Yarım litre amonyağın kurtarılması, yirmi el bombası anlamına gelir. Yirmi el bombası bir savaşı kazandırabilir.

Patates olağanüstü bir yiyecektir. Vücudunuz için mükemmel bir besindir. İyi pişirildiğinde oldukça lezzetlidir.

Vücudunuza faydaları: İyi bir enerji kaynağıdır. İçerdiği nişasta, tıpkı bir otomobilin çalışmasını sağlayan benzin gibi kaslarınızda yanarak vücudunuzun çalışmasını sağlar. Orta boy bir patateste iki dilim ekmeğe denk nişasta vardır. Patates yediğinizde daha az ekmeğe ihtiyaç duyarsınız. Patates, buğday tasarrufu sağlar. Diğer sebzeler gibi tuz ihtiyacınızı karşılar. Vücudunuzun sağlıklı çalışması ve yenilenmesi için tuza ihtiyacı vardır. Patatesi keklerde bile kullanabilirsiniz!

Keşke çörek, bisküvi ve et alabilseydik, diye düşündü Pia. Sepetten yırtık bir çorap alırken tek elini önlüğüne silen annesine göz attı. Un çuvalından diktiği bluzu omuzlarından düşüyor, ince boynunu ve çıkıntılı köprücük kemiklerini gözler önüne seriyordu. Bacaklarını örten kahverengi eteği ise rengi solmuş bir çadır gibiydi. Solgun yüzünün hatları iyice belirginleşmiş, elmacık kemikleri dışarı fırlamıştı. Pia'nın taramayı çok sevdiği saçlarını gevşekçe örmüştü. Bel uzunluğundaki sarı saçları cansız ve mat görünüyordu. Pia onun yemek yemeden ikizleri ne kadar süre daha emzirebileceğinden emin değildi. Ancak annesi onları bedavaya doyurmak varken kalan paralarıyla bebek maması almayı reddediyordu. Raftaki Mellin Bebek Maması kavanozlarını ise zorda kalmadıkça kullanmak istemiyordu. Oysa doktorlar, Mellin'in inek sütüyle karıştırıldığında anne sütünden daha faydalı olduğunu söylüyorlardı. Zaten onların da sudan başka karıştırabilecekleri bir şeyleri yoktu.

Pia daha çok paralarının olması için bir işe girmek istiyordu. Ancak annesi savaşın yakında sona ereceğini, babalarının eve geleceğini ve her şeyin normale döneceğini umuyordu. Ayrıca Pia henüz on üç yaşındaydı, okuluna mümkün olduğunca devam etmesi gerekiyordu. Bilhassa Almanlar hakkındaki yasalar neredeyse her gün değişiyor ve okula gitmesine ne kadar süre daha izin verileceği bilinmiyorken. Finn ona halk pazarından yiyecek çalmayı öğretmeyi teklif etmiş fakat Pia reddetmişti. Annesi çalıntı bir şeyi asla yemezdi. Üstelik yakalanırsa başına alacağı beladan söz etmeye bile gerek yoktu. Finn'in ceketinin içine bir parça göğüs eti sokuşturduğunu ilk gördüğünde şoka uğramıştı. Sonrasında ona et çalmanın yaşlı bir kadının

şişelerini çalmaktan ne farkı olduğunu sormuştu. Finn, o çocukların zaten yoksul bir kadını soyarak sıkıntı çıkarmaya çalıştıklarını, kendisinin ise ailesinin yaşamını sürdürmesine yardımcı olduğunu söylemişti. Finn'e göre o ve Beşinci Bölge'de yaşayacak kadar bahtsız olan herkes gibi Pia da sonu bilinmez bir hayatın içindeydi ve bir gün hayatta kalmak için tişörtünün içine bir somun ekmek sokmak zorunda kalabilirdi. Pia'ya ise kendisine ait olmayan bir şeyi almanın yanlış olduğu öğretilmişti. Bu yüzden Finn'in söyledikleri onu ikna etmemişti. Öte yandan şimdi onu anlamaya başladığını itiraf etmeliydi. Çaresizlik son derece güçlü bir şeydi. Onu dinlemediği için pişman olmuştu. İşler daha kötüye giderse hırsızlığı deneyebileceğine inanıyordu. Fakat sonra evden çıkamayacak kadar korktuğunu hatırladı.

"Bu sabah markete gittin mi?" diye sordu annesine.

Annesi hayır anlamında başını salladı. "İkizlerin başında durman için seni bekliyordum. Sonra Bayan Schmidt her yerin kapandığını ve evden çıkmamam gerektiğini söyledi."

O sırada diğer odadaki ikizlerden biri ağlamaya başladı. Annesi iç çekerek sandalyesinden kalkmaya hazırlandı. Ellerini dizine koyup yüzünü acıyla buruşturdu.

"Neyin var?" diye sordu Pia. "Bir yerini mi incittin?"

Annesi başını iki yana salladı. "*Nein*, sadece yaşlanıyorum."

Pia kaşlarını çattı. Otuz iki yaşındaki annesi *o kadar* da yaşlı değildi. "Sen otur," dedi. "Ben bakarım."

Annesi arkasına yaslanarak iç geçirdi. "*Danke**."

Pia yatak odasının kapısını aralayıp içeri göz attı. İkizlerden hangisi ağlıyorsa yeniden uykuya dalmış olmalıydı.

* *Alm.* Teşekkürler. (Ç. N.)

Mutfaktaki gaz lambasının ışığı tahta lavaboyu, birbiriyle uyumsuz kulpları ve yamuk çekmeceleri olan şifonyeri ve annesiyle babasının odanın yarısını kaplayan paslı, demir karyolasını aydınlatıyordu. Yatağın yanındaki duvar boyunca kapaksız bir gardırop yer alıyordu. Zıbınlarıyla bonelerinin içindeki ikizler yatakta yatıyorlardı. Çıngıraklı oyuncakları ile kundak battaniyeleri yerdeydi. Biri sırtüstü yatmış, ayak parmaklarını da ağzına sokmuştu. Diğeri ise karnının üzerinde, kıpkırmızı olmuş bir suratla inliyordu. İsimleri Oliver ve Maxwell, kısaca Ollie ve Max'ti. Annesine göre bunlar iyi birer Amerikalı ismiydi. Savaş başladıktan sonra Pia'dan da ismini Polly veya Peg olarak değiştirmesini istemişti. Fakat bazı okul arkadaşları bunu ona sataşmak için başka bir neden olarak kullansalar da Pia, büyük büyükannesinin ismini taşımaktan hoşlanıyordu. Sonunda babası bu ismi kullanmaya devam edebileceğini söylemişti. Ağlayan Max'ti.

Pia odaya girip şifonyerin üzerindeki gaz lambasını yaktı. Yerdeki oyuncaklarla battaniyeleri aldıktan sonra yatağın başucunda durup, ikizlerin onu gördüklerinde ne yapacaklarını merak ederek bekledi. Onu ilk fark eden Max oldu. Ağlamayı bırakıp yaşlı gözlerle Pia'ya sırıttı. Salyalı dudakları hâlâ titriyordu. Pia onu battaniyelerden birine sarıp koluna yatırarak yatağın ucuna oturdu. Max, Pia'nın saçlarını avuçlarken, Ollie yattığı yerden ona cıvıldayıp ayak parmaklarını tekrar ağzına soktu. Pia aniden hatırladığı bir şeyle ürperdi. Kardeşlerine dokunduğunda tuhaf bir şey hissederse ne yapacaktı? Ya göğsüne bir sancı saplanır ya da ciğerleri yanarsa? Daha önce ailesindekilere dokunmak onun için hiç sorun olmamıştı. Fakat bu geçit töreninden,

gripten, Mary Helen'dan ve Tommy Costa'dan önceydi. Max'in minik ellerini avucuna alıp nefesini tutarak bekledi. Neyse ki onun sıcaklığından, ipeksi yumuşak teninden ve minik parmaklarından başka bir şey hissetmedi. Tuttuğu nefesini bırakarak Max'in yüzündeki yaşları sildi.

"Sorun ne, ufaklık?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Sizi evde yapayalnız bıraktığımızı mı sandın? Bunu asla yapmayacağımızı bilmiyor musun?" Max'in alnına bir öpücük kondurdu. "Asla, asla."

Max minik dudaklarının arasından tükürük baloncukları çıkararak sırıttı.

Başkalarının aksine Pia kardeşlerini her zaman ayırt edebiliyordu. Babası bile onları birbirinden ayırabilmek için boyunlarına numara asmaktan bahsederek şaka yapardı. Altın sarısı saçlarına ve kobalt mavisi gözlerine –annelerinden aldıkları özelliklerdi– bakınca onları karıştırmak kolaydı. Fakat Pia, Max'in yüzünün Ollie'ninkinden çok az daha ince olduğunu biliyordu. Düğme burnunun ucu biraz daha yassıydı ve gamzeleri daha derindi.

Dört ay önce onların doğduğu günü hiç unutmuyordu. Ollie göründükten sonra annesi hâlâ şiş olan karnını tutarak inlemeye devam ettiğinde gergin anlar yaşamışlardı. Babası, Pia'ya gidip Bayan Schmidt'i getirmesini söylemişti fakat o dönene kadar ikinci bebek gelip herkesi şaşırtmıştı. "Geçiş yollarını kayganlaştırmak" için elinde bir kavanoz iç yağıyla gelen Bayan Schmidt ise pek şaşırmışa benzemiyordu.

"Bebeğin çivili çizmeler giymiş gibi tekmelediğini söylediğinde birden fazla bebek taşıdığını anlamıştım," demişti gururla.

Bayan Schmidt, annesinin kirlenmiş eteğini çıkararak temizlenmesine yardım ederken Pia yeni doğan ikizleri kundaklayarak minik yüzlerine dikkatle bakmıştı. Nihayet iki erkek kardeşi olduğu için mutlu ve şaşkındı. O günden sonra da onları ayırt etmekte hiç zorlanmamıştı.

"Hangisi olduğunu biliyorum," dedi Max'e, onu özenle kucaklarken. "Evet, biliyorum." Eğilip Ollie'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Seni de biliyorum, Ollie."

Ollie, ağzında ayak parmaklarıyla kıkırdadı.

Pia, ayağını ağzından çıkarması için çıngıraklardan birini alıp ona uzattı. Babası savaşa gitmeden önce bu oyuncakları tahtadan oymuş, her bir köşesi pürüzsüz ve yumuşak olana dek zımparalamıştı. Sonra iki yanındaki deliklere ip geçirerek dörder tane çıngırak tutturmuş, tutamaçlarına ikizlerin baş harflerini kazımıştı. Çıngıraklar sallandığında çıkardıkları ses, Pia'ya Noel çanlarını anımsatıyordu.

Ollie ayağıyla oynamaya daha meraklı görünüyordu. Pia oyuncağı kenara bırakırken Max'in tekrar uykuya daldığını fark etti. Uzun, koyu renkli kirpikleri, solgun yanaklarının üzerinde birer kuş tüyü gibi duruyordu. Pia onu kollarında usulca sallayarak yumuşak bir sesle ninni söylemeye başladı. Ollie yattığı yerden onu dinliyordu. Ayağını ağzından çıkarıp başparmağını ağzına soktu ve uykulu gözlerle Pia'yı izlemeye koyuldu. Dakikalar içinde ikisi de uyumuştu. Pia, diğer battaniye ile Ollie'nin üzerini örttükten sonra ayağa kalkıp Max'i dikkatlice onun yanına yatırdı. Uyuduklarından emin olmak için biraz bekledi. Ardından gaz lambasının fitilini çekerek alevini kıstı. Parmak uçlarında odadan çıktı ve onları son kez kontrol ettikten sonra kapıyı yavaşça çekti.

Diğer odaya döndüğünde annesi hâlâ masadaydı. Başını ellerinin arasına almış, diktiği çorabı kucağında unutmuştu. Pia'nın içini bir korku kapladı.

"Ne oldu, anne?" diye sordu. "Neyin var?"

Annesi başını kaldırarak ona baktı. "Ah, *liebchen**," dedi. "Hiçbir şey. Sadece yorgunum."

Söyledikleri Pia'nın tedirginliğini azaltmaya yetmedi. Doğruyu söylemediğinden endişe ederek dikkatle annesinin yüzünü inceledi. Onun yorgunluktan yakınması pek alışılagelmiş bir şey değildi. Hatta hiçbir şeyden yakınmazdı. "Bugün bir şey yedin mi?"

Annesi evet dercesine başını salladı. "*Kartoffelpfannkuchen*, patatesli krep ve elma püresi."

"Bunlar yetmez," dedi Pia. "Neden ikizler uyurken bir şeyler yiyip biraz şekerleme yapmıyorsun? Çorapları ben dikerim."

Annesi tamam dercesine başını sallayarak Pia'yı şaşırttı. Kucağındaki çorapları masaya bırakıp ayağa kalktı. "*Ja*, sanırım biraz yatacağım." Pia'nın yatağına gidip okul kitaplarını yere koyduktan sonra battaniyenin altına kıvrıldı. "Çorba pişmek üzere," dedi. "Dikkat et de yanmasın." Derin bir nefes alıp titrek bir iç çekerek nefesini bıraktı.

Pia tırnaklarını avucuna geçirdi. Annesi akşamüstleri asla uyumazdı. Yatağa yaklaşarak dizlerinin üzerine çöktü. "İyi olduğundan emin misin? Gidip Bayan Schmidt'i getirebilirim."

Annesi, "Merak etme, *liebchen*, iyiyim," dedi zayıf bir tebessümle. "İkizler bugün pek huysuzdu demiştim ya.

* *Alm.* Bir tanem. (Ed. N.)

Bütün gece de uyumadılar. O yüzden biraz yorgunum." Gözlerini kapatarak ekledi: "Ayrıca Bayan Schmidt burada değil."

"Nasıl yani? Nerede?"

"Annesinin Pittsburgh'teki evine giden trende."

"Öyleyse gidip bir doktor bulayım," dedi Pia. Evden çıkıp tekrar şehre inme düşüncesi onu çok korkutsa da annesi için bunu yapardı. Ancak çok geçmeden öğretmenlerinin savaş dolayısıyla doktor ve hemşire eksikliğinden söz ettiklerini hatırladı. Kalan doktorlar da hastalara yetişemiyorlardı ve hastaneler tıklım tıklımdı. Pia'nın yüreği hissettiği korkuyla âdeta buz kesti.

Annesi gözlerini açıp ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ben hasta değilim, Pia. Sadece dinlenmem gerekiyor, birkaç dakika. O zaman daha iyi hissederim."

Pia bir iç çekti. Annesinin haklı olması için dua ediyor, bu kadar çaresiz hissetmekten de nefret ediyordu. "O zaman pencereyi kapatayım da üşütme."

Annesi yattığı yerde yan dönerek battaniyeyi çenesine çekti. "*Nein*, temiz hava gribi uzak tutuyor."

Pia annesinin ateşini kontrol etmek için elini uzatacağı sırada birden durdu. Ona dokunduğunda yüreğinin sıkıştığını ya da nefesinin daraldığını hissederse ne olacaktı? O zaman ne yapardı? Bayan Schmidt yoktu, hastaneler de doluydu. Endişeyle dudağını kemirerek masaya yöneldi ve titreyen parmaklarıyla onarılmayı bekleyen çorabı aldı. Belki de annesinin alnına *dokunmalıydı*. Onun hasta olacağını ne kadar erken öğrenirse, o kadar çabuk yardım bulmaya çalışırdı. Belki apartmandakilerden biri ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ellerinde viski veya başka ilaçlar olabilirdi. Keşke Bayan Schmidt hâlâ burada olsaydı.

Çok geçmeden elindeki çorabı bıraktı, yatağın ayak ucuna giderek annesine baktı. Annesi ağzı açık bir hâlde derin uykudaydı. Bir tutam ince saç teli yanaklarına ve dudaklarına yapışmıştı. Yüz hatlarına çöken yorgunluk, onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu. Pia aldığı derin nefesi usulca verdi. Ne yapmalıydı? Pencereden Finn'in dairesine göz attı. Keşke ona bir not gönderip yardım isteyebilseydi. Fakat çamaşır ipi, fanila ve bebek giysileriyle doluydu. Annesini uyandırmadan onları toplayamazdı. Hem Finn'in ne zaman cevap vereceğini kim bilebilirdi? Hızla yolun karşısına geçip kapıyı tıklatmayı düşündü. Ama ya ikizler uyanırsa ve annesi onları duymazsa ne olurdu? Üstelik dışarı çıkmak şöyle dursun, tek başına koridora bile çıkmak istemiyordu.

İkizler sanki onun düşüncesini okumuş gibi ağlamaya başladılar. Annesi gözlerini açarak doğrulmaya çalıştı.

"Sen yat," dedi Pia. "Ben onları getiririm."

"*Nein*," diye karşılık verdi annesi. "Acıkmışlardır. Hem yapacak çok işim var." Yatağın kenarına oturduktan sonra ellerini sırtına koyarak doğruldu ve yatak odasına yöneldi. "Yemeleri için çorbadan birkaç yumuşak patates çıkarıver."

"Tamam, anne."

"Pencereyi de kapat. Üşütmesinler."

Pia pencereyi kapatıp ocağın başına geçti. Mutfak rafından aldığı kevgirle çorbadan birkaç patates çıkararak bir kâseye koydu. Annesi kucağında Ollie ve Max ile gelip onları yatağa yatırdı, ardından tavandaki çamaşır ipinden iki temiz bez alarak altlarını değiştirmeye koyuldu. Gülümseyerek ikizlerin yanaklarını öpüyor, agulayıp kıkırdadıklarında gülüyordu.

"Siz dünyanın en tatlı miniklerisiniz," dedi onlara şirinlikler yaparken. "Ve de en yakışıklı. Acıktınız mı? *Ja?* Ablanız size yemek hazırlıyor."

Pia kâsedeki patatesleri ezdikten sonra biraz çorbayla yumuşattı. Bir gözü sürekli annesindeydi. Belki de boşuna endişelenmişti. Belki annesi gerçekten yorgundu ve kısa bir uyku ona iyi gelmişti. Ne olursa olsun şimdi iyi görünüyordu. Pia'nın korkusu uçup giderken omuzları rahatlıkla gevşedi.

Annesi, Ollie'yi kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından onu yatırıp Max'e uzandı fakat aniden duraksayıp elini başına koyarak sertçe yatağın ucuna oturdu. Solgun yüzünde kırmızı lekeler belirmişti.

Pia çorba kâsesini bırakıp doğruca annesine koştu. "Ne oldu, anne?"

Annesini gözlerini kapatarak sızlandı. "Bilmiyorum," dedi. "Biraz... Biraz başım dönüyor."

Pia'nın kalbi göğüs kafesinden çıkmak istercesine çarpmaya başladı. "Gidip doktor bulmaya çalışacağım."

"*Nein*," dedi annesi. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Güvenli değil."

"Ama ya..." diyerek duraksadı Pia. Sesinin titremesine engel olmaya çalıştı. "Ya hasta oluyorsan?"

"Ben iyiyim. Öksürmüyorum, ateşim de yok, sadece yorgunum. Ayrıca doktora verecek paramız yok. Zaten bir Alman'a yardım etmek istemezler."

"Apartmanda Bayan Schmidt gibi biri daha yok mu? Ne yapılması gerektiğini bilebilecek biri?"

Annesi başını iki yana salladı. "Komşularımız şu an kendi dertleriyle uğraşıyor. Sadece uyumaya ihtiyacım var.

Uyku en iyi ilaçtır," diyerek yataktan kalktı. "Ben yatak odasında birkaç saatliğine uzansam çocuklarla ilgilenir misin?"

"Evet, tabii. Sana biraz çorba getireyim."

Annesi tamam dercesine başını sallayıp yavaş adımlarla yatak odasına yöneldi. Pia sakin kalmaya çalışarak onu takip etti. Bugüne dek annesi kendini iyi hissetmediğinden hiç yakınmamıştı. Bayan Schmidt, ikizler doğduktan sonra ona iki hafta yataktan çıkmaması gerektiğini söylediğinde, neredeyse haftalarca süren korkunç bir baş ağrısı çektiğinde, hatta ayak başparmağını kırdığında bile. Hiç sesini çıkarmamış, elinden geldiğince işlerine devam etmişti. Hiçbir zaman pes etmemiş, kabullenmemişti. Onun iyi hissetmediğini söylediğini duymak, Pia'yı dehşete düşürüyordu. Annesi yatağın kenarına oturduğunda, Pia eğilerek onun ayakkabılarını çıkardı.

Annesi, "*Danke*," diyerek başını yastığa koydu. Pia onun üzerini battaniyeyle örterken başka ne yapabileceğini merak ediyordu.

Diğer odadan Max ve Ollie'nin ağladıkları duyuldu.

"*Bitte**, çocukları doyur, bırak ben de biraz dinleneyim," dedi annesi bir eliyle onu kışkışlayarak. "Uyandığımda daha iyi hissediyor olurum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa çağıracağına söz verir misin?"

"*Ja*, haydi git."

Pia odadan çıkmak üzereyken durup annesine döndü. "Kendini daha kötü hissedersen de söyler misin?"

"*Ja, Ja*," dedi annesi. Solgun bileğinin tersini alnına koyarak gözlerini kapattı.

---

* *Alm.* Lütfen. (Ç. N.)

"Söz mü?" diye sordu Pia.

"*Ja*, Pia."

Pia artan bir korkuyla odadan çıkıp kapıyı kapattı. Annesinin söylediği gibi sadece yorgun olduğunu umuyordu. İkizleri emzirmek için gecede birkaç defa uyandığı ve gün içinde neredeyse hiç uyumadığı düşünülürse mantıklıydı. Yine de Pia en kötüsünden korkmadan edemiyor, yanılmak için dua ediyordu.

Çorbayla yumuşatıp ezdiği patatesleri Max ve Ollie'ye yedirdikten sonra onları çıngıraklarıyla beraber yerdeki battaniyenin üzerine bıraktı. Ardından bir kâseye çorba doldurup ses çıkarmamaya özen göstererek yatak odasının kapısını usulca açtı. Annesinin solgun yüzüne cılız bir ışık vuruyordu. Ağzı açık kalmış bir hâlde hâlâ derin uykudaydı.

"Anne?" diye hafifçe seslendi Pia. "Sana biraz çorba getirdim." Yatağa yaklaşarak annesine baktı. "Anne?"

Annesi gözlerini açmıyor, hareket etmiyordu. Pia onu uyandırmayı düşünse de vazgeçti. Belli ki bu kadar dinlenmek ona yetmemişti. Bütün gece deliksiz uyursa belki sabaha eskisi gibi olurdu. Pia odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapattı ve çorbayı masaya koyup oturdu. Battaniyenin üzerindeki ikizler onun çorba içişini seyrediyor, birbirlerinin ellerine ve yüzlerine dokunmaya çalışarak gülüşüyorlardı. Bu gece onlarla Pia ilgilenirdi. Bir kavanoz Mellin Bebek Maması'nı suyla karıştırırdı, böylece annesi onları emzirmek için uyanmak zorunda kalmazdı. İkizler biberondan içmeye alışkın değillerdi fakat yeterince acıktıklarında nasıl yapacaklarını öğrenirlerdi.

Çorbasını bitiren Pia masadan kalkıp yatağının üzerinde diz çöktü. Pencereyi açtı, hızlıca topladığı çamaşırları da

yatağa yığdı. Sonbahar havası yüzünden fanila ve gecelikler hâlâ nemliydi. Vakti olduğunda onları içerideki çamaşır ipine tekrar asardı. Bütün çamaşırları topladıktan sonra pencereyi kapattı ve onları mutfak sandalyesinin üzerine koydu. Ardından yatağın altındaki matematik kitabını çıkarıp ilk sayfasını kopardı. İlk sayfada kitabın adından başka bir şey yazmıyordu. Okul kitabına zarar vermek muhtemelen başına dert açacaktı fakat evde başka kâğıt yoktu ve bu acil bir durumdu. Bir kalem bulup tekrar masaya oturdu ve Finn'e not yazmaya başladı.

İyi misin? Kardeşinin neyi var? Annem hasta olabilir, ne yapacağımı bilmiyorum. Evde ilaç ya da viski yok. Annem doktor bulmak için evden çıkamayacağımı söylüyor. Zaten çıkmak istemiyorum. Lütfen, yardım et. Korkuyorum.

Kâğıdı katlayıp yatağa çıktı. Pencereyi aralayıp notu ipe mandalladıktan sonra karşıya gönderdi. Çamaşır ipi, makaranın gıcırtısı eşliğinde hareket etmeye başladı. Sonunda not Finn'in penceresinin önüne ulaştı. Pia gözlerini kırpmadan onun uzanıp notu almasını bekledi. Fakat ne açık pencereye gelen ne de dışarı bakan biri vardı. Pia omzunun üzerinden kardeşlerine göz attı. Battaniyenin üzerinde hâllerinden gayet memnun bir şekilde oynuyorlardı. Pencereyi tamamen açıp cesaret edebildiği kadar dışarı sarktı. Annesinin duymaması için dua ederek seslendi, "Finn!"

Cevap yoktu.

"Hey, Finn! Orada mısın? Benim, Pia!"

Yine cevap yoktu.

Pencereyi kapatıp birkaç dakika daha bekledi fakat cama gelen olmadı. Korkutucu derecede sessiz olan Beşinci Bölge'ye göz gezdirirken içini soğuk bir yalnızlık hissi kapladı. Uzaktaki ufukta parlayan güneş, sonbaharın serin akşamüstüne kızıl bir parıltı yayıyordu. Dışarıda yürüyüş yapmak ya da oyun oynamak için mükemmel bir hava vardı. Fakat aşağıdaki sokakta hiç çocuk oynamıyordu. Kaldırım taşlı yoldan gürültüyle geçen sevkiyat arabaları yoktu. Kadınlar kapı önünde oturup dedikodu yapmıyor ya da pencereden çocuklarına seslenmiyorlardı. Pia derin bir korkuya kapıldı. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibiydi.

Annesi uyurken ve Pia kardeşleriyle ilgilenirken şehri bir panik havası sarmıştı. Philadelphia Hastanesi'nin başhekimi, fazla çalışmaktan bitkin düşen hemşirelere yardımcı olmaları için gönüllülere çağrıda bulunuyordu. Doktor ve hemşire ölümleri başlamıştı. Bir günde üç doktor, bir başka gün iki doktor, bir sonraki gün dört doktor ya da hemşire ölüyordu. Cenaze levazımatçılarının mumyalama sıvısı ve tabutları tükenmişti. Kalan tabutlar da maskeli polisler tarafından korunuyordu. Mezarcılar ya hastaydı, ya insanlardan fazla ücret talep ediyorlardı ya da grip kurbanlarını gömmeyi reddediyorlardı. Şehir hapishanesinin müdürü, mahkûmlara mezar kazmalarını teklif etmiş ancak onları gözetleyecek sağlıklı gardiyanların olmadığını fark edince teklifini geri çekmişti. Şimdiden otuz üç polis memuru hayatını kaybetmişti. Philadelphia halkı arasında kulaktan kulağa *veba* söylentisi dolaşmaya başlamıştı.

Tüm bunlar olurken Philadelphia Inquirer gazetesi, halka açık yerlerin kapatılmasını alaya alıyordu.

Yetkililer ne yapmaya çalışıyor? Herkesi korkudan öldürmeye mi? İyi havalandırılan kiliseleri, meydanları kapatarak ve insanların tramvaylara binmesine engel olarak ne elde ediliyor? Bu koşullarda insanın paniğe ve korkuya kapılmaması mümkün mü? Sakin olun. Gripten söz etmeyin. Endişelenmenin faydası yok. Hastalık yerine neşeli konulardan bahsedin.

İkizlere biberonla bebek maması içirmek, Pia için sandığından daha zor olmuştu. İlk denemeyi tamamladığında üçü de bitkin hâldeydi. Kardeşleri onun yatağında nihayet uykuya daldıklarında saat gece yarısını geçmişti. Pia yataktan yavaşça ve sessizce kalkıp karanlık yatak odasına göz attı. Annesinin ikizlerin ağlamasını duymaması onu şaşırtmıştı. Hâlâ derin bir uykudaydı. Nefesi, ahşaba sürtülen zımpara kâğıdının sesi gibiydi. Pia parmak uçlarına basarak odaya girdi. Yatağın baş ucunda durup titreyen parmaklarını annesinin alnına uzattı. Annesinin soğuk, nemli alnına dokunur dokunmaz boynundan yukarı bir sıcaklık dalgası yayıldı, göğsüne görünmez bir ağırlık oturdu. Elini hızla geri çekmesiyle korkunç hisler de kayboldu. Pia'nın gözleri yaşlarla doldu. *Hayır. Annem hasta olamaz. Olamaz.*

Şifonyerin en alt çekmecesini usulca açıp bir kazak çıkardı. Kazakla annesinin göğsünü, omuzlarını örterek battaniyeyi çenesine kadar çekti. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Korkudan midesinin bulandığını hissederek odadan çıkıp kapıyı kapattı. Gecenin bir yarısı doktor bulmak için

şehre inme düşüncesi onu çok korkutuyordu. Zaten ona yardım edeceklerinden de emin değildi. Üstelik o yokken bebeklerle kim ilgilenecekti? Annesi onlara bakamayacak kadar hasta olabilirdi. Muhtemelen ikizlerin de ona fazla yaklaşmaması gerekirdi.

Kararsızlık içinde çırpınarak gaz lambasını söndürüp yatağına uzandı. İkizlerin minik bedenleri Pia ile duvarın arasına kıvrılmıştı. Düşüncelerini ve cesaretini toplamaya ihtiyacı vardı. Güneş birkaç saat içinde doğardı. O zaman komşulardan birinden ikizlere göz kulak olmasını isteyebilirdi. Annesi gündüz vakti her şeyin daha az korkutucu göründüğünü söylerdi. Pia da öyle olmasını umuyordu çünkü şimdi korkudan ölmek üzereydi. Uyuyamayacağını bildiği için bir plan yapmayı denedi.

Korkunç rüyaları sona erdiğinde gözlerini açtı. Sersem bir hâlde günlerden hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştı. Un çuvalından bozma perdelerin altından ürkütücü, gri bir ışık süzülüyordu. Başını çevirerek yukarı baktı. Gri tavandaki küçük, sarı bir gölü andıran su lekesi, ona Hazleton'daki kömür ocaklarının yakınındaki akarsuyu anımsattı. Derken birden okulların, kiliselerin, kısacası halka açık her alanın kapatıldığını hatırladı. Üstelik annesi gribe yakalanmış olabilirdi. İkizler hâlâ onunla duvarın arasında uyumaktaydı. Pia yattığı yerden fırlayarak doğrulurken az daha yataktan düşüyordu. Gözlerini kırpıştırarak etrafa bakınıp kaç saattir uyuduğunu anlamaya çalıştı. Dizlerinin üstüne çöküp perdeyi araladı.

Gün ağarmıştı.

Finn'e yazdığı not da hâlâ çamaşır ipinde sallanmaktaydı.

Ollie ona dönüp bacaklarını savurarak huysuzlanmaya başladı. Hemen ardından Max de uyandı. Pia, Ollie'yi kucağına alıp sallarken gözlerini Finn'in penceresinden ayırmadı.

"Şşş, Ollie," dedi bebeğin sırtını sıvazlayarak. "Her şey düzelecek."

Birkaç dakika daha Finn'in penceresine baktı. Camın ardında hiçbir hareket yoktu. Acaba kardeşini hastaneye mi götürmüşlerdi? Yoksa hepsi hasta mıydı? Ollie minik yumruklarını sıkarak kıpkırmızı olmuş bir yüzle ağlamaya başladı.

"Biliyorum," dedi Pia. "Anneni istiyorsun. Benden bıktın mı?" Yataktan indi ve yanağını Ollie'nin yanağına dayayarak yatak odasına yöneldi. "Tamam, tamam, seni *anneciğine* götürüyorum." Sonra durup Max'e baktı. "Orada bekle, uslu çocuk. Hemen geleceğim."

Max gözlerini kırpıştırarak ona sırıttı. Hâlâ yarı uykuluydu. Ollie ise yan dairedeki komşuları uyandırmaya yetecek bir sesle ağlıyordu. Pia, göğsünü acıtan bir korkuyla yatak odasına yürüdü. Annesi, Ollie'nin ağladığını duymuş olmalıydı. Neden ne olduğuna bakmak için odadan çıkmamıştı?

Pia usulca kapıyı tıklattı. "Anne? Uyandın mı?"

Cevap yoktu.

"Anne?"

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdi. Annesinin giyiniyor olabileceğini düşünerek bakışlarını yere eğmişti. "Uyandırdığım için üzgünüm ama Ollie acıktı. Ona biraz bebek maması vermiştim ama..." Başını kaldırdığı anda kaskatı kesildi.

Annesi yatağında yan yatmış hâldeydi. Elleri birer pençe gibi boğazında, ağzı da bir çığlığın ortasında donakalmış

gibi açıktı. Burnundan, ağzından ve gözlerinden koyu, kırmızı-siyah bir sıvı akmıştı. Cildi mordu ve oda, taze kanın bakırımsı kokusuyla dolmuştu.

"Anne?" diyebildi Pia güçlükle.

Ses yoktu.

"Anne?"

Korkunç gerçek tüm hızıyla Pia'nın yüzüne çarptı. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek eğilip öğürmeye başladı. Az kalsın Ollie'yi kucağından düşürecekti. Ayakta durabilmek için karyolanın ayak ucundaki demire tutundu. Zemin ayaklarının altından kayıyor gibiydi.

Ollie daha yüksek sesle ağlamaya devam ediyordu.

Pia dizlerinin üzerine yığıldı. Kalp atışları kulaklarını kamçılıyordu. *Hayır. Bu olamaz. Olamaz.* Başı dönüyor, hızlı ve derin bir şekilde soluyordu. Titreyen kollarıyla küçük kardeşini tutmakta zorlanarak yavaşça yatağa yaklaştı. Ahşap zemin, çıplak dizlerini rendeleyen bir törpü gibiydi.

"Anne!" diye haykırdı. "Kalk! Bizi bırakamazsın! Bırakamazsın!" Nefesini tutup titrek parmaklarını annesine uzattı. Sanki annesi bir dokunuşuyla cam gibi dağılacaktı. "Lütfen, anne. Uyan!" Parmak uçları annesinin kazağının kolunu sıyırdığında, midesinin altüst olduğunu hissederek elini geri çekti. Kötü bir şey olduğunu anlaması için annesinin tenine dokunmasına gerek yoktu. Ona dokunup ölümü hissetmek istemiyordu. Nemli yatağın kenarını kavrayarak ayağa kalktı ve annesinin omzuna dokunup onu sarstı. Annesi gerçek boyutlardaki bir oyuncak bebek gibi sağa sola sallandı.

Pia boğazında yükselen çığlığı bastırmak için dişlerini sıktı. Yeniden dizlerinin üzerine yığılıp Ollie'yi yere bıraktı.

Kolları onu taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Ollie kıpkırmızı bir suratla sırtüstü yatarak ortalığı inletmeye başladı. Diğer odadaki Max de ağlamaya başlamıştı. Pia yüzünü ellerinin arasına gömüp gözlerini sımsıkı yumdu. Gözlerini yeniden açtığında annesinin ölü bedeninin kaybolmasını umdu. *Bu gerçek olamaz! Olamaz! Annem ölmedi. Ölmedi!*

Yığılıp kalmamak için ellerini yere koyarak gözlerini açtı. Annesi hâlâ kanlar içinde yataktaydı. Pia acıyla inleyerek yere yığıldı. Kolları ve bacakları kontrolsüzce titriyor, kısa kısa aldığı nefesler de kesiliyordu. Ağız dolusu bir nefes daha almadan önce boğazından art arda, şiddetli hıçkırıklar yükseliyordu. Her hıçkırıkla birlikte gücünün tükendiğini hissediyordu. Ollie, annesinin öldüğünden, hayatının sonsuza dek değiştiğinden habersiz bir hâlde ağlamaya devam ediyordu. Pia'ya uzanıp, minik yumruğuyla elbisesinin kolunu kavradı. Pia onu kucağına alarak bağrına bastı. Omuzları sarsılıyor, zihninin içinde dehşet ve acı dolu çığlıklar kopuyordu.

Tek istediği bilincini kaybedip bayılmak, acının ve korkunun ona erişemeyeceği bir boşluğa kaçmaktı. Fakat kardeşlerine göz kulak olmak zorundaydı. Diğer odada feryat figan ağlayan Max'in yanına gitmeliydi. Ayağa kalkabileceğinden emin olduğunda Ollie'yi kucaklayarak titreyen bacaklarıyla doğruldu. Sendeleyerek yan odaya geçip Max'i diğer koluna aldı. Ardından kardeşleriyle birlikte yatak odasına döndü ve yatağın karşısındaki duvara yaslanıp yere doğru kaydı. Başı dönüyor, nefesi kesiliyordu. Vücudu, her an tutuşmaya hazır bir çıra gibi için için yanıyordu. Aklından geçen düşüncelerin hızına yetişemiyor, midesinin çalkalandığını hissediyor, keder, korku ve şaşkınlığın ağırlığı

altında eziliyordu. Annesi nasıl ölebilirdi? Gerçekten ölmüş müydü? O nezle bile olmazdı. Nasıl olmuştu da gribe yakalanmıştı? Ayaklarını kuru tutmuştu. Kendini üşütmemişti. Gaz yağına batırılmış küp şeker bile yemişti.

Pia uzun uzun annesine baktı. İkizler kucağında ağlarken ağzına safra tadı geliyordu. O ve kardeşleri, anneleri olmadan ne yapacaklardı? Şimdi onlara kim bakacaktı? Çığlık atıp kusmamak için kendini zorluyordu. Daha fazla dayanamayarak kardeşleriyle birlikte ağlamaya başladı. Paramparça kalbinin etrafını saran keder, onu korkunç, simsiyah bir kelepçe gibi içine hapsederek kapandı.

İkinci Bölüm



Bernice

11 Ekim 1918

Yirmi yaşındaki Bernice Groves, son birkaç gündür yüzlerce kez yaptığı gibi Beşinci Bölge'deki apartmanının üçüncü katından dışarı bakıyor ve kendini nasıl öldüreceğini bulmaya çalışıyordu. Pencereden atlamayı düşünmüş fakat sadece bacaklarının kırılmasından ve ölmeyip sakat kalmaktan korkmuştu. Mutfak bıçağıyla bileklerini kesmek de bir seçenekti. Ancak kan görmekten nefret ederdi. Kocasının askere gitmeden önce getirdiği fare zehrini içebilirdi ama acı içinde ölmek istemiyordu. Ölümü mümkün olduğunca çabuk ve acısız olmalıydı. Bu onu korkak biri yapıyor olsa da umurunda değildi. Zaten geride bunu düşünecek kimse kalmamıştı. Derken gözleri, binaların arasındaki dev bir örümcek ağını andıran çamaşır iplerine takıldı. Birçok ipi birbirine bağlayarak onu taşıyabilecek kadar güçlü bir ip yapabilir ve kendini asabilirdi. Ama o kadar ipi nereden bulacaktı? Kapı kapı dolaşıp komşularının çamaşır ipini ödünç isteyecek hâli yoktu. Zaten kimse kapısını açmazdı. Salgın başladığından beri –bir hafta olmuş

muydu? On gün? Yoksa on dört mü?– kimse evine ailesi dışından birini sokmaya cesaret edemiyordu. Bazen aileden biri bile içeri giremiyordu.

Aşağıdaki sokakta çocuklar oynamıyor, kadınlar çöp atmaya çıkmıyor, erkekler işten eve gelirken ıslık çalmıyor ya da sigara içmiyorlardı. Çamaşır ipleri bile boştu. Son birkaç gündür gördüğü tek canlı, kaldırım taşlarına beyaz bir toz serpen çöpçü ile yolun karşısındaki, çarşafa sarılmış iki cesedi kokladıktan sonra burnunu yerden kaldırmadan hızla sokağın aşağısına koşan kahverengi köpekti. Bernice sık sık dünyada yaşayan son insan olup olmadığını merak ediyordu.

Üst katta oturan Bay Werkner'ın neden karısıyla iki çocuğunu vurduktan sonra silahı kendi kafasına dayadığını ve kaderlerini gribin yazmasına izin vermediğini anlamak zor değildi. Şehrin geri kalanı korkuyla beklerken, morglarla mezarlıklar cesetten geçilmezken, o ipleri kendi eline almıştı. Şimdi bildiklerini bir hafta öncesinde bilseydi Bernice de aynı şeyi yapardı. Tabii bir de silahı olsaydı.

Neyse ki gribe yakalanmıştı, yani yakında zaten ölecekti. O zaman kocasıyla oğlunun yanına gidebilecekti. Yine de o kadar uzun beklemek istemiyordu. Şimdi ölmek, bu lanet ıstıraptan, yüreğindeki bu korkunç ağırlıktan kurtulmak istiyordu. Bu acıya bir dakika daha katlanacak hâli yoktu. Kutsal kitap kendi hayatına son vermenin günah olduğunu söylese de Tanrı, bir annenin çocuğu olmadan yaşayamayacağını muhakkak anlardı. Tanrı'nın, onun neden cennette oğluyla buluşmak için sabırsızlandığını anlayacağına şüphe yoktu. Onu mutlu eden ne varsa silinip gitmişti. Dünyaya dair gerçek, mutlak ve adil sandığı her şey yok olmuştu.

Belki de sadece yemeyi bırakmalıydı. Zaten pek yediği de yoktu. Minik oğlu ölmüşken nasıl yemek düşünebilirdi ki? Reçelli bir lokma ekmeği nasıl yutabilir, kurumuş boğazını ballı sıcak çayla nasıl yumuşatabilirdi? Wallis bir çileğin veya yumurtanın tadını hiçbir zaman bilmeyecekken, bir elmayı ya da sıcak bir dilim mısır çöreğini hiç yemeyecekken, o bunları nasıl yapabilirdi? O yiyemezken bir şeyler yemek, evladına ihanet ediyormuş gibi hissettirirdi.

Şifonyerin çekmecesinde tülbende sarılı dokunulmamış bir somun ekmek, bir kalıp margarin ve birkaç dilim kızarmış pastırma duruyordu. Kilerde de bir düzine yumurta, üç kutu mısır gevreği, armut, domates, yarım düzine fasulye konservesi ve havuç vardı. Bernice onları komşularının kapısının önüne bırakmayı düşündü. Fakat hepsini toplayıp dışarı çıkaracak gücü ya da isteği yoktu. Üstelik yemek düşüncesinden tiksinmesine rağmen bazen açlık hissi dayanılmaz boyutlara varıyor, midesi kendi kendini kemiriyormuş gibi hissediyordu. Uzanarak açlığa aldırış etmemeye çalışıyor, bayılmayı ya da açlıktan ölmeyi umuyordu. Ancak hayatta kalma içgüdüsü her seferinde galip geliyor, gidip bir mısır gevreği kutusuna saldırıyor, onları ağzına doldururken iğreniyor, ağlıyor, kendinden nefret ediyordu. Açlığı yatıştığında ise açlıktan ölmek için yeniden yemin ediyor, bu kadar zayıf olduğu için Wallis'ten af diliyordu.

Güzel, küçük bebeğini düşününce dolan gözleriyle Wallis'e baktı. Oysa bir hafta önce turp gibiydi. Kıkırdayıp aguluyor, minik, tombul ellerini ona uzatıyordu. Sonra bir sabah ateş ve öksürükle uyanmış, meme istememeye başlamıştı. Bernice iki gün boyunca grip için önerilen tüm çareleri –soğan şurubu, kalsiyum klorür, viski, Bayan

Winslow'un Yatıştırıcı Şurubu– denedikten sonra onu kucaklayıp en yakın acil servise, yani salgının ardından hastaneye dönüştürülen düşkünlerevine koşmuştu. Yol boyunca ağlamış, tek çocuğunu koruması için Tanrı'ya yalvarmıştı. Zaten kocasını da savaşta kaybetmişti. İnsan daha ne kadar acıya dayanabilirdi?

Ancak hastaneye vardığında adımları yavaşlamıştı. Sokak aklına gelebilecek her türlü araçla doluydu; kamyonlar, otomobiller, faytonlar, yük arabaları... Hepsi hasta, ölmekte olan ve ölen insanları getiriyordu. Polis arabaları bile grip kurbanlarını taşıyordu. Bazılarının üzerinde sinagog takkeleriyle koyu renkli giysiler, bazılarının ise başörtüsü ve renkli etekler olan yüzlerce insan, binaya akın ederek içeri girmeye çalışıyordu. Kimi battaniyeye sarınarak yerde oturuyor ya da yatıyor, kimileri de yarı çıplak ve terden sırılsıklam bir hâlde inliyor, öksürüyor, nefes alabilmek için çırpınıyordu. Bir kısmı çoktan ölmüştü. Yüzleri erik gibi morarmış, ağızları, burunları, gözleri kana bulanmıştı. Siyahi bir adam tökezleyerek hastanenin önüne gelip içeri girmek için yalvarmış, beyaz bir adam ise onu iterek başka bir yere gitmesini söylemişti. Çok geçmeden kaldırıma yığılan adamcağız cansız bir hâlde öylece kalmıştı. Maskeli polisler düzeni sağlamak için ellerinden geleni yaparken, beyaz önlüklü rahibeler ölülerle hastaların başında dua ediyorlardı. Kaldırımdaki bir tentenin altında, Kızılhaç çalışanları insanlara maske ve kefen dağıtıyorlardı. Etrafta feryat ederek su isteyen, dualar eden neredeyse bir düzine farklı dil duyuluyordu: İngilizce, Rusça, İtalyanca, İbranice, Lehçe, Almanca...

Bernice, Wallis'i göğsüne sımsıkı bastırarak kalabalığı yarmaya çalıştı. "Lütfen," diye bağırdı. "Lütfen, yolu açın! Yardımcı ihtiyacım var! Oğlum hasta!"

"Hey!" diye seslendi biri. "Sıraya gir!"

Başka bir kadın da "Sıranı bekle," diye bağırdı.

Bernice onları duymazdan gelip kalabalığı yararak ilerlemeye devam etti. Hastane girişinde bir polisle bir rahibe nöbet tutuyordu. İkisi de maskeliydi. Bernice onlara yaklaştığında, polis onunla rahibenin arasına girerek yolunu kesti.

"Lütfen," diye yalvardı Bernice nefes nefese. "Bana yardım etmeniz gerek. Oğlum hasta."

"Üzgünüm, hayatım," dedi rahibe. "Hiç yerimiz yok."

"Ama o daha bebek," dedi Bernice gözyaşlarının arasından. "Benim tek çocuğum!"

"Anlıyorum," diye karşılık verdi rahibe. "Ama burada başka çocuklu anneler de var."

Bernice etrafa göz gezdirdi. Gözyaşları yüzünden bulanık görüyordu. Ağzını eşarpla örtmüş genç, siyah saçlı bir kadın, kaldırımdaki solgun, öksüren bir çocuğun yanına diz çökmüştü. Gözleri korku doluydu. Bir başka kadın, kucağındaki küçük kızı sallayarak avutmaya çalışıyordu. Kızın sıska bacakları annesinin eteğinin üzerinde sağa sola sallanıyordu. Tenine ise mavimsi griye çalan tuhaf bir renk hâkimdi. Yüzlerce surat Bernice'e bakıyordu. Kimi nefes alabilmeye çalışırken kimi acıdan bitkin düşmüştü. Hepsinin ortak noktası ise korkuydu.

Bernice gözlerini rahibeye çevirdi. "Neden bize yardım etmiyorsunuz?" diye haykırdı. "Neyiniz var sizin?"

"Bütün yataklarımız, hatta koridorlar bile dolu," diye açıkladı rahibe. "İçerisi tıklım tıklım. Doktor ve

hemşirelerimizin çoğu yurt dışında. Gönüllülere çağrıda bulunduk ama altından kalkamıyoruz. Üzgünüm, hayatım. Sıraya girmek zorundasın."

O sırada bir adam, kucağında küçük bir çocuk ve elinde bir tomar parayla koşarak merdiveni çıktı. Rahibeye oğlunu içeri alması için yalvardı fakat polis onu rüşvet yüzünden tutuklamakla tehdit ederek uzaklaştırdı.

Bernice fırsatı değerlendirip polisi atlattı ve rahibeyi omzuyla iterek kapıya yöneldi. Fakat aniden ortaya çıkan bir kadın onun yolunu kesti. Göğsüne çaprazlama doladığı bezde ateşi varmış gibi görünen küçük bir çocuk asılıydı.

"*Volte!*" dedi kadın. "*Você tem que esperar como todo mundo!*"

Bernice onu aşıp geçmeyi denedi fakat kadın direnerek nasırlı elleriyle onu geri itti. Geniş omuzlu bir adam, kadının yardımına koşup ikisinin arasına girdi ve kollarını uzatarak Bernice'i uzak tuttu.

"*Não toque nela!*" diye bağırdı adam.

Bernice adamın söylediklerini anlamasa da sesi tehditkârdı. Tekrar onları aşmayı denediği sırada polis memuru onu omuzlarından yakalayıp geri çekti.

"Haydi, hanımefendi," dedi. "Henüz içeri giremezsiniz."

Göçmen çift onun arkasından parmak ve yumruk sallayarak bağırmaya devam ediyordu.

"Ya onlar?" diye bağırdı Bernice. "Onlara da izin veremezsiniz!"

Polis memuru onu duymazdan geldi. Bernice eğilip bükülerek ondan kurtulmaya çalışsa da başaramadı.

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz da yardım almamı engellemeye çalışıyorsunuz?" diye bağırdı kapıdaki çifte dönerek. "Buraya ait bile değilsiniz!"

Kadın bağırarak başka bir şeyler söyledi. Rahibe onu ve adamı kapıdan uzaklaştırarak, "Tamam," dedi. "Lütfen, sakin olun. Sizden önce kimseyi almıyoruz."

Polis memuru, Bernice'i merdivenden indirdi. Bir eliyle onu kolundan tutuyor, diğeriyle sırtından hafifçe itiyordu. En alt basamağa vardıklarında onu bırakıp yerine döndü. Bernice, kollarında güçlükle nefes alarak hayatta kalmaya çalışan küçük, tatlı Wallis'ine baktı. Bebeğini, kendi ırklarından yardım istemesi gereken insanların arkasında nasıl bekletebiliyorlardı? Şehirlerini istila eden yabancılar şimdiye dek pek de umurunda olmamıştı ama bu kadarı fazlaydı. Babasının işini çalan Alman'dan sonra şimdi de bu, onu medeni olmaktan usandırmıştı.

Arkasını dönüp polis memuruyla rahibeye baktı. "Siz ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bu insanların yarısı yabancı. Amerikalılara yardım etmesi gereken doktorlardan yardım beklememeliler. Bu doğru değil!"

"Biz herkese yardımcı olmak için buradayız," dedi rahibe. "Üzgünüm ama sen de herkes gibi beklemek zorundasın."

Ağlayan, yalvaran kalabalığın gürültüsü içinde Bernice, kırılan kalbinin sesini duydu. Kimse oğluna yardım etmeyecekti. Kimse ona ilaç vermeyecek ya da acısını hafifletmeyecekti. Buraya ait olmayan bu insan sürüsüne yardım edene kadar onunla ilgilenmeyeceklerdi. Bu hiç mantıklı değildi. Geri çevrilmesi gereken oğlu değil, bu göçmenlerdi. Taş gibi ağırlaşan bacaklarıyla sendeleyerek ölümle pençeleşen kalabalığın arasına döndü. Wallis'i eve götürecekti. Onu eve götürecekti ve orada birlikte öleceklerdi.

Ancak ne yazık ki kendisi ölmemişti. Ateşi bile yoktu. Öksürmüyor, boğazının kaşındığını bile hissetmiyordu.

Hissettiği tek şey, her endişelendiğinde olduğu gibi baş ağrısıydı.

Öte yandan Wallis, ertesi sabah ölmüştü.

Kollarında çırpınan oğlunun son dakikalarını, masum gözlerindeki korku ve paniği, nefes almaya çalışırken minik eliyle onun parmağını sımsıkı kavrayışını unutamıyordu. Bir süre sonra yüzü değişip grileşmiş, gittikçe koyulaşmıştı. Burnundan kan sızmış, alt göz kapakları kızarmış, son bir nefes alma çabasıyla minik bedeni titremişti. Bernice'in parmağını tutan eli gevşeyip göz kapakları hafifçe düşmüştü. Bernice kucağındaki oğluna uzun uzun bakmıştı. Ardından ayağa kalkıp onu beşiğine yatırmış ve yere yığılıp, ağzına kan tadı gelene dek avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Çığlık atmaya son verdiğinde, görüşü bir perde gibi kapanmaya başlamıştı. Kahrından öleceğini düşünerek avunmuştu. Nihayet kocası ve oğluyla birlikte olacak, huzura erecekti. Kendini sıvı gümüşle dolu bir havuzda yüzüyormuş gibi hissettiğinde dudaklarında bir tebessüm belirmişti. Ardından her yer kararmıştı.

Kendine geldiğinde ne zamandır baygın olduğunu bilmiyordu. Fakat hava kararmaya başlamıştı ve yatak odasının duvarına akşamüstünün gri ışığı vuruyordu. Önce uyuyakaldığını ve korkunç bir kâbus gördüğünü sanmıştı. Sonra beşiğe bakmak için yerinden fırlamıştı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Wallis bıraktığı yerde, en sevdiği mavi battaniyesine sarılı hâlde yatıyordu. Yüzünün rengi fırtına bulutlarını andırıyordu. Burnu ve ağzı kurumuş kana bulanmış, gözleri şişip kapanmıştı.

Ölmüştü.

Oğlu ölmüştü.

Bernice yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Ağzı acıyla bükülüyor, zihninde çığlıklar yankılanıyordu. *Ölemez! Bebeğim ölemez! Benim küçük oğlum ölemez!* Yeri yumruklayıp Tanrı'ya lanetler savurduktan sonra dizlerinin üzerine düşüp kendini bir bez bebek gibi yere bıraktı. Oğlunun hiç içemeyeceği sütle dolu, şiş, zonklayan göğüslerini avuçladı. Kendi bedeni, ona kaybettiği her şeyi acımasızca hatırlatarak ihanet ediyordu. Göğüslerini sıkarak acı içinde bağırıp Wallis'in hastalanmasına izin verdiği için kendini cezalandırdı. Afişleri görmüş, uyarıları okumuştu. Geçit törenine gitmek yerine tehlike geçene kadar evde kalması gerekirdi. Wallis'i balon satan adamdan, kaldırımlardaki göçmen kalabalığından uzakta, güvende tutmalıydı. O esmer tenli çocuğu bebek arabasından uzaklaştırmalı, küçük bayrağını Wallis'in battaniyesinin üzerine düşürdüğünde ve onu almak için izin almadan arabaya uzandığında pis parmaklarını oğlundan uzak tutmasını söylemeliydi. Bütün bunlar Bernice'in suçuydu. Wallis'in hastalanıp ölmesi onun suçuydu.

Birkaç dakika boyunca ıstırap dolu hıçkırıklarla ağladıktan sonra elleriyle dizlerinden destek alıp doğrularak ayağa kalkmış ve yatağa oturmuştu. Aklında türlü düşünceler dönüyordu. Kalbi nasıl hâlâ atıyordu? Ciğerleri nasıl havayla doluyordu? Oğlunu şefkatle kucağına alıp soğuk alnına, minik dudaklarına, küçücük parmaklarına birer öpücük kondurmuştu. Paramparça olan kalbinin durması, acısına son vermesi için dua ediyordu. Wallis'i bağrına basarak yatağa kıvrılmıştı. Bilincinin kapanıp onu bu kederden kurtarmasını umuyordu. Gözlerini kapatıp ciğerlerinin çalışmayı bırakmasını, kanının damarlarında dolaşmaya son

vermesini beklemişti. Oğlunu ondan aldığı, zor zamanında onu yapayalnız bıraktığı için Tanrı'ya lanet etmişti. Ardından onun da canını alması için yalvarmış ama yakarışları yanıtsız kalmıştı.

Bütün bunlar üç gün önceydi.

Şimdi Wallis beşiğinin içinde taş gibi yatıyor ve Bernice pencereden bakarken hayatını nasıl sonlandıracağını düşünüyordu. Radyoda şehrin cenaze evlerinin dolup taştığı söyleniyordu. Zaten oğlunun minik bedeninin küçük bir tabuta konup soğuk, kaskatı toprağa gömülmesi için onu cenaze evine teslim etmeye gönlü razı olmuyordu. Ondan ayrılamazdı. Asla. İstediği tek şey ona kavuşmaktı.

Kırmızı eşarplı ve uzun, kat kat etek giymiş bir kadın, tekerlekleri yerinden oynayan hasır bir bebek arabasıyla evin önünden geçti. Sonra durup arabadan bebeği alarak yolun karşısındaki apartmanlardan birine girdi. Bernice öfkeyle dişlerini sıktı. Tüm şehir karantina altındayken bu göçmen kadın ne yaptığını sanıyordu? Hem de bir bebekle! Aklını mı kaçırmıştı yoksa sadece cahil miydi?

Kadını görünce, bir çeşit efsunla onları iyileştirebileceklerine inandıkları büyücü ve sihirbazlara gitmek yerine, Amerikalılara hizmet eden doktorlardan yardım dilenen göçmenleri hatırladı. Onlar olmasa Wallis hâlâ hayatta olabilirdi. Savaş başladığından beri bütün mahalle, tersanede ya da mühimmat fabrikalarında iş arayan göçmenlerle siyahiler tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Onlar Bernice'in ailesinden farklıydı. Büyükbabası duvar ustası olarak çalışmak için 1830'da Kanada'dan buraya taşındığından beri akrabaları Güney Philadelphia'da yaşamışlardı. Şimdi tüm şehir, aklına gelebilecek her türlü yabancıya ev sahipliği

yapan kenar mahallelerle dolup taşmıştı. Üstelik Amerikalıların işlerini ellerinden alıyorlardı. Tıpkı kırk yıldan fazladır tersanede çalışan babasının yerine işe alınan karşı apartmandaki Alman Bay Lange gibi. Babası işten çıkarıldıktan sadece altı gün sonra ölmüştü. Doktorlar karaciğer yetmezliğinden öldüğünü söylemişlerdi ama onu öldüren şey, işini bir yabancıya kaptırmaktı.

Tıpkı hastanenin önünde olduğu gibi göçmenler tuhaf kıyafetleriyle marketleri de istila ediyor, İngilizce konuşamadıkları için kasa sırasını geciktiriyorlardı. Bernice, babasının sesini duyar gibiydi: "Burası Amerika, ya bizim dilimizi öğrenmeli ya da geldikleri yere gitmeliler!" Yerel gazetenin editörü bile '*Eski Dünya'nın karanlık kesimlerindeki istenmeyen göçmenlerin, Amerika hakkında hiçbir görüşleri olmadan Birleşmiş Milletler'e akın etmelerine*' karşı olduğunu ifade ediyordu.

Bunlar yeterince kötü değilmiş gibi kendilerine özgü mutfaklarıyla koridorları leş gibi kokutuyorlardı; kuzu haşlama, paprika, köri, haşlanmış lahana... Sokakları dolduran her renkten çocuk, tuhaf dillerde bağrışarak oyunlar oynuyordu. Köylüler şehre akın ettiğinden beri evsizlerin sayısı bile artmıştı. Bernice grip salgınını onların başlattığını öğrense hiç şaşırmazdı. Ne de olsa herkes, göçmenlerin ülke limanlarına ve sınırlarına hastalık getirdiklerini biliyordu. İrlandalılar kolera, Yahudiler tüberküloz, İtalyanlar çocuk felci, Çinliler ise Kara Veba hastalığını getirmişlerdi. Bernice ve dua grubundaki bazı kadınlar, yabancıların temizlik alışkanlıkları, sağlıksız eğilimleri ve şüpheli ahlâk kuralları hakkında sık sık konuşurlardı. Hepsi 'Tükürmeyin' yazan ilanların sadece İngilizce değil, her dilde olması gerektiği konusunda hemfikirdi.

Neden *onların* çocukları ölmüyordu? Neden Bernice'in oğlu, gerçek bir Amerikalı hastalanıp ölmüştü? Bu hiç adil değildi.

Bu düşünce aklından geçer geçmez vicdanının sızladığını hissetti. Hastanede hasta çocuklarıyla bekleyen göçmen anneler görmüştü. Ölen kızlarını evlerinden çıkaran Bay ve Bayan Yankovich'in solgun yüzlerindeki acıyı, Bayan Yankovich'in ayakta zor durduğunu ve kocasının onun koluna girerek destek olduğunu görmüştü. Küçük Tommy'nin ölümünün ardından Costasların kapısına astıkları beyaz kurdeleyi de görmüştü. Yüreğinin derinliklerinde, uyruğu, ırkı ya da dini inancı ne olursa olsun bütün annelerin çocuklarını sevdiğini ve aynı acıyı çektiklerini biliyordu. Yine de... Göçmenlerin kaybettikleri çocuklarının yerini doldurabilecekleri üç ya da dört çocukları daha var gibi görünüyordu. Bernice'in ise sadece bir tane vardı. O da gitmişti.

Kimsenin bu zalim hastalığa karşı bağışıklığı yoktu.

Görünen o ki Bernice hariç.

Başörtülü kadın eve girip gözden kaybolduktan sonra tuğla binaların arasında alçak, yalnız bir ses yankılandı. Fayton tekerleklerinin kuru gıcırtısı gittikçe yaklaştı. Bernice ne olduğunu görmek için pencereden boynunu uzattı. Maskeli iki adam, at arabasıyla onun evine doğru yaklaşıyorlardı.

"Ölülerinizi çıkarın!" diye seslendi biri. Sesi kulağa yorgun gelse de boş bir köşe başında gazete satan sokak satıcısı kadar duygusuzdu.

Bernice başını içeri çekip seyretmeye devam ederken sarıhumma hakkında duyduğu hikâyeleri hatırladı. Ölenleri bir an önce gömme telaşı, bazı insanların diri diri

gömülmesiyle sonuçlanmıştı. Acaba bu salgında da aynısı yaşanıyor muydu? Radyodaki haber bültenlerine göre törenden bu yana beş binden fazla kişi ölmüştü. Kurbanlarla ilgilenilmesine yardımcı olmak için yüzlerce kilometre öteden yetkililer gelse de yeterli olmuyordu. Wallis hastalanmadan önce Bernice'in okuduğu son gazetede, aynı gün grip yüzünden ölenlerin ilanları –savaşta ölen ve kaybolanlarla birlikte– koca bir sayfayı doldurmuştu. Küçük puntolarla yedi sütun boyunca benzer kelimeler tekrarlanıyordu: Cecil Newman, yirmi bir yaşında, zatürre; Mavis Rivers, yirmi altı yaşında, grip; William Flint, on beş yaşında, grip... Bir diğer makalede naaşları kimsesizler mezarlığına taşımak için kamyonlar kullanıldığı yazıyordu. Cesetler, kimliklerinin daha sonra saptanabilmesi için etiketleniyor, ardından kazı makineleriyle açılan çukurlara gömülüyorlardı. Toplu mezarları kapatmakla görevli çalışanlar ise hastalanıyorlardı. Philadelphia Ulusal Savunma Konseyi, radyoda şöyle bir açıklama yapmıştı: "*Philadelphia şehri tarihinin herhangi bir döneminde, salgın boyunca ölenlerin himayesi ve defnedilmesiyle ilgili sorundan daha ciddi bir durumla karşı karşıya kalmamıştır.*" Hâl böyle olunca insanların diri diri gömülüyor olması gayet mümkündü. Bunun düşüncesi bile Bernice'in tüylerini ürpertmeye yetiyordu.

Arabacı, atları yavaşlatarak apartmanlardan birinin önünde durup dizginleri arabaya bağladı. Arabanın arkasında kirli, kanlı çarşaflara sarılı üç ceset görünüyordu. İki adam arabadan inip evin girişine yöneldiler ve merdivenin yanındaki çarşafa sarılmış bir cesedi alıp diğerlerinin yanına taşıdılar. Ardından tekrar merdivene gidip bir başka cesedi aldılar. Bu, diğerinden daha küçüktü. Sonra tekrar arabaya

atlayıp insanlara ölülerini dışarı çıkarmaları için seslenmeye devam ederek Bernice'in apartmanına yaklaştılar.

Bernice, Wallis'i bu adamlara vermeyecekti. Bebeğini ondan alamazlardı. Üçüncü kat penceresinden onlara bakarken, onun burada olduğunu bilmediklerini fark etti. Oğlunun öldüğünden haberleri yoktu. Öyle de kalması gerekiyordu. Aksi takdirde Wallis'i o korkunç arabaya atar ve Bernice'e şöyle bir bakıp onu akıl hastanesine yatmaya zorlarlardı.

Bernice lavabonun üzerindeki çatlak aynadan yansıyan görüntüsüne baktı. Donuk gözler, darmadağınık saçlar, solgun bir ten ve çökük elmacık kemikleriyle bu bir yabancının görüntüsüydü. Akli dengesini yitirmiş bir kadını andırıyordu. Onu görenler hasta ve yardıma muhtaç olduğunu düşünürdü ama o yardım istemiyordu. Onun için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ölmek, kocası ve oğluyla birlikte olmak istiyordu. Adamlar penceresinin altından geçerken geri çekilerek saklandı. Arabadaki kanlı çarşaf yığınları arasından sarkan küçük, solgun bir el gözüne takıldı.

Adamlar ceset toplamak için iki kez daha durduktan sonra bu, süt dağıtmak ya da sokak lambalarını yakmak gibi rutin bir işmişçesine yola devam ettiler. Sonunda sokağın aşağısındaki köşeyi dönerek gözden kayboldular. İnsanlara ölülerini çıkarmalarını söyleyen duygusuz ses, boş sokakta bir kere daha yankılandı ve gitgide zayıflayarak duyulmaz oldu. Etraf sessizleştiğinde Bernice yeniden yalnızdı.

Arabadaki adamları görmek ona ağabeyi Daniel'ı hatırlatmıştı. Daniel, anne ve babasının ondan kurtulmak istediklerini söyleyerek Bernice'i bir sandığa kapatırdı. Postacının onu başka bir aileye götürmek için gelip alacağını

ya da rahibelerin onu alıp yetimhaneye götüreceklerini söylerdi. Kimsesiz çocukların soğuk tavan arasındaki kalasların üzerinde uyuduğunu, yedikleri tek şeyin de soğuk yulaf lapası olduğunu öne sürerdi. Eğer yaramazlık yaparlarsa rahibeler onları döver ya da küçük bir odaya kapatır, bazen de orada unuturlardı. Ağabeyi bunu ilk yaptığında Bernice beş yaşındaydı. Saatlerce sandığın içinde kapalı kalmış, ağlayarak çıkarılmayı beklemişti. Sekiz yaşına bastığında ise nihayet onu ailesine şikâyet etmişti. Fakat annesi, kıymetli oğlunun böyle korkunç şeyler yapacağına inanmamış ve Bernice'i hikâyeler uydurmakla suçlayıp akşam yemeği yemesine izin vermeden yatağına yollamıştı. Neyse ki babası bir gün Daniel'ı sandığın üzerinde otururken yakalamış ve Bernice'i içinde ağlarken bulmuştu. Bunun üzerine ağabeyini kemerle cezalandırmıştı. Sonrasında Daniel bunu bir daha yapmadı ama o günden sonra, anneleri her gece odalarının ışığını söndürdüğünde, yatağından fısıldamaya ve rahibelerin yine de onu almaya geleceklerini söylemeye devam etti. Bazen de karanlıkta sürünerek Bernice'in yatağına yaklaşır, aniden ayak bileklerini yakalayarak ona çığlık attırır, neredeyse korkudan yatağını ıslattırırdı. Öyle ki Bernice yıllarca onun horladığını duymadan uyumaya cesaret edememişti. Bazen de Bernice'e yulaf ezmesindeki fare zehrinin tadını alıp almadığını sorar ya da yatağının içine bir darağacı ilmeği bırakırdı. Daniel on üç yaşında tifodan öldüğünde, Bernice'i kimseler avutamadı. Döktüğü gözyaşlarının sebebinin rahatlama hissi olduğunu ise bilmiyorlardı.

Yolun karşısındaki bir hareketlilik, Bernice'i düşüncelerinin arasından bir anda çekip çıkardı. Karşı apartmanın

kapısı hafifçe aralandı ve küçük, sıska bir yüz, gizlice sokağa göz gezdirdi. Ağzını ve burnunu kırmızı bir eşarpla kapatmıştı. Bu, sarı saçları örgülü genç bir kıza benziyordu. Yolun iki tarafını da kontrol ettikten sonra dışarı çıkıp basamaklarda durdu. Kendini saklamaya çalışırcasına kamburunu çıkarmıştı. Uzun elbisesinin üzerine kocaman cepleri olan ve ona fazla büyük gelen bir palto giymişti. Elinde ise boş torbaya benzeyen bir şey vardı.

Bernice emin değildi ama bu, Bay ve Bayan Lange'in kızına benziyordu. Bugüne dek gördüğü en mavi gözlere ve en garip isme sahip olan şu kız. Neydi? Gia? Pia? Evet, buydu. Pia. Hatırlıyordu çünkü bir gün merdivende oturmuş kitap okurken komşu çocuğun ona seslendiğini duymuştu. Önce onun farklı bir dilde konuştuğunu sanmıştı ama sonra kız el sallayarak çocuğun yanına gitmişti. İşte o zaman o tuhaf kelimenin bir isim olduğunu fark etmişti. Başka bir gün pazarda sebze alırken Bayan Lange'in aynı kızla konuştuğunu görmüş, böylece onun kızı olduğunu anlamıştı. İkisi de ona dikkat etmemişlerdi fakat Bernice, Pia'nın gözlerinin o çarpıcı, derin rengine bakakalmıştı. Tıpkı bir mavi alakarganın kanadını andırıyordu. O zamanlar Wallis'in doğumuna sadece haftalar kalmıştı. Bernice az kalsın durup Bayan Lange'in ikizlerini sevecekti. Ancak durmadı çünkü Bay Lange, babasının işini elinden almıştı. Üstelik komşularının onun Almanlarla konuştuğunu görmelerine izin veremezdi. Bir an için aklını kaybedip kaybetmediğini merak etmişti fakat çok geçmeden kendine ikizlerin sadece birer bebek olduğunu hatırlatmıştı. Bebekler, Alman fikirleri ve davranışlarından etkilenmeyecek kadar küçüklerdi. Onların minik suratlarının tatlılığına kapıldığı için kendini suçlayamazdı.

Şimdiyse Pia'nın şehir çapında bir karantina sırasında neden evden çıktığına akıl sır erdiremiyordu. Annesi neredeydi? Ya o güzel, ikiz erkek kardeşleri? Bayan Lange böyle bir zamanda kızının dışarı çıkmasına müsaade ettiğine göre keçileri kaçırmış olsa gerekti. Pia on iki ya da on üç yaşından daha büyük olamazdı. Bayan Lange gazete okuyamıyorsa ya da bir radyosu yoksa bile insanların hastalanıp öldüğünü, Pia'nın dışarı çıkmasının güvenli olmadığını biliyor olmalıydı. Bernice, salgını Almanların başlattığını ve Pia ile ailesinin hastalığa bağışıklığının olduğunu aklından geçirse de bu düşünceyi uzaklaştırdı. Bay ve Bayan Bach ile dört kızları da Almandı ve hepsi hayatını kaybetmişti.

Babasının işini çaldığı için Bay Lange'e duyduğu öfkeye ve Alman olmalarına rağmen Bernice, Bayan Lange'in iyi bir anne olduğunu söyleyebilirdi. Hava soğuk olduğunda Pia da ikizler de mutlaka sıcak kabanlar giyer, el örgüsü şapkalar takarlardı. Bayan Lange ne zaman ikizlerle birlikte dışarı çıksa, ikisini de bebek arabasına koymadan önce öper, arabayı iterken gülümseyerek onlarla konuşurdu. Pia'yı okula yolcu ederken şefkatli bir elle yanağını okşar, alnına bir öpücük kondururdu. Öyleyse grip salgını sırasında dışarı çıkmasına göz yumarak kızının hayatını nasıl riske atıyordu?

O an Bernice'in aklında başka bir düşünce belirdi. Bu seferki kanını donduran cinstendi.

Belki de Bayan Lange ölmüştü.

Belki ikizler de ölmüştü.

Hayır. O güzel bebekler ölemezdi!

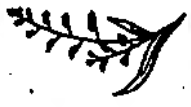
Bernice midesinin bulandığını hissetti. Bütün oda etrafında dönüyor gibiydi. Ayakta durabilmek için mutfak

sandalyesinin sırtına tutunup dolan gözlerini oğlunun cansız bedenine çevirdi. Bebeklerin hastalanıp ölmesi nasıl mümkün olabilirdi? Böyle korkunç bir kâbusa kim izin verebilirdi? Bildiği ve sevdiği o Tanrı neredeydi? İkizler, Wallis'ten biraz daha büyüklerdi ama Alman olmalarına rağmen en az onun kadar saf ve masumlardı. Bernice gözlerini yeniden pencereye çevirerek odaklanmaya çalıştı. Pia başını önüne eğmiş bir hâlde aceleyle sokağın aşağısına yürüyor, sanki görülmekten endişe ediyormuş gibi ara sıra omzunun üzerinden etrafa göz atıyordu. Bernice onun nereye gittiğinden emin değildi. Belki eczanelerde viski dışında hiçbir şey kalmadığını duymadığı için ilaç aramaya gidiyordu. Artık meyhaneler kapalı olduğundan, viski alabileceğiniz tek yer eczanelerdi. Belki de yardım istemek için hastaneye gidiyordu. Fakat ikizler hastaysa, kızını göndermek yerine Bayan Lange'in dışarı çıkması gerekirdi. Bu hiç doğru değildi. Tabii o da hasta değilse...

Derken Pia yakındaki apartmanın merdivenini çıkarak içeri girdi.

Bu kız ne yapıyordu?

Üçüncü Bölüm



Pia

Cenaze evlerine sığmayan ölüler, levazımatçıların evlerine kadar girer olmuştu. Hastane morgları koridorlara taşıyor, şehir morgundaki cenazeler sokaklara dökülüyordu. Pia ise Shunk Sokağı'ndaki apartmanlarının karanlık, küçücük odalarında kendini ve kardeşlerini hayatta tutma savaşı veriyordu. Evden çıkma kararı almadan önce korku dolu tam sekiz gün geçirmişti. Tekrar dışarı çıkmanın ne zaman güvenli olacağına –ya da olup olmayacağına– dair hiçbir fikri yoktu. Az miktardaki yiyeceklerini mümkün olduğunca tasarruflu kullanabilmek için elinden geleni yapıyordu. Mellin bebek mamalarını öğünlere ayırıyor, mamanın içine kaşık dolusu yulaf lapası, rafadan yumurta, haşlanmış patates ve ezilmiş havuç ekliyordu. Yemek yaparken annesine daha çok dikkat etmiş olmayı dileyerek mercimek çorbası pişirmeyi denese de mercimekler ya tam pişmiyor ya da lapa gibi oluyordu. Çorbanın tadı macunla karıştırılmış tebeşire benziyordu. Pia yine de kendini zorlayarak yiyordu, böylece kalan yiyecekleri ikizlere ayırabiliyordu.

Annesinin kahve yerine içtiği toz içeceğin tadından nefret etmesine ve gerçek kahveyi bile sevmemesine rağmen onu da içiyordu. Midesinin açlıktan kasılmasının veya yalancı kahve ile su dışında bir şeyler içmeyi özlemesinin önemi yoktu. Ollie'yle Max her şeyden önce geliyordu. Pia, yeterince yumuşatabildiği her şeyi onlara yediriyordu. Ekmek kabuğu ya da mercimek çorbası gibi sert veya lezzetsiz olan şeyleri ise kendine ayırıyordu.

Kardeşlerini doyurmakla altlarını değiştirmekle ya da uyutmaya çalışmakla meşgul olmadığı zamanlar, insanların dışarı çıkıp çıkmadığını, kâbusun sona erip ermediğini kontrol etmek için pencereden bakıyordu. Her seferinde, üniformalı babasının onları kurtarmak için eve döndüğünü görmeyi umuyordu. Fakat babası gelmiyordu. Ara sıra komşular aceleyle sokağa çıkıyor, çarşafa sarılı ölülerini kederli ve korkulu yüzlerle merdiven basamaklarına bırakıyorlardı. Onun haricinde sokak bomboştu. Pia, annesini de dışarı çıkarması gerekir mi diye merak etti. Ancak onu tek başına üç kat aşağıya taşıyabileceğini sanmıyordu. Ayrıca onu sokağa bırakmak istemiyordu. Bu hiç doğru görünmüyordu. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü annesinin evde, onlarla birlikte olması daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Pia, Hazleton'dayken katıldığı cenaze törenlerini hatırlayarak annesini onurlandırmak için elinden geleni yaptı. Yüzünü örten saçlarını özenle yastığına serdi ve okul kitabının sayfalarından yaptığı kâğıt çiçeklerle yastık kılıfını süsledi. Kitabı yırttığı için başının derde girmesi umurunda değildi. Zaten okula dönüp dönmeyeceğini kim bilirdi? Annesinin üşümemesi için üzerine bir battaniye daha örttü. Sonra ağzını kapatmaya çalışıp ıslak bir bezle yüzündeki

kanları temizlemeyi denedi. Fakat çok fazla bastırması gerektiği için vazgeçti.

Her sabah Finn'den bir mesaj olup olmadığını görmek için çamaşır ipini kontrol ediyordu. Ancak ekim rüzgârları ve yağmurları yüzünden ıslanıp yırtılan notu hâlâ pencerenin önünde sallanıyordu. Bu görüntü Pia'yı fazlasıyla ürpertiyordu. Ara sıra komşu dairelerden gelen boğuk sesler ya da mobilya gıcırtıları olmasa, kardeşleriyle birlikte dünyada kalan son insanlar olduğunu düşünebilirdi. Bazen kederli ağlayışlar ve hıçkırıklar duyduğunda, gribin şehirde kimse kalmayana dek herkesi teker teker hayattan koparduğını hayal ediyordu.

Acı ve çaresizlik onu tamamen yutmuştu.

Dördüncü gün Finn'in mesajını kontrol etmeyi bıraktı. Kardeşlerini daha sıcak tutacak giysiler aramak için yatak odasının kapısını açtığında, irkilerek eliyle ağzını kapattı. Ömründe böyle berbat bir kokuyla karşılaşmamıştı; hayvan leşinin, sıcak bir günde dışarıdaki tuvaletin ve bayat parfümün iğrenç kokusunun karışımı gibiydi. Eve taşındıkları gün babasının sobanın arkasında bulduğu çürümüş fare leşi, Pia'nın öğürmesine sebep olmuştu ama bu çok daha kötüsüydü.

Kapı eşiğinde donakalmış hâlde dururken nefesini tutmuş, kusmamaya çalışıyordu. Aynı zamanda gözlerini yataktaki annesinin görüntüsünden alamıyordu. Annesinin vücudu şişmeye başlamış, yüzünün ince derisi patlayacakmış gibi gerilmişti. Her nasılsa gözlerinden, burnundan ve ağzından daha çok kan gelmişti. Pia odaya girmek için kendini zorladı. Şifonyerden kardeşlerinin giysilerini aldıktan sonra hızla odadan çıktı ve kapıyı kapatıp nefes nefese

kalmış bir hâlde sırtını kapıya yasladı. Fakat iğrenç koku sanki üzerine sinmiş, saçlarına ve burun deliklerine yapışmıştı. Giysileri masaya atıp doğruca lavaboya koştu. Kalan son sabun parçasıyla ellerini, yüzünü ovalayıp sabunlu parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ama işe yaramadı. Sobanın üzerinde asılı olan bebek bezleriyle giysileri alıp gözyaşları içinde kapının altına tıkıştırdı.

"Özür dilerim, anne," dedi. "Senin suçun olmadığını biliyorum."

Ölüleri toplayan adamları ilk gördüğünde, onlara pencereden seslenmeyi ve herhangi bir haber olup olmadığını, her şeyin normale dönüp dönmediğini, doktorların gribe çare bulup bulmadığını sormayı düşünmüştü. Ancak sonra dikkatleri kendine çekmenin kötü bir fikir olduğunu fark etti. Adamlar yetkilileri arayabilirlerdi. Sonra polis gelir, annesinin öldüğünü görür, kardeşlerini alıp götürürdü. Muhtemelen onları bir daha hiç görmezdi. Hayır, bunun olmasına izin veremezdi. Henüz on üç yaşında olmasının önemi yoktu, babaları eve dönene kadar Ollie ve Max ile ilgilenecekti. İlgilenmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Kardeşlerini temiz, kuru ve tok tutmak için elinden gelenin en iyisini yapsa da ikizler gece gündüz ağlıyor gibiydiler. İkisinin de aynı anda uyuduğu nadir anlarda, Pia su getirmek ve tuvaleti kullanmak için avluya koşuyor, o yokken kardeşlerinin uyanmaması ya da emeklemeye başlamaması ve kimseye, özellikle de yaşlı Bayan Hill'e rastlamamak için dua ediyordu. Annesi beline bağladığı bir kumaşla ikizleri dört kat aşağı taşır, sonra tekrar yukarı çıkarırdı; hem de iki kova suyla birlikte. Fakat Pia o kadar kuvvetli olduğunu sanmıyordu. Üstelik ikizleri beraberinde taşımak onu

yavaşlatırdı. Bazen evden çıkmamak için tuvaletini paspas kovasına yapıyor, avluya indiğinde onu tuvalete boşaltıyordu. Ancak iş su getirmeye geldiğinde, dışarı çıkmaktan başka seçeneği yoktu. Üstelik çok fazla suya ihtiyaçları oluyordu; bebek mamalarını sulandırmak, yiyecekleri yumuşatmak, bulaşıkları yıkamak, bebeklerin altını ve bezlerini temizlemek... Yığınlarca bebek bezi vardı. Pia onları yıkamak için mümkün olduğunca az deterjan kullansa da deterjanları da bitmek üzereydi.

Pia, Ollie ve Max'in, annelerini özledikleri için mi yoksa bir anda anne sütünden bebek mamasına ve katı gıdaya geçmek midelerini bozduğu için mi daha çok ağladıklarını bilmiyordu. Zaten bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Belki onlar da Pia gibi hayatlarının sonsuza dek, korkunç şekilde değiştiğinin farkındalardı. Belki de hastalanıyorlardı. Hayır. Pia bunun düşüncesini bile reddediyordu. Şimdiye kadar gribe yakalanmadılarsa muhtemelen bundan sonra da yakalanmayacaklarına inanmaya çalışıyordu. Ayrıca hastalanamazlardı. Hasta olmalarına izin vermezdi. Yine de altlarını değiştirmek, doyurmak ya da avutmak için onları kucağına aldığında, nefesini tutuyor ve ölmeden önce annesine dokunduğunda hissettiklerini hissetmekten korkuyordu. Şimdiye kadar endişe verici bir şey hissetmemişti. Yine de bu korku büyük, ağır bir kaya gibi sürekli içindeydi.

Keşke New York'taki teyzesi ve enişteşine bir telgraf çekebilseydi. Belki onları almak için Philadelphia'ya gelirlerdi. Shunk Sokağı'ndaki herhangi birinin telefonu olduğunu sanmıyordu. En yakın telefonun nerede olabileceğinden ise emin değildi. Muhtemelen teyzesiyle enişteşinin de bir telefonu yoktu. Hem olsa bile onların numarasını bilmiyordu.

Anne babasına gönderdikleri mektupların üzerinde adresleri yazılıydı fakat Pia'nın yirmi blok ötedeki postaneye gitmeye cesareti yoktu. Kardeşlerini o kadar uzun süre yalnız bırakamayacağı gibi yanına da alamazdı. Ayrıca postanenin kapalı olma ihtimali de vardı.

Altıncı gün bütün yumurtalar ve taze sebzeler tükendiğinde, kardeşlerine suda ıslattığı ekmekleri ve geçen sonbahar pazardan aldıkları elmalardan yapılmış konserve elma pürelerini yedirdi. İki gün sonra kahvaltı için kalan son yulaf lapasını onlara verdikten sonra yatağa oturdu ve uyumalarını izledi. Çaresizliğin ağırlığı altında eziliyordu. İkizlerin yüzündeki mutsuz ifade uykularında bile bozulmuyor, çatık kaşları yüzünden yumuşak ve pürüzsüz alınları kırışıyordu. Gözleri, göz kapaklarının altında sağa sola hareket ederek kötü rüyaları kovalıyordu. Onları böyle görmek Pia'nın yüreğini sızlatıyordu. Karınlarının neden ağrıdığını anlamadan, annelerinin nereye gittiğini bilmeden avutulmayı bekliyorlardı. Pia da annesini özlüyordu. Hem de hiç tahmin etmediği kadar çok özlüyordu. Kardeşlerinin acısını, annelerinin şefkatli kucağına, sıcak öpücüklerine, lavanta kokulu tenine ve her zaman taze ekmek kokan yumuşacık saçlarına duydukları hasreti anlayabiliyordu. Kederden nefesinin daraldığını hissederek başını önüne eğdi.

Ailesinin göğüs gerdiği her şeyde, Pia dört yaşındayken Almanya'dan taşındıklarında, Atlantik Okyanusu'ndaki – Pia'nın zar zor hatırladığı– sonsuz gibi görünen yolculukta, yeni bir ülkeye ve eve geçiş yaptıklarında, babası maden-de çalışmaya başladığında, sonra savaşa gittiğinde onları avutan kişi daima annesiydi. Nerede olduklarının ya da ne olduğunun bir önemi yoktu, midelerindeki yemekten temiz

giysilere, sıcak banyolara kadar her şeyi normalleştiren oydu. Babasının onlara bakmak için çok çalışırken eğlenceye de vakit ayırmaya çabaladığına şüphe yoktu. Yazları Pia'yı Hazleton'daki dereye yüzmeye götürür, ona ıslık çalmayı ve gölette taş sektirmeyi öğretir, ormandaki yenilebilir mantarları nasıl tanıyacağını gösterirdi. Ancak arı sokmalarına ve sıyrılmış dizlere sabun süren, Pia'yı rahatlatmak için parmağını şefkatle alnında, yanaklarında gezdiren, ikizleri güneşten korumak için başlarına bone takan annesiydi. Annesi ne zaman acıktıklarını, yorulduklarını ya da sadece sarılmaya ihtiyaç duyduklarını bilirdi.

Babasının söylediğine göre, Almanya'da çalıştığı inşaat firması battığında kardeşinin peşinden Amerika'ya gelmekle ilgili korkularını bile annesi hafifletmişti. Philadelphia'daki yeni hayatlarına başladıktan çok kısa bir süre sonra doyurulacak iki boğazları daha olacağını öğrendiklerinde, üstesinden geleceklerine dair onu ikna eden yine annesiydi. O, aileyi güçlü ve bir arada tutarken her zaman sevildiklerini hissettirirdi. Pia hayatına onsuz nasıl devam edecekti? Hayatın iniş çıkışlarında ona kim yardım edecekti? Ona bir kadın ve eş olmayı kim öğretecekti? Tabii o kadar yaşarsa...

Annesinin en sevdiği özlü sözlerden biri şuydu: "Hiçbir şeyimiz olmasa bile birlikteyken her şeye sahibiz." Ne var ki artık birlikte değillerdi ve hiçbir zaman olmayacaklardı. Annesi gitmişti. Babasının ise ne zaman döneceğine ya da dönüp dönmeyeceğine dair bir fikri yoktu. Bütün bunlar ve herkesin grip yüzünden ölüyor olması, ona dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiriyordu. Bildiği, güvendiği her şey yok olmuştu. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Sadece on üç yaşındaydı. Bu kâbus bittiğinde –eğer biterse– ikizlere nasıl

bakacaktı? Babası dönene kadar onları nasıl güvende ve tok tutacaktı? Bir işi yoktu. Parası yoktu. Derken ne zaman kafası karışsa annesinin söylediği sözü hatırladı: 'Önce yapman gerekeni yap.' Söz konusu sabahları giyinmek, ev işi yapmak veya ödevini bitirmek de olsa, karışık bir durumdan çıkabilmenin en iyi yolu önce ne yapılması gerektiğine karar vermek ve onu yapmaktı.

Bu düşünce Pia'ya elbisesinin ne kadar kirlendiğini fark ettirdi. Elbisesi bebek maması, kusmuğu ve yemek sosuna benzer şeylerle lekelenmişti. Üzerini en son ne zaman değiştirdiğini hatırlamıyordu. Günlerden hangi gün olduğunun bile farkında değildi. Salgından önce üzerine bir şey dökülmedikçe ya da bir şekilde yırtılmadıkça her pazartesi temiz kıyafetler giyerdi. Seçeceği çok sayıda kıyafeti olduğundan değildi –ikisi un çuvalından, biri de baskılı çarşaftan yapılmış üç elbisesi, iki eteği, bir de pamuklu bluzu vardı– fakat külotlu çoraplarıyla iç çamaşırları dâhil hepsi her zaman temiz ve iyi durumdaydı.

Pia etrafına göz gezdirdikçe paniğe kapılmaya başladı. Tezgâha saçılmış boş bebek maması kavanozlarının yanında küflenmiş patates ve havuç kabuklarıyla dolu bir kâse vardı. Kalan son deterjanla birlikte leğende yüzen yarım düzine kirli bebek bezi, çamurlu bir denizdeki gri adacıkları andırıyordu. Ocağın üzerinde kurumuş çorba kalıntılarıyla kaplı bir tencere duruyordu. Ocağın her yerine yemek ve bebek maması sıçramıştı. Kömür kovası boştu. Masanın üzeri sağa sola yatmış kirli tabak ve bardak yığınlarıyla doluydu. Pia su taşımaktan çok yorulduğu için üç gün önce bulaşık yıkamayı bırakmıştı. Annesi bu manzarayı görseydi dehşete kapılırdı.

Yatak odasından gelen berbat koku ile kirli bezlerin ve bozulmuş çorbanın iğrenç kokusu arasında boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kokuyu bastırmasına yardımcı olacak bir şey bulabilmek için sandalyeye çıkıp rafları karıştırmaya başladı. Belki Bayan Schmidt'in verdiği bazı otlar, bir dal lavanta veya ada çayı bulur, ufalayarak odaya yayardı. Kavanozlarla bardakların içini yoklayıp tabakların, kâselerin ve tencerelerin arkasına baktı. Fakat hiçbir şey bulamadı.

Derken parmakları saatin arkasındaki uzun, sert bir şeye değdi. Pia onu tutup çekti. Bu, babasının purolarından biriydi. Sandalyeden inip ocağın yanındaki kibrit kutusunu aldı ve puroyu masadaki çay tabaklarından birine koyup ucunu yaktı. Puronun kahverengi kâğıdından yükselen duman, odayı tütünün tanıdık kokusuyla ve babasının anılarıyla doldurmaya başladı. Pia'nın gözleri bir anda yaşardı. Babası, ailesinin başına gelenleri bilseydi ne düşünürdü? Karısının öldüğünü, kızının oğullarını yaşatmaya çalıştığını bilseydi ne yapardı? Herhâlde gittiği için kendine lanet ederdi.

Pia derin bir nefes alıp düşünmeye çalıştı. Şimdi ne yapmalıydı? Babası vaktinde gelip onlara yardım etmeyecekti. Onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ollie ile Max'i korumak ona kalmıştı. Öte yandan biberonlarındaki son mamaydı, ekmek ve yumurtaları kalmamıştı, kalan son elma püresi konservesi neredeyse boştu, patateslerle havuçlar da pişirilip yenmişti. Kömür sobasının içinde ise gri küllerden başka bir şey yoktu. Her şey bitmişti.

Pia dışarı bakmak için pencereye yürüdü. Koyu renkli bulutlar, sabahın gri gökyüzünde hızla hareket ediyordu. Finn'e yazdığı not, rüzgârla birlikte hâlâ çamaşır ipinde

titriyordu. Dışarıda kimsecikler yoktu. Gece boyunca sokağa kanlı çarşaflara sarılmış dört ceset daha bırakılmıştı. Pia açlıktan midesinin kasıldığını hissederek dişlerini sıktı. Yiyecek bir şeyler bulmak zorundaydı. Ya bulacaktı ya da açlıktan öleceklerdi. Zorunda kalırsa çalacaktı da... Onları hayatta tutacak ne varsa çalacaktı. Ancak ikizler burada kalmalıydı. Onları dışarı çıkarmak güvenli olmazdı. Hem onları da yanına alırsa fazla yiyecek taşıyamazdı. Bebek arabasını merdivenden indirip çıkaramayacağından söz etmeye bile gerek yoktu. Uzağa gitmeyecekti, sadece komşularının onunla paylaşabileceği bir şeyleri var mı diye bakacaktı. Bu işe yaramazsa bir sonraki apartmanda şansını deneyecekti. Tek sorun, Ollie ile Max'in dizlerinin üzerinde durmaya başlayıp emeklemeye çalışmalarıydı.

Pia odaya göz gezdirerek olabilecek tüm kazaları hayalinde canlandırdı. Ollie ayağa kalkmak için masanın ayağına asılıp onu devirebilir ya da masa örtüsünü üzerindeki tabak çanakla birlikte aşağı çekebilirdi. Max başını sandalyeyle yatağın arasına sıkıştırabilirdi. Onları yatakta bırakamazdı çünkü düşebilirlerdi. Keşke bir sandık ya da kapalı bir beşik gibi onları koyabileceği küçük, güvenli bir yer olsaydı. O sırada annesiyle babasının yatak odasındaki minik bölmeyi ve oradaki gevşek döşeme tahtasının altına sakladıkları parayı hatırladı. Ollie ile Max orada güvende olur, kapısını da açamazlardı. İçeri battaniye koyar ve henüz yeni tutmaya başlamış olsalar bile biberonlarını da bırakırdı. Belki ağlarlardı ama en azından etrafta emekleyip bir yerlerini yaralamazlardı. Birkaç dakikalığına da olsa küçücük, karanlık bir yere kapatılmak onları korkutabilirdi fakat bu, açlıktan ölmelerine izin vermekten iyiydi. Hem

yalnız değil, yan yana olacaklardı. Pia onların yaşındayken hoşuna gitmeyen herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı. Korkutucu olan ya da olmayan hiçbir şey hatırlamıyordu. Onlar da küçük bir bölmeye kapatıldıklarını hatırlamazlardı. Zaten çabucak dönmüş olacaktı.

Ancak bunu hemen şimdi, fikrini değiştirmeden önce yapmalıydı.

Masaya yürüyüp puroyu eline aldı. Kâğıdı yanmıyordu, tütün sönmeye yüz tutmuştu. Pia, babasının nasıl puro içtiğini hatırlayarak onu dudaklarının arasına aldı ve yeniden yanması için bir nefes çekti. Sert duman boğazını yakınca öksürmeye başladı. Dumanın keskin tadı diline, yanaklarına yapışmıştı. Kardeşlerini uyandırmamak için eliyle ağzını kapatıp yüksek sesle öksürmemeye çalıştı. Nihayet rahat nefes alabildiğinde gözlerini kapatarak nefesini tuttu, kokunun üzerine sinmesi için dumanı saçlarına ve elbisesine doğru yönlendirdi. Ardından puroyu masaya bırakıp yatak odası kapısının altındaki bezleri ve giysileri çıkardı. Günledir içeri girmemişti –kaç gün olduğundan emin değildi– fakat kokunun eskisinden daha kötü olduğu kapının bu tarafından bile anlaşılıyordu.

Pia derin bir nefes aldı ve titreyen bacaklarıyla hızla odaya girip gözlerini yerden kaldırmadan yatağın yanından geçti. Küçük bölmenin önünde diz çöküp kapısını açtı. Gevşek tahtanın altındaki parayı aldıktan sonra herhangi bir yerinde kıymık ya da çivi var mı diye bölmenin duvarlarını, zeminini ve tavanını kontrol etti. Tahtalar gayet pürüzsüzdü. Ciğerlerinin neredeyse patlayacağını hissederek nefesini bıraktı. Ardından burnunu ve ağzını elleriyle kapatıp öğürmemeye çalışarak derin bir nefes daha aldı. Annesinin

kışlık paltosunu bulmak için hızla gardırobu karıştırdı. Annesine bile fazla büyük gelen palto, onun üzerinde çadır gibi dururdu ama bolca yiyecek sığdırabileceği derin cepleri vardı. Paltoyu bulunca bir kısmıyla ağzını ve burnunu kapattı. Kendini tutamayıp arkasını dönerek yatağa baktı. Annesinin bedeninin şişliği inmişti. Cildi kanlı yeşil lekelerle kaplanmış, dili de iyice açılmış ağzından dışarı sarkmıştı.

Pia midesinin ağzına geldiğini hissederek dışarı koştu. Kapıyı kapatıp bezleri ve giysileri tekrar kapının altına sokuştururken öğürüyor, kusmamak için kendini zorluyordu. İnsanların sevdiklerini neden sokağa bıraktıklarını şimdi anlamıştı. Paltoyu sandalyeye koydu ve koluyla ağzını silerek çalkalanan midesini yatıştırmaya çalıştı. Alnı ter içinde kalmıştı. Öğürmeden nefes alabilmeye başladığında cebindeki parayı çıkarıp saydı. Üç dolar. Marketler ve bakkallar büyük ihtimalle kapalıydı. Zaten en yakındaki on blok uzaklıktaydı. Ancak belki komşularından bir şeyler satın alabilirdi.

İkizleri uyandırmamaya çalışarak masanın altındaki hasır sepetten iki market torbası aldı ve onları paltonun ceplerine koydu. Ardından yatağındaki yastıkla birlikte ikizlerin biberonlarıyla oyuncaklarını alıp Ollie ve Max'e baktı. Yapmak zorunda olduğu şey onu korkutuyordu. Sadece düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Kapının yanındaki çengele asılı olan annesinin kırmızı eşarbını aldı. Onu bir süre puro dumanına tuttuktan sonra ağzını ve burnunu onunla kapattı. Mükemmel sayılmazdı ama işe yarardı.

Yastığı da puro dumanına tuttuktan sonra derin bir nefes aldı. Yatak odasına girip yastığı küçük bölmenin içine koydu ve kenarlarını bastırıp duvarlara yaslayarak yumuşak bir

yatak yaptı. Biberonlarla oyuncakları yastığın üzerine bırakıp kardeşlerinin yanına döndü ve önce hangisini alacağına karar vermeye çalıştı. Max daha derin uyuyordu ama Ollie genellikle daha uzun uyurdu.

Ollie'yi yavaşça battaniyesine sarıp yatağından kaldırdı. Ağzındaki eşarbı hafifçe indirerek kardeşinin minik, yumuşak başına bir öpücük kondurdu. Ollie kıpırdanarak uyanacak oldu, sonra Pia'nın göğsüne sokulup mırıldanarak yeniden uykuya daldı. Pia onu yatak odasına götürüp bölmenin içindeki yastığa usulca yatırdı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

Ollie sandığından daha çok yer kaplamıştı. Belki de ikizler buraya birlikte sığmayacaklardı. Pia bir an için tereddütte kalsa da karnının gurultusu onu kendine getirdi. Bunu yapmak zorundaydı. Birkaç saatlik sıkıntı, kardeşlerinin açlıktan ölmesine izin vermekten iyiydi.

Parmak uçlarında mümkün olduğunca hızlı yürüyerek diğer odaya geçip Max'i kucakladı. Max bacaklarını oynatarak uyandı. Pia onu battaniyesine sıkıca sardı ve alnına bir öpücük kondurup usulca mırıldanarak kucağında sallamaya başladı. Birkaç dakika sonra Max sakinleşip uykuya dalınca Pia rahat bir nefes aldı. Uyanırlarsa onları bölmeye koyabilmek imkânsız olurdu. Asla başaramazdı.

Max'i yatak odasına götürdüğünde Ollie'nin hâlâ uykuda olduğunu görerek rahatladı. Dizlerinin üzerine çöküp Max'i onun yanına, sırt sırta verecekleri şekilde yatırdı. Ollie kıpırdanınca nefesini tuttu ve uyanmaması için dua ederek sırtını sıvazladı. Neyse ki Ollie başparmağını ağzına götürüp sakinleşti. Pia kolunu bölmeden çıkardı, kapıyı tuttu ve yaşlı gözlerle karanlık bölmenin içine baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Söz veriyorum, hemen geleceğim." Gözlerini kardeşlerinden ayırmadan kapıyı usulca itti. "Sadece uyumaya devam edin, gittiğimi anlamayacaksınız bile." Kapının dili hafif bir sesle yerine oturduğunda, Pia dizlerinin üzerinde donakaldı. Kalbi hızla çarpıyor, neler olacağını görmek için bekliyordu. İkizlerden biri uyanırsa ne yapacağını bilmiyordu. Fakat içeriden ağlama, sızlanma sesleri ya da korku dolu çığlıklar gelmiyordu. Ollie ile Max hâlâ uyuyorlardı. İyi olacaklardı. Olmak zorundaydılar.

Pia yanaklarından süzülen yaşlarla ayağa kalktı. Yataktaki annesine bakarken bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlaması için dua ediyordu. Çocuklarının hayatı söz konusu olunca muhakkak annesi de aynı şeyi yapardı.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadı Pia. "Söz veriyorum. Onlara benim için iyi bak."

Dudaklarını ısırıp hıçkırıklarını bastırarak hızla odadan çıktı. Fikrini değiştirmeden önce gitmek zorundaydı. Sadece kardeşlerini o küçük bölmede bıraktığı için kendini berbat hissetmiyor, aynı zamanda dışarıda karşılaşabileceklerinden de korkuyor, hatta ödü kopuyordu. Evinin güvenli odalarının dışındaki herkes ölüyor ya da çoktan ölmüş gibiydi. Pia yüzüne sardığı eşarbı çıkardı. Ancak sonra, okullarla kiliselerin kapatıldığı gün polislerin ve diğer herkesin taktığı gibi bir maskeye ihtiyacı olduğunu fark etti. Ağzını ve burnunu eşarpla kapattıktan sonra annesinin kocaman paltosunu giydi. Kollarını paltonun yün kollarına sokup kemerini beline doladı. Paltonun etekleri ayak bileklerine geliyor, kolları ise ellerini içeride bırakıyordu. Fakat bu büyük ceplere ve market poşetlerine bolca yemek sığdırabilirdi.

Dışarı çıkmak için kapının kulpuna uzandığı anda bir ses duydu.

Bir bebek ağlayışı.

Pia nefesini tutarak yatak odasının kapısına baktı. Duyduğu tek şey, damarlarında dolaşan kanın ve şakaklarında atan nabzının sesiydi. Belki de ona öyle gelmişti. Derken ağlama sesi arttı. Pia korkuyla sindi. Bu, Ollie'nin sesine benziyordu. Pia'nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarparken gözlerinden yaşlar akıyordu. Kapıyı hızla açarak dışarı koştu.

Dördüncü Bölüm



Bernice

Bernice, Pia'nın dışarı çıkıp çıkmayacağını görmek için gözünü karşı apartmanın kapısından ayırmıyordu. Eğer komşudan bir şey almaya gittiyse muhtemelen çabuk dönerdi. Ancak evinden çıkmasını gerektirecek kadar önemli olan şey ne olabilirdi? Bebekler için bir şey lazım olduysa, Bayan Lange bir çocuğu için başka bir çocuğunun hayatını nasıl riske atabilmişti? Bernice bir kez daha, Bayan Lange'in ölüp ölmediğini merak etti. Eğer öldüyse o güzeller güzeli ikizlere kim göz kulak oluyordu?

Oldukça uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen Pia görünürlerde yoktu. Bernice daha fazla dayanamadı. Pia'nın neden evden çıktığını, daha da önemlisi ikizlerin iyi olup olmadıklarını öğrenmek zorundaydı. Bir kez daha düşünmeden arkasını dönüp paltosunu aldı ve aceleyle evden çıktı.

Rutubetli koridorda gözlerini kısarak mümkün olduğunca hızlı yürüdü. Karanlık apartmana yayılan kızarmış soğan kokusuna, çürümüş eti anımsatan kötü bir koku karışıyordu. Bernice paslı bir kovaya takılıp düşmekten son

anda kurtuldu. Duvara yaslanmış iki büklüm bir çuvalın yanından geçerken çuvaldan olabildiğince uzak durmaya çalıştı. Ağzı sımsıkı bağlanmış çuval, sinek ve kurtçuklarla kaplıydı. Onun içinde ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Merdivenin başındaki dairenin kapısına iki siyah kurdele bağlıydı. Bu, dul Bayan Duffy ve oğullarının oturduğu daireydi.

Cahil bir ayyaş olursan olacağı bu, diye düşündü Bernice. *Buraya gelip diğerleri gibi sorun çıkarmak yerine kendin gibilerle kalmalıydın.* Düşünceleri acımasız olsa da umurunda değildi. Bayan Duffy tembel, sıkıcı kadının tekiydi. Oğullarının pencereden bağırmasına ses etmez, koridorlarda o ağır İrlanda aksanıyla tuhaf şarkılar söyler, kimsenin anlamadığı kelimeler kullanırdı. Fazla açık giyinir, gece geç saatlerde eve gelirdi. Yüzü alkolden kıpkırmızı, saçları darmadağın olurdu. Bernice gece yarısından sonra kapıdan başını uzatıp gizlice onu izlerken, Bayan Duffy izlendiğinden habersiz bir şekilde koridorda homurdanır, anahtarını kilide yerleştirmeye çalışırdı. Bir anneye böyle davranışlar hiç yakışmıyordu. Bernice kapıdaki kurdelelerin kimin için olduğundan emin olmasa da net olan tek bir şey vardı: Bayan Duffy günahlarının bedelini ödemişti.

Bu düşünce aklından geçer geçmez irkildi. *Bayan Duffy günahları yüzünden cezalandırıldıysa, bana ne demeli? Kocamla oğlumu kaybetmeyi hak edecek ne yaptım?* Düşmemek için korkuluklara tutunup kafasının içindeki düşünceler gibi dönen karanlık basamakları inmeye başladı. O ahlâklı bir kadın, sevgi dolu bir anneydi. Adil, nazik ve iffetli bir eşti. Kocasını ya da Wallis'i kaybetmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Grip kimi isterse onu alıyordu.

Bernice en alt kata vardığında sersemlemiş ve nefes nefese kalmıştı. Yine o baş ağrılarından biri başlamıştı. Apartman girişinde durup şakaklarını ovuştururken, yapması gerekenlere odaklanmaya çalıştı. Pia'nın neden evden ayrıldığını, ikizlerin hayatta olup olmadıklarını öğrenmesi lazımdı. Bebekler grip yüzünden öldüyse ne yapacağını bilmiyordu ama bunu öyle ya da böyle öğrenmek zorundaydı. Derken aklına başka bir şey takıldı. Kapıyı Bayan Lange açar da burada ne aradığını sorarsa ne olacaktı? Ona nasıl bir açıklama yapacaktı? Zihni yine öfkeyle çalkalanmaya başladı. Bayan Lange oradaysa, ona gayet açık bir şekilde böyle bir dönemde kızının sokağa çıkmasına izin verdiği için deli ve umursamaz olduğunu söyleyecekti. Eğer Pia onun çocuğuysa onu evde, güvende olacağı yerde tutması gerekirdi.

Apartman kapısına uzandı ve karşıya geçip Bayan Lange'e ağzının payını vermeye hazırlandı. Sonra birden duraksadı. Önce etrafın boş olduğundan, Pia'nın da apartmandan çıkmadığından emin olmalıydı. Kapıyı aralayıp başını uzatarak sağa sola baktı. Sokak boştu. Hızlı adımlarla merdiveni indi ve sokağın karşısına geçip Langelerin apartmanına yöneldi. Daireleri binanın ön cephesinde, yangın merdiveninin solundaydı. Biliyordu çünkü Bayan Lange'i pencereden battaniye ve yastık kılıfı sarkıtırken görmüştü. Almanlar kışın bile sürekli dışarıya bir şeyler asıyorlardı; kilim, perde, kıyafet... Buna bir anlam veremiyordu.

Apartman girişine adım attığında eliyle ağzını burnunu kapattı. Langelerin apartmanı onunkinden bile kötü kokuyordu. Sanki yıllardır havalandırılmamıştı. Öte yandan bunun sebebini merak ederek harcayacak vakti yoktu. Merdiveni mümkün olduğunca hızlı çıkıp Langelerin kapısını

tıklattı. Koridoru kontrol ederken gerginlikten titriyordu. Tüm duyularıyla birlikte tetikteydi. Birinin binaya girip merdiveni çıktığını duyarsa koridorun karanlık ucuna koşacak ve kim olduğunu görmek için bekleyecekti. Eğer gelen Pia'ysa eve dönüp ikizleri aklından çıkaracaktı. Tabii yapabilirse...

Tekrar tıklattıktan sonra kapıya yanaşıp çekinerek seslendi: "Bayan Lange? Orada mısınız?"

Cevap yoktu.

"Bayan Lange?"

Kapının diğer tarafından herhangi bir ses gelmiyordu. Konuşma ya da tabak çanak sesleri yoktu. Radyo çalmıyordu. Bernice kulağını kapıya dayayıp nefesini tutarak dinledi. İşte, o zaman sesi işitti.

Bebekler ağlıyordu.

Beşinci Bölüm



Pia

Aslında Pia cana yakın görünen, annesine surat asmayan veya polise onların Alman olduklarını söylemeyen komşuları hatırlamayı umarak önce kendi apartmanlarında yiyecek aramayı, onlara birkaç patates ya da bir iki yumurta verip veremeyeceklerini sormayı planlamıştı. Çünkü kendi dairelerine ne kadar yakın olursa eve o kadar çabuk dönebilirdi. Fakat Ollie'nin kopardığı yaygarayı işitince, apartmanın hangi katında olursa olsun kardeşlerinin ağladığını duyacağını anlamıştı. Onların ağladığını duyarsa geri dönerdi. Geri döner, kardeşlerini o bölmeden çıkarır ve bir daha onları bırakmayacağına söz verirdi. Ancak bunu yapamazdı. İhtiyaçları olan şeyi bulana kadar bunu yapmamalıydı. Ollie ile Max'e yiyip içebilecekleri bir şeyler bulmadan dönmemeliydi. Başka seçeneği yoktu.

Şimdi yan apartmanın girişinde durmuş, nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu. Koridorları dolduran gölgeler, binanın arka tarafına doğru gittikçe koyulaşıyordu. Bir kapı hariç tüm kapılarda kurdeleler asılıydı; bazıları

gri, bazıları beyaz, bazıları da siyahtı. Belki de yiyecek aramaya başlamak için yanlış binayı seçmişti. İkinci kata göz atmak için merdiveni çıktı. Buradaki kapılarda kurdele yoktu. Merdivene en yakın dairenin önünde durdu.

Kimse açmazsa kapının kilitli olup olmadığını kontrol edecekti. Olur da kapı açılırsa içeri girecekti. Eğer kilitli değilse içeri girmek sorun olmazdı ve evde kimse yoksa yiyecek bir şeyler alırdı. En azından kendine böyle söylüyordu. Ahşabı soyulmuş kapıyı tıklatıp bekledi. İçeriden kısık seslerle hafif kıpırtılar duyuldu. Biri, sessiz olmaları için herkesi uyardı. Pia kulağını kapıya yaklaştırarak dinlemeye çalıştı.

"Merhaba?" dedi. "Kardeşlerime yiyecek bir şeyler arıyorum. Daha bebekler, sadece birkaç aylıklar. Bana verebileceğiniz bir şeyiniz var mı?"

Kapının ardından sert bir ses yükseldi: "Defol!"

"Lütfen," dedi Pia. "Parasını verebilirim. Param var. Bütün istediğim bir somun ekmek ya da bir kâse çorba."

"Hayır!" diye cevap verdi aynı ses. "Bizi rahat bırak!"

Pia bir iç çekerek koridorun diğer ucuna ilerledi. Omuzları çökmüş, dişlerini sıkmıştı. Bir başka kapının önünde durup dinledi. İçeriden herhangi bir fısıltı, ağlama ya da konuşma sesi gelmiyordu. Kapıyı tıklatıp beklemeye başladı. Hâlâ ses yoktu. Bir kez daha tıklattıktan sonra kapı kulpunu yokladı. Kilitliydi.

"Kimse var mı?" diye seslendi.

Cevap yoktu.

Gözünde ansızın bir tablo canlandı: İçerideki insanlar ölmüştü ve sandalyelerinde oturmuş ya da yataklarında uzanmış bir hâlde çürüyorlardı. Akşam yemeği için kurulan

masa öylece duruyordu, kömür sobası boş ve soğuktu. Pia ürperdiğini hissetti. Başka ne sebeple kapıyı açmayacaklardı ki? Böyle bir dönemde dışarı çıkmış olamazlardı. Tabii onlar da Pia'nın yaptığı gibi yiyecek arayışına çıkmamışlarsa. Öte yandan hepsi aynı anda dışarı çıkmazdı, değil mi?

Korkunç görüntüleri zihninden uzaklaştırıp binanın arka cephesindeki dairelerden birine yöneldi. Kimse cevap vermezse, kapı da kilitli değilse içeri girecekti. Fakat oradaki dairelerin pencereleri yoktu. Bu da karanlık olacağı ve içeriyi zor göreceği anlamına geliyordu. Yine de denemek zorundaydı. Kapıyı çalarken yanında bir gaz lambası getirmediği için kendine kızdı. Ancak sonra gaz lambasının ona fazladan yük olacağını düşündü. Zaten olup biten bunca korkunç şeyin arasında –annesinin ölümü, ikizlere tek başına bakmak zorunda olması, çok sayıda insanın, hatta belki de Finn'in birdenbire ölmesi– gaz lambası almayı hatırlamak şöyle dursun, hangi günde olduklarını bile hatırlamıyordu.

Kapıyı açan olmadı. Pia kapı kulpunu yokladı. Kilitliydi. Belki de vaktini boşa harcıyordu. Belki paylaşmak şöyle dursun, herkesin kendine zar zor yetecek yiyeceği olan Beşinci Bölge'den başka bir yere bakmalıydı. İnsanların kapılarını açmaya korktuklarını söylemeye bile gerek yoktu. Pia onları suçlayamazdı. Ancak yardım bulamayacağı bir yerde ne kadar vakit harcarsa, kardeşlerini o bölmede o kadar uzun tutmuş olacaktı. Belki de grip şehrin diğer kısımlarına henüz yayılmamıştı. Hatta kiliseler yiyecek dağıtıyor bile olabilirdi.

Pia apartmandan çıkmadan önce tamamen pes etmeyi reddederek şansını başka bir katta denemeye karar verdi.

Üçüncü kata çıkıp binanın ön cephesindeki pencereli dairelerden birinin önünde durdu ve kapıyı tıklatıp bekledi. İçeriden en ufak bir ses gelmiyordu. Kapıyı açan ya da ona gitmesini söyleyen kimse yoktu. Pia bir kez daha sertçe tıklattıktan sonra kapıyı açmayı denedi. Kilitli değildi. Yavaşça ittiği kapıdan dışarı kötü kokan bir hava dalgası yayıldı. Buruşmuş bir kâğıt uçuşarak kapı eşiğine kondu. Pia yüzünü kapatan eşarbı eliyle bastırdı. Çürümüş etin kokusunu anında tanımıştı.

İçeri süzülen cılız gün ışığı, girişteki loş odayı aydınlatıyordu. Kömür sobasından kap kacakla dolu raflara ve yatak odasının kapısına kadar, burası neredeyse kendi dairelerinden farksızdı. Pia içeri adım attığında, arka odaya koşup kardeşlerine bakmamak ve onlara sarılıp öpmemek için kendini zor tuttu. Pencerenin dibindeki dar, demir karyola bile onların evindekiyle aynıydı.

Eksik olan tek şey annesinin vazosuyla büyükannesinin masa örtüsüydü. Pia kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Biri onların eşyalarını almış olabilir miydi? Ya Ollie ile Max de gittiyse ne yapacaktı? Başını iki yana salladı. Hayır. Burası onun evi değildi. Bir kere masa daha büyüktü, etrafında da sandalyeler yerine tahta tabureler vardı. Yerde ise kat kat serilmiş yırtık pırtık kilimler yerine tuhaf desenli, saçaklı bir halı vardı.

Pia nerede olduğunu, buraya ne için geldiğini hatırlayarak sakin kalmaya çalıştı. Komşu apartmanda kardeşleri için yiyecek bir şeyler arıyordu. Bir an önce onların yanına dönebilmek için işe koyulmalıydı. Derken oda bir anda dönmeye başladı, ayakta durabilmek için elini duvara yasladı. Alnı ter içinde kalmış, şaşkınlık ve panik her yerini

sarmıştı. Ölü insanlarla karşılaşma korkusunu ve Ollie ile Max'i yalnız bıraktığı için duyduğu vicdan azabını saymazsa, bir dakika önce kendini iyi hissediyordu. Belki bunlara bir de yiyecek bulamama endişesinin eklenmesi ona fazla ağır gelmişti. O sırada açlıktan midesinin kasıldığını hissedip dünden beri bir şey yemediğini hatırladı. Yiyecek bir şeyler bulduğunda –ya da bulursa– hemen yemeliydi. Açlık yüzünden bayılırsa Ollie'yle Max'e hiçbir şey götüremezdi. Dişlerini sıkarak baş dönmesinin geçmesini bekledi.

İçeride cesetler olsun ya da olmasın daireyi aramak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Birini görürse kaçmaya hazır bir şekilde yavaşça diğer odaya sokulurdu. Odaya yaklaştığında gözüne bir çift kahverengi, tokalı ayakkabı takıldı. Birinin ucu havaya bakıyordu, diğeri ise yan yatmıştı. Ayakkabıların yukarısındaki bej renkli çoraplar, bir çift şişmiş ayak bileğini sarıyordu.

Pia dudağını ısırdı. Mutfağa giden koridor temiz görünüyordu. Gözlerini doğruca mutfağa dikerse sorun yaşamazdı. Yerde yatan her kimse, onun yanından geçip gidebilirdi. Kendini hazırlayarak kaskatı bir şekilde odaya girdi. Fakat... Fakat gözlerini yere çevirmeden edemedi.

Sarışın bir kadın cesedi, halının üzerinde buruş buruş bir hâlde yatıyordu. Başı çarpık bir şekilde kömür kovasına yaslanmıştı. Elleriyle yüzü siyah kanlarla kaplıydı, gözleri de kafatasının içine çökmüştü. Şişmiş ağzı ve burnu kımıl kımıl kurtçuklarla doluydu. Pia bakışlarını mutfağa çevirse de artık çok geçti. Yüzünü örten eşarbı indirerek eğildi ve midesinde ne kaldıysa çıkarıverdi. Sadece safra kusana dek çıkarmaya devam etti. Öğürmeden nefes alabilmeyi başardığında, ağzını paltosunun koluna silip eşarbı tekrar

burnuna çekti. Yiyecek herhangi bir şey bulmak için dua ederek titreyen bacaklarla ocağa doğru yöneldi.

Bir kutu elma püresi ya da fasulye konservesi bulma umuduyla kap kacakları bir kenara itip rafları karıştırmaya başladı. Çok fazla ses çıkarmamaya çalışıyordu. Her şeyden çok biraz bebek maması bulmaya ihtiyacı vardı. Birden yeni bir baş dönmesi hissetti ve düşmemek için rafa tutunarak çiçekli bir çay fincanını deviriverdi. Yere düşen fincanın porselen parçaları ahşap zeminin dört bir yanına dağıldı. Pia dairede birilerinin olabileceğinden ya da komşulardan birinin sesi duyup neler olduğunu merak edeceğinden korkarak buz kesti. Elini raftan çekip bekledi. Ani sessizlik sinirlerini bozmuştu.

Diğer odadan belli belirsiz bir inilti duyuldu.

Pia sesin geldiği yöne doğru döndü. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Bir inilti daha işitti.

Usulca kapıya yaklaşıp içeri göz attı. Yatakta cenin pozisyonunda bir adam yatıyordu. Yüzü şişip kararmıştı ve göğsü sığ, titrek nefeslerle yükselip alçalıyordu. Yerdeki kirli battaniye yığınının üzerinde bir bebekle küçük bir kız yatıyordu. İkisi de ölmüştü. Adam kırmızı, ağlamaklı gözlerini Pia'ya dikti. Morarmış elini güçlükle kaldırıp kanlı parmaklarını ona uzatarak acıyla inledi. Pia karşı konulmaz bir kaçma isteğiyle titremeye başladı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Sana yardım edemem."

Ölmüş aileyi görmek, umutsuzluğun onu bir kefen gibi sarmasına neden olmuştu. Çaresizliğin ağırlığını iliklerine dek hissediyordu. Gözleri yaşlarla dolmuş, ciğerleri daralmış, kanı kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bir yanı pes edip eve

gitmek, Ollie'yle Max'in yanına uzanarak gribin veya açlığın onları almasını beklemek istiyordu. Hangisi önce olursa. Herkes ölmüşken hayatta kalmanın ne anlamı vardı ki?

Diğer yanı ise vazgeçmeyi reddediyor, kardeşlerinin ölümüne izin vermeyi hayal bile edemiyordu. Bu kâbus sona erdiğinde onlara ne olacağına dair en ufak fikri yoktu. Fakat savaşmayı bırakamazdı, bırakmayacaktı. Ollie'yle Max'i çok seviyordu. Ayrıca çabalamazsa cennette ya da başka bir yerde annesiyle babasının yüzüne nasıl bakardı?

Tutmayan bacaklarıyla mutfağa döndü. Buradan bir an önce çıkmak için yiyecek bir şeyler bulmayı çok istiyordu. O sırada ocağın yanında yırtık, desenli bir perdenin arkasına gizlenmiş küçük bir dolap fark etti. Hızla dolabın önüne diz çöküp perdeyi kenara çekti. Üst raftaki bir kavanoz bebek mamasının yanında bir kutu börülceyle kese kâğıdına sarılmış bir şey duruyordu. Pia bebek mamasıyla börülceyi paltosunun cebine attıktan sonra kâğıdı yırttı. İçinde iki dilim ekmek vardı. Bir dilimini alıp eşarbını indirdi ve bir ısırık aldı.

Ekmeğin kabuğu bayatlamış, sertleşmişti ama şimdiye dek tattığı en lezzetli şeydi. Yuttuktan sonra bir ısırık daha alıp mutfağın geri kalanını hızlıca araştırdı. Başka bir şey bulamayınca ölü kadından uzak durmaya çalışarak ön kapıya yöneldi.

Yatak odasındaki adam inlemeye devam ediyordu.

Altıncı Bölüm



Bernice

Langelerin kapısının önünde duran Bernice ne yapacağına karar veremiyordu. İkizler hâlâ içeride ağlıyorlardı ve kapıyı açan kimse yoktu. Üçüncü kez kapıyı tıklattı.

"Bayan Lange?" diye seslendi tekrar. "Orada mısınız?"

Yine cevap yoktu.

"Ben, Bernice Groves, sokağın karşısındaki komşunuzum. Kızınızın dışarı çıktığını görünce iyi olduğunuzdan emin olmak istedim." Biraz duraksayıp söyleyecek başka şeyler düşünmeye çalıştı. Salgın olsun ya da olmasın, muhtemelen Bayan Lange'in kapısında görmek isteyeceği son insandı. "Aramızda bazı tatsızlıklar yaşandığını biliyorum," dedi, "ama böyle zamanlarda birbirimize sahip çıkmalıyız."

Bebeklerin ağlayışı çılgınca feryatlara dönüşmüştü.

Bernice'in içinden çığlık atmak geliyordu. İçeri girmek zorundaydı. Bu, kapıyı kırmasını gerektirse de yapacaktı. Sabırsızlıkla bir kez daha kapıyı çaldıktan sonra kulpu yokladı. Kapı açıldığında ise şaşırdı. Aynı anda hem şaşırmış hem de öfkelenmişti. Nasıl bir anne içeride iki bebeği varken kapısını

kilitlemezdi? Sonra apartmandan çıkanın Pia olduğunu hatırladı. Belki de kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Bu hiç değilse anlaşılabilir bir şeydi. Ne de olsa o sadece genç bir kızdı ve yaşanan korkunç olaylardan korkuyor olmalıydı. Bernice yetişkin bir kadın olmasına rağmen dehşet içindeydi. Neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük olmalarına rağmen muhtemelen Pia'nın kardeşleri de kötü bir şeyler olduğunu seziyor, korkuyorlardı. İkizleri düşününce Bernice'in annelik içgüdüleri kabardı ve kapıyı iterek hızla içeri daldı.

Bir anda burun deliklerini dolduran çürük et kokusuyla öğürdü. Eliyle ağzını, burnunu kapatıp loş odaya göz gezdirdi. Un çuvalından yapılma perdeler, dağınık bir yatağın yanındaki aralık pencereden giren esintiyle şişti ve Bernice kapıyı kapatınca tekrar iniverdi. Tavandaki çamaşır ipinde rastgele, eğri büğrü asılmış bebek bezleri vardı. Elbiselerin ve geceliklerin kimi kolundan, kimi bacağından kimi de yakasından mandalla tutturulmuştu. Masanın üzeri kirli bulaşıklarla kaplıydı, sobanın yanında da kirli bebek bezleriyle dolu bir leğen duruyordu. Ya Bayan Lange de diğer Almanlar gibi çalışkan ve titiz değildi ya da Pia burada tek başına yaşıyordu.

İçeri girmiş olmasına rağmen her nasılsa bebeklerin sesi hâlâ uzaktan ve boğuk geliyordu. Sanki başka bir yerdelermiş gibiydi. Acaba yanlış daireye mi girmişti? Nefesini tutup kulak kesildi. Seslerin bir bebeğe mi yoksa iki bebeğe mi ait olduğundan emin değildi. Belki de komşulardan birinin bebeğiydi ve başından beri her şeyi yanlış anlamıştı. Derken diğer odanın kapısının altına sıkıştırılmış olan bebek bezleriyle kıyafetleri fark ederek yüreğinin ezildiğini hissetti.

Hayır. Tanrım. Lütfen. İkizler olmasın.

Midesi kasılarak kapıya yaklaştı. Dişlerini sıkıp tokmağı çevirdi ve kapıyı yavaşça itti.

Cılız bir ışık huzmesi, tahta kaplı bir duvarla eğri şifonyerin üzerindeki siyah beyaz, çerçeveli iki fotoğrafı aydınlatıyordu. Fotoğraflarda Bay ve Bayan Lange düğün günlerinde gülümsüyorlardı. Bay Lange'in üzerinde koyu renk bir takım, Bayan Lange'in ise dantelli bir duvakla sade, beyaz bir elbise vardı. Bernice gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyip nefesini tuttu ve yavaşça odaya girdi. Bayan Lange, çenesine kadar örtülmüş gri bir battaniye ve başının altında kanlı bir yastıkla yatakta yatıyordu. Gözleriyle burun delikleri, sinek ve kurtçuklarla doluydu. Bernice irkilerek bakışlarını kaçırdı. Sonra ikizlerin de yanında olup olmadığını görmek için kendini tekrar bakmaya zorladı. Bayan Lange'in saçlarının etrafı kâğıttan çiçeklerle çevriliydi, battaniyesiyle yastığının üzeri de bebek pudrasına benzer bir şeyle kaplıydı. Fakat yanında gözleri şişmiş ölü bebekler yoktu. Bernice, ikizleri bulmak için gözleriyle küçük odayı taradı. Bebekler bir yerlerde ağlamaya devam ediyorlardı.

Bir an için gaipten sesler duyduğunu, aklını kaçırdığını düşündü. Her kalp atışıyla birlikte başı sanki içinde bir balyoz varmış gibi zonkluyordu. Tekrar Bayan Lange'e baktı. O da ağlayan bebekleri duyuyor muydu? Ölümün soğukluğuna hapsolmuşken oğullarının onu aradığını, sevgi dolu kucağını, süt dolu göğüslerini istediklerini biliyor muydu? Oğullarını neden göremediğine ya da bulamadığına anlam veremeyen zavallı ruhu işkence çekiyor muydu? Belki de ruhu bu odada, çaresiz, şaşkın ve kaybolmuş bir hâlde telaşla bebeklerini arıyordu.

Bernice bacaklarının titrediğini hissetti. Bayan Lange'in tam olarak neler hissettiğini anlayabiliyordu. Fakat ilk defa

Wallis bu dünyadan ondan önce ayrıldığı için mutluydu. Önce kendisi ölseydi ona bakacak, onu annesi gibi sevecek kimsesi olmayacak ve evlerinde tek başına açlıktan ölecekti. Derken aklında başka bir düşünce beliriverdi. Belki de ikizler çoktan ölmüştü ve onların hayaletlerini duyuyordu. Ya da Wallis'i kaybetmenin acısı onu çıldırtmıştı. Başını iki yana salladı. Hayır, sesler gerçekti. Bundan emindi. İkizler ölseydi bu odada, anneleriyle birlikte yatakta olurlardı. Kısık gözlerle tekrar yatağa bakıp battaniyeyi inceledi. Bayan Lange'in cesedini örten battaniyenin iki tarafı da düzdü. Altında hareket eden hiçbir şey yoktu. Elini ağzından ve burnundan çekmeden gardıroba yöneldi. Yıpranmış kazakların, elbiselerin, pantolonların ve yırtık bir ceketin arkasını yokladı. Sonra diz çöküp dolabın alt bölümüne baktı. Burada bir çift kadın ayakkabısı ile iki şapka kutusu vardı. Hiçbir şey bulamayınca yatağın altına göz attı. Orada da ağlayan, kımıldayan, korkmuş gözlerle ona bakan altları bezli, aç bebekler yoktu. Bernice dizlerinin üzerinden kalkmadan şifonyerin, lavabonun, sandalyelerin altına da göz gezdirdi. İşte, o sırada görüverdi.

Yatakla dolap arasında minicik bir kapı vardı.

Küçük, kırmızı, yuvarlak tokmağı dışında kapı koyu renk duvarlarla aynı renkteydi. Bernice elleriyle dizlerinin üzerinde kapıya yaklaşıp titreyen parmaklarıyla tokmağı tuttu ve çevirdi. Eğer içeridekini gördüğü an ayakta olsaydı, hayretler içinde yere devrilirdi.

İkizlerden biri bir battaniyeyle yastığın üzerinde yatıyor, tekmeler savurup minik yumruklarını sallayarak ağlıyordu. Diğeri yarı oturur, yarı yatar hâlde köşeye sıkışmış, kırmızı suratı gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu. İkisinin de üzerinde uzun kollu gecelikler, kazaklar, boneler ve patikler vardı.

Çıngıraklı iki tahta oyuncağın yanında duran iki biberonun içindekiler battaniyeye sızmıştı. Bernice ikizlerden birini dışarı çıkarıp bağrına bastı.

"Aman Tanrım," dedi yaşlı gözlerle. "Aman Tanrım. Zavallı şeyler."

Bebek titreyip sızlansa da ağlamayı bir anlığına bıraktı. Teni yapış yapış ve soğuk, bezi de ağır ve ıslaktı. Bernice bezin kötü kokusunu alabiliyordu. Boş elini diğer bebeğe uzattı. Kucağındakini yere bırakmak istemiyordu fakat diğerinin canını yakmadan dışarı çıkarabilecek gücü yoktu. Telaşlanmamaya çalışıp daha iyi görebilmek için gözlerinin yaşını sildi ve bebeğin altındaki battaniyeyi nazikçe çekti. Ardından kucağındaki bebeği battaniyeye sararak onu yere yatırdı. İki eliyle içerideki bebeğe uzanır uzanmaz, yerdeki tekrar ağlamaya başladı.

"Şşş," dedi Bernice. "Ağlama. Buradayım."

İkinci bebeği güvenle dışarı çıkardıktan sonra yerdekini de kucağına alıp titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı ve bebekleri göğsüne bastırdı. İkizler ağlamaktan bitap düşmüş bir hâlde titriyorlardı. Bernice ise öfkeden titriyor, Pia'nın böyle korkunç bir şeyi nasıl yaptığına akıl sır erdiremiyordu. Hem de öz kardeşlerine! İnsanların salgın sırasında ne yapacaklarını bilemedikleri için hasta aile bireylerini terk ettiklerini biliyordu. Fakat aç, kirli ve korkmuş olmalarının dışında, başlarına gelen bunca şeye rağmen bebekler gayet sağlıklı görünüyorlardı. Onları yalnız bırakmak affedilemez bir şeydi. Belli ki Almanların kalpsiz olduklarına dair söylenenler doğruydu.

Bernice ikizleri bağrına basarak yavaşça salladı. "Şşş, şşş," dedi titreyen sesiyle. "Ağlamanıza gerek yok. Artık güvendesiniz. Merak etmeyin, sizinle ilgileneceğim."

Yedinci Bölüm



Pia

Pia yan dairede iki ceset daha bulmuştu. Kapısını çaldığı diğer daireler ise ya kilitliydi ya da ona gitmesini söyleyen veya hiç cevap vermeyen insanlara aitti. Bu yüzden şansını daha varlıklı, daha şanslı insanların olduğu bölgelerde denemeye karar verdi. Belki yolda açık bir markete ya da seyyar satıcıya rastlardı. Emin olduğu tek şey vardı, kardeşlerini yalnız bırakmak onun için bir işkenceydi ve çok gerekmedikçe bunu bir daha yapmak istemiyordu. Babası eve dönene ya da bu kâbus bitene dek yetecek kadar yiyecek bulmalıydı. Tabii eğer biterse... Şimdiye kadar buldukları –bir kavanoz bebek maması, bir kutu börülce ve iki dilim ekmek– pek yeterli sayılmazdı. Evden daha fazla uzaklaşmak onu ne kadar korkutsa da aradığı şeyi bu yoksul mahallede bulamayacaktı.

Shunk Sokağı'ndan çıktıktan sonra batıdaki Delancey'e yöneldi. Ardından hızlı adımlarla kuzeye döndü. Yollarda otomobiller ya da faytonlar yoktu. Kaldırımlarda kimseler yürümüyordu. Yoldan geçen tramvayın içinde sadece

birkaç yolcu vardı. Onlar da maskeliydi ve birbirlerine uzak oturmuşlardı. Pia ve kardeşlerinin dünyadaki son insanlardan birkaçı oldukları hissi her adımda artıyordu. Normalde caddeler öyle kalabalık olurdu ki Pia alışveriş yapanlara, çocuklara, iş adamlarına ya da bisikletlilere çarpmadan iki adım bile atamazdı. Şimdiyse kapılara asılı kurdeleler sabah rüzgârıyla sessizce uçuşuyor, iki binadan birinin önünde çarşafa sarılmış ölüler yatıyordu. Pia'nın kaldırımda tıkırdayan ayakkabılarının sesi ve bir yerlerdeki radyonun boş sokağa yayılan cızırtısından başka ses yoktu. Evden uzaklaştıkça yüreğindeki korku büyüyüp ağırlaşıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu.

Saklanma ihtiyacı duyarsa diye kaldırımdan ayrılmamayı ve kapılara yakın yürümeyi planlamıştı; gerçi kimden saklanacağından emin değildi. Fakat cesetlerin kokusu dayanılmazdı. O yüzden yolun ortasından yürüyor, kanlı çarşafların içinde ne olduğunu, annesini ya da yüzü kurtçuklarla dolu olan sarışın kadını düşünmemeye çalışıyordu. Sadece günler önce bu insanların büyük bir geçit törenini izlediklerini, ölümün şuracıkta beklediğinden habersiz bir şekilde eşleriyle, çocuklarıyla ve arkadaşlarıyla kutlamalar yapıp eğlendiklerini düşünmemeye çalışıyordu. Oysa şimdi limanda satılan balıklar ya da kasap vitrinine asılmış ölü hayvanlar gibi sineklerle kaplı bir hâlde kaldırımda çürüyorlardı. Hiç değilse balıklar buzda yatıyor, hayvanlar kurtlanmadan önce kesilip pişiriliyorlardı. Pia midesinin kasıldığını hissetti. Kollarını kendine dolayıp gözyaşlarını tutmaya, öğürmemeye çalıştı. Binalara ve telefon direklerine asılmış bildirilerde siyah harflerle şöyle diyordu: SALGINLA SAVAŞMAK AMACIYLA TÜM GÖSTERİLER

İPTAL EDİLMİŞ, TÜM KİLİSELER KAPATILMIŞTIR. EYALETTEKİ VAKA SAYISI YÜZ BİNDİR. VAKALARI RAPOR EDECEK DOKTOR SAYISINDAKİ YETERSİZLİK, SAĞLIK KURULLARININ İŞLERİNİ AKSATMAKTA VE DAHA SERT ADIMLAR ATMALARINI GEREKTİRMEKTEDİR. DOKTORLARA OLAN TALEP, ARZIN ÇOK ÜZERİNDEDİR.

Pia zihnindeki çığlıkları ve ona eve dönmesini söyleyen sesleri duymazdan gelerek Üçüncü Cadde'ye girdi. Yürürken ona doğru yeri gösterecek bir işaret arıyordu. Bazen kımıldayan bir perde dikkatini çekiyor fakat pencereye baktığında hemen kapanıyordu. Birilerinin onu soymaya kalkışmasından endişe ediyordu. Çalınmaya değer bir şeyi olmasa da insanların çaresiz olduklarını biliyordu. Biliyordu çünkü kendisi de öyleydi. Öte yandan kımıldayan perdeler görmek onu biraz olsun avutuyordu. Hiç değilse yalnız değildi. Evlerinde saklanarak hayatta kalmaya çalışan başka insanlar da vardı. O evlerden birine gidip yardım istemeyi düşündü ama muhtemelen geri çevrileceğini biliyordu. Ayrıca Philadelphia'nın yoksul kesimlerinde vakit harcamayı bırakması gerekiyordu. Şehrin farklı bir kesimindeki doğru kapıyı çalarsa, hikâyesini dinleyen zengin bir kadın belki ona bir somun ekmek ya da biraz meyve verirdi. Belki de şefkatli bir anne onunla bir şişe inek sütü veya bir kavanoz bebek maması paylaşırdı. Birinin bunu yapması için dua ediyordu.

Pine Sokağı'na girdiğinde yavaşladı. St. Peter Kilisesi mezarlığını çevreleyen çitlerin ardına yüzlerce tabut yığılmıştı ve başlarında silahlı adamlar bekliyordu. Tabutların yanındaki çınar ağaçlarının altında rastgele atılmış cesetler

vardı. Hepsi kanlı çarşaflara sarılıydı, üzerlerinde sinekler uçuşuyordu. Maskeli, kirli giysili adamlar cesetleri birer birer mezarlığa taşıyordu. Bir başka grup içeride kocaman bir çukur kazmakla meşguldü. Adamlardan bazıları hapishane üniformasına benzer kıyafetler giymişti. Diğerlerinin üzerinde ise okul yelekleriyle pantolonları vardı. Pia tekrar midesinin bulandığını ve başının döndüğünü hissetti. Kimsenin onu fark etmediğini umarak bakışlarını yere eğip yürümeye devam etti.

Bloğun sonuna vardığında yağmur yağmaya başladı. Kasvetli, gri yağmur damlaları, kahverengi su birikintilerinin üzerinde noktacıklar oluşturuyordu. Hızını artıran rüzgâr, yaklaşmakta olan kışın kokusunu taşıyordu. Pia, annesinin ağır, kışlık paltosuna rağmen birden üşüyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Çok çabuk yorulmaya ve bacaklarının âdeta beton gibi ağırlaştığını hissetmeye başlamıştı. Gördüğü, hissettiği ve yaptığı şeylerin onu yıpratması hiç şaşırtıcı değildi. Kardeşleri için güçlü kalmaya, paniğe teslim olmamaya çalışmak yorucuydu. Onun yaşındaki biri bunca korkuya ve endişeye ne kadar göğüs gerebilirdi? Hem tüm bunlar sona erdiğinde onunla kim ilgilenecekti? Bu düşünce aklından geçer geçmez kendini bencillikle suçladı. Önemli olan tek şey Ollie ve Max için yiyecek bulmaktı. Onun ne hissettiğinin önemi yoktu. Ne kadar korktuğunun da. Annesiyle babasını ne kadar özlediğinin de. Sadece birkaç blok sonra South Caddesi'ne, yani en işlek caddeye ve Schuylkill Nehri'yle birlikte şehrin zenginlerini fakirlerinden ayıran bölgeye varmış olacaktı.

Lombard Caddesi'ne vardığında alnında ve dudağının üzerinde ter damlacıkları birikmişti. Annesinin paltosunun

koluyla yüzünü kuruladıktan sonra durdu. Birden ondan kurtulma ihtiyacı duyup kol ağızlarından çekiştirerek çıkardı. Paltoyu koluna alıp yorgun, ağır adımlarla yürümeye devam etti. Neden bu kadar terlemişti? Üşümesi anlaşılabilirdi, ekim ayıydı ve yağmur damlaları buz gibi soğuktu. Ancak her nasılsa birdenbire hava ağırlaşmış, yaz ortasındaki gibi sıcak, nemli bir hâl almıştı. Pia yavaşlayıp yol kenarında durdu. Kalbi hızla çarpıyor, annesinin paltosu elli kilogram ağırlığındaymış gibi geliyordu.

Arkasında ayak sesleri duyunca ardına baktı. Bir adam sendeleyerek ona doğru yürüyordu. Gözleriyle burnu kanıyor, nefes alabilmek için ağzını açıyordu. Kaskatı kesilmiş kanlı ellerini Pia'ya uzattı.

"Yardım et," dedi kısık bir sesle.

Pia arkasını dönüp kaçmaya başladı. Adamın onu takip etmediğinden emin olmak için arkasına göz attığında, kaldırıma yığılmış olduğunu gördü. Kollarıyla bacakları tuhaf açılarda açılmıştı. Pia biraz daha koştuktan sonra durdu ve ellerini dizlerine koyup soluklanmaya çalıştı. Terden ıslanan saçları gözlerine yapışmıştı. Derken kuvvetli bir şekilde öksürmeye başladı. Boğazında ve ciğerlerinde derin bir acı hissederek elini göğsüne koydu. *Hayır*. Hastalanamazdı. Hasta olamazdı. Belki de üşütmüştü. Belki endişeden, üzüntüden, açlıktan ve uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Her ne olduysa umursamamaya, yola devam etmeye kararlıydı.

Doğrularak adama baktı. Adam kaldırımda hareketsiz bir şekilde yatıyor, başının etrafındaki kan birikintisi de gitgide yayılıyordu. Pia öksürmekten yanan boğazına ve korkusuna aldırış etmeyip yeniden yürümeye başladı. Sadece iki blok sonra aradığı şeyi bulacak, sonra da eve dönebilecekti.

Kardeşlerinin karnını doyurabilecek, bir şeyler yiyebilecekti ve hep birlikte yatağına kıvrılıp uyuyacaklardı. Bütün bunların bitmesini, babalarının savaştan dönmesini bekleyecekler, evlerinde birlikte ve güvende olacaklardı. Sonra her şey normale dönecekti. Bir şey hariç...

Annem, diye düşündü Pia yaşlı gözlerle. Bacaklarının onu taşıyamadığını hissederek kaldırım kenarına oturdu. Yolun karşısındaki binalar, yazları kaldırımdan yükselen ısı yüzünden dalgalanıyormuş gibi görünürlerdi. Şimdi de tıpkı öyle görünüyorlardı ama mevsim yaz değildi. Ekim ayıydı, üstelik yağmur yağıyordu. Pia ellerini başının arasına aldı. Göğsü ağırlaşmıştı ve boğazı cam parçaları yutmuş gibi acıyordu. Kalbinin her atışıyla şakakları zonkluyordu. Gözlerini kapattı. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sadece bir dakikalığına. Sonra her şey düzelecekti.

Dünden beri bir lokma ekmekten başka bir şey yemediğini hatırlayınca elini paltonun cebine daldırdı ve ölü kadının dairesinden aldığı ekmeği çıkardı. Kese kâğıdını açıp ekmekten bir ısırık aldı. Bu defa tadı kâğıt gibiydi ve çiğnedikçe dişleri acıyordu. Yutarken boğazından jiletler geçiyormuş gibi hissetti. Yine de bir lokma daha ısırdı. Gücünü toplamak zorundaydı. Derken tekrar öksürdü. Bir daha. Bir daha. Duramıyordu. Ağzındaki ekmeği tükürüp güçlükle ayağa kalkarak eğildi. Bir yandan öğürüyor, diğer yandan nefes almaya çalışıyordu. Paniğe kapılmıştı. Geri dönmeliydi. Eve gitmeli, Ollie'yle Max'i o bölmeden çıkarmalıydı.

Bayılacağını sandığı birkaç dakikalık ağır öksürük nöbetinin ardından nihayet nefes alabilmeye başladı. Annesinin kaldırımdaki paltosunu aldı ve ölü adamdan uzak durmak

için yarı yürüyerek yarı sendeleyerek yolun karşısına geçip eve yöneldi. Bulabildiği tek şey bir kavanoz bebek maması, bir kutu börülce ve ekmeğin geri kalanıydı. Şimdilik idare etmek zorundaydı. Belki biraz dinlendikten sonra yine çıkardı. Belki o süre içinde her şey daha iyiye giderdi. Belki insanlar ölmemeye, geride kalanlar da evlerinden çıkmaya başlarlardı.

Eve dönüyor olmak, kardeşlerini oradan çıkaracağını bilmek onu bir bakıma rahatlatmıştı. Onları o karanlık yerde suratları kıpkırmızı olmuş, korkmuş bir hâlde ağlarken, nerede olduklarını, neler olduğunu merak ederken düşününce kalbi sızladı. Acaba bu yaptığını affederler miydi? Yarın bunu hatırlayacaklar mıydı? Pia adımlarını sıklaştırdı.

O sırada bir şey oldu, ne olduğundan tam olarak emin değildi. Bir an için düştüğünü hissetse de hâlâ ayaktaydı. Sonra etraf atlıkarınca gibi dönmeye başladı. Pia sanki ağır çekimdeymiş gibi yere yığılarak yanağını kaldırıma çarptı. Minik taşlar ve çakıllar yüzünü çizerken, uyuşmuş kollarıyla bacakları acıyla sarsıldı. Ciğerleri nefes almak için çırpınıyor, boyun kasları gevşeyip kasılıyordu. Gitgide karanlığa battığını hissediyordu. Birdenbire körleşmiş, sağırlaşmış, dilsizleşmişti. Pervane gibi dönen başının içinde sadece korku vardı. Düşündüğü son şey, babasının o küçük bölmenin içinde ikizlerin minik, beyaz, soğuk ve bir deri bir kemik bedenlerini bulacağıydı.

Ve çok geçmeden her yer karardı.

Sekizinci Bölüm



Bernice

Bernice ikizleri kucaklayıp yataktaki ölü annelerine baktı. Tüm bedeninin korkuyla irkildiğini hissetti. Bayan Lange'in göz kapakları birkaç dakika önce açık mıydı? Yoksa onu mu izliyordu? Bernice aptalca şeyler düşündüğü için kendine kızdı. Hayal görüyor olmalıydı. İkizleri odadan çıkarıp pencerenin yanındaki yatağa yatırdıktan sonra pencereyi ve yatak odasının kapısını kapattı. İkizler yatağa yatar yatmaz kıpkırmızı olmuş suratları ve titreyen dudaklarıyla tekrar ağlamaya, bacaklarını ileri geri savurmaya başladılar.

Bernice paltosunu çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. Ardından çamaşır ipinden temiz bir bez, bebek bezleri ve temiz giysiler aldı. Bezi bir kovada ıslatarak ikizlerin kirli giysileriyle bezlerini hızlıca çıkardıktan sonra onları elinden geldiğince temizledi. Ağlamaya devam ediyorlardı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Bernice. "Üşüyorsunuz, açsınız, korkuyorsunuz ama birazdan daha iyi olacaksınız, söz veriyorum."

Bebekleri yeniden giydirme işini de tamamlayınca yatağa oturup geriye doğru kayarak duvara yaslandı. İkizlerin birini sağına, diğerini soluna aldı ve bluzunun düğmelerini açtı. İç gömleğinin fırfırlı yakasını kenara çekip bebeklerden birini süt dolu memesine yaklaştırdı. Bebek memeye sokulup burnunu sürttüğünde ağlamayı keserek iştahla emmeye başladı. Bernice meme ucunda keskin bir acı hissedince dişlerini sıktı. Ardından diğer bebeği öbür memesine yaklaştırdı. O da anında emmeye koyuldu. Birkaç dakika sonra Bernice'in acısı hafiflemeye, bolca akan sütüyle birlikte vücudundan çekilmeye başladı.

Bernice'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gözlerini kapatıp ruhunu saran acıya teslim oldu. Bedeninin her hücresi Wallis'in hasretiyle yanıp tutuşuyor, memesinde onun minik ağzını, elinde onun yumuşak elini istiyordu. Onun küçücük, kusursuz tırnaklarına ve pembe tenine hayretle baktığı, minik kafasındaki yumuşacık saçları okşadığı günler daha dün gibiydi. Ama o ölmüştü. Ölmüştü. Bir daha Bernice'in sütünü içmeyecekti. Bu acı, göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

Derken aklında başka bir düşünce belirdi. Bebekler cennette annelerinden süt emer miydi? Tanrı'nın cennetinde tekrar bir araya geldiklerinde de Wallis'in ona ihtiyacı olacak mıydı? Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyor, o günün çok geç olmadan gelmesi için dua ediyordu. Ancak sonra içini bir korku kapladı. Oğlunun ölümünden sonra Tanrı'ya defalarca lanet etmişti. Az kalsın kendini öldürecekti. Artık cennete gideceğinin garantisi yoktu. Ağrıyan başını iki yana salladı. Hayır. Böyle düşünmemeliydi. Öldükten sonra Wallis'i tekrar göreceğine inanmak, aklını kaçırmasına engel olan tek şeydi.

Gözlerini açıp kucağındaki ikizlere baktı. Onların yerinde Wallis olmadığı için yüreği acıyor, aynı zamanda bu küçük yabancıları doyurduğu için şaşkınlıkla karışık bir mutluluk hissediyordu. Onları mutlak bir açlıktan kurtardığına şüphe yoktu. Herhâlde Tanrı bunu olumlu değerlendirirdi. Belki de onu ikizlere götürmek için Pia'nın dışarı çıktığını görmesine izin vermişti. Belki günahlarından arınması, iyi bir insan olduğunu kanıtlaması için ona bir şans veriyordu. Normalde insanların her şeyin bir sebebi olduğunu söylemelerinden nefret ederdi. Kocasının savaşta vurulmasının ne gibi bir nedeni olabilirdi? Wallis'in, son derece masum bir bebeğin hastalanıp ölmesinin nasıl bir nedeni olabilirdi? Böyle korkunç şeylerin sebepleri yoktu. Fakat belki de iyi şeyler bazen gerçekten bir sebepten ötürü oluyordu. Belki de kaderinde bu bebekleri kurtarmak yazılıydı.

İkizler yorgunluğa yenik düşmüş, gitgide daha yavaş emerek uykuya dalmışlardı. Sarı saçları, solgun tenleri Wallis'e öyle çok benziyordu ki Bernice'in yüreği sızlıyordu. Öte yandan onların minik bedenlerini kucaklamayı, yumuşacık yanaklarına, kadifemsi saçlarına dokunmayı sevmişti. İkisi de çok güzeldi. Bernice'in şimdiye dek gördüğü neredeyse en kusursuz bebeklerdi. Tabii Wallis'ten sonra... Alman olduklarını anlamanız mümkün bile değildi. Bernice'in dürüst olması gerekirse ikizlerle Wallis, şehrin "En Güzel Bebek" yarışmasına katılsalar berabere kalırlardı.

Pia'nın onları nasıl terk edebildiğine bir türlü anlam veremiyordu. Geri dönmeyi planlasa bile onlarla yeterince ilgilenemeyecek kadar genç ve sorumsuz olduğuna şüphe yoktu. Bunu onları küçücük bir bölmeye kapatarak gayet güzel ispatlamıştı. İki bebeği burada yalnız bıraktığını

söylemeye gerek bile yoktu. Hem de kapısı kilitli olmayan bir dairede! Bernice onları bulmasaydı kim bilir neler olurdu. Sonra aklına başka bir şey geldi. Belki de annesini kaybetmek ve kardeşlerine tek başına bakmak zorunda kalmak Pia'ya ağır gelmişti. Belki bir çeşit çöküntü yaşamış, buradan uzaklaşana dek onları kimsenin bulmamasını ummuştu. Bernice, karılarını hasta yataklarında terk edip giden kocaları, doktorlar onları emzirmemelerini söyledikten sonra hasta çocuklarını bırakan anneleri ve ölüme mahkûm anne babalarını kaderine terk eden çocukları duymuştu. Ancak sebebi ne olursa olsun masum bebeklerin bırakılmasına anlam vermekte zorlanıyordu. Öte yandan böyle bir zamanda her şey ona mümkün görünüyordu. Şehir göçmen akınına uğramıştı, sokaklarda yabancı diller duyuluyordu. Kocası ve oğlu ölmüştü. Salgına dönüşen grip Philadelphia nüfusunu birer birer eksiltiyordu. Her şey kontrolden çıkmıştı, Bernice'in elindense hiçbir şey gelmiyordu.

Şimdiye dek. Artık bu büyük yanlışı düzeltebilirdi.

İkizleri sahiplenmek ona gayet kolay görünüyordu. Başına gelen onca şeyden sonra kimse onları aldığı için onu suçlayamazdı. Anneleri ölmüştü, ablaları onları terk etmişti ve babalarının savaştan dönme ihtimali düşüktü. Gazetedeki listeye göre savaşta ölenlerin sayısı, yeni grip vakaları ve ölümleriyle birlikte günden güne artıyordu. İkizlerin Almanya'da bir ailesi varsa bile savaştan büyük zarar görmüş bir ülkede akrabalarını bulmak mümkün olmazdı. Bernice onlara iyi bakar, daha da önemlisi zalim ve çağ dışı köklerinden uzak büyütürdü.

Bebekler emmeyi bıraktığında Bernice onları yeniden yatağa koydu ve uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça

yataktan kalktı. Eğer bunu yapacaksa acele etmek zorundaydı. Çamaşır ipindeki diğer temiz bebek bezleriyle giysileri alıp masaya yığdı. Ardından nefesini tutarak yatak odasına girdi. Bayan Lange'e bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Daha fazla bebek kıyafeti bulmak için şifonyerden başlayıp her yeri aradı. Fakat hiçbir şey bulamadı. Dolapta iki küçük mont asılıydı. Onları, çıngıraklı oyuncakları ve biberonları aldıktan sonra hızla odadan çıktı.

Mutfağa döndüğünde başka biberonlar ya da biraz mama bulmak için rafları karıştırsa da bir şey bulamadı. Lavabonun üzerine, duvara bir resim yapıştırılmıştı. Sarışın bir kız ile iki küçük oğlan, çiçek tarlasında el ele tutuşuyorlardı. Kabarık bulutların arkasına sarı bir güneş çizilmişti. Alt sol köşede ise özenli bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Ollie ve Max'e.
Sevgilerle, Ablanız, Pia

Bernice vicdanının sızladığını hissetti. Belki de Pia gerçekten geri gelecekti. Belki sadece yiyecek bir şeyler bulmak için çıkmış, kardeşlerini terk etmemişti. Şimdi ikizlerin altları temiz, karınları da tok olduğuna göre o dönene kadar iyi olurlardı. Bernice tereddütle yumruklarını sıkarak dudağını ısırdı. Belki de bebekleri burada bırakmalıydı. Onları ablasından ayırmak onun üzerine vazife değildi. Ya bir de babaları savaştan dönerse ne olacaktı? Paltosunu alıp kapıya yöneldi. Sonra birden durdu. Hayır, Pia gelir de kardeşlerinin burada olmadığını görürse hak ettiğini bulmuş olacaktı. Onlar henüz bebekti, sebebi ne olursa olsun yalnız bırakılmamaları gerekiyordu.

Bilhassa soğuk, karanlık bir bölmede. Bu son derece korkunç, zalimce ve ihmalkâr bir davranıştı. Bernice şakaklarına bastırarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Başı zonkluyordu. Kendince ikizleri almasını haklı çıkarmaya çalışıyor olabilir miydi? Hayır, öyle değildi. Asla yalnız bırakılmamaları gerekirdi. Onların Bernice'e ihtiyaçları vardı. Bernice'in de onlara...

Arkasını dönüp paltosunu tekrar sandalyeye bıraktı ve bebeklerin eşyalarını toplamaya devam etti. Kirli giysilerle battaniyeleri bir çuvala koyup biberonları çalkalarken nefreti ve öfkesi daha da büyüdü. Pia bir komşusundan yardım istemeli ya da ikizleri Kızılhaç'a vermeliydi. Yaptığı bu zalimlik dışında herhangi bir şey yapmalıydı. Bebekler daha iyisini hak ediyorlardı.

Ansızın birinin kapıyı tıklattığını duyup yerinden sıçradı. Az kalsın elindeki biberonu düşürüyordu.

"Merhaba?" dedi boğuk bir kadın sesi. "Evde kimse var mı?" diyerek kapıyı tekrar tıklattı.

Bernice kaskatı kesilerek gözlerini kilitli olmayan kapıya dikti. Göz ucuyla ikizlere bakıp uyanmamaları için dua etti. Kadın bu defa daha sert bir şekilde kapıyı tıklattı. Bernice nefesini tuttu.

"Philadelphia Ziyaretçi Hemşireler Derneği'nden geliyorum," diye seslendi kadın. "Yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye kapı kapı geziyoruz. Orada mısınız?"

Derken tokmak yavaşça döndü ve kapı aralandı. Bernice fısıltıyla küfredip elindeki biberonu bıraktı. Lavabonun yanında asılı olan önlüğü kapıp başından geçirerek kapıya koştu. Bir yandan da önlüğün bağcıklarını bağlamaya çalışıyordu. Nefes nefeseymiş gibi görünerek kapıyı açtı.

"Affedersiniz," dedi. "Yatak odasının yerlerini siliyordum. Kapıyı çaldığınızı duymamışım."

Hemşire, Bernice'e baktı. Maskesinin üzerindeki kestane rengi gözleri kaygı doluydu. Askerlerin giydiklerine benzer uzun bir palto ve yine uzun, bağcıklı çizmeler giymiş, şapka takmıştı. Eldivenli elinde doktor çantası gibi bir şey taşıyordu. Paltosunun altından koyu renk eteğiyle beyaz önlüğünün ucu görünüyordu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. "Ama ne durumdasınız? Evinizde hasta biri var mı?"

Bernice başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bunu duymak güzel," dedi hemşire. "Fakat korunmak istiyorsanız kapınızı açarken her zaman maske takmalısınız."

Bernice anladığını belirtircesine başını sallayıp önlüğünün eteğiyle ağzını ve burnunu kapattı.

"Ayrıca kapınızı asla kilitlemeden bırakmamalısınız."

"Ah. Evet, biliyorum. Az önce su taşımıştım, unutmuşum."

Hemşire, Bernice'in omzunun üzerinden göz atarak içeriye bakmaya çalıştı. "Evde sadece siz mi yaşıyorsunuz?"

Bernice, hemşirenin yataktaki ikizleri görüp görmediğinden emin olamadı. "Ben ve oğullarım yaşıyoruz."

Hemşire kaşlarını çatıp eldivenli elini maskesinin üzerine koydu. "Burada biri mi öldü?"

Bernice içinden lanet okuyarak dişlerini sıktı. Hayır derse hemşire içeri girip kontrol etmek için ısrar edebilirdi. Başını yere eğerek zaman kazanmayı denedi. Sonra burnunu çekip gözlerini sildi. "Maalesef, evet," dedi samimi görünmeyi umarak. "Canım kız kardeşim. Onu bir süre önce kaybettik. Ama onu... Ne yapacağımı bilemedim. At arabalarıyla ceset toplayan adamlar gördüm fakat onu tek

başına dışarı taşıyamazdım. Bebekleri de yalnız bırakamazdım."

"Çok üzüldüm," dedi hemşire. "Kardeşinizi bir an önce gelip alması için birini yollayacağım."

Bernice önce hayır diyecek olsa da sonra bunun bir öneminin olmadığını düşündü. Biri Bayan Lange'i almaya gelene kadar o çoktan gitmiş olacaktı. "Teşekkür ederim. Ne kadar minnettarım bilemezsiniz."

"Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım," dedi hemşire. "Oğullarınız kaç yaşında?"

"Dört aylıklar."

"İkizler mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Ya kocanız? Orduda mı?"

Bernice başını evet anlamında salladı.

"Pekâlâ, kötü günler geçene kadar oğullarınızı evde tutun," dedi hemşire. "Kendinizi kötü hissetmeye başlarsınız da mutlaka birine haber verin. İnsanlar düşündüğümüzden daha çabuk ölüyorlar. Evlerde başlarının çaresine bakmaya çalışan çok sayıda çocukla karşılaştım. Oğullarınıza da aynısının olmasını istemezsiniz. Daha bu sabah, günlerdir evinde tek başına olan üç yaşında bir çocuk buldum. Anne babasının öldüğünden kimsenin haberi olmamış. Grip değildi ama açlıktan ölmek üzereydi. Ne yazık ki hayatta kalabileceğinden emin değilim."

Başka bebeklerin de evlerinde yalnız kaldıklarını öğrenmek Bernice'i dehşete düşürmüştü. "Aman Tanrım," dedi. "Peki, bulduğunuz çocukları ne yapıyorsunuz?" Bu soruyu sorar sormaz sohbeti devam ettirdiği için kendine kızdı. Hemşirenin buradan gitmesi gerekiyordu.

"Ne yapabilirsek onu yapıyoruz. Önce komşulara ailenin yakınlarda herhangi bir akrabası ya da yakın arkadaşları olup olmadığını soruyoruz. Çocukları yanlarına almak isteyebilecek birilerini arıyoruz. İlgilenecek kimse çıkmazsa da onları bir yetimhaneye götürüyoruz. Maalesef şehrin yetimhaneleri grip yüzünden dolup taşıyor."

Bernice, ağabeyinin yetimhanelerdeki kötü rahibeler ve soğuk yulaf lapalarıyla ilgili hikâyelerini hatırlayarak ürperdi. "Ah, Tanrım," dedi. "Zavallı şeyler. Her neyse, uğradığınız için tekrar teşekkürler."

"Rica ederim. Çocuklara da kendinize de iyi bakın ve her şey bitene kadar evden çıkmayın, olur mu?"

Bernice tamam dercesine başını salladı. Hemşire ona dostça el sallayıp uzaklaştı. Bernice kapıyı kapattıktan sonra sırtını kapıya yaslayıp rahat bir nefes aldı. Söylediği her şeyi aklından geçiriyor, kendini ele verecek ya da gergin görünecek herhangi bir şey yapıp yapmadığını düşünüyordu. Yaptığını sanmıyordu. Zaten hemşirenin ondan şüphelenmesini gerektirecek bir sebep de yoktu. Yine de ikizlerin annesi olduğu konusunda bu kadar kolay yalan söyleyebilmesine şaşırmıştı. Öte yandan onların annesi artık oydu ve anneler çocuklarını korumak için her şeyi yaparlardı. Gerekirse yalan söyler, kandırır, hatta çalarlardı. Hızla çarpan kalbi normale döndüğünde, Bernice pencereye yaklaşıp hemşirenin apartmandan çıkmasını bekledi. Ona sonsuzmuş gibi gelen bir sürenin ardından hemşire merdivenden indi ve hızla yan binaya girerek gözden kayboldu. Bernice onun tekrar dışarı çıkmadığından, Pia'nın da ortalarda görünmediğinden emin olmak için bir süre daha pencerede bekledi. Sonra ikizlerin eşyalarını çabucak toplayıp yerdeki

bir battaniyenin ortasına koydu. Her şeyi aldığından emin olunca battaniyenin uçlarını birbirine bağlayarak kendince bir çuval yaptı. Ardından yataktaki bebeklerin başına dikilerek onlara baktı.

"Pekâlâ, hanginiz Ollie, hanginiz Max?" diye sordu alçak sesle. İkizlerden birinin kımıldamasını veya ses çıkarmasını bekledi. Hangisi önce hareket ederse ona Ollie diyecekti. Fakat ikisi de mışıl mışıl uyuyorlardı, tek hareketleri, minik göğüslerinin inip kalkmasıydı. "Her neyse, önemi yok. Nasıl olsa size yeni isimler vereceğim."

Bernice, Bayan Lange'in yanına son kez uğramayı ve ona bebeklerine iyi bakacağını söylemeyi aklından geçirdi. Belki onun için bir de dua ederdi. Biri Wallis'i ondan almış olsaydı ne kadar mahvolacağını bildiğinden, doğru olanın bu olduğunu düşünüyordu. Ancak sonra Bayan Lange'in Alman olduğunu hatırladı. Kim bilir hangi tuhaf dine mensuptu. Tabii bir dine inanıyorsa... Üstelik Bay Lange onun babasının işini çalmış, bir nevi ölümüne sebep olmuştu. Ayrıca Bernice onları bulmasaydı ikizler ölmüş olurdu. Oysa şimdi sevgi dolu bir evleri, onları düzgün şekilde yetiştirecek ve Amerikan kültürünü öğretecek ilgili bir anneleri olacaktı. Bayan Lange'e ne bir özür ne bir vaat ne de bir dua borçluydu. Aksine oğullarını almaya gönüllü olduğu için Bayan Lange ona minnet duymalıydı. Başka biri olsa onları açlıktan ölmeye terk ederdi.

Bernice, kollarında birer bebek, omzunda ise bebek bezleri, giysiler ve biberonlarla dolu battaniyeyle dairesine çıkan son katın merdivenini tırmanmaya başladı. Burnundan soluyor, alnından, sırtından ter akıyordu. Tek istediği durup paltosunu çıkarmaktı ama biri onu görmeden önce eve girmek zorundaydı. Her adımda ikizler ağırlaşıyor, sırtındaki battaniye onu basamaklardan aşağı yuvarlamak istercesine bedenini geri çekiyordu. Merdiveni çıktığında biraz dinlenmek için durdu. Çok geçmeden ağrıyan bacaklarıyla koridorun sonundaki dairesine doğru yürüdü. İkizler ağlamaklı gözlerle sessizce etraflarına bakıyorlardı. Ağlayamayacak kadar yorgun ve korkmuşlardı.

"Merak etmeyin," diye fısıldadı Bernice onlara. "Gayet iyi olacaksınız. Artık benimle olduğunuza göre çok daha iyi olacaksınız."

Derken anahtarının paltosunun cebinde olduğunu hatırladı. Onu almak için ikizlerden birini bırakmalıydı. Anahtarı elinde taşımadığı için kendine kızıp yavaşça çömeldi ve bebeklerden birini nazikçe, sırtüstü yere yatırdı. Bebek ona bakıp gözlerini kırpıştırdıktan sonra ağlamaya başladı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Bernice fısıltıyla. "Elimden geldiğince acele ediyorum."

Anahtarı bulduğunda kilide yerleştirip kapıyı açtı, diğer bebeği de içerideki kilimin üzerine bıraktı. O da kardeşi gibi hemen ağlamaya başladı.

"Şşş," dedi Bernice. "Geldik sayılır." Omzundaki battaniyeyi içeri koyduktan sonra diğer bebeği almak için tekrar koridora adım attı. Onu kucakladığında bebek ağlamayı kesiverdi. Bernice tam içeri giriyordu ki birden donakaldı. Merdivenin başında biri vardı.

Bu, Langelerin dairesine uğrayan hemşireydi.

"Neler oluyor?" diye sordu hemşire ona doğru yönelerek.

Bernice telaşla içeri girip kapıyı kapatacağı sırada hemşire ayağını kapının arasına sokuverdi.

"Burada ne işiniz var?" dedi hemşire kolu ve bacağıyla Bernice'in kapıyı kapatmasına engel olarak. "Oğullarınızı dışarı çıkarmanın çok tehlikeli olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Bernice kapıyı tutmayı bıraktı. "Ah, siz miydiniz?" Şaşırmış numarası yaparken hemşirenin gözlerindeki paniği fark etmemesi için dua ediyordu. "Ödümü patlattınız. Bir arkadaşımı kontrol ediyorum. Güvenli olmadığını biliyorum ama söz vermiştim."

Kucağındaki bebek, kardeşinin içeride ağladığını duyup sızlanmaya başladı.

Hemşire çantasını yere bırakarak bebeği kucağına almaya kalkıştı. "Verin," dedi. "Yardım edeyim."

Bernice diğer yana dönüp bebeği ondan uzaklaştırdı. "Hayır," dedi biraz fazla yüksek bir sesle. "Ben hallederim."

Hemşire kaşlarını çattı. "İyi olduğunuzdan emin misiniz? Yüzünüz kıpkırmızı olmuş."

"Evet, iyiyim," dedi Bernice. "Çocukları yukarı çıkarırken terledim, hepsi o. Şimdi müsaade ederseniz..."

Hemşire kısık gözlerle içeri göz attı. "İçeride ölü biri var mı?"

Bernice kapıyı kapatmak için bir adım geriledi. Fakat topuğu yerdeki battaniyenin ucuna takılınca diğer bebeğin üzerine bastığını zannedip panikleyerek dengesini kaybetti. Hemşire, Bernice'in kucağındaki bebeği yakalamak için

ileri atıldı. Ancak Bernice diğer eliyle kapının koluna tutunup toparlandı ve bebeği tekrar hemşirenin ellerinden çekip kurtardı. Onun eve girmesine engel olmaya çalışsa da çok geçti. Hemşire içerideydi.

Bernice tepki verme fırsatı bulamadan önce hemşire yerdeki bebeği aldı. Onu yavaşça hoplatıp sırtını sıvazlayarak odaya göz gezdirdi. Wallis'in köşedeki beşiğini görür görmez oraya yöneldi. "Bu kimin çocuğu?" diye sordu.

Bernice korkusunu bastırmak için güçlükle yutkundu. "Arkadaşımın. Cesedi cenaze evine göndermemiz için onu ikna etmeye çalıştım ama kabul etmedi. Tek çocuğunu kaybettiği için de perişan oldu. Tabii onu anlamak zor değil. Bu yüzden uğrayacağıma söz vermiştim. İyi olduğundan emin olmak için."

Hemşire beşiğin içine baktıktan sonra Bernice'e döndü. "Ah, zavallı kadın," dedi. "Belki bir yardımım dokunur. Nerede?"

Bernice yatak odasının kapalı kapısına göz attı. "Uyuyor olmalı. Uyandırmak istemiyorum."

"Onu kontrol etmeye geldiğinizi sanıyordum? İçeri girmeyecekseniz iyi olup olmadığını nereden bileceksiniz?"

"Gireceğim," dedi Bernice. "Ben sadece..."

"Neden oğullarınızı alıp eve dönmüyorsunuz? Arkadaşınızla ben ilgilenirim," diyen hemşire, omzunda uyuyakalan bebeği kolunun içine yatırıp uzun uzun baktı. Sonra gülümseyen gözlerini Bernice'e çevirdi. "Bunun için buradayım, unuttunuz mu?"

Bernice başını iki yana salladı. "Teşekkürler ama bir söz verdim ve sözümü tutmak istiyorum."

"Tamam. O zaman siz arkadaşınıza bakarken ben de bebeklere göz kulak olayım." Hemşire paltosunun düğmelerini açıp paltoyu bir omzundan aşağı kaydırdı. Uyuyan bebeği diğer koluna geçirdiğinde de paltoyu sırtından attı. Ardından bebeği yerdeki paltonun üzerine yatırdı. Sonra da doğrulup diğer bebeğe uzandı.

Bernice'in kalbi öyle hızlı ve gürültülü çarpıyordu ki hemşirenin onu duyabildiğinden neredeyse emindi. Bu meraklı kadının gitmesini sağlamak için ne söyleyebilirdi? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Onu defetmeye çalışsa, hemşire sebebini merak edecekti. Evinden çıkmaya zorlasa, belki polisle bile geri dönebilirdi. Sonra da kim bilir neler olurdu. Peki ya yatak odasına girer de boş yatağı görürse ne olacaktı? Bernice "arkadaşını" kontrol ettikten sonra Langelerin dairesine dönmesine yardım etmek için ısrar ederse ne yapacaktı? Oyunu devam ettirmekten başka seçeneği yoktu. Bebeği hemşirenin kucağına verdikten sonra paltosunu çıkararak sandalyeye astı. Sanki bozuk yemek yemiş gibi derinden gelen bir titreme hissediyordu.

Hemşire diğer bebeği uyutmak için sırtını sıvazlayarak odada yavaşça gezinmeye başladı. "Haydi, siz gidin," dedi Bernice'e. "Bizi merak etmeyin." Birden raftaki fotoğraflara bakmak için durdu. Bernice'in bu iki fotoğraftan başka fotoğrafı yoktu. Biri düğün günlerine aitti. Kocası bir sandalyede otururken o ayakta durmuş, elini kocasının omzuna koymuştu. Diğerinde ise vaftiz elbisesinin içindeki Wallis'i tutuyordu.

Bernice'in dudağının üzeri ter içinde kalmıştı. "Bebek uyuduktan sonra gidebilirsiniz," diyerek hemşirenin dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Eminim size bizden daha çok ihtiyacı olanlar vardır."

"Benim için mahsuru yok," dedi hemşire. Hâlâ fotoğrafları inceliyordu. Uzunca bir sürenin ardından şaşkın bir ifadeyle Bernice'e döndü. "Siz ve fotoğraflardaki şu kadın birbirinizin kopyası gibisiniz."

Bernice tırnaklarını avuçlarına geçirerek, "Biliyorum," dedi. "Herkes kardeşimle ikiz gibi göründüğümüzü söyler."

Hemşire hayretle kaşlarını kaldırdı. "Yani burası kardeşinizin dairesi mi?"

Bernice içinden kendine söverken evet anlamında başını salladı.

"Bir arkadaşınıza bakmaya geldiğinizi sanıyordum?" dedi hemşire.

Bernice gözlerini irice açtı. "Öyle mi söyledim?" Elini göğsüne koyarak mahcup rolü yaptı. "Yüce Tanrım. Galiba keçileri kaçırdım. Belli ki bunca şeyden sonra düzgün düşünemiyorum. Kardeşimi kontrol edeceğim demek istemiştim."

Hemşirenin kaşları çatıldı. "Fakat kardeşinizin öldüğünü söylemiştiniz. Onu alması için evinize birini gönderecektim, unuttunuz mu?" Bernice'in içeri girerken takıldığı battaniyeye göz gezdirdi. Katlanmış bebek bezleriyle bebek giysileri yere saçılmıştı. "Sadece birine bakıp gidecekseniz neden yanınızda giysi ve bez getirdiniz?"

Bernice dişlerini sıktı. Korkusu gitgide öfkeye dönüşüyordu. Bu meraklı hemşirenin artık gitmesi gerekiyordu. Wallis hastalandığında neredeydi? Minik bebeği nefes alamıyorken neredeydi? O zaman hiçbir hemşire yardıma gelmemişti. Ona ilaç vermek, teselli etmek, tavsiyede bulunmak için hiçbir hemşire kapısını çalmamıştı. Hiçbir hemşire nasıl olduklarını sormak için uğramamıştı. "Bir

kız kardeşim daha var," dedi öfkesini gizlemeye çalışarak. "Bezleri de daha uzun kalmam gerekebilir diye getirdim."

Hemşire kuşkulanmışa benziyordu. "Neden kardeşiniz uyanmış mı diye bakmıyorsunuz?" diye sordu. "Onun için mahsuru olmazsa konuşmak isterim." Kucağındaki bebek uykuya dalmıştı. Onu da paltosunun üzerine, kardeşinin yanına yatırdıktan sonra şüpheyle Bernice'e baktı. "Bekliyorum."

Korku ve öfkeden âdeta dili tutulan Bernice, yatak odasının kapısına yöneldi. İçeride biri varmış gibi hafifçe kapıyı tıklattıktan sonra açıp içeri girdi. Hemşireden kurtulmak zorundaydı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Kapıyı kapatıp yatağa oturdu. Yatağın paslı yayları gıcırdayınca taş kesildi. Hemşirenin her şeyi duyabildiğinden emindi. O an aklına bir fikir geldi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu usulca.

Sesini alçaltarak mırıldandı, "Yorgun."

"İçeride bir hemşire var. Seninle konuşmak istiyor."

Alçak sesle sızlandı. "Gönder gitsin. Kimseyi görmek istemiyorum."

"Emin misin? Belki bir yardımı olur."

"Yardıma ihtiyacım yok," diyerek ağlıyormuş gibi yaptı. "Bebeğime ihtiyacım var."

"Biliyorum. Üzgünüm."

Yayları tekrar gıcırdatmak için kımıldadı. Biri diğer yana dönüyor ya da yerinden doğruluyormuş gibi duyulsun istiyordu. Ardından korku dolu bir sesle, "Onu almasına izin verme," dedi. "Yanımda kalmasını istiyorum. Sadece biraz daha."

"İzin vermem, söz veriyorum," dedi Bernice. "Ben sana yiyecek bir şey hazırlarken sen de dinlen."

"Aç değilim."

"Gücünü toplaman gerek. Yemek hazır olunca seni uyandırırım."

Ayağa kalktı ve terden nemlenen ellerini önlüğüne silip parmaklarıyla saçlarını taradı. Hemşirenin bu küçük gösteriye inanmış olması için dua ediyordu. Eğer odada birinin olduğunu kendi görmek için ısrar ederse Bernice başka bir bahane uydurmak zorunda kalacaktı. Ne bahane bulacağını bilmiyordu fakat ne olursa olsun, kendi işine bakamayan meraklı bir hemşire yüzünden ikizleri kaybetmeyecekti.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Sonra odadan geri geri çıkıp kapıyı usulca kapattı ve hemşireye döndü. Kadının iki eliyle mutfak masasına tutunarak ayakta durmaya çalıştığını görünce şaşırdı. Yüzü kızarıp kabarmış dudakları morarmıştı. Nefes almaya çalışırken boğazından hırıltılı sesler çıkıyordu. Korkulu gözlerle Bernice'e baktı.

"Nefes almakta zorlanıyorum," dedi. "Galiba hastalanıyorum." Bir sandalye çekip sertçe oturdu.

Bernice tuhaf bir şekilde hem rahatlamış hem de paniklemişti. Hemşire artık yatak odasında kimin olduğuyla ilgilenmeyecekti. Hayatta kalmak dışında ilgileneceği hiçbir şey yoktu. Fakat burada ölemezdi. "Gitmeniz gerek," dedi Bernice.

Hemşire başını ellerinin arasına aldı. "Biliyorum. Gideceğim. Ama benim... Lütfen... Sadece birkaç dakika verin," diyerek öksürmeye başladı. "Bir şeyler içmem gerek. Lütfen. Her ne olursa."

Bernice içinden lanet okuyarak raftaki bardaklardan birini alıp lavaboya yöneldi.

"Çabuk lütfen," dedi hemşire arkasından.

Hemşireye içecek bir şeyler vermek gitmesini sağlayacaksa Bernice bunu seve seve yapardı. Elbette onun adına üzülmüştü. Gribe yakalandığına şüphe yoktu, büyük ihtimalle de ölecekti. Belki de evde bir kocası ve çocukları vardı. Fakat Bernice de kendi sorunlarıyla uğraşıyordu. İhtiyacı olan son şey, birinin işlerine burnunu sokması ya da evinde ölmesiydi. Derken zihninde alarm çanları çalmaya başladı. Hemşire gidince onları kontrol etmesi için başka birini gönderirse ne yapacaktı? Langelerin evine birilerini yollarsa ve orada çılgına dönmüş bir hâlde kayıp kardeşlerini arayan Pia'yı bulurlarsa ne olacaktı? Olaylar arasında bağlantı kurarak Bernice'in yaptıklarını ortaya çıkarırlardı. Bernice ne yapacağını bilemez bir hâlde telaşla bardağı doldurmaya başladı. O sırada gözüne lavabonun altındaki dolapta duran fare zehri ilişti. Sabahtan kalma yarısı dolu çay fincanı da lavabonun hemen yanındaydı. "Temiz suyum kalmamış," dedi. "Biraz soğuk çay işe yarar mı?"

"Ne olursa," dedi hemşire. "Lütfen. Boğazım..." Sertçe ve gürültülü bir şekilde öksürdü. "Yanıyor."

Bernice omzunun üzerinden hemşireye göz attı. Hâlâ başı önüne eğik hâlde oturuyor, öksürüğünü zapt etmeye çalışıyordu. Son derece hasta görünüyordu. Bazen gribe yakalanan insanlar birkaç saat içinde ölüyorlardı. Bunun hızlanmasına yardım etmenin bir zararı yoktu. Bernice fare zehrini çayın içine serptikten sonra tekrar dolaba koydu. Ardından çayı bir güzel karıştırıp hemşireye uzattı.

Hemşire titreyen elleriyle çayı aldı ve hızlıca içti. "Teşekkür ederim," dedi nefes nefese.

Bernice, "Rica ederim," diyerek bir adım geriledi.

Hemşire güçlükle ayağa kalktı ama kendini tekrar sandalyeye bıraktı. "Aman Tanrım," dedi korku dolu gözlerle. İrice açılan gözlerinin kenarları kırmızıya dönmüş, yüzü morarmaya başlamıştı. Ayağa kalkmak için kendini zorladı. Bacakları onu taşımayınca yere yığılıp başını sertçe zemine çarptı. Acaba fare zehri etkisini bu kadar çabuk mu göstermişti yoksa hemşire gribe mi yenik düşmüştü? Bernice emin olmasa da ikincisine inanmayı seçti. Zehrin de hemşirenin durumuna olumlu bir katkı yapmayacağı kesindi tabii ama suçu üzerine almayacaktı. Hemşire her hâlükârda ölecekti ve o, ikizler için en iyisini yapmak zorundaydı. Şimdi önemli olan tek şey buydu.

Hemşire nefes alabilmek için ağzını sonuna kadar açıp tırnaklarını boğazına geçirerek Bernice'e baktı. Bernice onun etrafından dolaşarak çay fincanını aldı. Fincanı çalkalayıp tekrar lavabonun yanına bıraktıktan sonra ikizlerin yanına gitti. Onları uyandırmamaya çalışarak diz çöküp ikisini de kucakladı. Gözlerini açan ikizler kıpırdansalar da ağlamadılar. Bernice onları yatak odasına taşıyarak yüzüstü yatırdı. Kapıyı kapatıp ardından battaniyeyle üzerlerini örttü. Yatağın ucuna oturdu ve bebeklerin sırtlarını sıvazlayarak bir şarkı mırıldanmaya başladı. İkizlerden biri yana dönüp minik kaşlarını çatarak ona baktı. Diğer odadaki hemşire öksürmeye ve boğulmaya devam ediyordu.

"Sorun yok," dedi Bernice yumuşak bir sesle. "Ben yanınızdayım. Şimdi uslu çocuklar olup uyumaya devam edin. Sonra sizi doyuracağım."

İkizlerin sırtlarını sıvazlarken Wallis'in en sevdiği "Çek, Çek, Çek Kürekleri" şarkısını arka arkaya ve usulca söylemeye başladı. Nihayet uyanık olan bebek diğer yana dönerek ıslak, mavi gözlerini yavaşça kapattı. Diğeri, aralık

dudaklarından tükürük baloncukları çıkararak mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu.

Bernice ikisinin de uyuduğundan emin olduğunda başlarına birer öpücük kondurdu ve ayağa kalkıp yatağın başucunda durdu. Onları uyuturken apartmandaki herkesin Wallis'i gördüğünü, Bernice'in iki değil bir çocuğu olduğunu bildiğini hatırlamıştı. Komşularından birinin Bayan Lange'i tanıyor olması ihtimali de büyüktü. Dolayısıyla salgın sona erdiğinde ikizleri tanıyacaklardı. Eğer bu bebekleri sahiplenecekse yeni ailesini korumasının tek yolu vardı. Gitmek zorundaydılar. Hem de hemen.

Ancak icraata geçmeden önce plan yapmak zorundaydı. Ayrıca bir şeyler yemeliydi. Wallis öldüğünden beri ilk defa tam anlamıyla acıktığını hissediyordu. Parmak uçlarında odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapattı.

Hemşire hâlâ masanın yanında, yerdeydi. Kısa ve hızlı nefesler alıp veriyor, ağzından, burnundan kan sızıyordu. İrice açılmış dehşet dolu gözlerini Bernice'e çevirip gıcırtılı bir sesle seslendi: "Bana yardım et."

"Üzgünüm," dedi Bernice. "Ama edemem. Buraya gelmemen gerekirdi."

Etrafa dağılmış olan bebek bezleriyle giysileri bir kenara itip dairenin kapısını açtı ve sağa sola baktı. Komşuların kapıları kapalıydı. Neler olduğunu görmek için başını dışarı uzatan ya da merdiveni çıkan kimse yoktu. Bernice hemşirenin çantasını alıp içeri koydu ve kapıyı kilitledi. Ardından mutfağa dönüp biraz pastırma artığı buldu. Hemen masaya oturarak bulduklarını yemeye başladı. Bitirdiğinde ellerini Bayan Lange'in önlüğüne sildi. Onun hâlâ üzerinde olduğunu unutmuştu. Sonra yarı baygın hemşirenin ayak ucuna çömelip çizmelerini çıkarmaya başladı.

Dokuzuncu Bölüm



Pia

Pia önce göz kapaklarından içeri sızan solgun ışığı ve kulaklarındaki tiz çınlamayı fark etti. Vücudu çürük içindeydi, kollarını ve bacaklarını oynatamıyordu, başı ise yarılmıştı. Gözlerini açmaya çalıştı fakat sanki biri göz kapaklarına tutkal sürmüş gibi yapışmışlardı. Çok geçmeden sert bir şeyin üzerinde yattığını fark etti. Bu onun yatağı değildi. Evdeki yatağı yumuşaktı ve içindeki at kılları topak topaktı. Zonklayan başının altında bir yastık vardı fakat üzerinde yattığı şey hem sert hem de dardı. Kalçasını ve sırtını tahtaya benzer bir şeye dayamıştı. Sağ omzu da bir başka tahtaya değiyordu. Çıplak ayaklarının altları da öyle...

Bir tabutun içindeydi!

Dehşete kapılarak çığlık atmaya çalışsa da boğazından kuru bir gıcırtıdan başka şey çıkmadı. Tabutun kapağını açmak için var gücüyle itti fakat kolları boşlukta savruluverdi. Delirmenin eşiğinde olduğundan emindi. Kirpiklerindeki kurumuş çapakları temizleyip güçlükle gözlerini açtı ve kısık gözlerle etrafına bakmaya çalıştı. Bulanık, parlak bir

ışıkla karşılaştı. Önce kör olduğunu düşündü. Körlüğü hep karanlık olarak hayal ettiği için şaşırmıştı. Sonra bembeyaz bir gökyüzünü andıran yüksek, oyma işlemeli tavan yavaşça belirginleşti. Yoksa kendi cenazesinde miydi? Kapağı açık tabutunda yatarken ona son vedasını etmek isteyen biriyle göz göze mi gelecekti?

Kollarını kaldırıp ellerine baktı. Bembeyaz tavanda yüzüyormuş gibi görünen elleri hayalet kadar beyazdı. Tırnaklarında ve parmaklarının boğumlarında kurumuş kanlar vardı. Derken göğsünde gürültüyle çarpan kalbini fark etti. Ölmüş olsaydı kalbi atmazdı. Ölmüş olsaydı acısı yok olur, kötü bir koku gibi bedeninden sızmazdı. Ağzını açıp derin bir nefes aldı. Ciğerleri alev almış gibi yandı. Ardından öksürmeye başladı. Her öksürükle birlikte kaburgalarına bıçaklar saplanıyordu. Ağzı istemsizce açılıyor, ciğerleri can havliyle havayı içine çekiyor sonra öksürerek tüm nefesini veriyordu. Bu böyle defalarca, neredeyse boğuluncaya kadar devam etti. Nihayet öksürmeden nefes alabildiğinde eliyle ağzını kapattı. İçini bir ferahlık hissi kapladı. Hayattaydı.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmak için kendini zorladı ama kolları onu taşımayınca tekrar yastığa yığıldı. Başını çevirerek etrafına bakındı. Yeniden öksürmeye başlamamak için yavaş, kısa nefesler alıyordu. Yan tarafındaki boyalı bir tahta parçası görüşünü kapatıyordu. Tahtanın üzerine perde gibi beyaz bir çarşaf asılmıştı. Pia başını diğer yana çevirdi. O tarafta da yere kadar uzanan bir çarşaf asılıydı. Onunla çarşaf arasında duran iskemlenin üzerinde bir su sürahisi, bardak ve emaye bir kâse vardı. Pia başını hafifçe doğrultarak kendine baktı. Belinden aşağısı kahverengi benekleri

olan ince bir battaniyeyle örtülmüştü. Beyaz geceliğinin önü ise koyu renkli lekelerle kaplıydı. Ayakları karyolanın ucundaki tahtaya dayanmıştı. Birkaç adım ilerisinde, dikey asılmış sıra sıra bayrakları andıran pek çok çarşaf daha vardı. Bir dizi kemerli, vitray pencere tavana dek yükseliyordu. Bütün bunlar Pia'ya hem tanıdık hem de yabancı görünüyordu. Sanki burayı rüyasında ya da başka bir hayatta ziyaret etmiş gibiydi. Derken anladı.

Bir kilisedeydi. Dört yanı da kapalı olan bir kilise oturağında yatıyordu.

Ama buraya nasıl gelmişti? Ve neden?

Hızla çarpan kalbi sonunda yavaşlamış, kulaklarındaki çınlama kaybolmuştu. Etraf anlaşılmayan mırıltılarla, hafif iniltilerle doluydu. Tıpkı göçük sonrası eve dönen yaralı madencilerin uzaktan gelen bağırışları ve inlemeleri gibiydi. Bir yerlerde bir kadın ağlıyordu. Yakınlardaki biri güçlükle nefes almaya çalışıyor, her solukta tıkalı bir oluğa benzer sesler çıkarıyordu. Ses, perdenin diğer tarafından geliyor gibiydi. O sırada burnuna çürümüş etin mide bulandırıcı kokusu geldi. Sonunda her şeyi hatırladı.

İnsanlar grip yüzünden ölüyorlardı.

Annesi ölmüştü.

Ollie ile Max, yatak odasındaki küçük bölmenin içindeydi.

Pia panikten gelen bir güçle bir anda doğrularak üzerindeki battaniyeyi attı. Buradan çıkıp eve gitmek zorundaydı. Kardeşlerinin yanına dönmeliydi. Ayaklarını aşağı sarkıttığında başının döndüğünü ve ağırlaştığını hissetti. Gözleri ansızın kararınca az kalsın yere yuvarlanacaktı. Gözlerini kapatıp oturağı iki eliyle kavradı. Derin bir nefes alırken

her yerinin acıdığını hissederek dişlerini sıktı. Gözlerini tekrar açmaya hazır hissettiğinde, titreyen kollarından güç alarak ayağa kalktı. Göğsü taş gibi sert, bacakları ise pelte gibiydi. Dudağının üzerinde biriken teri elinin tersiyle silip ağır adımlarla bölmeden çıktı.

Kilise koridorunda portatif karyolalara yatırılmış, morarmış suratları kanla kaplı hastalar diziliydi. Maskeli, önlüğüyle ayakkabıları kan lekeli bir hemşire, hâlâ nefes almaya çalışan bir adamın ayak başparmağına kahverengi bir etiket bağladı. Bir başka hemşire ise onu bir çarşafa sardı. Diğer hasta yardım istemeye çalıştığında ağzından kanlar fışkırdı. Onun da parmağına aynı etiketten bağlandı. Pia yaşayan ve ölmüş hastalarla dolu insan kalabalığına göz gezdirdi. Bazıları çarşafa sarılmıştı, bazıları ise hâlâ acı içinde kıvranıyordu. Hepsinin ayak parmaklarında hediye kartı gibi sallanan etiketler asılıydı. Etrafının ölülerle ve can çekişen insanlarla sarılmış olması Pia'nın kaldıramayacağı kadar ağırdı. Sanki göğsünün ortasındaki büyük bir kaya parçası akciğerlerini eziyordu. Bu tıpkı Özgürlük Kredisi Geçit Töreni'nde yaşadığı his gibiydi fakat binlerce kat daha kötüsüydü. Başını eğerek ayaklarına baktı. Başparmağında kahverengi bir etiket sallanıyordu. Onu çekip çıkarmak için eğildiği sırada gürültüyle yere düşüp nefesinin kesildiğini hissetti. Tekrar ayağa kalkamayacağını sandı. Dirseğindeki ve kalçasındaki acıya aldırış etmemeye çalışarak yavaşça oturma pozisyonu alıp parmağındaki etiketi çıkardı. Başı yeniden dönmeye başlayınca başını ellerinin arasına aldı ve geçmesi için dua etti. Buradan çıkıp eve gitmediği her dakika, Ollie ile Max'in o bölmede kalacağı bir dakika daha anlamına geliyordu. Onların yanına dönmeliydi. Hem de

hemen şimdi. Geçmek bilmeyen bir sürenin ardından başının dönmesi duruverdi. Kilise oturağının kenarına tutunup kendini yukarı çekti. Hiçbir şeyin, gribin bile onu durdurmasına izin vermemeye kararlıydı.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun sen?" dedi bir kadın sesi. "Derhâl yerine yat."

Bir hemşire telaşla koşup Pia'yı derme çatma yatağına yönlendirdi. Kanlı bir önlüğü, beyaz bir maskesi vardı. Pia ona direnmeye çalışsa da işe yaramadı. Çok güçsüzdü. Kasları titriyor, güçlükle aldığı her nefeste ciğerleri acıyordu. Belki biraz daha uzanırsa gücünü toplardı. Belki hemşire ona yiyecek bir şeyler –bir çörek veya biraz çorba, ona az da olsa enerji verecek herhangi bir şey– verirdi. Sonrasında eve, Ollie ile Max'in yanına gidebilirdi. Çok korkmuş ve acıkmış olmalıydılar. Kardeşlerinin hâlâ o bölmenin içinde olduğunu düşünmek bile Pia'nın dizlerinin bağını çözüyordu.

Hemşire onu yerine yatırırken Pia, biri ona dokunduğunda yaşadığı korkunun kaybolduğunu fark etti. Ya kaybolmuştu ya da acısı bu korkuyu bastırıyordu.

Güçlükle konuşmaya çalışarak, "Eve gitmem gerek," dedi. Sesi boğuk ve çatlak çıkıyordu. "Kardeşlerim..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye karşılık verdi hemşire. "İyi değilsin." Pia'nın üzerini battaniyeyle örtü.

"Neredeyim?"

"St. Peter Kilisesi'ndesin. Hastaneler dolu. Adın ne?"

"Pia Lange?"

"Kaç yaşındasın?"

"On üç."

"Pekâlâ, Pia, cenaze işleri görevlileri seni Lombard Caddesi'nde bulmuşlar. Öldüğünü sanmışlar ama inleyip

debelenmeye başlamışsın. Seni cesetlerin olduğu arabaya atmak yerine buraya getirdikleri için şanslısın. Hayatını kurtarmışlar. Fakat yataktan çıkmaman gerek."

Pia tekrar doğrulmaya çalışsa da yapamadı. "Anlamıyorsunuz. Kardeşlerimin yanına dönmeliyim. Yapayalnızlar!"

"Şşş," dedi hemşire. "Eminim kardeşlerin iyidir. Şimdi sakinleşip dediğimi yapman gerek." Sürahiyi alıp bardağı doldurdu ve içmesi için Pia'nın başını doğrultmasına yardım etti. Pia suyu büyük yudumlarla içti. Soğuk su kurumuş boğazını rahatlatıncaya dek ne kadar susadığının farkında değildi. Sonra titreyen kolları ve bacaklarıyla tekrar uzandı.

"Ama Ollie ile Max sadece dört aylıklar," derken dişleri birbirine vuruyor, sesi titriyordu. "Babam orduda, annem öldü ve ben..." Kelimeler boğazına takılınca devam edemedi. Zihni ayağa kalkıp eve gitmesi, hemşireyi iterek kiliseden kaçması için bağırıyordu. Fakat ayağa kalkıp koşmak şöyle dursun, tekrar doğrulacak gücü bile yoktu. Bedeni bir başkasına aitmiş gibi tuhaf ve ağır hissetmesine neden oluyordu.

Hemşire battaniyeyi Pia'nın çenesine kadar çekti. "Tamam, sakin ol," dedi. "Korktuğunu ve üzüldüğünü biliyorum ama iyi olacağını düşünüyorum. En kötüsünü atlattın. Herkes bu kadar şanslı değil." İskemlenin üzerindeki kâseden ıslak bir bez alıp sıktıktan sonra Pia'nın alnının terini sildi.

"En kötüsünü atlattım ne demek?" diye sordu Pia. "Ne zamandır buradayım?"

"Altı gündür."

Pia aniden acı dolu bir nefes aldı. Paniği büyük bir korkuya dönüşmüştü. "Hayır," diye bağırdı. "Olamaz. Ben..."

Ayağa kalkmaya kalkışınca yeni bir öksürük nöbetine tutuldu. Her şiddetli öksürük, onu sırtına bir kalasla vuruluyormuş gibi sarsıyordu. Nihayet bittiğinde bitkin düşüp titreyerek yatağa yığıldı.

Hemşire acıyan gözlerle ona baktı. "Maalesef öyle, tatlım. Biliyorum çünkü geldiğin günden beri seninle ben ilgileniyorum. Şimdi lütfen dediğimi yap yoksa yine kötüleşeceksin."

"Hayır," diye haykırdı Pia. "Eve gitmem gerek. Kardeşlerime yardım etmeliyim!"

"Üzgünüm," dedi hemşire. "Ama henüz gidemezsin. Hâlâ hastasın."

Pia midesinin kasıldığını hissedip öğürerek yan tarafına döndü. Fakat kanlı tükürüğünden ve mide sıvısından başka bir şey çıkaramadı. Ollie ile Max'in o bölmede muhtemelen ölüyor olduklarını düşünmek, onları kucaklayıp avutacak ve sıcak bir battaniyeye sarıp yanaklarını öperek her şeyin düzeleceğini söyleyecek kimsenin olmadığını bilmek, Pia'nın kaldıramayacağı kadar ağırdı. Bunun yerine görevlilerin onu ölüme terk etmiş olmalarını dilerdi.

Hemşire onun sırtını ve omzunu sıvazlayarak, "Ah, tatlım," dedi. "Sakinleşip düzgünce nefes almaya çalış. Kendini üzmen sana iyi gelmez. Eminim komşuların kardeşlerinle ilgileniyorlardır. Belki de ziyaretçi hemşirelerden biri onları almıştır. Öyle veya böyle iyi olduklarına eminim."

Pia arka arkaya yutkunarak öğürme isteğini ve öksürüğünü kesmeye çalıştı. Nihayet konuşabildiğinde, "Ne... Ne hemşiresi?" diye sordu.

"Ziyaretçi Hemşireler Derneği evlerdeki vatandaşlara yardım etmeleri için birilerini yolluyor. Eğitimli hemşireleri,

hemşirelik okulu öğrencilerini ya da hasta bakıcılık yapmış olan herkesi göreve çağırdılar. Kardeşlerinle ilgileneceklerinden eminim." Bir an için duraksayıp dalgın gözlerle Pia'ya baktı. "Merak etme, canım. Yakında her şey bitecek, o zaman evine gidip..."

Pia'nın başı tekrar dönmeye başladı. "Ama... Anlamıyorsunuz. Ben... Ben..."

"Sen ne?" diye sordu hemşire şefkatli bir sesle.

Pia öğürmeden konuşmak için kendini zorladı. "Onlar... Onlar annemle babamın yatak odasındalar. Hiç yiyeceğimiz kalmamıştı, ben de... Ben de bir şeyler bulmak için evden çıktım. Çıkmadan önce onları... Onları..." Boğazından kaçan derin bir hıçkırık, cümlesini yarıda bırakmasına neden oldu.

Hemşire gözlerini hafifçe açsa da sakin ve profesyonel ifadesini bozmadı. "Endişelenmemeye çalış. Eminim biri onları bulmuştur."

Pia yüzünü ellerinin arasına gömdü, hıçkırırken omuzları sarsılıyordu. Neden yiyecek aramaya çıktığında Ollie ile Max'i de yanına almamıştı? Neden onları bebek arabasına koymamış veya bir şal ya da battaniyeyle beline bağlamamış, kısacası onları güvende tutacak herhangi bir şey yapmamıştı? O zaman Pia düştüğünde görevliler kardeşlerini de bulur ve hiç değilse hayatta olurlardı. Sonrasında ne olacağının veya nereye götürüleceklerinin bir önemi yoktu. En azından karanlık, soğuk bir bölmede yapayalnız ve korkmuş bir hâlde açlıktan ölmezlerdi.

Ah, Tanrım! Ne yaptım ben?

Pia ellerini yüzünden çekip hayatında hiç olmadığı kadar çaresiz hissederek hemşireye baktı. Kardeşlerine bir şey olursa kendini asla affetmezdi. "Sizce hâlâ yaşıyor olma

ihtimalleri var mı? Altı gün sonra? Sizce hayattalar mıdır? Lütfen, size yalvarıyorum. Evet deyin. Ne olur."

Hemşire anlayışlı ifadesine rağmen soğukkanlılığını korudu. "Söylediğim gibi, iyi olduklarından eminim," dedi. "Biri mutlaka onlara göz kulak oluyordur."

"408 Shunk Sokağı, daire 4C'ye birini gönderebilir misiniz?" Pia titreyen parmaklarını battaniyenin altına sokup elbisesinin cebini aradı. "Size anahtarı vereyim. Lütfen, onlara yardım etmeniz gerek." Fakat cebi yoktu, o an üzerinde bir gecelik olduğunu hatırladı.

"Elbisem nerede?" diye haykırdı. "Onu ne yaptınız?"

"Onu atmak zorundaydık. Üzgünüm ama çok kirliydi ve..."

"Ama anahtar... Cebimdeydi. Anahtar olmadan nasıl içeri..." Derken hatırladı. Kardeşleri ağladığı için koşarak evden çıkmıştı. Koşarak çıkmış, kapıyı da kilitlememişti. Başı yeniden dönmeye başladı. İnleyerek kendini yatağa bıraktı. "Kapı kilitli değil," dedi. "Lütfen, birini gönderin, kim olursa. Bilmem gerek, eğer onlar... Onlar..."

"Her şey düzelecek," dedi hemşire. "Görmüyor musun? Kapının kilitli olmaması iyi bir şey. Böylece komşulardan biri içeri girip kardeşlerini alabilmiştir."

"Hayır, lütfen. Nerede olduklarını bilemezler. Birini göndermeniz gerek. Onlara deyin ki..."

"Tamam, tamam," dedi hemşire. "Neler yapabileceğime bir bakarım. Gönderecek kimseyi bulamazsam mesaim bittiğinde kendim giderim. Senin de bu esnada dinlenmen gerek."

"Bunu... Bunu benim için yapar mısınız?"

"Tabii," dedi hemşire hafif bir tebessümle. "Benim de küçük bir kardeşim var. Adı Johhny."

Pia minnettarlığını göstermek için gülümsemeye çalışsa da tüm gücünün tükendiğini hissetti. "Teşekkür ederim," dedi cılız bir sesle.

"Rica ederim. Şimdi biraz uyu. Senin için en iyisi bu."

Pia gözlerini kapattı fakat uyuyabileceğini sanmıyordu. Bir yanı bilincini kaybetmek, tamamen karanlığa gömülmek, yaptığı şeyin dehşetinden kaçmak istiyordu. Diğer yanı ise ayağa kalkıp eve koşacak ve çok geç olmadan kardeşlerini kurtaracak gücü ona vermesi için Tanrı'ya yalvarıyordu. Derken aklında başka bir düşünce belirdi. Hemşire yalvarmayı kesmesi için ona duymak istediği şeyleri söylemiş olabilir miydi? Sırf Pia dinlensin diye ikizlere bakması için birini göndereceğini söylemişse ne olacaktı? Pia ona bu konuda söz verdirmeyi her şeyden çok istiyor fakat bunu yapacak gücü bulamıyordu.

"Eğer seni istirahat odasına taşırlarsa ve uyandığında orada olmazsam," dedi hemşire yumuşak bir sesle, "benim adım Carla. Carla Miller." Ardından Pia'nın kolunu tutup hafifçe sıktı.

Bu defa kadının dokunuşu Pia'nın göğsünün sıkışmasına neden oldu. Ancak bu acının kaynağı hemşire miydi yoksa güçlükle nefes alan ciğerleri miydi söylemek zordu. Carla elini çektiğinde tuhaf his de kayboldu.

Pia, Ollie ile Max'e yardım edecekse bunu bir an önce yapmak zorundaydı.

Kırmızı ve yeşil yapraklar, pencerenin ardındaki bebek mavisi gökyüzünde döndükten sonra ağır çekimdeymiş gibi yere süzüldüler. Pia, onu yumuşak bir battaniye gibi saran rahatlık hissiyle gözlerini kapattı. Ailesinin küçük ve sıcacık evinde, pencerenin önündeki yatağındaydı. Bütün o olanlar –Özgürlük Kredisi Geçit Töreni'nde kalabalık kaldırımlarda ilerleyen annesinin peşinden koşmak, onu grip yüzünden kaybetmek, ikizleri yapayalnız bırakmak– kötü bir rüyadan başka bir şey değildi. Fakat çok geçmeden parça parça görüntüler, zihninde bir sinema filminin kareleri gibi yanıp sönmeye başladı. Onu bir süngerle yıkayıp başında duran insanlar, alnındaki teri silen hemşireler, kaşıklar dolusu et sulu çorba, yüksek ateş, ayak parmaklarındaki etiketler, kan... Hızla gözlerini açıp kendine baktı. Kalbi gürültüyle çarpıyordu. Üzerinde hâlâ hastane geceliği vardı, belden aşağısı da beyaz bir battaniyeyle örtülüydü. Burnuna ter, idrar ve kusmuk kokuları geliyordu. Yavaşça doğrulup etrafına bakındı.

Taş duvarları olan loş bir odadaki alçak bir karyolada yatıyordu. Duvarlarda kitap rafları ve rahiplerin, kiliselerin, grup hâlinde gülümseyen rahibelerin çerçeveli fotoğrafları asılıydı. Pencere ile demir sürgülü, kemerli kapının arasına ahşap bir çarmıh asılmıştı. Odaya iskambil kâğıdı gibi dağılmış olan erkekler, kadınlar ve çocuklar, karyolalarda, beyaz battaniyelerinin altında yatıyorlardı. Uyuyorlar mıydı yoksa kendilerinde değiller miydi anlamak zordu. Pia'nın yanındaki karyolada beyaz sakallı, yaşlı bir adam horluyordu. Adamın ince dudaklı ağzı ardına kadar açılmıştı. Onun karşısındaki on beş yaşlarında bir oğlan da ellerini yastığının altına sokmuş bir şekilde uyuyordu. Oğlanın diğer

yanında ise saçları darmadağın, gözlerinin altında koyu halkalar olan bir kadın, yumruklarının arasına doladığı çarşafı sıkarak cenin pozisyonunda ağlıyordu.

Pia'nın yüreği soğuk bir korkuyla doldu. Kilisede uyanıp Carla adındaki hemşireden Ollie ile Max'e yardım etmesini istemesinin üzerinden ne kadar vakit geçmişti? On dakika mı yoksa on gün mü? Ayaklarını karyoladan sarkıtıp battaniyeyi omuzlarına sararak yavaşça ayağa kalktı. Öksürmekten kaburgaları ağrısa da acısız bir şekilde nefes alabiliyordu. Bacaklarını sınamak için ufak bir adım attı. Kasları zayıf olsa da onu taşıyabiliyorlardı.

İkinci adımı atmaya hazırlanırken kapının sürgüsü açıldı, içeri maskeli bir rahibe girdi. Pia karyolasına dönüp oturdu. Rahibe kapıyı kapatarak hastalara göz gezdirdi. Elindeki halka anahtarlıkta bir dizi anahtar sallanıyordu. Pia'nın oturduğunu görünce karyolaların arasında ilerleyerek ona doğru yöneldi. Pia kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Belki de rahibe, kardeşleriyle ilgili bir haber getirmişti.

Dağınık saçlı kadın, yanından geçen rahibenin eteğini yakalayarak, "Yardım et!" diye bağırdı. "Lütfen!"

Rahibe durup kadına dönerek eteğini nazikçe ondan kurtardı. "Ne oldu, canım?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

"Kızımı bulamıyorum," dedi kadın ağlayarak. "Ateşi var diye onu buraya getirmiştim. Sonra hastalandım, şimdi de nerede olduğunu bilmiyorum."

Rahibe etrafa bakındı. "Bu odada değil mi?"

Kadın başını hızla iki yana salladı. "Hayır," dedi ağlayarak. "Zaten annemi, kız kardeşimi ve iki yeğenimi kaybettim. Kızımdan başka kimsem kalmadı. Onu bulmama yardım etmelisiniz!"

Rahibe istavroz çıkardıktan sonra elini kadının başına koydu. "Üzgünüm, canım ama papaz evine sadece iyileşmekte olanlar getirilir."

Kadın çığlık atarak yatağa yığılıverdi. Parmaklarını birer pençe gibi yüzüne geçirmişti.

Rahibe tekrar istavroz çıkararak, "Tanrı sana güç versin, canım," dedi. "Seni koruyup kutsasın. Ailenin cennette çok kıymetli, özel bir yeri olacağından eminim. Senin için dua edeceğim. Kızın için de." Hıçkırıklarla ağlayan kadının yanından ayrılıp Pia'ya yaklaştı. "Uyandığını gördüğüme sevindim, çocuğum. Nasıl hissediyorsun?" Maskesinin üzerindeki kahverengi gözleri oldukça bitkin görünüyordu.

Pia yutkunarak sesini bulmaya çalıştı. "Daha iyiyim. Artık eve gidebilecek kadar toparladığıma eminim."

"Bunu duymak güzel," dedi rahibe. "Çünkü biz de buradan gidecek kadar iyi olduğuna karar vermiştik. Doğruyu söylemek gerekirse başka hastalara yer açmamız gerekiyor."

Hastalardan biri sızlanarak kıpırdanmaya başladı. Üzerindeki beyaz battaniye, yerinde duramayan bir hayaleti andırıyordu. Pia'nın karşısındaki çocuk gözlerini açıp kırpıştırdı, sessizce önce Pia'ya, ardından rahibeye baktı. Yüzü yorgun ve solgundu. Pia'ya Finn'i hatırlatmıştı. Ve Ollie ile Max'i. Pia yüreğinin sıkıştığını hissetti.

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu.

"İki gündür," dedi rahibe.

Pia midesinin bulandığını hissederek karyolanın kenarına tutundu. *Sekiz gün.* Ollie ile Max'in sekiz gündür yemeden içmeden yaşamaları imkânsızdı. Mide bulantısını bastırmaya çalışarak dişlerini sıktı. Rahibe onun hâlâ hasta olduğunu düşünürse burada daha fazla kalmasını isteyebilirdi.

"Bir hemşire vardı," dedi Pia sesinin titrememesi için kendini zorlayarak. "Adı Carla'ydı. Birini benim için kontrol edeceğine söz vermişti."

Rahibenin yüzü düşüverdi. "Üzülerek söylemeliyim, çocuğum," dedi. "Ama Tanrımız iki gün önce Carla'yı yanına aldı."

Pia gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "Kardeşlerimi bulup bulamadığını biliyor musunuz?"

Rahibe başını olumsuz anlamda salladı. "Korkarım o konuda hiçbir şey söylemedi. Bazı vakalarda olduğu gibi bir anda öldü. Şimdi uzan ve dinlen, lütfen. Önümüzdeki günler için güç toplamalısın."

Pia'nın gözleri bir perde iniyormuş gibi kararmaya başladı. Dik durabilmek için kendini zorlarken keşke grip onu da öldürseydi, diye düşündü. Böylece bu korkuyla yüzleşmek zorunda kalmazdı. Belki de hayatta kalmak onun cezasıydı. Çığlık atmak, kusmak, ölmek istiyordu. Fakat rahibenin onu böyle görmesine izin veremezdi. Eve, Ollie ile Max'in yanına gitmek zorundaydı. Eğer onlar... Onlar... Düşüncesinin sonunu getiremedi. Bu düşünülemeyecek kadar berbat, korkunç bir şeydi. Onların yanına gitmeliydi. Onları kollarına almalıydı. Minik yanaklarını öpmeliydi. En büyük korkuları gerçek olmuşsa onların ve annesinin cenazeleriyle gerektiği gibi ilgilenildiğinden emin olmalıydı. En azından bunu onlara borçluydu. Sonrasında kendisine ne olacağı ise umurunda değildi.

"Başrahibe Joe seni alması için birini gönderdi," diye devam etti rahibe. "Bu günlerde şehirde seyahat etmeye gönüllü birini bulmanın kolay iş olmadığını söylemem gerek. Rahibelerimizin çoğu, Batı Philadelphia Öğrenme Güçlüğü

Olan Çocuklar Okulu'nun çalışanları kaçtığı için oradaki yavrucaklarla ilgilenmeye gitti. Bu yüzden seni götürecek kimsemiz yoktu. Ancak Tanrı'nın da yardımıyla Başrahibe Joe her zamanki gibi imkânsızı başardı."

Pia titreyen eliyle alnını sildi. "Kimsenin beni götürmesine gerek yok. Evimin yolunu biliyorum."

Rahibe kaşlarını çatınca merhamet dolu gözlerinin altındaki maskesi buruştu. "Üzgünüm, çocuğum," dedi. "Fakat eve gitmiyorsun. Seni St. Vincent Kimsesizler Yurdu'na gönderiyoruz. Salgın sonrası şehrin yetimhanelerinde yer kalmadı. O yüzden seni almayı kabul ettikleri için Tanrı'ya şükretmelisin."

Pia'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır! Ben oraya gitmiyorum. Eve gidiyorum. Eve gitmem gerek."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi rahibe. "Hemşire Carla ölmeden önce yazdığı notta annenin gribe yenik düştüğünü, babanın da ülke dışında olduğunu belirtmiş. Senin adına çok üzgünüz, tatlım ama eve gidemezsin."

"Ben buradayken babam eve dönmüş olabilir," dedi Pia. "Şimdi muhtemelen beni arıyordur. Ayrıca..." Çenesinin titremesine engel olamayarak bakışlarını yere eğdi. Ya babası, Ollie ile Max'i bulduysa? Ya hepsi hayattaysa, iyiyse ve Pia'ya ne olduğunu merak ediyorlarsa? Ya da babası o bölmeyi açtıysa ve onların... Pia devamını getiremedi. Öyle ya da böyle, babasının yüzüne bir daha nasıl bakacaktı? Bu yaptığından dolayı babası onu asla affetmezdi. Pia da onu suçlayamazdı. "Lütfen, size yalvarıyorum. İzin verin eve gideyim. Kardeşlerimin bana ihtiyacı var."

"Üzgünüm ama karar verildi," dedi rahibe. "Eminim kardeşlerinle ilgilenen biri vardır. Mesela bir komşu.

Babanın ise ne zaman döneceği ya da dönüp dönmeyeceği belli değil. Yeniden sokaklara düşmene izin veremeyiz. Bu doğru olmaz."

"New York'ta akrabalarım var," dedi Pia. "Onlara bir telgraf yollarsanız beni yanlarına alacaklarından eminim." Emin olduğu hiçbir şey yoktu fakat denemek zorundaydı.

"Adreslerini biliyor musun?"

Pia, teyzesiyle eniştesinden gelen mektuplardaki adresi gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bir süredir onlardan haber alamıyorlardı, bu yüzden sadece bir kısmını hatırladı. "Bay ve Bayan Hugi Lange, Orchard Caddesi, New York, New York."

Rahibe kaşlarını çattı. "Yeterli bir bilgi olduğunu sanmıyorum ama elimden geleni yaparım. Bu arada sana yiyecek bir şeyler getireyim. Sonra istesen de istemesen de doğruca St. Vincent'a gideceksin."

"Yazmayacak mısınız?"

"Neyi yazmayacak mıyım, çocuğum?"

"Adresi."

"Ah, evet. Yani hayır, aklımda tutarım."

Pia ona inanmamıştı. Rahibenin neden ona yardımcı olmak istemediğine anlam veremiyordu. "Ben onların yeğeniyim. Beni alacaklarından eminim."

Rahibe, loş odada birden uzun, siyah bir heykel gibi göründü. Başlığı ona birkaç santimetre daha ekliyordu. Anahtar halkasını parmaklarının arasında döndürerek Pia'ya baktı. "St. Vincent'a gitmek kolay olmayacak," dedi. "Yine de en iyisi bu. Şimdi öyle düşünmeyebilirsin ancak günü geldiğinde bize teşekkür edeceksin. Orada sana iyi bakacaklar. Ben de sana dua edeceğim, çocuğum. Tanrı sana güç

versin, seni korusun ve kutsasın." Pia'nın bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını dönüp odadan çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Pia boğulduğunu hissediyordu. Panik, ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmıştı. İdrar ve kusmuk kokusu burnunu sızlatıyor, yas tutan kadının hıçkırıkları kulaklarını tırmalıyordu. Kaçmak için tek şansı olan pencereye göz attı. Taş duvara montelenmiş pencere camı, kalın, tahta bir ızgarayla bölmelere ayrılmıştı. Onu açmanın veya kırmanın bir yolu yoktu. Pia karyolaya uzandı ve yüzünü soğuk duvara dönüp battaniyeye sarındı. Bir an önce buradan çıkmak için bir plan yapmalıydı. İşe yaramayacak imkânsız fikirlerle geçen birkaç dakikanın ardından yataktaki çocuğa bakmak için diğer yana döndü. Belki o yardımcı olabilirdi. Belki Pia ona hikâyesini, en azından bir kısmını anlatırdı böylece çocuk, rahibe geldiğinde Pia'nın kapıdan kaçması için onu oyalayabilirdi. Pia'nın neden kimsesizler yurduna gitmek istemediğini anlayacağına şüphe yoktu.

Tam kalkıp onu uyandıracağı sırada bir anahtar sesi duyuldu ve kapı açılıverdi. Gelen aynı rahibeydi. Yanında kıvırcık saçlı, siyah şapkalı, yamalı paltolu bir de kadın vardı. Kadın, baykuşu andıran gözlerini Pia ile diğer hastaların üzerinde gezdirdi. Bir eliyle maskesini sıkıca tutuyor, diğer elinde bir çuval taşıyordu.

Rahibe kapıyı kapatıp kilitledikten sonra anahtarı boynuna astığı keseye koyup Pia'ya doğru yürüdü. "Korkmanıza gerek yok," dedi kadına. "Buradaki herkes gribi atlattı."

Kadın sanki her an biri ona saldırabilirmiş gibi etrafını kontrol ederek rahibeyi takip etti. Pia'nın karyolasına vardıklarında, rahibenin birkaç adım gerisinde durdu.

Ayakkabıları is lekesi ve kurumuş çamurla kaplıydı. Şapkasının kenarı ise yırtılıp lime lime olmuştu.

"Bayan O'Malley beklediğimden erken geldi," dedi rahibe. "Korkarım gitmeden önce seni doyuracak vaktimiz olmayacak."

Karnının doyması Pia'nın umurunda değildi. Zaten boğazından bir şey geçmezdi. "Akrabalarıma göndereceğiniz telgraf ne olacak?" diye sordu.

"İlk fırsatta göndereceğim, çocuğum," dedi rahibe. "Bir haber alırsam St. Vincent'taki Başrahibe Joe'yu bilgilendiririm. Şimdi kalk ve hazırlan bakalım."

Rahibe, Bayan O'Malley'ye dönerek, "Size sorun çıkarmayacağından eminim," dedi. Ardından Pia'ya baktı. "Öyle değil mi, çocuğum?"

Pia başını iki yana salladı.

"Öyle bir endişem yok," diye karşılık verdi Bayan O'Malley.

"Gel öyleyse," dedi rahibe, Pia'ya. "Seni buradan hastane geceliğiyle gönderemeyiz." Arkasını dönüp kapıya yöneldi. Bayan O'Malley ile Pia onu takip ettiler.

Odadan çıktıktan sonra rahibe kapıyı kilitledi. Küf ve çürümüş tahta kokan kısa bir koridora girdiler. Koridorun sonundaki dar bir kapıyı açıp, "Burada giyinebilirsin," dedi Pia'ya. Oda, bir elbise dolabından daha büyük değildi. İçinde bir lavabo, bir de küçük puf vardı. Duvarda da sade, beyaz bir haç asılıydı.

Bayan O'Malley, elindeki çuvalı Pia'nın ayaklarının dibine bıraktı. "Elbiseler üzerine olmazsa beni suçlama."

Pia çuvalı açıp içinden mavi, pamuklu bir elbise, iç çamaşırları, bir de bağcıkları aşınmış, eski bir çift bot çıkardı.

Hepsini küçük odaya taşıyıp rahibenin kapıyı kapatmasını bekledi.

"Ne söylemen gerektiğini unuttun mu, çocuğum?" diye sordu rahibe. "Yeni giysilerin için Bayan O'Malley'ye teşekkür ederek terbiyeni göstermelisin."

Pia zorla gülümsedi. "Teşekkürler, efendim."

Bayan O'Malley başını hafifçe sallamakla yetindi.

Pia odaya girerek hastane geceliğini çıkardı. İç çamaşırlarını giydikten sonra elbiseyi başının üzerinden geçirdi. Elbise kazık gibi sertti, üstelik kaşındırıyordu. Fakat uzun süredir ter, kurumuş kan ve idrardan başka bir şey koklamadığı için leylakla çamaşır kolasına benzeyen bu koku ona harika gelmişti. Botları giyip bağcıklarını bağlamaya başladı. Botların sert derisi ayak parmaklarını acıtmıştı. Elbisesinin düğmelerini de ilikleyince derin bir nefes aldı ve cesaretini toplayıp odadan çıktı.

"Haydi, gidelim," dedi Bayan O'Malley. Belli ki o da en az Pia kadar buradan çıkıp gitmek istiyordu.

Rahibe onları kemerli çatısı, beyaz duvarları ve şamdanları olan sekizgen bir odaya yönlendirdi. Duvarda büyük bir Son Akşam Yemeği tablosu asılıydı. Yerde kırmızı bir kan birikintisini andıran kalın, kırmızı bir halı vardı. İçerisi rutubetli taş, küf ve solmuş çiçek kokuyordu. Buradan geçip tahta bir kapıdan girerek birkaç taş basamağı indikten sonra yan yana kapıların olduğu dar, taş duvarlı bir koridora girdiler. Pia kaçma fırsatı bulsa bile burada yolunu bulmasının zor olacağını düşündü. Cılız bir gün ışığı huzmesi, koridorun diğer ucundaki büyük, ahşap kapının minyatür vitrayını aydınlatıyordu. Pia, kadınlardan kurtulup o kapıya doğru koşmamak için kendini tuttu.

Rahibe kesesindeki anahtar halkasını çıkarıp kapının kilidini açtı. Bayan O'Malley hemen kapıdan çıkarak birkaç taş basamağı indi. Ardından papaz evi ile başka bir binanın arasındaki dar geçitte durup rahibeye döndü.

"İyi günler, Bayan O'Malley," dedi rahibe. "Zor zamanımızda yardım ettiğiniz için sağ olun. Tanrı sizi korusun."

Bayan O'Malley başını olumlu anlamda salladı. "Rica ederim, rahibe."

Pia kollarını kavuşturarak basamakları indi. Kaldırım taşları ile diğer binayı saran sarmaşıkların yaprakları, ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Temiz hava, soğuğa rağmen teninde harika bir his bırakıyordu. Pia sokağın iki ucuna da bakarak yönünü bulmaya çalıştı.

Papaz evinin duvarında üç adet toprak boru yükseliyordu. Yan binanın dekoratif tuğla çıkıntısı ile boruların arasından ileriyi görmek imkânsızdı. Sokağın diğer ucunda ise St. Peter çan kulesinin taş cephesi cılız bir gün ışığıyla aydınlanıyordu. Pia nefesini tuttu. Evi buraya sadece birkaç blok uzaklıktaydı fakat beklemek zorundaydı. Henüz kaçamazdı.

"Senin için dua edeceğim, çocuğum," dedi rahibe. "Sana söylenenleri yap ve iyi ol. Tanrı seninle olsun."

Pia onu başıyla onayladı. Ayağına çok küçük gelen botların acısına ve Bayan O'Malley'nin hangi tarafa gideceklerini söylememesine rağmen kilise yönüne doğru yürümeye başladı.

"Buraya gel," diye çıkıştı Bayan O'Malley. "Yanlış tarafa gidiyorsun. Dışarıda bir fayton bekliyor. Acele et," diyerek diğer yöne doğru yürüdü.

Pia durup rahibenin hâlâ basamaklarda olup olmadığını görmek için arkasına baktı. Papaz evinin kapısı kapandı ve

kilidi döndüren anahtarın sesi duyuldu. Pia endişeli bakışlarını saklamak için başını eğerek yavaş adımlarla Bayan O'Malley'nin peşine düştü. Bayan O'Malley, onun gelip gelmediğini kontrol etmek için arkasına göz attıktan sonra, kırağı kaplı sarmaşıkları eliyle sağa sola iterek toprak borularla yan binanın tuğla çıkıntısının arasından diğer tarafa geçti. Pia o sırada arkasını dönüp kaçmayı aklından geçirdi. Fakat Bayan O'Malley geçidin diğer tarafında durdu ve onu beklemeye başladı.

Acaba Pia tek kaçma şansını kaçırmış mıydı? Hayır. Bir plan yapmalıydı. Öylece koşup kaçamazdı. En azından şimdilik. Bir şeyler düşünmeye çalışarak dar aralıktan diğer tarafa geçti. Bayan O'Malley ile o faytona binerse kim bilir evinden ne kadar uzağa gidecekti. Yumruklarını sıkıp parlak gökyüzüne karşı gözlerini kırpıştırarak caddeye yürüdü. Yıllardır dışarı adım atmamış gibiydi. Tıknaz bir arabacı, sırtında yırtık pırtık paltosu ve ağzında sigarasıyla faytonun ön koltuğunda oturuyordu. Bayan O'Malley'i görünce doğrulup sigarasını çizmesinin üzerinde söndürdü ve maskesini yukarı çekerek ayağının dibindeki dizginleri aldı. Her hareketiyle faytondan gıcırtılı sesler geliyordu.

Bayan O'Malley faytona binip arabacının yanında oturduktan sonra Pia'ya bakarak başıyla arka koltuğu işaret etti. "Neyi bekliyorsun?" diye sordu. "Atla."

Pia korkudan midesinin kasıldığını hissetti. Bacakları hareket etmeyi reddediyordu, ayakları kaldırıma kök salmış gibiydi. Öylece Bayan O'Malley'ye bakarken nefes alış verişleri hızlandı.

Pia'nın yapmak üzere olduğu şeyi fark edince Bayan O'Malley'nin gözleri irice açıldı. Ancak tepki vermesine

fırsat kalmadan Pia arkasını dönüp hızla dar aralığa doğru koştu. Bayan O'Malley, boğulan bir köpek gibi ciyakladıktan sonra arabacıya bağırdı, "Öyle oturmasana! Yakala şunu!"

Pia arkasına bakmadan koşmaya devam etti. Acaba Bayan O'Malley onu kovalamak için faytondan inmiş, yüzü bembeyaz kesilmiş bir hâlde bacakları eteklerine dolanarak koşuyor muydu? Yoksa hâlâ arabacının yanında oturuyor muydu?

"Peki, hanımefendi," dedi arabacı. "Deh!"

Kırbacın şaklamasıyla araba gıcırdadı ve toynaklar kaldırım taşlarına vurmaya başladı.

Pia zayıf bacaklarının elverdiği kadar hızlı bir şekilde koşarken ciğerleri acıyor, içine çektiği soğuk hava gırtlağında ıslığa benzer sesler çıkarıyordu. Birden öksürmeye başladı fakat durmadı. Kaldırım taşlarıyla döşeli sokak boyunca koştu ve nihayet kırağıyla kaplı kilise bahçesine girip mezarlığın yanındaki tabut yığınını geçerek bir sonraki sokağa saptı. Dar kaldırımda aceleyle yürüyen mavi eşarplı siyahi bir kadın, topak topak görünen bir un çuvalını sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. Pia'yı gördüğünde diğer yöne dönüp hızla yürümeye devam etti. Boş sokaklarda yankılanan fayton tekerleklerinin gıcırtısı ve toynak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Bloğu yarıladığında Pia karanlık bir ara yola saparak koşmayı sürdürdü. Ayağı takılıp iki kez düşünce gücü neredeyse tükense de kalkıp yola devam etti. Ayak bileğindeki şiddetli acıya aldırış etmeyip birkaç adım topalladıktan sonra tekrar koşmaya başladı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından sokağın sonuna vardığında ise neredeyse yere yığılacaktı. Sokak, birbirine bitişik çok sayıda

evin arka avlularına açılıyordu. Pia soluklanmak için durdu. Kalp atışları kulaklarında uğulduyor, panik tüylerini diken diken ediyordu. Kapana kısılmıştı. Omzunun üzerinden geriye baktı. Belki de geri dönmeliydi. Hayır... Bayan O'Malley ile arabacı sokağın sonunda bekliyor olabilirlerdi. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Açık bir kapı, pencere ya da başka bir sokağın girişini bulmak için evlere göz gezdirdi. Hiçbiri yoktu.

Karşıdaki çamurlu avluda uzun saç örgülü, yırtık paltolu bir kadın, bir kovaya su pompalıyordu. Soğuk havada yoğunlaşan nefesi gözle görülebiliyordu. Pia çitlere tırmanıp bahçeye atladı. Islak tavuk kümeslerinin arasından sendeleyerek geçip kadına doğru ilerledi. Onu gören kadın irkilerek kovasını kaptı ve evlerden birinin arka kapısından içeri daldı.

Pia nefes nefese pompanın başına çömeldi. Suyu bir kez pompalayıp ağzını musluğa yaklaştırdı. Öksürmekten tahriş olan boğazı, buz gibi suyla rahatladı. Çenesini elbisesinin koluna sildikten sonra çamurlu ve titreyen bacaklarıyla ayağa kalkıp arkasına baktı. Peşinden gelen kimse yoktu. Az önceki kadının kapıyı kilitlememiş olması için dua ederek binaya göz gezdirdi. Tahmini doğruysa binanın ön kapısı Delancey Sokağı'na açılmalıydı. Pia'nın evi de bir sonraki bloktaydı. Ancak oraya varmak için Üçüncü Cadde'yi geçmesi gerekiyordu. Sonrasında evine sadece altı bina uzaklıkta olacaktı. Ollie ile Max'e altı bina uzaklıkta. İşte o zaman onların hayatta olup olmadığını...

Dizlerinin gevşediğini hissedip ayakta durabilmek için su pompasına tutundu. Düşünmeyi bırakıp yola devam etmeliydi. Bir ayağını diğerinin önüne atarak eve varmalıydı.

Belki Carla hemşire ölmeden önce onları kontrol etmesi için birini göndermişti ve bir hastaneye ya da yetimhaneye götürülmüşlerdi. Belki de babası eve dönmüştü ve onlarla o ilgileniyordu. Pia iki ihtimalden birinin doğru olduğuna inanmak zorundaydı. Aksi hâlde yola devam edecek gücü bulamayacaktı.

Su pompasını bırakırken soğuk metal elinin derisini çizdi. Pia alçak sesle lanet okuyup acıyı hafifletmek için elini salladı. Ardından kadının girdiği binaya yönelerek kapıyı yokladı. Kilitli olmadığını fark edince rahatladı, kapıyı usulca açarak içeri girdi.

Giriş katın koridoru karanlıktı ve gölgelerle doluydu. Pia damarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyordu. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledikten sonra kamburunu çıkararak yavaş adımlarla ilerledi. Her an biriyle karşılaşma ihtimaline karşı kaçmaya hazırdı. Koridorun sonundaki zayıf ışık, onu ön kapıya doğru yönlendirdi.

Cesaretini toplayıp kapıyı aralayarak dışarı göz attı. Yaşlı bir adamın sürdüğü at arabası, yol kenarından diğer yöne doğru ilerliyordu. Bayan O'Malley ile arabacı görünürlerde yoktu. Caddede kimsecikler görünmüyordu. Ne atlar, ne faytonlar, ne otomobiller ne de insanlar vardı. Pia rahat bir nefes aldı. Haklıydı, burası Delancey Sokağı'ydı.

Tam dışarı adım atacağı sırada birden durdu. Yakınlardaki bir sokaktan toynak sesleri geliyordu. Sesler yaklaşıyor mu yoksa uzaklaşıyor mu anlamak imkânsızdı. Pia kapıyı kapatıp koridorda çömelerek seslere kulak kesildi. Ancak tek duyabildiği hızla çarpan kalbinin ve güçlükle aldığı nefesinin sesiydi. Belki kapıyı aralarsa daha iyi duyabilirdi. Ayağa kalkıp kapının kulpunu yavaşça kavradı.

O sırada koridorda başka bir kapı gıcırdadı. Pia arkasına dönerek karanlığa göz gezdirdi. Apartmana sızan loş ışığın arasında gömlekli ve kirli pantolonlu bir adam göründü. Adam alçak sesle küfrederek koridora adım attı. Pia'yı gördüğünde, ona doğru yalpalayarak sırıttı. Gri, çarpık dişleri, ağzına sığmayacak kadar büyüktü.

"Kim var orada?" dedi hırıltılı bir sesle.

Pia kaçmak için kapıyı açmak üzereyken durdu. Bayan O'Malley ile arabacı binanın önünde olabilirlerdi. Yavaşça koridorun köşesine doğru ilerledi. Tozlu örümcek ağları yüzüne yapışıyordu.

"Yolunu mu kaybettin?" diye sordu adam.

Pia, hayır dercesine başını salladı.

"Korkma. Sana zarar vermem." Adam evinin kapısını işaret ederek devam etti, "İçeri girsene. Sana yiyecek bir şeyler hazırlarım, sen de bana arkadaşlık edersin."

"Babamı bekliyorum," dedi Pia. "Şimdi gelir."

Adam ona yaklaştı. "Baban, ha?"

Pia başını sallayarak onayladı.

"Gerçeği bilmesem bana yalan söylediğini düşünürdüm. Sence neden?"

"Bilmiyorum," dedi Pia kapıya yaklaşarak.

Adam bir anda Pia'nın dibinde biterek bileğini yakaladı. Pia'nın ciğerleri viskinin keskin kokusu ve sigaranın küllü dumanıyla doldu. O an göğüs kafesinin içinde derin bir acı hissetti. Bu adamın her ne sorunu varsa grip gibi görünmüyordu. Kolunu hızla çekip ondan kurtardı ve kapıyı açıp sağa sola baktıktan sonra dışarı fırladı. Sokağın karşısına vardığında durdu, tuğla binaya yaslandı ve biraz önce duyduğu fayton sesine kulak kesilerek soluklanmaya çalıştı.

Sonra köşeden başını uzatarak Üçüncü Cadde'ye göz attı. Bayan O'Malley bir blok ötede, faytondan aşağı sarkmış bir hâlde kaldırımdaki biriyle konuşuyordu. Fayton ters yöne doğru dönmüştü. Kaldırımdaki kişi başını olumsuz anlamda sallayınca Bayan O'Malley doğruldu ve fayton tekrar yola koyuldu. Pia koşmaya başlayıp Shunk Sokağı'na varıncaya kadar durmadı. Nihayet sokağa vardığında yavaşladı.

Çamaşır iplerinde tek tük çamaşırlar asılıydı. Ancak sokakta oynayan çocuklar, bebek arabalarındaki kundaklı bebeklerini gezdiren anneler, kapı önlerinde sigara içen adamlar yoktu. Pia adımlarını hızlandırdı. Kalbi neredeyse duracaktı. Çok az kalmıştı. Birazdan evdeydi. Gözünün önünde babasının görüntüsü beliriverdi. Ollie ile Max'i kucağına almış gülümsüyordu fakat gözleri yaşlı, bakışları hüzünlüydü.

Pia ansızın yere yığılacakmış gibi hissederek sendeledi. Dişlerini sıkıp güçlükle yürümeye devam etti. Arada bir duruyor, kendine nefes alması gerektiğini hatırlatıyordu. Önünde uzanan gri gökyüzüyle kaldırım taşları sanki fırıl fırıl dönüyor, midesini bulandırıyordu. Belki de geri dönmeliydi. Geri dönüp Bayan O'Malley'ye teslim olmalıydı. Belki de hak ettiği şey bir yetimhaneye gönderilmekti. Ama hayır, ne olursa olsun yaptığı şeyle yüzleşmek zorundaydı. Ollie ile Max'e bunu borçluydu. Ve işte gelmişti. Apartmanın önündeydi. Pencerede birini görmeyi umarak yukarı baktı. Kimse yoktu. Ardından Finn'in penceresine göz attı. Notu hâlâ orada, boş çamaşır ipinde sırılsıklam ve lime lime olmuş hâlde sallanıyordu.

Pia titreyen bacaklarıyla basamakları çıkıp karanlık koridora girdi. Sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi

yavaş adımlarla dördüncü kata çıktı. Koridora yayılan haşlanmış lahana ve kızarmış soğan kokuları, ona bazı komşularının hâlâ hayatta olduğunu düşündürerek az da olsa umutlanmasına neden oldu. Belki onlardan biri kardeşlerinin ağladığını duymuş, onları kurtarmıştı. Belki de Carla hemşire haklıydı ve kapıyı kilitlememekle iyi yapmıştı.

Aşina olduğu koridorda ilerleyip dairenin kapısının önünde durdu. Buraya gelene dek evini bir daha hiç göremeyeceğini düşünmüştü. Dizlerinin üzerine yığılacağından emin bir şekilde derin bir nefes aldı. Ardından kapının tokmağını kavrayarak çevirdi.

Kapı kilitliydi.

Hayır. Kilitli olamazdı.

Yoksa... Yoksa...

Pia kapıyı yumruklayarak, "Baba?" diye bağırdı. "Benim, Pia! Aç kapıyı!"

Kapının ardında hiç ses yoktu. Ayak sesleri duyulmuyordu. Bebek ağlaması ya da kahkahası da gelmiyordu. Pia kapıyı daha sert çalarak tokmağı sallamaya başladı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Baba, lütfen! Kapıyı aç! Eğer uyuyorsan uyanmalısın!"

Alnını ve avuçlarını kapıya yaslayarak nefes almaya çalıştı. Kimse açmazsa kapıyı kıracaktı. Tek seçeneği buydu, bir dakika daha bekleyecek vakti yoktu. Birkaç adım gerileyip omzuyla kapıya vurmaya hazırlandı. Derken tokmak yavaşça döndü, kapı da gıcırtıyla aralandı. Karanlık kapı aralığından dışarı bakan kahverengi bir göz ve solgun bir yanak göründü. Bu bir çocuktu.

"Sen kimsin?" diye sordu Pia. "Bizim evimizde ne işin var?"

Kapı daha geniş açıldı. Siyah saçlı, kahverengi gözlü bir

oğlan, gözlerini kırpıştırarak Pia'ya baktı. Solgun, pürüzsüz yanakları ve masum bir tebessümü vardı. Altı yaşlarında görünüyordu. Pia bir an için yanlış kapıyı çaldığını düşündü. Koridora göz gezdirip numarayı yeniden kontrol etti. Evet, doğruydu. Burası 4C, yani onun ailesinin eviydi.

"Burada ne işin var?" diye sordu tekrar.

Cevap yoktu.

Pia, çocuğun yanından geçip hızla içeri daldı fakat gördükleri karşısında donakaldı. Üzerinde yırtık bir önlük, elinde de tahta bir kaşık olan sarı elbiseli, siyah saçlı bir kadın, ocağın başında şaşkın ve korkmuş gözlerle Pia'ya bakmaktaydı. Kirli sakallı, zayıf bir adam ise üzerinde atleti ve külotuyla Pia'nın yatağına oturmuş, çıplak ayaklarını aşağı sarkıtmıştı. Adamın yanındaki bebek, ağzına soktuğu bez oyuncakla oynuyordu.

Ollie!

Pia hızla yatağa koşup aniden durdu. Bu bebek, ikizlerden daha büyüktü. Ayrıca kızdı. Pia telaşla etrafa bakındı. Yanlış eve mi gelmişti? Yanlış katta mıydı? Pencereye asılmış eski bir battaniye, odada kasvetli gölgeler oluşturuyordu. Masanın yanında, yerde samandan bir yatak vardı. Masa annesinin sevdiği şekilde duvara ortalanmamış, köşeye itilmişti. Çok geçmeden Pia, gaz lambasının titrek ışığının altında annesinin mavi vazosunu ve büyükannesinin nakışlı masa örtüsünü fark etti. Yanılmamıştı. Burası onun eviydi.

Çatık kaşlarla kadına döndü. "Siz kimsiniz? Burada ne işiniz var? Kardeşlerim nerede?"

Kadın şaşkın bir ifadeyle ona baktı. *"Ki vagy te és mit csinálsz itt?"**

* *Macarca.* Sen kimsin ve burada ne arıyorsun? (Ç. N.)

Pia onun ne dediğini anlamadı. Kulağa Macarca –Bayan Nagy'nin onu avluda köşeye sıkıştırdığı zamanlar konuştuğu dil– gibi gelse de emin olamamıştı. Zaten umurunda da değildi. Kadının yanından hızla geçerek yatak odasına yöneldi.

Adam yataktan fırlayıp Pia'nın kolunu yakalayarak başını iki yana salladı. *"Mit gondolsz, hová mész?"**

Pia kurtulmaya çalışsa da başaramadı. Adam çok güçlüydü.

"Kardeşlerim içeride," diye bağırdı adamın elinden kaçmaya çalışarak.

Adam başını tekrar iki yana salladı. *"Mit akarsz?"*** Yüzünde korkuyla öfke karışımı bir ifade vardı. Öte yandan kenarları kızarmış gözleri, hâlden anlar bir şekilde bakıyordu.

Pia çırpınmayı bırakıp soluklanmaya çalıştı. Adamın güçlü ellerinden kurtulmanın imkânı yoktu. Üstelik taşkınlık çıkararak bir yere varamazdı. Adam kolunu acıtıyordu. Neyse ki Pia'nın uzun kollu elbisesi, onunla ilgili herhangi bir şey hissetmesine engel oluyordu. "İngilizce konuşabiliyor musunuz?" diye sordu nefes nefese.

Adam başını olumsuz anlamda salladı.

Pia ona bağırmamak için kendini tutarak yatak odasının kapısını işaret etti. "Kardeşlerim," dedikten sonra da kendisini işaret etti. "Benim kardeşlerim. Oradalar mı diye bakmam gerek." Tekrar kapıyı gösterdi.

Adam ve kadın şaşkınlık dolu gözlerle ona bakıyorlardı.

Pia kucağında bir bebeği sallıyormuş gibi yaptı. Ardından soru soran gözlerle üçüncü defa kapıyı işaret etti.

---

* *Macarca*: Nereye gittiğini sanıyorsun? (Ç. N.)

** *Macarca*: Ne istiyorsun? (Ç. N.)

Nihayet adam onun kolunu bıraktı ve kapıyı göstererek başını tekrar iki yana salladı.

Pia'nın gözleri yaşlarla doldu. Adam ne demek istiyordu? Ollie ile Max ölmüş müydü? Yoksa Pia'nın ne dediği hakkında bir fikri yok muydu? Cevap ne olursa olsun bir dakika daha beklemeyecekti. Adamın onu yakalamasına fırsat vermeden yatak odasına dalıverdi. Yataktaki oğlanla solgun yüzlü kız çocuğu, kocaman açtıkları şaşkın gözleriyle ona baktılar. Birinin elinde bir bez bebek, diğerininkinde ise tahta bir topaç vardı. Annesinin çürümüş cesedi gitmişti. Pia, küçük bölmenin önünde diz çökerek titreyen parmaklarıyla sürgüyü çekip kapıyı açtı.

İçeride bebek falan yoktu. Küçücük, karanlık bölmenin içinde çıngıraklar ya da biberonlar yoktu. Yan yana yatan iskelet gibi iki minik ceset de yoktu. Ollie ile Max gitmişti.

Pia büyük bir acıyla sarsıldı. Sanki dev bir el göğüs kafesinden içeri girmiş de kalbini söküp çıkarmıştı. Korku, keder, dehşet ve rahatlama hissi onu dalga dalga eziyordu. İnleyerek yere yığıldı. Kusmamak için yapabildiği tek şey buydu. Kollarıyla bacakları kontrolsüzce titriyor, boğazından şiddetli hıçkırıklar yükseliyor, her feryadı ciğerlerindeki havayı ve gücünü tüketiyordu. Ölmek istiyordu.

Pia uzunca bir süre yerde öylece yattı. Öğürmeden nefes alabilmeye başladığında, doğrularak oturup sırtını duvara yasladı. Bacakları suya, kolları buza dönüşmüş gibiydi. Fakat şimdi ne yapacağını düşünmek için kendini toplaması gerekiyordu. Ollie ile Max'e ne olduğunu öğrenmeliydi. Biri, belki bir komşu, çok geçmeden onları bulmuş olabilirdi. Belki de onların evinde yaşayan bu yabancı aile, kardeşlerinin minik cenazelerini morga göndermişti. Öyle

ya da böyle kesin olan tek şey vardı: Onlara her ne olduysa Pia'nın suçuydu.

Yabancı aile, Pia'nın annesinin yatağının ucundan şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Kadın ağlamaklı gözlerle elini göğsüne koymuştu. Küçük kız, annesinin kucağındaydı. Oğlan babasının bacaklarına yapışmış bir hâlde, göz ucuyla ve korku dolu bir ifadeyle Pia'ya bakıyordu. Adam ise çaresiz ve şaşkın görünüyordu.

Pia yine kollarında bir bebek sallıyormuş gibi yaparken çenesi titredi. Sorgu dolu gözlerle önce kendini, ardından küçük bölmeyi işaret etti. Tekrar kollarını sallayıp parmağını aileye doğrulttuktan sonra ellerini iki yana açtı. Adam başını iki yana salladı. Derken kadının yüzündeki ifade nihayet değişiverdi. Kucağındaki çocuğu adama verip doğruca diğer odaya gitti. Pia da ayağa kalktı ve güçsüz bacaklarıyla onu takip etti. Adamla çocuk, Pia'nın yolundan çekilmek için bir adım geriledi. Kadın mutfak masasının başında, İncil'e benzeyen bir kitabın ince sayfalarını karıştırıyordu. Aradığı şeyi bulduğunda arkasına döndü. Pia'nın hemen arkasında dikildiğini görünce ise irkildi. Ürkek bir tebessüm eşliğinde Pia'ya katlanmış beyaz bir kâğıt parçası uzattı. Pia titreyen parmaklarla kâğıdı alıp açtı. İçinde çarpık bir el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Tanrı yaptığın şey için seni affetsin.

Not Pia'nın elinden kayıp düştü. Oda bir anda dönmeye başladı. Pia olduğu yerde sallanarak düşeceğini hissetti. Kadın onu dirseğinden tutup sandalyeye yönlendirdi. Pia, kararan gözlerle sandalyeye tutunarak yavaşça oturdu. Sonra eğilip başını ellerinin üzerine koyarak notu anlamlandırmaya çalıştı. Biri Ollie ile Max'i bulmuştu ama kim? Ve ne

zaman? Çok geç olmadan önce mi? Yoksa sonra mı? Kesin olan bir tek şey vardı: Ailesinin evine el koyanlar, bu yabancılar değildi. İngilizce konuşan biriydi.

Kadın hafifçe öksürünce Pia başını kaldırıp ona baktı. Kadın yerdeki notu aldı. Önce yatak odasını, sonra da notu işaret etti.

Pia anladığını belirtircesine başını salladı. "Onu bölmenin içinde buldun," dedi. "Evet, biliyorum."

Kadın gülümseyip kısa kelimelerle ve el işaretleriyle bir şeyler daha anlatmaya çalıştı. Ancak Pia hâlâ anlamıyordu.

Pia yazı yazma hareketi yapıp ellerini iki yana açarak omzunu silkti. "Ama onu kim yazdı?"

Kadın suratını asarak başını iki yana salladı. Pia onun anlayıp anlamadığından emin değildi.

Ayağa kalkıp düşmemek için duvara tutunarak ön kapıya yöneldi. Kadın notu sallayıp anlaşılmayan bir şeyler söyleyerek onu takip etti. Pia durdu ve bir zamanlar evi bildiği yere göz gezdirdi. Bütün bunlar kötü bir rüya gibiydi. Evi gitmişti. Ailesi gitmişti. Ollie ile Max'i nasıl bulacağına ya da hayatta olup olmadıklarına dair en ufak fikri yoktu. Nereye gideceğini veya şu kapıdan çıktıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Fakat öyle ya da böyle kardeşlerine ne olduğunu bulmak zorundaydı.

O sırada aklına bir fikir geldi. Kadının elindeki notu gösterip yazı yazıyormuş gibi yaptı. Kadın anlamayan gözlerle ona baktı. Pia kendini işaret edip tekrar yazıyormuş gibi yaptı. Kadın gülümsedi, parmağını havaya kaldırarak ona beklemesini işaret etti ve ocağın yanındaki raflara yönelip kahverengi bir cezve ile aynı renkteki şeker kâsesinin arkasını yokladı. Aradığını bulduğunda Pia'nın yanına döndü.

Ona kısa ve ucu küt bir kalem uzattı. Pia kalemi alıp notun arkasına yazmaya başladı.

Babacığım, sana bunu söylediğim için üzgünüm ama annem grip yüzünden vefat etti.

Ollie ile Max'e göz kulak olmaya çalıştım fakat ben de hastalandım. Şimdi onları arıyorum.

Beni bekle lütfen.

Geri geleceğim, söz veriyorum.

Sevgiler, Pia

Kalemle kâğıdı kadına uzattıktan sonra elini kalbinin üzerine koydu ve uzun boylu birini işaret etmek için diğer elini yukarı kaldırdı. Ardından notu gösterip onu birine veriyormuş gibi yaptı. Kadının anlamasını umarak hareketleri tekrarladı. Sonunda kadın anladığını belirtircesine başını salladı ama Pia'ya beklemesini söylüyormuş gibi parmağını havaya kaldırdı. Pia neden beklemesi gerektiğini bilmese de ondan isteneni yaptı.

Kadın yatağın ayak ucundaki hasır sepetin içinden çıkardığı bir şeyi getirip Pia'ya uzattı. Pia şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Bu, el yapımı çıngıraklı oyuncaktı.

Pia onu eline alıp inceledi. Çıngırağın tutacak kısmında kusursuzca oyulmuş bir *O* harfi vardı.

Pia'nın boğazı düğümlendi. "Bu, Ollie'nindi," dedi güçlükle. "Bunu nerede buldun?" diye sorarak yatak odasını işaret etti. "O bölmede mi?"

Kadın evet dercesine başını salladı.

"Sadece bir tane mi?" diye sordu Pia. Çıngırağı işaret ederek bir parmağını, sonra onu tekrar göstererek iki parmağını kaldırdı.

Kadın bir parmağını kaldırıp başıyla onayladı.

Pia gözyaşları içinde çıngırağı bağrına bastı. Acaba orada yanlışlıkla mı yoksa artık önemi olmadığı için mi bırakılmıştı?

Kadın başını yana yatırarak Pia'ya baktı, yüzünde hüzünlü bir tebessüm vardı. Çok geçmeden bir şeyler yiyormuş gibi yapıp ocağı gösterdi.

Pia başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Ama gitmem gerek." Kapıya yöneldiği sırada kadın ocağın başına koştu ve tavadan aldığı şeyi Pia'ya getirdi. Bu, ikiye katlanıp uçları birbirine bastırılmış minicik bir ekmeğe benziyordu. Pia bir şeyler yiyebileceğinden emin değildi. Fakat her geçen dakika daha da güçsüzleşiyordu. Tekrar bir kenarda düşüp kalamazdı. Belki bir şeyler yemek kendini daha iyi hissetmesini sağlardı. Minnetini göstermek için gülümsemeye çalışarak kadının uzattığı ekmeği aldı. Üzerine çörek otu serpiştirilmiş ekmek sıcacık ve çıtır çıtırdı. Bir lokma ısırdıktan sonra ağzı daha fazlasının beklentisiyle sulandı. İçinde kıyma, baharatlar ve bir çeşit peynir vardı. En son ne zaman bu kadar lezzetli bir şey yediğini hatırlamıyordu.

"Bu harika bir şey," dedi Pia. "Teşekkür ederim."

Kadın ellerini birbirine kenetleyip başını gururla doğrultarak, "*Pogaca*," dedi.

Kıymalı poğaçasını bitirdiğinde kadın ona sıcak bir fincan çay da getirdi. Pia birkaç yudumun ardından çayı kana kana içti. Ne kadar susadığının farkında değildi ama dili

damağı kurumuştu. "Teşekkürler," dedi. "Her şey için. Ancak gitmem gerek. Babam buraya gelirse notu ona verin, lütfen."

Kadın gülümseyip başını olumlu anlamda salladı. Pia dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Koridorda derin bir nefes alarak duvara yaslandı. Mantıklı düşünmeye çalışıyordu. Önce Ollie ile Max'i gören ya da onlara ne olduğunu bilen biri var mı diye komşuları dolaşacaktı. Gerçeği öğrenene kadar gerekirse Shunk Sokağı'ndaki her apartmana girecek, her dairenin kapısını çalacaktı. Tabii insanları onunla konuşmaya *ikna edebilirse*...

Yan dairenin kapısını tıklattı ve dudağını ısırarak beklemeye başladı. Avucundaki çıngırağı sımsıkı tutuyordu. Cevap veren olmayınca bu defa kapıyı daha sert bir şekilde çaldı.

"Bayan Anderson?" diye bağırdı. "Benim, Pia Lange. Açın lütfen. Yardıma ihtiyacım var." Kulağını kapıya yaslayıp içeriyi dinledi. Fakat kapının ardında hiçbir ses yoktu.

Belki Bayan Anderson, kızları ve kuzenleri de ölmüşlerdi. Belki onların evlerine de başka bir aile yerleşmişti. Kapıyı yeniden tıklatmak için elini kaldırdığı sırada merdiveni hızla çıkan ayak seslerini işitti. Gelenin tanıdık biri olması ya da babasının nihayet eve dönmesi için dua ederek merdiven boşluğuna koştu ve korkuluklardan aşağı baktı. Ardından korkuyla nefesini tutarak geri çekildi.

Bunlar Bayan O'Malley ile arabacıdan başkası değildi.

Onuncu Bölüm

Pia

Pia, Bayan O'Malley'nin arkasında bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyor, bileklerini arabaya bağlayan iplerden kurtulmaya çalışıyordu. Tahta tekerlekler kaldırım taşlarına çarptıkça araba sarsılıyor, onu bir o yana bir bu yana savuruyordu. Batmakta olan güneş, binaların ve sokak lambalarının üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor, boş sokakları karanlık birer tünele dönüştürüyordu. Ara sıra perdeler aralanıyor, solgun suratlar dışarı göz atar atmaz perdelerini kapatıyorlardı. Pia avazı çıktığı kadar bağırarak yardım istediğinde ise Bayan O'Malley ona kırbacıyla vurup çenesini kapatmasını söylüyordu.

Araba yol aldıkça Pia bu kadar dikkatsiz davrandığı için kendine kızıyordu. Keşke tanıdık birinin geldiğini varsaymak yerine merdiveni kimin çıktığını görmek için bekleseydi. Keşke daha tedbirli davransa ve Bayan Anderson'ın kapısında bağırmasaydı. İşte o zaman kaçıp kurtulabilirdi. Bayan O'Malley ile arabacı koşarak merdiveni çıkıp onu köşeye sıkıştırdıklarında, vahşi bir hayvan gibi bağırarak

karşı koymuş fakat direnişi bir işe yaramamıştı. Arabacı çok güçlüydü. Apartmandaki uzun sakallı Macar adam, gürültünün sebebini öğrenmek için koridora göz atmış, arabacı onu yumruğuyla tehdit edince de içeri girip kapısını kapatmıştı. Pia çıngıraklı oyuncakla arabacının yüzüne vurmayı denemiş ama Bayan O'Malley onu kaptığı gibi yere atıp topuğuyla ezerek kırmıştı. Çıngıraklar, çınlayarak yuvarlanmış, birer misket gibi koridora dağılmıştı. Pia çığlık atarak kırık oyuncağı yerden almaya çalışmış fakat arabacı onu tekrar yakalayıp terli eliyle ağzını kapatmıştı. Ardından onu merdivenden aşağı sürüklemiş, faytonun arkasına attıktan sonra da bileklerini bağlamıştı.

Artık yeniden kaçmayı denemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Zihninde durmadan ikizlerden özür dileyip duruyordu.

Sokağın köşesinde iki polis memuru gördüğünde dizlerinin üzerinde yükselerek bağırdı. Bayan O'Malley ona kırbacıyla vurup sessiz olmasını söyledi. Polislerden biri yola çıkarak eldivenli elini havaya kaldırdı. Arabacı dizginleri çekip faytonu durdururken Bayan O'Malley fısıltıyla lanet okudu. Polisler onlarla konuşmak için faytona yaklaştı. Birinin gözü Pia'ya takıldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Bayan O'Malley'ye. "Bu kız kim?"

"Lütfen," diye bağırdı Pia. "Bana yardım etmelisiniz!"

"Kapa o lanet olası çeneni," dedi Bayan O'Malley dişlerinin arasından. Ardından polislere döndü. "St. Peter'daki rahibeler bizi onu Vincent Kimsesizler Yurdu'na götürmekle görevlendirdiler. Bağırmasından da anlayacağınız gibi durumdan hoşnut değil."

"Ben kimsesiz değilim," diye haykırdı Pia. "Babam beni ve kardeşlerimi arıyor."

Polislerden biri onu susturmak için elini kaldırdı. Gözlerini Bayan O'Malley'nin üzerinden ayırmamıştı. "Babasının nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"O bir asker," diye bağırdı Pia.

"Rahibeler bu sorunun cevabını bilseydi," dedi Bayan O'Malley, "onu kimsesizler yurduna göndermek yerine babasına teslim ederlerdi, memur bey. Belki de bir yerlerde eğleniyordur."

"Maske takıyor olması gerekmez mi?" diye sordu diğer polis memuru.

"Zaten gribe yakalanmış," dedi Bayan O'Malley. "O yüzden St. Peter'daydı."

"Ve ben hastayken babam savaştan döndü," diye bağırdı Pia. "Rahibeler onu bulmaya çalışmadılar bile. Beni öylece postaladılar."

"Bu doğru mu?" diye sordu polis memuru.

"Pekâlâ, memur bey," dedi Bayan O'Malley. "Kime inanmak istersiniz? St. Peter'daki iyi rahibelere mi yoksa bu başıboş sefile mi? Rahibelerin ellerinden geleni yaptıklarına eminim. Papaz evinde boş yerleri kalmamıştı ve bir sokak çocuğuyla daha uğraşmaya vaktinizin olmadığını biliyorlardı."

Polisler birbirlerine baktılar. Biri omzunu silkti. Faytonu durduran polis memuru, Pia'ya dönerek, "Rahibeler en iyisi neyse onu düşünmüştür. Bence onların dediğini yapsan iyi olur, tatlım," dedi. "Seninle ilgilenmek isteyen birileri olduğu için şanslısın."

Pia başını hiddetle iki yana salladı. "Hayır," diye bağırdı. "Beni almalarına izin veremezsiniz. Lütfen! Kardeşlerimin yanına dönmeliyim! Onlar daha bebek. Bana ihtiyaçları var."

"Onlarla da ilgilenen biri olduğuna eminim," dedi polis memuru. Ardından faytona hafifçe vurup arabacıya devam etmesini işaret etti. "Gidin."

"Hayır," diye bağırdı Pia. "Lütfen. Bana yardım etmelisiniz!" Bütün gücüyle iplere asılarak kurtulmaya çalışsa da işe yaramadı.

Polisler uzaklaşırken arabacı dizginleri atın sırtına vurdu. Faytonun hareket etmesiyle birlikte Pia dengesini kaybederek sırtüstü düştü. Arabaya bağlı bileklerinin burkulduğunu hissetti. Kolları sanki dirseklerinden ayrılmış gibiydi. Yan yatıp dizlerini karnına çekti. Öfke ve acı yüzünden gözleri dolmuştu. Fakat kendini zorlayarak doğruldu. Nereye gittiklerine dikkat etmesi, sokak isimlerini hatırlaması, binalarla diğer işaretleri ezberlemesi gerekiyordu. Böylece yetimhaneden kaçtığında evinin yolunu bulabilecekti.

Uzunca bir süre sonra şehrin en seyrek nüfuslu yerine vardılar ve terk edilmiş gibi görünen bir köy yoluna saptılar. Nihayet yavaşlayan fayton, uçları mızrak şeklinde olan bir çit boyunca ilerlemeye devam etti. Çitlerin ardında bir çan kulesi ile geniş ek binaları olan dört katlı tuğla bir bina görülüyordu. Bina, çam ve söğüt ağaçlarıyla çevrili kocaman bir bahçenin ortasındaydı. Arabacı, atı giriş kapısına yönlendirerek faytonu uzun araba yoluna soktu. Uzaktan bakıldığında bir malikâneyi andıran binaya yaklaştıkça, soyulmuş pencere pervazlarıyla kırık veranda sütunları görüş alanına girdi. Perdesiz pencerelerin ardında ışıklar yanıyor

ve kısa siluetler dolaşıyordu. Fayton giriş kapısına vardığında arabacı atı durdurdu, dizginleri bağladıktan sonra aşağı atlayıp Bayan O'Malley'nin inmesine yardım etti.

Pia, çaresizlik ve öfkeyle titremeye başlamıştı. "Lütfen," dedi. "Beni burada bırakamazsınız."

Bayan O'Malley ona aldırış etmeyerek merdiveni çıkmaya başladı. Arabacı, Pia'nın ellerini çözüp faytondan inmesini bekledi ve onu kolundan sıkıca tutup kaldırıma çekti. Pia korkuyla yutkunup bileklerini ovuşturarak yetimhane binasına baktı. Solgun yüzlü çocuklar dışarı bakmak için pencerelerin önünde toplanmıştı. Siyahlar içindeki uzun siluetler, onları pencereden uzaklaştırarak odalarına yolladı. Ön kapı açıldı ve onları bir rahibe karşıladı. İnce, uzun, solgun ellerini önünde kenetlemişti. Belindeki kuşakta kalın bir tespihle oldukça ağır görünen bir haç asılıydı. Yuvarlak gözlüğünün üzerinden Pia'ya baktıktan sonra Bayan O'Malley'ye döndü.

"St. Peter'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Bayan O'Malley.

"Kızın hâlâ hasta olmadığından emin misiniz?"

Bayan O'Malley omzunu silkti. "Öyle söylediler."

"Tanrı şahit, burada gripten payımıza düşeni yeterince aldık. Bir hasta çocuğu daha kabul etmeyi göze alamayız." Ardından Pia'ya döndü. "Nasıl hissediyorsun, çocuğum?" Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirse de deniz mavisi gözleri temkinli ve soğuk görünüyordu.

"İyiyim, efendim," dedi Pia "Ama benim burada olmamam gerek. Ben... "

"Benim adım Rahibe Josephina," dedi rahibe. "Bana Rahibe Joe diyebilirsin. Ve artık *buradasın*. Tanrı seni bize

gönderdiyse bir sebebi vardır. St. Vincent'taki görevimiz muhtaçlara kapımızı açmaktır, neden muhtaç olduklarını öğrenmek değil. St. Peter'daki kardeşlerimiz seni buraya gönderdiler, hepsi bu. Şimdi terbiyeli ol ve yakınmayı bırak." Dikkatini tekrar Bayan O'Malley'ye yöneltti. "Onu getirdiğiniz için teşekkürler. Gidebilirsiniz." Ardından arkasını dönüp Pia'nın içeri girmesi için kapıyı açtı.

Bayan O'Malley öfkeli bir ifadeyle Pia'yı içeri doğru itti.

Pia'nın ayakları yere kök salmış gibiydi. Belki de kaçmalıydı. Rahibe Joe'dan, hatta Bayan O'Malley'den daha hızlı koşabileceğine emindi. Fakat arabacı onu tekrar yakalardı. Üstelik kaçmayı başarsa bile nereye gidecekti? Evi yoktu. Ailesi yoktu. Parası yoktu.

Bayan O'Malley parmağıyla Pia'nın sırtını dürttü. "Ben senin yaşındayken böyle imkânlarım yoktu," diye söylendi. "Durma, yürü."

Pia ona keskin bir bakış attıktan sonra dişlerini sıktı ve eşikten adımını atıp içeri girdi. Rahibe Joe kapıyı kapatacağı sırada Bayan O'Malley elini uzatarak onu durdurdu.

"Rahibe Joe?" dedi. "Mümkünse sizinle bir şey konuşmam gerek."

"Nedir?" diye sordu Rahibe Joe.

Bayan O'Malley, Pia'ya göz attı. "St. Peter'daki rahibelerden birinin size mesajı var."

Rahibe Joe, başıyla Pia'ya uzaklaşmasını işaret etti. "Bize biraz müsaade et."

Pia kendisine söyleneni yapıp yüksek tavanlı antreye yürüdü. Rahibe Joe başını dışarı uzatarak kapıyı araladı. Pia onları duyabilmek için kulak kesilse de ne konuştuklarını anlayamıyordu. Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmak için

etrafa göz gezdirdi. Fakat sadece iki kapı vardı, onlar da diğer odalara açılıyormuş gibi görünüyordu. Havada haşlanmış patates, odun, hafif bir tütsü ve yanmış kibrit kokuları vardı. Duvardaki büyük şamdanların arasında, etrafı çocuklarla çevrili olan İsa'nın altın çerçeveli bir tablosu asılıydı. Pek çok haç ve dini resimler, duvar boyunca sıralanmıştı.

Rahibe Joe, Bayan O'Malley ile konuşmasını bitirdikten sonra kapıyı kapatıp Pia'yı koridorun diğer ucuna yönlendirdi. Ayakkabıları sert, ahşap zeminde takırdıyordu. Koridorun sonuna vardıklarında heybesinden demir bir anahtar halkası çıkarıp kapıyı açtı ve sehpadaki gaz lambalarından birini yakarak eline aldı.

"Affedersiniz, Rahibe Joe?" dedi Pia.

Rahibe Joe tek kaşını kaldırarak ona baktı. Pia'nın konuşmasına şaşırmış gibiydi. "Ne oldu?"

"Bayan O'Malley'nin sizinle ne konuştuğunu sorabilir miyim? Benimle bir ilgisi var mı?"

Rahibe Joe kaşlarını çattı. "Sorabilirsin ama bu sana söyleyeceğim anlamına gelmez. Resmi işlerle ilgili konuştuk, bütün bilmen gereken bu."

Pia anladığını belirtircesine başını sallayıp bakışlarını yere eğdi. Başrahibe Joe'yu sinirlendirmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Rahibe Joe bir eliyle gaz lambasını tutarken diğeriyle kapıyı açtı, ardından yüksek bir eşikten içeri adımını attı. Pia onun peşinden idrar ve çamaşır suyu kokan karanlık bir koridora girdi. Koridorun sonunda dar bir geçide ulaştılar ve birbiriyle aynı demir karyolaların sıralandığı odaların önünden geçtiler. İçeride gaz lambasının titrek ışığının oluşturduğu gölgelerden başka bir şey görünmüyordu. Bina

terk edilmiş gibiydi, havası ağırdı ve sessizlik kalın bir battaniye gibi her yeri örtmüştü. Üçüncü geçidin sonuna vardıklarında, Rahibe Joe birkaç taş basamakla çitlerle çevrili bir avluya açılan çift kanatlı kapıları açtı.

Pembe gökyüzünün altındaki çimenlik alanın ortasında birkaç salıncak, bir kaydırak, bir de atlıkarınca vardı. Kuru yapraklarla kırık dal parçaları dışında oyun alanı boştu. Çocuklar oyun oynamıyor, gülmüyor, çığlıklar atarak etrafta koşturmuyordu. Onun yerine kurumuş çimenlerde bağdaş kurarak oturuyor ya da sessiz gruplar hâlinde çitlerin yanında yürüyorlardı. Dört beş yaşlarında görünen bir grup çocuk ise binanın başka bir kanadına çıkan basamaklarda oturmuş, düzinelerce ayakkabıyı cilalıyordu. Diğer çocuklar çoraplarla ve çıplak ayaklarla onların başında bekliyorlardı. Hepsinin üzerinde ya çok küçük ya da fazla büyük görünen eski püskü giysiler vardı. Hiçbiri palto giymemiş ya da atkı takmamıştı.

"Akşam yemeği bir saat sonra," dedi Rahibe Joe, Pia'ya. "Rahibeler gelip seni alırlar." Sonra da Pia'yı orada bırakıp uzaklaştı.

Pia basamaklarda durup Ollie ile Max'i görebilmek umuduyla oyun parkına göz gezdirdi. Belki onları bulan kişi bu yetimhaneye getirmişti. Belki de Bayan O'Malley'nin onu yakalaması iyi bir şeydi. Fakat buradaki bütün çocuklar ikizlerden büyüktü. En küçükleri iki ya da üç yaşında gibi görünüyordu. Daha büyük olanlardan bazıları dönüp Pia'ya baktı. Kuşkusuz onun kim olduğunu merak ediyorlardı. Ancak çok geçmeden diğerlerinin yanına döndüler. Pia gözyaşlarını tutmaya çalışarak basamaklara oturdu. Taş basamakların soğuğu, ince elbisesinden içeri işliyordu. Onun ve

kardeşlerinin aynı yetimhaneye gönderilme ihtimali neredeyse yoktu. Onları bulmanın bu kadar kolay olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Küçük bir kız, kucağında bez bebeğiyle Pia'nın yanına gelip yorgun gözlerle ona gülümsedi. Hemen hemen dört yaşlarında görünüyordu. Koyu renkli saçları, dağınık bukleler hâlinde zayıf suratını çevreliyordu. "*Halo*," dedi incecik bir sesle.

Pia onun değişik bir aksanla ya da farklı bir dilde merhaba dediğini düşündü. Küçük kızın uzaklaşmasını dileyerek zorla gülümsedi. Evini özlüyordu, korkmuştu, midesi bulanıyordu ve arkadaş edinecek hâli yoktu. Tek istediği buradan çıkmanın bir yolunu bulmaktı. Diğer çocukları izliyormuş gibi yaparak oyun parkının ardına baktı. Fakat daha ne olduğunu bile anlamadan küçük kız basamakları çıkıp Pia'nın kucağına tırmandı. Pia biraz şaşkınlıktan, en çok da ona dokunmak istemediğinden ellerini havaya kaldırdı. Ancak diğer çocuklardan bazıları neler olduğunu izlemek için ona bakıyorlardı. Bu yüzden kıza gitmesini söylemek ya da onu kucağından itmek istemedi. Gelir gelmez düşman edinmek, ihtiyacı olan son şeydi. Nefesini tutup küçük kızın kucağına yerleşmesini bekledi ve ellerini basamaklara dayadı. Kızın çıplak bacaklarından biri onunkine değse de neyse ki hiçbir şey hissetmemişti.

Kız, Pia'ya göstermek için bez bebeğini gururla havaya kaldırıp sırıttı. Pia zorla gülümseyerek başını olumlu anlamda salladı. Küçük kız kirli eliyle bebeğin yıpranmış başını okşadıktan sonra onu bağrına basıp Pia'nın omzuna yaslanarak gözlerini kapattı. Pia afallamış bir hâlde yutkundu. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Kız uyurken onu tutmalı

mıydı? Sarılmalı mıydı? Belli ki kızın sevgiye ihtiyacı vardı ve nedense Pia'nın bunu karşılayabileceğini düşünmüştü. Yoğun korku, perişanlık ve sevgi karışımı duygular Pia'nın gözlerini doldurdu. Kollarını kıza sarıp ağlamamaya çalışarak onu usulca sallamaya başladı. Kardeşlerini yüzüstü bırakmıştı, bu küçük kızı da bırakmayacaktı. Sarılmak, hiçbir şeye mal olmayan küçücük bir iyilikti. Çok geçmeden kız minik, pembe ağzını aralayarak uykuya daldı. Pia onun solgun, kirli yüzüne bakarken bu yetimhaneye nasıl gelmiş olabileceğini düşünmeden edemedi. Ebeveynleri ölmüş müydü? Yoksa onu terk mi etmişlerdi? Sırf bu düşünce bile yüreğinin sızlamasına yetti.

Yaşça daha büyük bir kız, oyun parkını geçerek basamaklara doğru yürüdü. Mat saçları iki yandan örülmüştü. Pia hızla gözlerini sildi. Kimsenin onun güçsüz olduğunu düşünmesini istemiyordu. Tekrar zorbalığa maruz kalmak, ihtiyacı olan son şeydi. Kız basamakları çıkıp Pia'nın yanına oturdu ve yırtık pırtık eteğini çekiştirerek kemikli dizlerini örttü. Burnunda ve yanaklarında belli belirsiz çiller vardı. "Selam, Ben Jenny," dedi. "Sen kimsin?"

"Pia."

Jenny, Pia'nın kucağında uyuyan küçük kızı işaret ederek, "Bu, Gigi," dedi. "Gerçek adını bilmiyoruz, o yüzden ona bu ismi uydurduk."

Pia cana yakın görünmeyi umarak Jenny'ye hafifçe tebessüm etti.

Jenny oyun parkındaki bir başka kızı işaret etti. Kızın kıvırcık saçları, tokmak gibi dizleri ve uzun bacakları vardı. "Şu kıza da Colette diyoruz. O da İngilizce konuşmuyor ama adını söylediğinde ne demek istediğini anlamıştık."

Bahçedeki birbirine benzeyen kız ve erkek çocuklarından bazılarını gösterip onların da farklı dillerde konuştuklarını belirtti. "Şuradaki yaşça büyük, siyah saçlı kızı görüyor musun? Şu köşede, elinde çam kozalağı tutuyor."

Pia başını evet anlamında salladı.

"O, Iris. Gözleri kördür. Herkes uzun zaman önce başka bir yetimhaneden geldiğini söylüyor ama oraya gittiğinde kör değilmiş."

"Ona ne olmuş?"

Jenny omzunu silkti. "Herhâlde üzerinde bir çeşit tıbbi deneyler, veremle alakalı bir şeyler yapmışlar."

"Kim yapmış?"

"Yetimhanedeki doktorlardan biri."

Pia'nın midesi altüst oldu. Yetimhanelerin çocukları güvende tutmak için var olduklarını sanıyordu. "Sence bu doğru mu?"

"Evet, inanırım," dedi Jenny. "Biz kimsenin umurunda olmayan sokak çocuklarıyız. Bize istediklerini yapabilirler. Göreceksin."

"Göreceksin ne demek? Peki ya rahibeler? Onların herkesi sevip kollamakla yükümlü olduklarını sanıyordum."

"Başını beladan uzak tutmaya çalış yeter," dedi Jenny. "Bütün söyleyebileceğim bu."

Pia'nın gözleri yeniden doldu. Bir kâbusun içine hapsolmuş, bir daha uyanmamaya mahkûm edilmiş gibi hissediyordu. St. Vincent'ın başındaki insanlar onun ve öbür çocukların değersiz olduklarını düşünüyorlarsa muhtemelen kardeşlerinin de öyle olduğunu düşünürlerdi. Onları bulmasına neden yardım edeceklerdi ki?

"Annenle babana ne oldu?" diye sordu Penny, onu düşüncelerinin arasından çekip çıkararak. "Mor ölüme mi yakalandılar?"

"Mor ölüm mü?"

"Rahibeler gribe öyle diyorlar," dedi Jenny. "Çünkü insanların tenini morartıyor. Bazılarımız ona yakalandı. Üç kız öldü. Bizimle ilgilenen rahibelerden ikisi de öldü. Hasta koğuşunda hâlâ bazı çocuklar olduğunu duydum."

Pia ağzının kuruduğunu hissetti. Nedense yetimhaneler, akıl hastaneleri ve hapishaneler gibi izole yerlerin gripten uzak olacaklarını düşünmüştü. Öyle olmadıklarını öğrenmek onu daha da tedirgin etti. Kaçışı olmayan bir yere ölümcül bir hastalığın sızdığını düşünmek tüyler ürperticiydi. "Annem gribe yakalandı," dedi. "Ama babam orduda savaşıyor."

"Sence geri gelecek mi?"

Pia boğazının düğümlendiğini hissederek omuz silkti. Babası dönse bile onu burada asla bulamazdı. "Sen neden buradasın?"

Jenny sonbahar bulutlarına göz gezdirdi. Sanki orada olmayan bir şeyleri arıyor gibiydi. "Tek hatırladığım, annemin bana ve erkek kardeşime bayramlık giysilerimizi giydirip bizi buraya bıraktığı. Bazen ziyarete gelir, bizi buradan alacağını söylerdi ama sonra gelmemeye başladı. Bundan iki yıl önceydi."

Pia duyduklarına inanamadı. Bir anne çocuklarını nasıl bilerek bırakırdı? Sonra gözlerinin önünde Ollie ile Max'in o küçücük bölmenin içindeki görüntüleri belirdi. Duyduğu acı ve utanç yüzünden az kalsın çığlık atacaktı. O ne hakla bir annenin yaptıklarını yargılıyordu ki? Midesinde soğuk,

sert bir şeylerin kımıldadığını hissederek kusacağını sandı. Dişlerini sıkıp yavaş, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Gitgide kesinleşen tek bir şey vardı: Cezalandırılmayı hak ediyordu.

"Pia?" dedi Jenny. "Beni duydun mu?"

Pia gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ah, evet. Annenin sizi almaya gelmemesine üzüldüm. Bu çok kötü."

Jenny omzunu silkti. "Evet, sadece sebebini bilmek isterdim. Ona bir şey mi oldu yoksa artık bizi istemediği için mi gelmekten vazgeçti, bilmiyorum."

Pia bahçedeki kimsesiz çocuklara göz gezdirdi. "Kardeşin hangisi?"

"O burada değil," diye yanıtladı Jenny. "Annem gelmemeye başlayınca ortadan kayboldu. Aylarca her gün rahibelere onun nerede olduğunu sordum. Sonunda Rahibe Joe bana çalışanları rahatsız etmeyi bırakmamı söyledi. Ona ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Pia yüreğinin sıkıştığını hissetti. Jenny'ye kardeşine ne olduğunu anlatmadıklarına göre Ollie ile Max burada *olsalar* bile Pia'ya söylemezlerdi. Az kalsın Jenny'ye kardeşini özlemenin nasıl bir his olduğunu bildiğini söyleyecekti. Fakat utanarak dilini tuttu. Jenny kardeşine ne olduğunu başkalarının yaptıkları yüzünden bilmiyordu. Ollie ile Max'e olanlar ise sadece Pia'nın suçuydu. Jenny'ye ya da yetimhanedeki başka birine ne yaptığını söyleyemezdi. Onun bir canavar olduğunu düşünürlerdi. Üstelik böyle düşünmekte haklılardı.

"Üzüldüm," dedi tekrar. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Birden aklına başka bir şey geldi. Jenny iki yıldır St. Vincent'daydı. Burayı avucunun içi gibi biliyor olmalıydı. "Burada bebekler de var mı?"

"Tabii ki var," diye yanıtladı Jenny.

Pia nefesini tuttu. "Neredeler?"

Jenny omzunu silkti. "Bilmem. Hiç görmedim."

"Öyleyse burada olduklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bazı geceler ağladıklarını duyuyorum."

Pia'nın tüyleri diken diken oldu. Başka soru sorma fırsatı bulamadan önce bir rahibe arkalarındaki kapıyı açıp ellerini çırparak sıçramasına neden oldu.

"İçeri girin, kızlar," diye bağırdı rahibe. "Akşam yemeği vakti!"

Oyun bahçesindeki kızlar ayağa kalkıp usulca merdivene yöneldiler. İçeri girerken merak ve anlayış dolu gözlerle Pia'ya bakmışlardı. Pia bakışlarını yere eğerek ayağa kalktı. Gigi hâlâ kucağındaydı. Kapıya doğru yürüdüğü sırada rahibe dışarı adım atarak onun önünü kesti.

"İndir onu kucağından," dedi. Pia'nın şimdiye dek gördüğü en uzun boylu kadındı. Yüzünde sert bir ifade vardı, gözleri de öfkeyle parlıyordu. Horoz ibiğini andıran gerdanı, başörtüsünün boynundan ten rengi bir peynir gibi sarkıyordu.

"Onu taşıyabilirim," dedi Pia. "Çok derin uyuyor."

"Böylece onun yemeğini çalmayı umuyorsun, öyle mi?" diye sordu rahibe.

Pia başını hızla iki yana salladı. "Hayır, ben..."

Rahibe, Gigi'yi aniden onun kollarından aldı ve yere indirerek yürümesi için itekledi. Gigi sersemlemiş bir hâlde sendeleyerek uzaklaştı. "Adın ne?" diye sordu rahibe, Pia'ya.

"Pia."

"Pia, ne?"

"Pia Lange."

"Pekâlâ, Bayan Lange, bundan sonra sana ne söylenirse onu yapacaksın. Dediğimi yaparsan burada daha iyi vakit geçireceğine emin olabilirsin."

Pia göz ucuyla Jenny'ye baktı. Jenny'nin onu uyarırcasına başını belli belirsiz iki yana salladığını görünce tekrar rahibeye döndü. "Peki, efendim."

"Peki, Rahibe Ernestine," diyerek onu düzeltti rahibe.

"Peki, Rahibe Ernestine," diye tekrarladı Pia.

Rahibe Ernestine ona sert sert baktıktan sonra arkasını dönüp içeri girdi. Kızlar sessiz ve itaatkâr bir şekilde duvar boyunca sıralanmıştı. Hepsi aynı yöne dönüktü, gözleri doğruca karşıya bakıyordu. Rahibe Ernestine ile diğer iki rahibe onları üç gruba ayırdı. Ardından Rahibe Ernestine, diğer rahibenin elindeki gaz lambasını alıp Pia ve Jenny'nin de dâhil olduğu ilk gruba onu takip etmelerini söyledi. Hep birlikte karanlık koridorda yürümeye başladılar. Rahibe Ernestine'in tavana vuran gölgesi dev bir yarasayı andırıyordu. Koridorun sonundaki dimdik, ahşap merdiveni inerken yuvarlanmamak için elleriyle duvardan destek aldılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Pia, önündeki iki kızın ilerisinde duran Jenny'ye.

Jenny de ona fısıltıyla karşılık verdi. "Yemekhaneye."

"Bodrum katta mı?"

"Şşş," dedi Jenny omzunun üzerinden.

Merdivenin sonunda yer alan bir tramvay vagonu büyüklüğündeki kömürlüğün yanından geçip uzun, dar bir odaya girdiler. Alçak tavan boylu boyunca havalandırma kanalları ve paslı borularla kaplıydı. Tuğla duvarlardan baca kurumuna benzeyen bir şeyler damlıyordu. Ahşap zemin

oldukça eskimiş, aşınmıştı. İçerisi ekşimiş süt ve lahana gibi kokuyordu. İki yanında tahta tabureler olan uzun bir masaya metal tepsilerle kaşıklar dizilmişti. Kızlar düzenli bir şekilde sessizce yerlerini alırken Pia, Jenny'nin yanına oturdu. Terli suratlı bir rahibenin sulu yahniye benzeyen bir şeyi kepçeyle tepsilere paylaştırmasını beklediler. Kahverengi damlalar kepçeden yere, taburelere, masaya, kızların omuzlarına ve kafalarına damlıyordu. Kimse farkında değilmiş gibiydi.

Terli suratlı rahibe durmadan, "Bize bahşettiğin nimetler için şükürler olsun, Tanrım, âmin," diyordu. Tepsisi dolan her kız da "Âmin," diye tekrarlıyordu.

Başka bir rahibe, ince ekmek dilimleriyle onu takip ediyordu. Pia'nın ekmeği tepsisine konduğunda, karşısında oturan kız onu kaşla göz arasında kaptı. Pia ne yapması gerektiğini merak ederek Jenny'ye baktı. Fakat Jenny tepsisine eğilip çoktan yemeye başlamıştı. Pia olanları görüp görmediklerine bakmak için diğer kızlara göz gezdirdi. Gaz lambasının titrek ışığı yorgun yüzlerini aydınlatıyor, tepsilerindeki az miktarda yemeği aç kurtlar gibi yiyorlardı. Kimse önündeki yemekten başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Pia'nın iştahı yoktu fakat bir şeyler yiyip içmesi gerektiğini biliyordu. Kaşığını yahniye daldırıp dudaklarına götürdü. Yemek çok sulu ve soğuktu. Tadı ise pelte gibi olmuş havuç, patates ve bir çeşit etle –dana mı yoksa tavuk mu olduğunu anlamak zordu– karıştırılmış bayat suya benziyordu. Pia kaşığı ağzına aldığında öğürmemek için kendini tuttu.

Kızlar yemeklerini yerken Rahibe Ernestine masanın etrafında volta atıyor, diğer grubun gelebilmesi için acele etmelerini söylüyordu. Kıvırcık saçlı genç bir kız, kollarını

göğsünde kavuşturmuş, asık bir suratla yemeğine bakıyordu. Rahibe Ernestine kızın arkasına geçip burnunu sıktı. Kız nefes alabilmek için ağzını açtığında, bir kaşık yahniyi onun ağzına sokup burnunu bıraktı. Kız öğürürken kusmukla karışık yahni suları çenesinden aşağı aktı. Rahibe Ernestine, kızın burnunu tekrar sıkıp ona zorla yedirmeye devam etti.

"Bu sana nankör olmamayı öğretir," dedi öfkeyle.

Pia kaşığını bırakıp ayağa kalkmaya hazırlandı. Rahibeyi durdurmalıydı.

"Sakın," dedi Jenny dişlerinin arasından.

Diğer kızlar da gözlerini irice açarak ona uyarıcı bakışlar attılar. Pia arkasına yaslanırken güçlükle nefes alıyordu. Öfke, korku ve tiksinti yüzünden midesi çalkalanıyordu. Rahibe Ernestine, kız öğürerek ağlayana dek durmadı.

Pia'nın gözleri doldu. Yemeğini bitirebileceğini sanmıyordu ama durmaya da cesareti yoktu. Diğer kızlar başlarını öne eğmiş, yemeye devam ediyorlardı.

Çok geçmeden herkesin yemeği bitmişti. Birkaç kız tek damla bile bırakmamak için ekmekle tepsilerini sıyırıyorlardı. Rahibelerden biri ikinci grubu yemekhaneye alırken, Bayan Ernestine kızlara kaşıklarını bırakıp masadan kalkmalarını buyurdu. Ardından onları daracık merdivenden üst kata çıkarıp onlarca lavabonun sıralandığı bir odaya soktu. İçerisi hem soğuk hem de rutubetliydi. Ahşap zemin ıslak ve kaygan görünüyordu. Her lavabonun yanındaki kancada ince bir havlu asılıydı. Rahibe Ernestine, Pia'ya eski bir gecelik uzattı.

"Temizlenin, Bayan Lange," dedi. "Ve acele edin."

Diğer kızlar çoktan ayakkabılarını çıkarmış, iç çamaşırlarıyla kalmışlardı. Hepsi aceleyle ellerini ve yüzlerini

yıkıyorlardı. Pia da bir lavabonun başına geçerek aynısını yaptı. Sağa sola göz gezdirip Jenny'yi arasa da onu göremedi. Banyo lifi olmadan elinden geldiğince temizlendikten sonra incecik havluyla kurulandı ve geceliği başından geçirip havluyu yerine astı. Herkes hazır olduğunda ayakkabılarıyla giysilerini alıp Rahibe Ernestine'in peşinden karanlık bir koridora girdiler. Koridorun sonundaki merdiveni çıkıp iki yanında kapıların sıralandığı ve tavanda art arda kemerlerin bulunduğu sonsuz gibi görünen bir başka koridora vardılar. Zemin dışında her yer –tavan, kapılar, kemerler, duvarlar– beyaza boyanmış olsa da koridoru aydınlatmaya yetmemişti. Rahibe Ernestine her kemerin altından geçtiğinde gaz lambasının sarı ışığı da onunla birlikte kayboluyor, duvarlarda gölgeler oluşturarak sıranın arkasındaki kızları karanlıkta bırakıyordu. Koridorun ortasına geldiklerinde Rahibe Ernestine gaz lambasını havaya kaldırdı ve kızlar sırayla dar bir odaya girdiler. İçerisi sıra sıra demir karyolalarla doluydu. Her karyolada gri çarşaflarla yamru yumru görünen yastıklar vardı. Odanın diğer ucundaki pencere dışarıdan kapatılmış, camları ise kirden matlaşmıştı. Pia kapının yanında durup ne yapması gerektiğinin söylenmesini bekledi. Pürüzlü ahşap zeminden sızan soğuk, çıplak ayaklarını üşütüyordu.

"Yerlerinize," dedi Rahibe Ernestine.

Kızlar hızla yataklarına geçtiler. Bazı yataklarda iki kişi birlikte yatıyordu. Pia yatakların arasında ilerleyerek boş bir yer aradı. Onlarca kızla bir odaya tıkılıp kalmak yeterince zorken biriyle yan yana yatmak dayanılmaz olurdu. Hasta olduklarını, karınlarının ağrıdığını ya da Tanrı esirgesin, gribe yakalanıp yakalanmadıklarını bilmek istemiyordu.

Sırf bu karanlık, soğuk odada onlarla birlikte olmak bile acılarını, sevgi arayışlarını ve ev diyebilecekleri bir yere olan özlemlerini hissetmesine yetiyordu. Geceleri ağladıklarında onların yanında yatıyor olmak, kalplerindeki kederin ağırlığını hissetmek istemiyordu. Belki de kızlara ait sandığı bu iç burkan duygular sadece kendi üzüntüsü ve korkusuydu.

Yatakların arasında ilerlerken herkesin gözünün üzerinde olduğunu ve ne yapacağını görmeyi beklediklerini hissedebiliyordu. Kimse konuşmuyor, hareket etmiyordu. Tüm yataklar doluydu. Jenny, Colette'in yanında oturuyor, başını önüne eğmiş bir hâlde tırnaklarını kemiriyordu. Kimse bu yeni kızın arkadaşı olmak istemiyordu. Zaten Pia da Jenny'den yatağını değiştirmesini beklemiyordu. Pencerenin yanındaki son yatağa geldiğinde Gigi'nin, bez bebeğini bağrına basarak ona gülümsediğini gördü. Arkasını dönerek Rahibe Ernestine'e baktı.

"Yerde uyuyabilir miyim, Rahibe Ernestine?"

Kızlardan biri kıs kıs gülerek, "Ne oldu?" diye sordu. "Çişliyle uyumak istemiyor musun?"

Diğer kızlar da güldüler.

Rahibe Ernestine, "Susun!" diye bağırınca herkes bir anda sustu. "Yatağı Gigi'yle paylaşacaksın, Bayan Lange ve bunun için şükredeceksin."

Gigi kenara kayarak Pia'ya yer açtı. Pia onun yanına otururken önceden ona dokunmuş ve bir şey hissetmemiş olduğu için seviniyordu. Belki herkes uyuduğunda yataktan çıkar ve pencereyle yatak arasındaki boşlukta, kimsenin onu göremeyeceği yerde yatardı.

"Eller battaniyenin üzerine," dedi Rahibe Ernestine. "Ve konuşmak yok."

Kızlar yatağa girip ellerini battaniyelerinin üzerine yerleştirdiler.

Rahibe Ernestine yatakların arasında dolaşarak kızların ellerinin dışarıda olup olmadığını kontrol etti. Sarkık gerdanı her adımıyla birlikte sallanıyordu. Herkesin söz dinlediğinden emin olunca kapıya yöneldi. Aniden arkasını dönerek, "Pia'ya ben çıktıktan sonra en ufak fısıltı çıkarırsa ne olacağını kim söylemek ister?"

Altı yaşlarında bir kız elini kaldırarak söz istedi. Rahibe Ernestine başıyla onu işaret etti.

Kız korku dolu gözlerini irice açarak Pia'ya baktı. "Şeytan seni almaya gelir."

"Yüksek sesle söyle de herkes duysun," dedi Rahibe Ernestine.

"Şeytan seni almaya gelir," diye bağırdı kız.

Yaşça büyük birkaç kız birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler. Rahibe Ernestine onları fark etmemiş gibiydi. "Doğru," dedi. "Sizler günahkâr anne babaların çocukları olduğunuzdan şeytan için kolay birer avsınız. Bunu unutmayın. Şimdi duanızı edin ve uyuyun."

"Peki, Rahibe Ernestine," dedi kızlar hep bir ağızdan.

Rahibe Ernestine başka bir şey söylemeden dışarı çıkar çıkmaz oda karanlığa gömüldü. Kapı kapandıktan sonra kilidin sesi duyuldu. Rahibenin koridorda uzaklaşan ayak sesleri ve pencerenin etrafındaki çatlaklardan içeri sızan rüzgârın ıslığı dışında hiç ses yoktu. Uzunca bir süre sonra kızlar fısıldaşıp kıkırdamaya başladılar. Biri bir şarkı mırıldanıyordu. Bir diğeri yüzünü yastığına gömmüş usulca ağlıyordu. Gigi, Pia'nın yanına kıvrılıp kolunu onun üzerine attı ve anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Altıncı koğuşa hoş geldin, Pia," dedi karanlıktaki biri. Ses yan yataktan gelmiş gibiydi.

"Pia ne biçim bir isim öyle?" dedi bir başkası alaycı bir tonla.

Kızlardan biri kıs kıs güldü, bir diğeri de ona katıldı.

"Adımı büyük büyükannemden almışım," dedi Pia. Bunun Almanca bir isim olduğunu açıklamak üzereyken durdu. Yetimhaneye gönderilmeden önce kızlara neler öğretildiğini kim bilebilirdi?

"Yerinde olsam anneme teşekkür etmezdim," dedi alaycı ses.

Kızlardan bazıları kıkırdadı.

"Onlara kulak asma," dedi üçüncü bir ses. Bu Jenny'nin sesi gibiydi.

Pia dirseğinin üzerinde doğrulup odaya göz gezdirerek onu görmeye çalıştı fakat çok karanlıktı.

"Sana çişli Pia diyebilir miyiz?" dedi biri.

"Sidikliye ne dersin?"

"Belki de annesi onun gerçek bir sidikli olduğunu düşünmüştür."

Karanlıktan kahkahalar yükseldi.

"Kesin şunu," dedi Jenny. "Onun annesi mor ölümün kurbanlarından biri."

Kahkahalar bir anda kesilirken şaşkınlık sesleri duyuldu.

"Nasıl öldüğünü gördün mü?" diye sordu birinci ses.

"Evet, neler olduğunu anlatsana," dedi alaycı ses. "Gözlerinden kanlar fışkırdı mı?"

"Öyle söyleme," dedi Jenny. "Küçükleri korkutacaksın."

"Ah, haydi ama," dedi alaycı ses. "Rahibe Anne'e neler olduğunu hepimiz gördük."

"Bu, o konu hakkında konuşmamız gerektiği anlamına gelmiyor," diye karşılık verdi Jenny. "Rahibe Anne dinlenme odasında yere yığıldıktan sonra tam bir hafta kâbus gördüm. Gigi de öyle."

"Hepimiz gördük," diye araya girdi biri.

"Annemin ölümünü görmedim," dedi Pia. "Sabah uyandığımda çoktan ölmüştü."

"Üzüldüm," dedi küçük bir kız sesi.

"Ben de," dedi bir diğeri.

"Benim annem yakında beni almaya gelecek," dedi küçük kız.

"Hayır, gelmeyecek," diye karşılık verdi alaycı ses. "Sana yüzlerce kez söyledim, Rahibe Ernestine yalan söylüyor. Sırf ağlamayı kesmen için öyle diyor. Bunu bütün çocuklara söyler."

"Yalan söylemiyor!" diye haykırdı küçük kız. "Annem gelecek! Bana öyle söyledi!"

"Şşş," dedi Jenny. "Sessiz olun. Yine cezalandırılmak mı istiyorsunuz?"

Herkes konuşmayı kesince oda yeniden sessizleşti. Demir karyolaların ayakları gıcırdıyor, yatak çarşafları hışırdıyordu.

Ardından Jenny'nin fısıltısı duyuldu, "Pia?"

"Efendim?"

"Rahibe Ernestine ışıklar söndükten sonra birini konuşurken yakalarsa ona deri bir kayışla üç kere vurur. Ayrıca gecenin bir yarısı odaya girip bizi zorla dışarıdaki tuvalete çıkarırsa sakın korkma. Bazen öyle yapar, özellikle canı sıkkın olduğunda."

"Evet," dedi alaycı ses. "İkimizi bir deliğe oturtur ve tuvaletimizi yapana kadar başımızda bekler. Kışın bile." Sesin sahibi her kimse şimdi gayet üzgün ve ciddiydi.

"Söylediğiniz için teşekkürler," dedi Pia.

"Rica ederim," dedi Jenny.

Ardından oda tekrar sessizliğe büründü.

Pia gözyaşları içinde pencere tarafına döndü. Bir şekilde buradan çıkmanın yolunu bulmak zorundaydı.

Rahibe Ernestine ertesi sabah gün doğumundan hemen sonra hasır bir sepet ve süpürgelerle yatakhaneye daldı. Elindekileri kapının yanına bırakıp yatakların arasında dolaşarak battaniyeleri açmaya ve hemen uyanmayanları tokatlamaya başladı. Rahibe Ernestine onların yatağına varmadan önce Pia, Gigi'yi uyandırmak için sarstı. O an geceliğinde bir ıslaklık hissedince battaniyeyi kaldırıp altına baktı. Yatak çarşafıyla geceliğinin bir kısmı idrara bulanmıştı. Diğer kızlar çoktan kalkmış yataklarını topluyorlardı. Pia ayağa fırlayıp Gigi'yi yataktan indirdi. Gigi yarı uyanık bir hâlde mırıldandı. Küçük geceliği sapsarıydı ve incecik bacaklarına yapışmıştı. Pia lekeyi saklamaya çalışarak battaniyeyi yastığın üzerine çekti. Ancak Rahibe Ernestine çoktan yatağın ayak ucuna gelmiş, öfke saçan gözlerle Pia'nın ıslak geceliğine bakıyordu.

"Çarşafı derhâl çıkar, Bayan Lange!" diye bağırdı.

Pia söyleneni yaparken etrafı keskin bir idrar kokusu sardı. Rahibe Ernestine, Gigi'yi kolundan kaptığı gibi yatakların arasındaki koridora sürükledi.

"Yatağını ıslatanlara ne olduğunu biliyorsun," dedi öfkeyle.

Gigi kurtulmak için çırpınarak ağlamaya başladı. Rahibe Ernestine, örtüsünün altından çıkardığı deri kayışı havaya kaldırdı. Pia hızla araya girip bir eliyle kayışı engellemeye, diğer eliyle de Gigi'yi korumaya çalıştı.

"Durun!" diye bağırdı. "O yapmadı!"

Rahibe Ernestine hayretle ona bakakaldı. "Ne dedin, Bayan Lange?"

"O yapmadı dedim."

"Onu duydum ama galiba benimle nasıl konuşman gerektiğini unutmuşsun."

"Özür dilerim, Rahibe Ernestine. O yapmadı, Rahibe Ernestine."

Rahibenin gözleri zalimce bir keyifle parladı. "Peki, kim yaptı?"

"Ben, Rahibe Ernestine," dedi Pia. "Ben yaptım."

Rahibe Ernestine'in bıraktığı Gigi ağlayarak Jenny'nin kollarına koştu. "Öyleyse gel ve cezanı çek, Bayan Lange."

"Ama... Buradaki ilk gecemdi, Rahibe Ernestine," dedi Pia. "Yorgundum, korkmuştum ve tuvalete gitme iznimin olup olmadığını bilmiyordum. Nereye gideceğimi de bilmiyordum. Tutmaya çalıştım ama..."

"Bu bir bahane değil," dedi Rahibe Ernestine. Elindeki kayışla Pia'ya yaklaşmasını işaret etti. Diğer kızlar çıt çıkarmadan ve kıpırdamadan duruyorlardı. Küçük olanlardan bazıları ağlamaya başlamıştı. Pia söyleneni yapıp gözlerini kapatarak kendini hazırladı. Deri kayış havada çıkardığı ıslık sesiyle Pia'nın ıslak geceliğine indi ve bacaklarının arkasına bir bıçak gibi çarptı. Pia bacaklarının alev alev

yandığını hissederek dizlerinin üzerine yığıldı. Eti ikiye ayrılmış gibiydi. Gözyaşları içinde Rahibe Ernestine'e dönüp kendini korumak için ellerini siper etti. Rahibe ikinci defa vurmak üzere kayışı havaya kaldırdı.

"Lütfen, Rahibe Ernestine," diye yalvardı Pia. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Rahibe Ernestine kayışı indirdi. "Olmasa iyi olur, Bayan Lange. Yatağa işemekten söz etmiyorum. Seni yalan söylediğin için cezalandırdım. Gigi her gece yatağını ıslatır. Şimdi söyle bana, dersini aldın mı?"

Pia acıdan dişlerini sıkarak ayağa kalkmaya çalıştı. "Evet, Rahibe Ernestine," dedi güçlükle.

"Güzel. Bundan böyle unutma." Rahibe kayışı tekrar örtüsünün altına yerleştirdi. "Şimdi buna inanmayacağını biliyorum ama bir gün sana kötü davrandığım için bana teşekkür edeceksin. Doğruyu yanlışı ne kadar erken ayırt edersen hayatın da o kadar kolay olur," diyerek etrafına bakındı. "Öyle değil mi, kızlar?"

"Evet, Rahibe Ernestine," dedi herkes bir ağızdan.

Rahibe Ernestine memnun bir ifadeyle başını salladı. Ardından kapıya yönelerek kızlara döndü. "Şimdi işe koyulun."

Kızlardan bazıları aceleyle süpürgelerle sepeti alırken, diğerleri karyolaları odanın ortasına itmeye başladı. Karyolaların gıcırtıları yer tahtalarını ve pencere camlarını sallıyordu. Pia topallayarak yatağına yürüdü ve ıslak geceliğini çıkardı. Bacakları acı içinde yanıyordu. Acıyan yere dokunup kan göreceğinden emin bir şekilde parmaklarına baktı. Olmadığını görünce şaşırdı. O sırada Gigi bez bebeğini bağrına basmış, gözünde yaşlarla onu izliyordu. Yaşça

büyük kızlar yatakların arkasını süpürüp pencere eşiğinin tozunu alırken, diğerleri çarşafları çıkararak sepete atıyorlardı. Jenny, Gigi'nin ıslak geceliğini çıkarıp sepete koyduktan sonra Pia'ya da aynısını yapmasını söyledi.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Pia başını evet anlamında sallayarak geceliği ile ıslak çarşafı sepete bıraktı.

"Orada uyumak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yatakları değiştirirsek Rahibe Ernestine deliye dönüyor."

"Senin suçun değil," dedi Pia.

"Temiz iç çamaşırı bulmanız için Gigi'yle ikinizi çamaşırhaneye gönderecek," dedi Jenny. "Ama önce bütün gün ıslak çamaşırlarınızla dolaşmak zorundasınız." Pia'ya hafifçe tebessüm ettikten sonra yardım etmek için diğerlerinin yanına döndü.

İki kız, Rahibe Ernestine'in gözetimi altında hasır sepeti odadan çıkarıp koridora bıraktı. Yataklar yerlerine yerleştirildiğinde herkes giyinip kahvaltıya inmek için sıraya girdi.

Yemekhaneye indiklerinde Pia otururken acıyla yüzünü buruşturdu. Bacaklarındaki acı dayanılmaz boyuttaydı. Ağırlığını başka yere vermek için taburenin ucuna kaysa da pek işe yaramadı. Kızlar bir kâse soğuk, topak topak yulaf lapasını bitirdikten sonra duvar kenarında sıraya girdiler. Rahibeler gelip onları çeşitli işler için götürmeye başladılar. Bazıları çamaşırhaneye ya da dikiş odasına, bazıları mutfağa, bazıları da odaları ve koridorları temizlemeye gidiyorlardı. Pia'nın yerleri mi sileceği, patatesleri mi soyacağı, ayakkabıları mı cilalayacağı yoksa bulaşıkları mı yıkayacağı konusunda bir fikri yoktu. Rahibe Ernestine'e sormaya ise cesaret edemiyordu.

Bir rahibe elinde gaz lambasıyla Pia'nın yanına geldi. Kısa boylu, kiloluydu. Nazik bir yüzü ve yanağında şarap rengi bir doğum lekesi vardı.

"Merhaba, tatlım," dedi Pia'ya. "Ben, Rahibe Agnes. Tahmin ettiğin gibi St. Vincent'ta küçük yaştakiler dışında herkesin üzerine düşeni yapması beklenir. Sen de onlardan farklı değilsin, biliyorsun."

Pia başını sallayarak doğruladı. "Evet, efendim. Yani Rahibe Agnes."

"Endişelenmene gerek yok, tatlım. Başrahibe Joe senin için mükemmel bir yer bulduğunu düşünüyor," diyerek parmağıyla gel işareti yaptı. "Beni takip et."

Pia, rahibenin peşinden merdiveni çıkıp koridora girdi. Bacaklarındaki keskin acıyı yok saymaya çalışıyordu. Rahibe Agnes kilosuna göre oldukça hızlı yürüyor, giysisi siyah bir pelerin gibi yerleri süpürüyordu. Koridorda sanki havada süzülür gibi ilerlerken ardında lavanta sabunu ile tarçına benzer hoş bir koku bırakıyordu. Pia üzerindeki ağır idrar kokusundan ve binanın her köşesinden yayılan kederden kaçmak için ona yaklaşmak istediğini fark etti. Koridorun sonunda sağa dönüp geniş basamakları çıkmaya başladılar. Yetimhane, her köşe ve yol ayrımında koridorlardan, odalardan, merdivenlerden oluşan sonsuz bir labirenti andırıyordu. Buradan çıkmanın yolunu nasıl bulacaktı?

Merdiveni çıktıklarında ana binadan ayrılıyor gibi görünen karanlık bir geçide girdiler. Burası koridordan çok bir tünele benziyordu. Geçidin sonunda Rahibe Agnes bir kapıyı açıp Pia'nın içeri girmesini bekledi. Pia taş eşikten adımını attığında hastane koğuşunu andıran, bebek yataklarıyla dolu bir odaya girdi. Nerede olduğunu fark ettiğinde ise şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Yüksek tavanlı odada arka arkaya demir beşikler sıralanıyordu ve hepsinde her yaştan, her renkten bebekler yatıyordu. Bazı beşiklerde iki ya da üç bebek birden vardı. Kimi ayağa kalkmış kıpkırmızı bir suratla ağlıyor, minik yumruklarıyla beşiğin uzun parmaklıklarını sallıyordu. Kimi ise battaniyelerinin altında kıvrılmış uyuyor ya da biberonunu veya başparmağını emiyordu.

Pia hızla beşiklere göz gezdirip Ollie ile Max'i ararken gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Ağlayarak görüşünü bulanıklaştırdığı için kendine kızıyordu. Bebeklerin çoğu zayıf ve bitkin görünüyordu. Bazılarının ise hasta oldukları apaçıktı. Dağınık kahverengi saçları olan, yürümeye henüz başlamış bir çocuk, tek ayağının üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. Diğer bacağı ise kısa ve kötürümdü. Bir başka kız çocuğunun kör gözleri yarı kapalı ve bembeyazdı. Rahibe Agnes, parmaklıkların arasından ona uzanan minik elleri görmezden gelerek yürümeye devam etti. Sonra durup arkasını dönerek kapıda donakalmış olan Pia'ya baktı.

"Geliyor musun, tatlım?"

Pia evet dercesine başını sallayarak yürüdü. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyor, yaşlı gözleri her beşiği, her minik yüzü, kardeşleriyle aynı yaşta görünen her bebeği inceliyordu. Bir bebek çok zayıftı, diğerinin hiç saçı yoktu. Birinin gamzeleri, diğerinin kızıl saçları vardı. Şu bebeğin burnu çok genişti, öbürünün yanakları fazla tombuldu. Derken beşiğin beyaz parmaklıkları arasından bakan sarışın bir kafa ve bir çift mavi göz gördü. Onun Ollie ya da Max olduğundan emin bir şekilde koşup bebeği kucakladı fakat hüsrana uğradı. Bu bir kızdı. Rahibe Agnes aceleyle onun yanına geldi ve bebeği kucağından alarak beşiğe yatırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Yardım etmek için buradasın, tatlım, kurallara uymak zorundasın."

Pia yaşlı gözlerini yere eğdi. "Evet, rahibe."

"Haydi," dedi Rahibe Agnes. "Oyalanacak vaktimiz yok."

Pia düğümlenen boğazını çözmek için yutkundu. Rahibeyi takip ederken tanıdık bir işaret görmek için bütün minik yüzleri inceliyordu. Odanın diğer ucundaki son yatağa vardıklarında ise gözleri yeni yaşlarla doldu. Kardeşleri burada değildi.

Odanın sonundaki boş alanda kahverengi kıvırcık saçları olan bir kız, battaniye örtülü masada bir bebeğin bezini değiştiriyordu. Pia'dan birkaç yaş büyük görünüyor olsa da hem ondan daha kısa hem de yapılıydı. Gömleğinin kıvrılmış kolları, ince ve kaslı kollarını ortaya çıkarmıştı. Dengesini korumaya çalışıyormuş gibi bacaklarını iki yana açmıştı. Bebeğin poposunun altına temiz bir bez yerleştirdikten sonra bezin ucunu yukarı kıvırıp süratle iğneledi. Aynı işi defalarca yapan bir fabrika işçisi gibiydi. Sonra bebeğin geceliğini indirip onu kucağına aldı. Rahibe Agnes ile Pia'yı da ancak o zaman fark etti.

"Edith, hayatım," dedi Rahibe Agnes. "Bu, Pia Lange. Bebeklerle ilgilenmene yardım etmek için burada."

"Hele şükür birini buldunuz," dedi Edith. Aceleyle yanından geçip bebeği beşiğine yatırdı.

"Edith!" dedi Rahibe Agnes tiz bir sesle. "Böyle konuşmaman için seni kaç kere azarlamam gerek?"

Edith bitkin bir ifadeyle dönüp rahibeye bakarak, "Özür dilerim, rahibe," dedi. "Ağzımdan kaçtı. On tane Selam Sana Meryem iki tane de Babamız duası okuyacağım." Sesi bütün canlılığını yitirmişti.

"İkisinden de on tane oku," dedi Rahibe Agnes. "Sonra da diline hâkim ol. Seni azarlayıp duracak vaktim yok. Başrahibe Joe böyle konuştuğunu duyarsa başına gelecekleri bir düşün!"

"Peki, rahibe," dedi Edith. Masanın altından temiz bir bez aldı ve ağlayan başka bir bebeğin beşiğine doğru yorgun adımlarla ilerledi.

"Dediğim gibi," diye devam etti Rahibe Agnes, bebekle ilgilenen Edith'i izlerken. "Bayan Lange sana yardım etmek için burada. Yaşı yeterince büyük, ayrıca anladığımız kadarıyla bebekler konusunda deneyimli." Ardından Pia'ya döndü. "İkiz kardeşlerin varmış. Öyle değil mi, tatlım?"

Pia aniden kaskatı kesilerek kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Siz... Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Tabii ki Rahibe Joe söyledi. Bize neler olduğunu anlattı. Zavallı şey, bir anda bütün aileni kaybetmişsin."

Pia'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Ne... Nasıl yani?" diye sordu. "Rahibe Joe size ne söyledi?" Midesinin gitgide kasıldığını hissederek titremeye başladı. Rahibeler onun bilmediği bir şey mi biliyorlardı?

Rahibe Agnes'ın alnı kırıştı. "Anneni, babanı ve kardeşlerini grip yüzünden kaybettiğini söyledi."

Pia tırnaklarını avuçlarına batırarak ayakta durmaya çabaladı. "Hayır," dedi. "Öyle değil. Ben..."

"Affedersin, tatlım," diyerek araya girdi Rahibe Agnes. "Seni üzmek istemedim. Lütfen affet."

"Ama neden... Rahibe Joe'nun benim ailemden nasıl haberi var? Kardeşlerimi nereden biliyor?"

Rahibe Agnes omzunu silkti. "Çünkü seni buraya getiren kadın ona öyle söylemiş. Ah, tatlım. Belki de hiçbir

şey söylememem gerekiyordu. Tanrı biliyor ya, kalbime ve dilime söz geçirmekte zorlanıyorum. Acaba kadının karıştırmış olma ihtimali var mıdır?" Pia'nın koluna dokunmak için uzandı. Fakat Pia geri çekilerek başını iki yana salladı.

"Hayır. Yani evet. Karıştırmış olmalı. Annemi kaybettim ama babam savaşta ve kardeşlerim... Onlar hâlâ hayatta olabilir. Sadece nerede olduklarını bilmiyorum."

Rahibe Agnes istavroz çıkardı. "Ah, tatlım, çok üzüldüm. Bilmiyordum. Onlar için dua edeceğim."

"Ollie ile Max'in burada olabileceklerini düşünmüştüm," dedi Pia. "Ama onları göremedim. Son bir hafta içinde buraya dört aylık ikizler bırakıldı mı acaba? Sarı saçları, mavi gözleri..."

"Hayır, tatlım," dedi Rahibe Agnes üzgün gözlerle. "Korkarım burada ne kız ne de erkek ikizlerimiz var."

Pia bir şeyler daha söylemek üzereyken Edith araya girip kucağına bir bebek tutuşturdu.

"Altını kirletmiş," diyerek bir başka bebeğin yanına gitti.

Pia, iki elinin arasında kıpırdanan bebeğe bakarak öylece kalakaldı. Bebeğin üzerinde ıslak bezinden başka bir şey yoktu. Pia'nın elleri onun minik, çıplak göğsüne dokunuyordu. Az önce duyduklarının etkisinden hâlâ çıkamamıştı ve aklında sayısız soru dönüp duruyordu. Bir an için ten temasından kaçınmayı unutmuştu. Ancak bebeğin ağlamaya başlamasıyla görevini yerine getirmesi gerektiğinin farkına vardı. Onu Rahibe Agnes'a uzatma isteğine karşı koyarak masaya yatırdı ve altını değiştirmeye başladı. Hoşuna gitse de gitmese de bebeklere dokunmaya alışmalıydı. Çünkü Ollie ile Max'in buraya getirilip getirilmediğini öğrenmenin tek yolu bebek koğuşunda çalışmaktı. Bebeğin kirli bezini çıkarıp temiz bir

bez aldı. Ellerinin titremesinin sebebi Rahibe Agnes'ın söyledikleri miydi yoksa bu bebekte bir şey mi vardı? Altını değiştirdikten sonra ona temiz bir gecelik giydirdi ve kucağına alıp içgüdüsel bir şekilde hoplatmaya başladı.

Rahibe Agnes ona gülümsedi. "Rahibe Joe'nun haklı olduğunu şimdiden görebiliyorum. Kesinlikle ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun. Kardeşlerin onlarla böyle ilgilenen bir ablaları olduğu için çok şanslıymış."

Pia yanağının içini kemirdi. Rahibenin sevecen bakışlarından kaçınmak için gözlerini bebeğe dikti. *Hayır, değillerdi*, diye geçirdi içinden. *Hiç şanslı değillerdi. Onlara ne yaptığımı bilseydiniz beni bebek koğuşunun yanından bile geçirmezdiniz. Hatta beni tutuklatırdınız.*

"Tanrım," dedi Rahibe Agnes. "Seni yine üzdüm. Affedersin. Sandım ki..."

Pia başını kaldırarak ona baktı. "Bayan O'Malley hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?"

Rahibe Agnes şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bayan O'Malley mi?"

"Beni buraya getiren kadın," dedi Pia. "Onu tanıyor musunuz?" Bebek sızlanarak başını Pia'nın omzuna yasladı. Pia onun sırtını nazikçe sıvazladı. Bebeğin ona bu kadar çabuk alışmasına şaşırmıştı. Aniden gözleri yaşardı. Onun minik kürek kemikleriyle kaburgalarını hissedebiliyordu. Bir şey daha vardı. Cılız gövdesinin içinde titreyip kıpırdanan bir şeydi bu.

"Hayır," diye yanıtladı Rahibe Agnes. "Onu daha önce hiç görmemiştim. Rahibe Joe da tanımıyordu. Bu korkunç hastalık şehri ele geçirdikten sonra çocukları buraya getirmeye başlayınca tanıştık."

"Başka yerlere de çocuk bırakıp bırakmadığını biliyor musunuz?"

"Bir fikrim yok."

"Öğrenebilir misiniz?"

"Ne için?" diye sordu Rahibe Agnes.

"Kardeşlerim hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum. Belki onları farklı bir yetimhaneye ya da onun gibi bir yere götürmüştür."

Edith kucağında bir kız bebekle yanlarından geçip bez değiştirme masasına yürüdü. Ağlayan bebeklerin sayısı artmaya başlamıştı.

"Öğrenmeye çalışırım," dedi Rahibe Agnes. "Ama şimdi ilgilenmemiz gereken çok daha acil işler var."

Pia etrafındaki korkmuş yüzlere ve metal parmaklıkların arasından uzanan minik ellere göz gezdirdi. Yüreğindeki berbat sancı daha da ağırlaşıverdi.

Edith tekrar onun yanından geçti. "Buraya yardım etmeye mi geldin yoksa sadece etrafa bakıp üzülmeye mi?"

Pia bebeği biraz daha kucağında tutmak, onu elinden geldiğince avutmak istiyordu. Fakat diğerlerinin de ilgiye ihtiyacı vardı. Bebeği Rahibe Agnes'a uzattı. "Bu bebeğin bir derdi var. Doktora görünmesi gerek."

Rahibe Agnes bebeği ondan alıp beşiğine yatırdı. "Eminim vardır," dedi. "Hepsinin bir derdi var ama insanlar hâlâ grip yüzünden ölüyor ve kimsesizlerle ilgilenecek doktor yok. Elimizden, hasta koğuşundaki rahibelerden onu muayene etmelerini istemekten ve Tanrı'ya onu koruması için dua etmekten başka bir şey gelmez."

Bebek koğuşunun daracık üç penceresinden içeri sızan zayıf gün ışığı, karanlığı biraz olsun dağıtsa da soğuğu

engellemeye yetmiyordu. Pia sallanan sandalyede oturmuş, biberonla kucağındaki çelimsiz kız bebeği doyuruyordu. Bir yandan da ikisinin de üzerini örtecek bir battaniye ile sert sandalyeye koyabileceği bir minderin hayalini kuruyordu. On gün önce St. Vincent'taki ilk gününde deri bir kayışla kırbaçlandığından beri yerde, Gigi'nin yatağı ile pencerenin arasındaki boşlukta uyuyor ve Rahibe Ernestine onları uyandırmaya gelmeden önce kalkıyordu. Gigi ona yastığını vermişti fakat sert ahşap zemin kalçasını ağrıtıyordu. Her gece soğuktan titriyordu. Uyuyamadığı saatlerde ise yetimhanenin başka yerlerinden yükselen sesleri dinliyordu; feryat eden, şarkı söyleyen, korkmuş, gecenin karanlığında ağlayan sesler... Bazen uyanık mı yoksa rüyada mı olduğundan emin olamıyordu.

Biberonu kenara koyduktan sonra gazını çıkarmak için bebeği omzuna yasladı ve beşiklerin arasında dolaşan Edith'i izlemeye başladı. Edith bebekleri teker teker beşiklerinden alıp diğerlerinin yanına koyuyor, kirli çarşaflarını ters çevirdikten sonra onları tekrar yerlerine yatırıyordu. Âdeta bir makine gibi çalışıyor, ağlayanları susturmak veya yalvaran gözlerle sevgi dilenen bebeklere gülümsemek için durmuyordu. Pia onları nasıl görmezden geldiğini anlayamıyordu. Belki de o kadar uzun zamandır burada çalışıyordu ki kalbi taşa dönüşmüştü. Belki güçlü kalabilmek için umursamaz olmayı seçiyordu. Neyse ki Pia burada bunu öğrenecek kadar uzun kalmayacaktı.

Rahibe Agnes içeri girerek Pia'ya doğru yürüdü. Örtüsünün etekleri bacaklarına dolanıyordu.

"Günaydın, canım," dedi. "Sana bir haberim var." Dalgınlıkla yanağındaki doğum lekesini ovuşturarak gülümsedi.

Pia cevap vermek için doğruldu ancak kelimeler boğazına dizilip kaldı. Yoksa rahibe, kardeşlerine ne olduğunu mu söyleyecekti?

"Rahibe Joe, St. Peter'da seninle ilgilenen rahibeyle konuşmuş."

Pia anladığını belirtircesine başını salladı. Belki de Rahibe Agnes bir kelime daha söylemeden önce kucağındaki bebeği ona vermeliydi. Ollie ile Max öldülerse ne olacağından emin değildi. Bayılabilirdi. Yere yığılabilir ya da oracıkta ölebilirdi. Dirseklerini sandalyenin kollarına bastırarak kendini hazırladı.

"Rahibe, Bayan O'Malley'ye aileni kaybettiğini söylemiş çünkü iyileşirken uykunda ağlayarak onları sayıklıyormuşsun," dedi Rahibe Agnes. "Annene, babana, Ollie ile Max'e seslenmiş ve sürekli onların henüz bebek olduklarını söyleyip durmuşsun. Onlara öyle ya da böyle ne olduğuna dair kimsenin bir kanıtı yok. Senin anlayacağın bu sadece kulaktan dolma bir söylenti. Papaz evindeki rahibe, Bayan O'Malley'ye kendi düşüncesini söylemiş, o da duyduklarını gelip Rahibe Joe'ya anlatmış."

Pia hafifleyerek arkasına yaslandı. Titreyen kollarındaki bebek birden on yaşındaki bir çocuk gibi ağırlaşmıştı. Yine de onun sırtını sıvazlamaya devam etmekten başka bir şey yapamadı. "Teşekkür ederim, Rahibe Agnes," dedi güçlükle.

"Rica ederim, canım," diyen Rahibe Agnes uzaklaşmak için arkasına döndü.

Pia tekrar doğrulup, "Durun bir dakika," dedi. "Sizce Rahibe Joe kardeşlerime ne olduğunu bulmama yardım eder mi?"

Rahibe Agnes hâlden anlar bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Korkarım hayır. St. Vincent buradaki çocukların ihtiyaçlarına zor yetişiyor. Kaldı ki başka çocukları aramak için zamanını ya da kaynaklarını harcayacak durumda değil. Üstelik nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

"Peki, onları aramak için buradan çıkmama izin verseniz?"

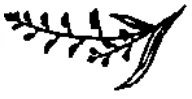
"Katiyen olmaz," diye karşı çıktı Rahibe Agnes. Başını sağa sola öyle hızlı salladı ki yanakları titredi. "İstesen de istemesen de artık seni güvende tutmak bizim sorumluluğumuz, tatlım. Rahibe Joe işini ve St. Vincent'ın itibarını çok ciddiye alır. Genç bir kızın, başına her türlü belanın gelebileceği Philadelphia sokaklarında başıboş bir hâlde dolaşmana asla izin vermez. Ayrıca mor ölüm dışarıda can almaya devam ediyor."

"Sizce babamın savaştan dönüp dönmediğini öğrenebilir mi?"

Rahibe Agnes ellerini geniş beline koyarak, "Etrafına bir bak, tatlım," dedi. "Sence bu zavallı çocuklardan herhangi birinin ebeveynini arayacak vaktimiz ya da imkânımız var mı?"

Pia yanaklarının kızardığını hissetti. "Hayır, Rahibe Agnes. Sanırım yok."

On Birinci Bölüm



Pia

Şükran Günü'nden iki gün öncesiydi. Pia, dördüncü katta bulunan altıncı koğuşun penceresinin önünde oturmuş, St. Vincent Kimsesizler Yurdu'nun ilerisindeki Delaware Nehri'ne bakıyordu. Günlerden pazardı ve akşam yemeğine birkaç dakika vardı. Gökyüzü gri, kasvetli bulutlara ev sahipliği yapıyordu. Tüm gün yağmur yağmış, kabaran nehir rüzgârla çalkalanmıştı. Karşı kıyıdaki çıplak ağaçlar, kayalıklardan sağa sola uzanan siyah parmaklar gibiydi. Nehrin üzerindeki taş köprü, suyun karşısındaki tuğla binalarla yüksek bacaların arasına doğru yol alıyordu. Yetimhanenin oyun bahçesi nehre kadar uzanıyordu. Etrafı çitlerle çevrili kahverengi çim alan, gri su birikintileriyle ve ıslak çimenlerle kaplıydı. Boş, demir salıncaklarla kaydırak, yarısı gömülmüş bir canavarın iskeletine benziyordu. Pia dışarıdaki iç karartıcı havaya rağmen kilitli pencereyi açmak, odaya sinen korku, yalnızlık ve idrar kokusundan kurtulmak için her şeyini verirdi. Arkasındaki yataklarda konuşup fısıldaşan kızların da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak

ediyordu. Fakat onlara sorsa bile muhtemelen cevap vermezlerdi.

Eğer ne tepki vereceklerini bilseydi, birkaç gün önce kızlardan biri saçını örmesini istediğinde insanlara dokunmaktan hoşlanmadığını itiraf etmezdi. Yalan konuşur, örgü örmeyi bilmediğini söylerdi. Fakat doğruyu söylemişti ve şimdi kızlar göz ucuyla onu izliyor, sanki korkulması gereken biriymiş gibi küçük kızları –Gigi de dâhil– ondan uzak tutuyorlardı. Jenny bile ondan kaçınıyordu. Sil baştan okul günlerine dönmüştü. Kendi kendine bunu umursamadığını, dışlanmaya alışkın olduğunu söylüyordu. Umurunda olan tek şey buradan gitmekti. Öte yandan bu durum canını beklemediği kadar çok acıtıyordu. Belki de burada alıkonuldukları için hepsinin ortak bir noktası olduğunu, bu yüzden her şeyin okuldakinden farklı olacağını düşünmüştü. Ancak yanılmıştı.

Her gün şehirde kaç insanın daha öldüğünü, babasıyla kardeşlerinin orada bir yerlerde olup olmadığını merak ediyordu. Birkaç gün önce rahibelerin kendi aralarında konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Söylediklerine göre savaş sona ermiş, grip tehdidine rağmen binlerce Philadelphialı, Broad Caddesi'ndeki Özgürlük Heykeli kopyasının etrafında toplanarak kutlama yapmıştı. Çok sayıda insan korku ve kederleri yüzünden evlerinde kalmış olsa da kutlamalara katılanların çoğu maske takmış, evlerden sallanan bayraklarla sokakta çalan bandonun eşliğinde omuz omuza tezahürat etmişlerdi. Pia, babasının onu bu yetimhanede bulmasının bir mucize olduğunu biliyordu. Yine de o günden beri koğuşun kapısı her açıldığında, babasının gelmiş olması için dua ediyordu. Fakat öyle olmuyordu.

Bütün kızlar gibi Pia'nın da günleri yatakları toplayıp yerleri süpürerek, ardından dua ederek, yemek yiyerek ve çalışarak geçiyordu. Boş zamanlarını çitlerle çevrili bahçede, havanın bozuk olduğu zamanlarda ise binanın batı kanadındaki geniş dinlenme odasında geçiriyorlardı. Pazar günleri herkes binanın arka tarafındaki küçük kiliseye katılıyordu ve akşam yemeğinden önce dinlenmek için biraz zamanları oluyordu.

Pia haftanın yedi günü bebek koğuşunda çalışıyor, sadece uyku, yemek ve akşam yemeğinden sonra bir saatlik dinlenme molası zamanlarında izinli oluyordu. Edith onunla konuşan tek kızdı. Zaten o da bebeklerle ilgilenirken ne yapması gerektiğini söylemek dışında pek konuşmuyordu. Pia ondan biraz korktuğunu itiraf etmeliydi. Sanki her an patlamaya hazır bir düdüklü tencere gibiydi. Bir dakika önce sessizce düşüncelere dalıyor, bir dakika sonra temiz bez sepetini doğru yere koymadıkları için çamaşırhanedeki kızlara küfürler yağdırıyordu. Pia onun ters tarafına denk gelmek istemiyor, bu yüzden sessiz kalıp çalışmaya devam ediyordu.

Koğuşa her hafta yeni bebekler geliyordu. Bazıları şehirden, bazıları da –anne sütüyle dolu biberonlarla birlikte– yan binadaki St. Vincent Kimsesiz Anneler Evi'nden gönderiliyordu. Bir keresinde Rahibe Agnes hasır sepette bir bebek getirmişti. Sepetin içindeki notta, "*Bu bebek 50. ve 51. Cadde arasındaki kaldırımda bulunmuştur*," yazıyordu.

Yeni doğmuş bir başka bebek ise şu notla gelmişti: *Sayın bayan, minik bebeğime kurumunuzda benim bakabileceğimden daha iyi bakılacağını bilerek onu sizin ellerinize teslim ediyorum. Pazartesi sabah yedide doğdu. Vaftiz edilmedi. Ona Mary diyorum.*

En derin saygılarımla, yoksul bir anne.

Pia, gelen her yeni çocuğun kardeşlerinden biri olması için dua etse de bir türlü gelmiyorlardı.

Şimdi pencereden dışarıyı seyrederken son Şükran Günü'nü düşünmeden edemiyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. O zamanlar annesi hamileydi, babası da henüz orduya çağrılmamıştı. Hepsi savaşın yakında sona ereceğinden emindi. Hayat umutla ve yepyeni imkânlarla dolu görünüyordu. Hindi alacak paraları olmasa da annesi geleneklere uymak için Pia'nın Finn'le dışarı çıkıp Şükran Günü etkinliğine katılmasına izin vermişti. Bu, sokak çocuğu gibi giyinip kapı kapı dolaşarak "para" ya da "şeker" dilenmek anlamına geliyordu. Ancak tamamen eğlence amaçlıydı. Özellikle Shunk Sokağı'ndakilerin onlara verecek pek fazla şeyi olmadığından, kimse ne topladığıyla ilgilenmiyordu. Pia ile Finn, gazetelerden yapılmış konfetileri havaya saçarak diğer çocukları takip etmişti. Çocuklardan bazıları kâğıt maskeler takmış, bazıları kafalarına paspas geçirmiş, bazıları da anne babalarının büyük boy giysilerini giymişlerdi. Pia ile Finn'in maskeleri yoktu fakat yüzlerini kömür ve pancar suyuyla boyamışlardı. Birkaç saatliğine de olsa kimse onun Alman olmasını umursamamıştı. Hayatında hiç o kadar eğlenmemişti ve bunu her yıl yapmak için Finn'e söz verdirmişti.

Şimdiyse hepsi gitmişti. Annesi. Ollie ile Max. Finn. Hatta belki babası.

Ve bir yetimhanede kapalı tutuluyordu.

Hayatın bu kadar hızlı bir şekilde kâbusa dönüşmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Pia, St. Vincent'tan kaçmayı denediğinde günlerden pazardı. Ayin sırasında kilisenin arka tarafındaki pencerelerden

birinin hafifçe açılmış olduğunu fark etti. Ayinin ardından herkesin sırayla kiliseden çıkmasını bekledi ve kimsenin onu görmediğinden emin olmak için etrafına bakındıktan sonra bir sıranın altına girip saklandı. Kilise tamamen boşalıp sessizleştiğinde, saklandığı yerden çıkarak pencereye koştu ve pencereyi sonuna kadar açmaya çalıştı. Dışarı çıkmayı başarırsa bahçeyi çevreleyen çitleri nasıl aşacağından emin değildi fakat denemek zorundaydı. Pencere sanki kilitliymiş ya da kuruyan boyası yüzünden yapışmış gibi hareket etmedi. Pia derin bir nefes alıp tüm gücüyle tekrar denedi. Sonunda onu yarıya kadar yukarı kaldırmayı başardı. Şişmiş tahta çerçeve, pencere kasasına sürtünerek gıcırdadı.

Pia sesin duyulduğundan endişe ederek arkasına baktı. Kimsenin gelmediğinden emin olunca pencereyi tamamen açmaya çalışsa da başarılı olamadı. Daha fazla kımıldamıyordu. Pencereye tırmanıp kendini aşağı sarkıttı ve ellerini ileri uzatarak çalılıklara düşmeye hazırlandı. Pencere dardı ama bunu başarabilirdi. Başıyla gövdesi dışarıdaydı. Kalçasını pencere kasasından kurtarmaya çalıştığı sırada biri onu ayak bileklerinden yakalayıp hızla içeri çekti. Pia çenesini pencere eşiğine çarptı ve kolları tahtaya sürtünerek sıyrıldı. Sertçe yere düştüğünde nefesinin kesildiğini hissetti. Nefes almaya çalışarak arkasını dönüp yukarı baktı. Kalbi hızla çarpıyordu.

Bu, Başrahibe Joe'dan başkası değildi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, Bayan Lange?" diye sordu tiz bir sesle.

"Ben... Şey... Ben..." diye kekeledi Pia.

"Derhâl ayağa kalk!"

Pia eteğini silkeleyerek söyleneni yaptı. Çenesi sıyrılmış, dirsekleri yara bere içinde kalmıştı. "Pencerede... Bir kuş vardı," dedi. "Yavru bir kuş. Sıkışmıştı, ben de..."

Başrahibe Joe kemikli parmağını kaldırarak, "Sus!" dedi. Pia ürkerek sıçradı. "Tek kelime daha etme, Bayan Lange." Pencereyi kapattıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturup alev saçan gözlerle Pia'ya baktı. "Şimdi sana birkaç soru soracağım. Fakat sakın unutma, Tanrı bizi dinliyor."

"Peki, Rahibe Joe."

"Daha on beş dakika önce Kutsal Ayin'e katıldın mı, katılmadın mı?"

"Katıldım, Rahibe Joe."

"Peki, bu, tam da şu anda, İsa'nın bedenini ve kanını taşıdığın anlamına gelmiyor mu?"

"Evet, Rahibe Joe."

"Yalan söylemenin sonsuza dek lanetlenmene ve bu suçu bir daha işlememen için gerekli gördüğüm her türlü cezayı çekmene sebep olacak bir günah olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum, Rahibe Joe."

"Çok iyi, Bayan Lange. Şimdi bir dakika daha düşün ve bana o pencereden sarkarak ne yapmaya çalıştığını söyle."

Pia bakışlarını kırmızı halıya eğerek yanağının içini kemirdi.

"Bayan Lange?"

"Kaçmaya çalışıyordum," dedi Pia.

Başrahibe Joe kaşlarını çattı. "Neden kaçmaya çalışıyordun? Burada mutsuz musun? Sana yatacak bir yatak ve yiyecek yemek vererek iyi bakmıyor muyuz?"

"Evet, Rahibe Joe."

"Öyleyse söyle, neden ayinden sonra yapman gerektiği gibi bebek koğuşuna gitmedin? Neden o pencereden kaçmaya çalıştın?"

"Çünkü kardeşlerimin hâlâ hayatta olabileceklerini düşünüyorum. Rahibe Agnes size onlardan bahsetti, değil mi?"

"Evet," dedi Başrahibe Joe. Ardından kuşkulu bakışlarla Pia'yı süzdü. "Yani gidip kardeşlerini aramak istedin, öyle mi?"

Pia başını sallayarak doğruladı. "Evet, Rahibe Joe."

"Anladım." Başrahibe bir iç çekerek uzaklara daldı. Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım buradan çıkman için bir şeyler ayarlanabilir," dedi. "Ancak salgının ve şehirdeki kargaşanın sona erdiğinden emin olana dek olmaz."

Pia duyduklarına inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Yani ciddi misiniz, Rahibe Joe?"

"Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemem, Bayan Lange."

Pia'nın gözleri yaşlarla doldu. Sevinçten az kalsın çığlık atacaktı. Bunca zaman sonra nihayet Ollie ile Max'i aramak için özgür olacaktı. Yaşlı rahibeye sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Teşekkür ederim, Rahibe Joe."

"Evet, pekâlâ. Bu arada izinsiz dışarı çıkmaya çalışmak da büyüklerine yalan söylemek de ceza gerektirir, Bayan Lange. Toparlan ve benimle gel."

Pia, Başrahibe Joe'yu takip ederek dik basamaklardan zemin kata indi. Endişe ve rahatlamayla karışık tuhaf bir his içerisindeydi. Pencereden kaçma girişiminin cezası patates soymak mı yoksa bulaşık yıkamak mı olacaktı? Yemekhanenin

döşeme tahtalarını mı fırçalayacak, idrarlı çarşafları mı temizleyecekti? Yoksa deri bir kayışla üç kez kırbaçlanacak mıydı? Bedeli ne olursa olsun yakalanmasına değmişti. Sonuçta Başrahibe Joe, buradan gitmesine izin vermişti. Tek sorun, babasının ona bıraktığı notu alıp almadığını öğrenmek için eski evlerine gitmek ve Finn'i görmeye çalışmak dışında ne yapacağını ya da nereye gideceğini bilmiyor olmasıydı. Parası yoktu. Ailesi yoktu. Bir evi yoktu. Yine de en azından yetimhaneden çıkmak bir başlangıç sayılırdı. Böylece Ollie ile Max'e ne olduğunu bulmak için ilk adımı atmış olacaktı.

Bodrum kattaki yemekhaneden geçip bir mutfağa girdiler. Tuğla duvarlı mutfağın içi fırın gibi sıcaktı. İçerisi toprak, bozuk süt ve çiğ soğan gibi kokuyordu. Kırmızı suratlı iki rahibe, kömür sobasının üzerindeki kocaman tencereleri karıştırmakla meşguldü. Bir diğer rahibe ise tahta bir masada, Pia'nın şimdiye dek gördüğü en uzun bıçakla ekmek dilimliyordu. Beş ya da altı yaşlarında üç erkek çocuğu, mutfağın köşesinde oturmuş bir yığın patatesi soyuyordu. Ayakkabıları neredeyse kahverengi kabukların içine gömülmüştü. Başka bir çocuk, tezgâhın üzerinde dizilmiş bardaklara süt dolduruyordu. Pia'ya bakmak için başını kaldırdığında bardağı isabet ettiremeyip sütü kazara tezgâha döktü. Ekmek dilimleyen rahibe onun kulağına bir fiske vurarak sıçramasına neden oldu ve dikkatli olmadığı için onu azarladı. Pia ile Başrahibe Joe mutfaktan çıktıktan sonra dar bir koridora girip yığınlarca kirli çarşafın ve boş leğenlerin olduğu bir odanın önünden geçtiler. Pia'nın nereye götürüldüğüne dair bir tahmini yoktu. Bulaşıkları yıkamak ya da çamaşırhanede çalışmakla cezalandırılmayacaksa neyle cezalandırılacaktı?

"Affedersiniz, Rahibe Joe," dedi. "Nereye gittiğimizi sorabilir miyim acaba?"

"Birazdan göreceksin," dedi Başrahibe Joe. "Unutma, sabır bir erdemdir, Bayan Lange."

Başrahibe Joe, koridorun sonunda paslı menteşeleri ve demir bir sürgüsü olan oldukça eski bir kapının önünde durdu. Halka anahtarlığını çıkarıp kapıyı açtı, ardından Pia'yı kocaman kemerleri olan taş zeminli bir geçide soktu. Geçidin iki yanında sıralanan kapalı kapıların ortasında kare şeklinde boşluklar vardı. İçerisi bir mağara gibi küf ve rutubetli taş kokuyordu. Eğri büğrü tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Burası binanın yıllardır kullanılmayan eski bir bölümü gibi görünüyordu.

"Burası neresi?" diye sordu Pia titreyen bir sesle.

"Burayı karantina ve tecrit için kullanıyoruz. Yıllar içinde tifo, verem, sarıhumma, çocuk felci salgınları ile çok sayıda akıl hastalığı yaşadık. Tabii son zamanlarda da mor ölüm."

Pia midesinin bulandığını hissetti. "Çocukları burada mı tutuyorsunuz?"

"İhtiyaç duyulduğunda," dedi Başrahibe Joe.

Pia kollarını kendine doladı. Tüyleri diken diken olmuştu. Hastalanmak zaten yeterince kötüyken bir de bu soğuk, ürkütücü yere kapatılmak işkence gibi olmalıydı. Acaba bu korkunç yerde kaç zavallı çocuk acı çekip ölmüştü? Ayrıca Rahibe Joe onu niye buraya getirmişti? Odalardan birinde tutulan hasta bir çocukla ilgilenmesi için mi?

Başrahibe Joe geçidin sonundaki siyah, demir bir kapının önünde durdu. Kapı âdeta cehennemin girişini andırıyordu. "Dersini alana kadar burada kalacaksın."

Pia büyük bir paniğe kapıldı. Bir an için arkasına dönüp kaçmayı düşündü ama nereye gidecekti ki? Üst katlara mı?

Yatakhaneye mi? Oyun bahçesine mi? Hiçbir çıkış yolu yoktu. Üstelik tekrar kaçmayı dener ve yakalanırsa cezası daha da ağır olurdu.

"Ne zamana kadar?" diye sordu.

"Yeterince uzun bir süre."

"Ama ben..."

"Benimle tartışmaya girme, Bayan Lange. Yoksa daha uzun kalırsın. Bir anlaşma yaptık, unuttun mu? St. Vincent'tan çıkmanın tehlikeli olmadığını düşündüğümde gerekli ayarlamaları yapacağım. Ancak önce günahlarının bedelini ödemelisin."

Pia nefesinin daraldığını hissederek ürperdi. "Peki, Rahibe Joe."

Başrahibe Joe başıyla onayladıktan sonra doğru anahtarı bulmak için anahtarlığını karıştırdı. Aradığını bulunca kilidi açarak kapıyı itti. Menteşeler yaralı bir kedi gibi çığlık attı. Taş odanın arka duvarına saman yataklı demir bir karyola dayanmıştı. Karyolanın ayakları zemine sabitlenmişti.

Başrahibe Joe, Pia'ya içeri girmesini işaret etti.

Pia titreyen bacaklarla içeri adım attı. Küflü oda, annesiyle babasının yatak odasından daha büyük değildi. Duvarları un gibi ufalanmıştı ve eğri tavanının hemen aşağısında minicik bir pencere vardı. Pia hiç zindan görmemişti fakat tıpkı bunun gibi bir yer olduğuna emindi. Odanın ağır havası, burada acı çekmiş insanların hatıralarını taşıyordu. Duvarlar siyah küflerle ve kan pıhtılarına benzer lekelerle kaplıydı. Acaba bu odaya kaç çocuk kapatılmıştı? Kaçı ölmüştü? Bunun sadece bir tehdit ya da uyarı olması için dua ederek arkasını dönüp Başrahibe Joe'ya baktı.

"Lütfen, Rahibe Joe," dedi. "Beni burada bırakmanıza gerek yok. Yemin ederim, dersimi aldım."

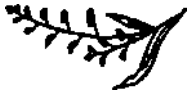
"Yemeklerini aşağı göndereceğim," diye karşılık verdi Başrahibe Joe. "Tuvalet ihtiyacın için kovayı kullanabilirsin. Bu süreyi dua ederek, Tanrı'dan günahlarını bağışlamasını ve iyi bir Hristiyan olmana yardım etmesini dileyerek geçirmeni öneririm."

Pia'nın ağzı kupkuru olmuştu. Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyor fakat kelimeler ağzından bir türlü çıkmıyordu. Dili taş kesilmiş gibiydi.

Başrahibe Joe ona ciddi bir ifadeyle uzun uzun baktı. Ardından odadan çıkıp kapıyı kapattı. Demir kapının sesi boş geçitte yankılandı. Pia donakalmış bir hâlde kapıya baktı. Anahtar, kilitte döndükten sonra Başrahibe Joe'nun uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Rahibe başka bir kapıdan çıkınca sesler de kayboldu. Bütün bu sesler –demir kapının kapanışı, taş zeminde yankılanan ayak sesleri ve ardından gelen bu sessizlik– Pia'yı düşündürdü. Biri onun başka insanlarla ilgili hissettiklerini ya da yaptıklarını öğrenirse, hayatının geri kalanını böyle bir yerde –ya bir hapishanede ya da akıl hastanesinde– geçirirdi. Belki de buraya kapatılmayı hak etmişti. Bu daracık, soğuk odadayken Ollie ile Max'in o karanlık bölmede yaşadıklarını hayal edebiliyordu. Muhtemelen korkmuş, şaşırmış, onları seven insanların nereye gittiklerini ve neden kimsenin onları kurtarmaya gelmediğini merak etmişlerdi. Pia küflü yatağa uzanarak top gibi kıvrıldı. Korkuyla dolan gözleri, vicdan azabı ve kederle taşıp akmaya başladı. Gözlerini kapatıp Başrahibe Joe'nun gitmesine izin verdiğini düşünmeye çalıştı. Sonrasında kardeşlerini canla başla aramaya başlayabilecekti. Onlara en azından bunu borçluydu.

Başrahibe Joe'nun onun burada olduğunu unutmamasını umuyordu.

On İkinci Bölüm



Bernice

Aralık 1918

Bernice, Philadelphia'nın batı yakasındaki yeni dairesinin üçüncü kattaki penceresinden yavaş yavaş hayata dönen şehri seyrediyordu. Sokağın karşısındaki evlerin ardından sızan kış güneşi gözlerini alıyordu. Uzun, pembe ışık demetleri, karlı çatıların ve siyah su kulelerinin üzerine vuruyordu. Gazetelere göre 47.000'den fazla Philadelphialı gribe yakalanmış ve Özgürlük Kredisi Geçit Töreni'nden sonraki ilk dört hafta içinde 12.000'den fazlası ölmüştü. Kasım ayının ikinci haftasında grip ve zatürre kaynaklı ölümler, önceki haftaların dörtte biri oranındaydı. Eyalet Sağlık Bakanlığı henüz onay vermese de kiliseler, okullar, tiyatro salonları ile dükkânlar yeniden açılmaya başlamıştı. Ancak savaşın sona ermesiyle birlikte askerlerin dönmesi ve Ateşkes Günü kutlamaları gribin yeniden yayılmasına neden olmuştu. Bu yüzden Amerikan Halk Sağlığı Birliği Komitesi, dükkânlarla fabrikaların açılış-kapanış saatlerinin birbiriyle çakışmayacak şekilde düzenlenmesini istemiş, aşırı kalabalıktan kaçınmak için insanlara toplu

taşımayı kullanmak yerine işe yürüyerek gitmeyi tavsiye etmişti. Doktorlar tramvayları gribin "tohum yatağı" olarak nitelendiriyorlardı.

Görünen o ki çoğu Philadelphialı bu mesaja kulak vermişti. Bernice'in penceresinin aşağısındaki karla kaplı kaldırımda uzun paltolu, siyah şapkalı adamlar, kollarının altında gazeteleri ve beslenme çantalarıyla hızla işe yürüyorlardı. Bazılarının yüzünde hâlâ maskeler vardı. Köşedeki yırtık elbiseli dilenci kadın, kirli elini onlara doğru uzattı. Adamlar onu görmezden gelip uzak durmaya çalışarak yola devam etti.

Bernice bütün bu olanlardan sonra dünyanın normale dönebilmesine hayret ediyordu. Öte yandan kendisi için hiçbir şeyin aynı olmayacağını biliyordu. Sevgili kocası ve oğlu bir daha dönmemek üzere gitmişti. Onlarla birlikte umuda, sonsuza dek mutluluğa inanan saflığını da kaybetmişti. Hiçbir zaman anlayamayacağı nedenlerden ötürü Tanrı güzel ve değerli olan her şeyi ondan almıştı. Bazı günler kaybının acısıyla felce uğramış gibi oluyor, çocuğunun yokluğunu iliklerinde hissediyordu. Artık aynaya baktığında kendini tanıyamıyor, bu acının ağırlığı altında yok olup olmayacağını merak ediyordu. Bir dakikası bile Wallis'in yokluğunun farkında olmadan geçmiyordu. Fakat ikizler ona her sabah uyanmak için bir neden veriyordu. Şu andan itibaren hayatının bir düzene girmesini istiyorsa, bunu kendisinin yapması gerekiyordu. Dinine ne kadar bağlı olsa da bütün o dua ve yakarışların, ona istediği ya da hak ettiği şeyleri vermeyeceğini biliyordu.

Arkasına dönüp yatağında yan yana uyuyan ikizlere baktı. Düzenli emzirme ve daha fazla katı gıda sayesinde

yanakları dolmaya başlamış, ciltlerine pembemsi bir ışıltı gelmişti. Uyku zamanı daha kolay sakinleşiyor, her geçen gün daha uslu oluyorlardı. Onlara Owen ve Mason adlarını vermişti. Owen rahmetli babasının ismiydi, Mason ise kulağına hoş geliyordu. Bunlar gerçek bir Amerikalı isminin olması gerektiği gibi güzel, güçlü ve sağlam isimlerdi. Bazen ikizleri birbirinden ayırt etmek hâlâ zor olsa da Bernice gün geçtikçe onlara daha çok bağlanıyordu.

Yeni evleri tek bir odadan oluşuyordu. İçeride sadece bir şifonyer, yatak ve sandalyenin sığacağı kadar yer vardı. Fakat Beşinci Bölge'den yeterince uzaktaydı, burada onu ya da bebekleri kimse tanımazdı. Önemli olan tek şey de buydu. Yeteri kadar para biriktirdiğinde daha büyük bir eve taşınabilirlerdi ama şimdilik burası mükemmeldi. Bu evi bulduğunda ne kadar şanslı olduğuna inanamamıştı. Tam da önünden geçtiği sırada yaşlı bir çift apartmanın kapısına *Kiralık Daire* yazısını asıyorlardı. İkizlere anında vurulmalarının da çok yardımı olmuştu. Pattersonlara savaş sırasında dul kalmış bir hemşire olduğunu ve yeni bir başlangıç yapmaya çalıştığını söylediğinde, evi ona depozitosuz vermeyi seve seve kabul etmişlerdi. Bununla kalmayıp işe gidebilmesi için ikizlere göz kulak olmayı da teklif etmişlerdi. Bütün bunlar gerçek olamayacak kadar iyiydi. Şimdiye kadar her şey onun lehine işliyordu. Bu da, ikizleri almakla doğruyu yaptığının en büyük kanıtıydı. Kızılhaç'ın "gerçek Amerikalı" kadınlardan evlerini, salgının yetim bıraktığı bahtsızlara açmalarını istemesi de faydalı olmuştu. Çünkü o kesinlikle gerçek bir Amerikalıydı.

Keşke Wallis'i terk ettiğini düşünmeden durabilseydi. Vicdan azabı, göğsünün üzerindeki büyük bir kaya parçası

gibi uyumasını, nefes almasını ve yemek yemesini zorlaştırıyordu. Şimdiye kadar birileri eski dairesinin kapısına astığı iki kurdeleyi görmüş olmalıydı; beyaz olan Wallis, siyah olan da kendisi içindi. Muhtemelen Wallis ile ölen hemşireyi bulup morga kaldırmışlardı. Langelerin kapısına da kurdele asmıştı; dört kurdelenin siyah olanı Bayan Lange, beyazlar ise Pia ve ikizler içindi. Pia geri dönüp kardeşlerinin kaybolduğunu fark etmediği sürece kimse ikizlerin hayatta olduğundan şüphelenmezdi. Öyle olsa bile Pia'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kardeşlerini kimin aldığını asla öğrenemezdi. Bernice o kızla iki kelime bile konuşmamıştı. Zaten salgının yarattığı karmaşa sırasında insanlar hızla ölürken ve yeni vakalar artmaya devam ederken, kimsenin iki küçük çocuğu aramaya vakti olmazdı.

Yine de Bernice yaptıkları hakkında kâbuslar görüyordu. Hemşirenin cesedini yatak odasına sürükleyip rahmetli kocasıyla paylaştığı yatağa yatırmış ve kendi geceliklerinden birini ona giydirmek için ter dökmüştü. Kadının kanla dolmuş burnunu, çarpık bir hâlde duran ağzını, morarmış yüzünü, kenarlarından kan sızan sabit gözlerini hâlâ görebiliyordu. Annesi olmayan bir kadının yanında soğuk ve hareketsiz bir şekilde yatan Wallis'in görüntüsü gözlerinin önünden gitmek bilmiyordu. Acaba gerçek annesinin onu terk edip yabancı bir kadınla yalnız bıraktığını biliyor muydu? O ve hemşire, anne ile oğul olarak birlikte mi gömüleceklerdi? Bu düşünce, Bernice'in kaldırabileceğinden daha ağırdı.

Zihnindeki görüntüyü uzaklaştırıp gözyaşlarını sildi. İkizleri ve kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa onu yapmıştı. O hemşire grip yüzünden her hâlükârda ölecekti.

Biraz fare zehri, öyle ya da böyle fark yaratmazdı. Ayrıca Wallis bir gün gerçek annesiyle cennette buluşacaktı. Önemli olan tek şey buydu, cenazesinin nerede olduğu değil. Şimdi Owen ile Mason'ı, Bay ve Bayan Patterson'a emanet etmeliydi. Hemşire üniformasını giyip işe gitme vakti gelmişti.

Bernice'in Kuzey Philadelphia'nın orta ve üst sınıf mahallelerinde öksüz ve yetimler adına bağış toplama planı umduğundan daha kârlı sonuçlanmıştı. Salgından sağ kurtulmuş olmak, insanların daha talihsiz olanlara yardım etme isteğini körüklemiş olmalıydı. Belki de salgında ebeveynlerini kaybetmiş çocuklarla dolup taşan yetimhaneler hikâyesi onları fazla duygulandırmıştı. Sebebi ne olursa olsun, sadece birkaç kuruş paylaşsalar bile insanlığın bu cömertliği, Bernice'e ikizleri almakla doğru şeyi yaptığının bir başka kanıtıymış gibi görünüyordu. Bütün bunlar ve üzerindeki hemşire üniforması sayesinde kendini âdeta yenilmez hissediyordu.

Üniformasının insanlara korku saldığı, bu yüzden ona gitmesini söyledikleri zamanlar da olmuyor değildi. Ancak kendisinden değil, gripten korktuklarını biliyordu. Çoğu zaman onu gördüklerine seviniyorlardı. Bazen çay ve çörek ikram etmek için onu içeri davet ediyor ya da gribe veya zatürreye tutulmuş bir yakınlarını muayene etmesini istiyorlardı. Bernice önceleri tıbbi yardımda bulunmaktan kaçınmıştı. Fakat bu ziyaretlerin daha fazla bağış getirdiğini

fark edince hemen hastaların ateşini kontrol etmeye, terlerini silmeye, boğaz ve karın ağrıları için mürver veya nane çayı tavsiye etmeye başlamıştı. Bazen de kulak ağrısı, ateş, kangren, kızamık, frengi, epilepsi ve uykusuzluk için hemşirenin çantasında bulduğu ağrı kesicilerden dağıtıyordu. Kederden başka bir şey hissedemediği günlerde ise ölümcül bir hastalığa yakalanıp tekrar oğluyla birlikte olmak için Tanrı'ya dua ediyordu. Owen ile Mason'ı seviyordu fakat bu sevgi, Wallis'e duyduğu sevgi gibi değildi. Onlara olan sevgisinde tam olarak adlandıramadığı bir şey eksikti. Bu, bir annenin çocuklarıyla arasındaki derin, doğal bağın kopukluğu gibi bir şeydi. Ölmekten ve onları geride bırakmaktan korkmasına neden olacak yabani bir annelik içgüdüsü de yoktu. Wallis uğruna ölmek isteyebiliyordu ama aynı şey ikizler için geçerli değildi. İkizlere karşı da böyle hisler beslemeyi her şeyden çok istiyor, hatta deniyordu. Ancak bu zorla olacak bir şey değildi. Ona bir şey olursa ikizler, Bay ve Bayan Patterson'ın yanında iyi olurlardı.

Yaşadığı ve kaybettiği onca şeyden sonra bağış paralarıyla kirayı ödemekten, Owen ile Mason'a yiyecek almaktan pişmanlık duymuyordu. Bilhassa doğma büyüme Amerikalı olmayan insanlardan aldığı para için vicdan azabı çekecek değildi. Büyük evlerde, güzel semtlerde oturan göçmenlerin sayısı onu hem şaşırtmış hem de öfkelendirmişti. Gerçek Amerikalıların işlerini çalan bu insanların, Amerikan rüyasını yaşamaya hakları yoktu. Ayrıca gazeteler salgından en çok etkilenenin şehrin yoksul kesimleri olduğunu yazıyordu. Dolayısıyla nerede doğmuş olurlarsa olsunlar, zenginlerin yoksullara yardım etmesi gerekiyordu. Bu yüzden kapıları çalmaya devam etmeliydi.

Bir önceki gün ziyaret ettiği semtin on blok güneyindeki bir mahalleyi gezerken ana caddeye saptı. Bir berber dükkânı ile bilardo salonunun önünden geçip iki blok ötedeki yerleşim alanına doğru yöneldi. Kış güneşinin tadını çıkarırken Noel'de ikizlere almak istediği şeyleri düşünmeden edemiyordu: Yeni giysiler, ayakkabılar, oyuncaklar, ayıcıklar... Üstelik işler böyle giderse apartmanda yer boşalır boşalmaz daha geniş bir daireye taşınabilirlerdi. Onları kimsenin bulamaması için başka bir şehre taşınmak da aklından geçmişti. Fakat ikizlerle –bilhassa bedavaya– ilgilenecek birini bulmak neredeyse imkânsız olurdu. Şu an Pattersonların yardımına ihtiyacı vardı. En azından ikizler okula gidecek kadar büyüyünceye dek. Ayrıca Philadelphia onun büyüdüğü yerdi ve o, her şeyiyle buraya aitti.

Tuğla bir atölyenin önünden geçerken, zeminden alçakta kalan merdivendeki bir kıpırtı dikkatini çekti. Durup korkuluklara yaklaşarak aşağı baktı. Eskimiş ceketli, yırtık pantolonlu bir çocuk, dirseklerini dizlerine dayamış bir hâlde basamakların dibinde oturuyordu. Yedi yaşlarında görünüyordu. Koyu renk saçları yağlı, elleri kirliydi. Bernice, evsiz bir göçmen daha, diye düşündü. Şehir onlarla doluydu. Tekrar yürümeye başladığı anda aklına bir fikir geldi. Geri dönüp merdivenin başında dikildi.

"Orada ne yapıyorsun?" diye seslendi çocuğa. "Yolunu mu kaybettin?"

Çocuk ayağa kalkarak ona baktı. Kirli yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Bernice basamakları inmeye başladı. "İngilizce konuşabiliyor musun?"

Çocuk geriye adım atarak evet anlamında başını salladı. "Biraz."

"Adın ne?"

Çocuğun kaşları çatıldı.

Bernice basamakların yarısında durup eliyle çocuğu işaret etti. "Adın?"

"Nelek."

"Aç mısın, Nelek?" Ellerini kullanarak yemek yiyormuş gibi yaptı.

Nelek başını daha hızlı sallayarak onayladı. İrice açılmış gözlerinde derin bir çaresizlik vardı.

Bernice yukarı çıkmasını işaret ederek, "Öyleyse beni takip et," dedi. "Seni güvenli bir yere götüreceğim. Sıcak yemeğin, temiz kıyafetlerin olduğu bir yere."

Nelek başını iki yana salladı. Kafası karışmış gibiydi.

Bernice ona zarar vermeyeceğini göstermek için gülümsedi. "Sorun yok. Başın dertte değil. Sana yardım edeceğim," diyerek onu takip etmesini işaret etti.

Nelek uzun süren tereddüdün ardından basamakları çıkıp Bernice'i takip etti.

Otuz dakikadan fazla yürüdükten sonra Bernice, sıra sıra perdesiz pencereleri olan tuğla bir binanın önünde durdu. Burayı bir süre önce bağış toplama gezintisi sırasında fark etmiş, yolunu hatırlayabildiği için sevinmişti. Nelek'in yol boyunca hiç durmadan ve yakınmadan onu takip etmesine de şaşırmıştı. Binanın çift kanatlı kapısının üzerindeki tabelada, "St. Joseph Kimsesizler Yurdu" yazıyordu.

Bu binayı ilk gördüğünde ağabeyinin yetimhaneler hakkında anlattığı korkunç hikâyeleri hatırlamış ve yolun karşısına geçmişti. Şimdiyse içeri girmek üzere olduğuna

inanamıyordu. Korkularını bir kenara bırakıp basamakları çıkarak Nelek'e gülümsedi. Derken planının sonunu getiremeyeceğini hissederek aniden durdu. Ancak sonra kendine, şehirdeki sorunların öncelikli sebebinin çok sayıdaki göçmen olduğunu hatırlattı. Yabancılarla tıklım tıklım dolu gecekondular, grip salgınının daha hızlı yayılmasına ve nihayetinde oğlunun ölümüne sebep olmuştu. İşlerin daha kötüye gitmemesi için elinden geleni yapmayı Wallis'e borçluydu.

Nelek basamakların dibinde durup kaşlarını çatarak tabelaya baktı.

"Gel," diyerek onu yanına çağırdı Bernice. "Burada karnını doyururlar." Kapıyı açıp Nelek'in içeri girmesini beklerken korkudan titriyordu. Rahibeler onun hemşire olmadığını anlarlarsa ne yapardı? Polisi ararlarsa ya da onu burada tutmaya çalışırlarsa ne olacaktı? Peki ya Nelek'i geri çevirirlerse? Belki de onu bir düşkünlerevine veya barınağa götürmeliydi. "Sorun yok. Kimse sana zarar vermeyecek." Kendini mi yoksa Nelek'i mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

Nelek ellerini cebine sokup ucu delik ayakkabısını kaldırımda sürüdükten sonra nihayet basamakları çıktı. Koridoru geçerek küçük bir salona girdiler. Kapalı bir kapının karşısına arkası düz sandalyeler dizilmişti. Eskimiş ahşabın küflü kokusuna lavanta ya da talk pudrasını andıran hoş bir kokuyla birlikte ter ya da çürümüş meyveye benzeyen keskin bir koku karışmıştı. Salonun diğer ucundaki danışma masasının ardında bir rahibe oturuyordu. Bernice ve Nelek içeri girdiğinde, rahibe başını kaldırarak onlara baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Bernice boğazını temizleyip titreyen bacaklarla masaya yaklaştı. Arka odalara kilitlenmiş, açlıktan ölmek üzere olan bir deri bir kemik çocukları, onların çökmüş yüzlerini ve çaresiz gözlerini düşünmeden edemiyordu. Bir an için rahibenin onu Nelek ile birlikte burada kalmaya zorladığını hayal etti. Az kalsın arkasına bakmadan kaçacaktı. Fakat sonra dişlerini sıktı ve üzerindeki hemşire üniformasına göz gezdirip kendine neden burada olduğunu hatırlattı. Öte yandan yetimhaneye çocuk bırakmanın prosedürlerine ya da göçmenleri kabul edip etmediklerine dair bir fikri yoktu. Belki sırf denediği için bile onu hapsedebilirlerdi.

"Bu çocuğu sokakta buldum," dedi gergin bir sesle. "Onun için yeriniz var mı?"

"Sağlıklı mı?" diye sordu rahibe.

Bernice başını evet anlamında salladı. Çocuğun sağlıklı olup olmadığını bilmiyor, hiç de umursamıyordu.

"Şu an neredeyse hiç yerimiz yok," dedi rahibe. "Yine de bir bakayım." Ayağa kalkıp masanın diğer tarafına geçtikten sonra koridorun ortasındaki kapalı bir kapıyı tıklattı. Sonra da bir cevap beklemeden kapıyı açıp başını içeri uzattı. "Bir çocuk getirdiler."

İçerideki ses Bernice'in anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Rahibe anladığını belirtircesine başını sallayıp kapıyı kapattı ve duvara yaslanmış olan sandalyeleri işaret etti.

"Oturun," dedi. "Birazdan ilgilenecekler."

Bernice, oturması için Nelek'i sandalyelere yönlendirdi. Sokakları bir göçmenden temizlemenin bu kadar kolay olabileceğini düşünmek onu şaşırtmıştı. Nelek ellerini ceplerinden çıkarmadan oturdu. Rahibe yeniden masasının başına geçti. Bernice ise ne yapması gerektiğinden emin

değildi. Oturup beklemeli miydi yoksa gitmeli miydi? Ona adını veya çocuk hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğini sorarlar mıydı? Yetimhaneden çıkmayı, bu korkunç yeri arkasında bırakmayı her şeyden çok istiyordu. Fakat şimdi çıkıp gitmek, mesleğine aykırı görünürdü. Hemşireler öylece çekip gitmezdi. Hemşireler kalır ve korkularıyla yüzleşirdi.

Rahibe çekmeceden çıkardığı bir gofreti Nelek'e uzattı. Nelek gülümseyerek gofreti aldı.

"Teşekkür ederim, efendim," dedikten sonra gofreti açıp ısırdı.

Rahibe dikkatle Bernice'e bakarak, "Merak etmeyin," dedi. "Ona iyi bakacağız. Getirdiğiniz için teşekkürler ama sizin kalmanıza gerek yok. Başkalarının da size ihtiyacı olduğunu biliyorum. O yüzden rahat olun. Bu zavallı çocuğa yardım ettiğiniz için Tanrı sizi korusun."

Bernice rahat bir nefes aldı. Ne diyeceğini bilmediğinden başını olumlu anlamda sallamakla yetindi. Nelek yorgun bir ifadeyle ona tebessüm etti. Masum gözleri minnetle doluydu. Bernice arkasını dönerek kapıya yönelirken vicdanının sızladığını hissetti. Zavallı çocuk, onu nelerin beklediğinden habersizdi. Ağabeyi ona rahibelerin şeker ve çikolatalarla çocukları nasıl tuzağa düşürdüklerini anlatmıştı. Şimdiyse buna kendi gözleriyle şahit olmuştu. Peki ama neden kendini kötü hissediyordu? Nelek'in sokaklarda olması onun suçu değildi. Anne babası neredeydi? Amerika'ya yolculukları sırasında ölen göçmenlerin hikâyelerini duymuştu. Belki onlara da aynısı olmuştu. Eğer öyleyse Nelek eninde sonunda bir düşkünlerevine ya da yetimhaneye düşecekti. Ailesinin buraya gelmeye kalkışmadan önce bunu düşünmesi gerekmez miydi?

On Üçüncü Bölüm



Pia

Noel'den birkaç gün önceki bir pazartesi günüydü. Pia uyuttuğu bebeği yavaşça beşiğine yatırırken Rahibe Ernestine'in bebek koğuşuna girerek ona doğru yürüdüğünü gördü. Bebeğin üzerini örttükten sonra rahibenin yanına gelmesini bekledi. Ansızın gerilmişti. Rahibe Ernestine'i ilk kez bebek koğuşunda görüyor, neden burada olduğunu tahmin edemiyordu. Acaba yanlış bir şey mi yapmıştı? Söz konusu Rahibe Ernestine olunca bunu anlamak zordu, sormaya da cesareti yoktu. İstediği son şey, yeniden bodruma kapatılmaktı.

Neyse ki Başrahibe Joe onu dört gün sonra o zindana benzeyen yerden çıkarmıştı. Fakat o dört gün, Pia'ya sonsuzluk gibi gelmişti. Minik pencereden sızan zayıf gün ışığı kaybolduğunda odayı saran gölgeleri unutamıyordu. İçerisi öyle karanlık oluyordu ki gözünün önündeki elini bile göremiyordu. Taş zeminde koşturan sıçanların seslerini hâlâ duyabiliyor, tüyler ürpertici soğuğu hâlâ hissedebiliyordu. Saçlarını soğuk su ve sabunla defalarca yıkamış olsa da

ucuz bir parfüm gibi yastığına sinen idrar ve küf kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Rahibe Ernestine'in ne istediğini merak ederek yanağının içini kemirdi. Rahibe, Pia'nın birkaç adım ilerisinde bir anda durdu. Öyle ani durmuştu ki sarkık gerdanı titremişti. "Benimle gel, Bayan Lange," dedi. Ardından arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Pia sallanan sandalyede bir bebeği doyurmakla meşgul olan Edith'e göz attı. İşten kaçmadığını bildiğinden emin olmak istemişti. Ayrıca Rahibe Ernestine'i burada görmenin onu da şaşırtıp şaşırtmadığını merak etmişti. Edith neler olduğunu anlamak için başını kaldırıp onlara baktı. Öte yandan yüzündeki ifadeyi okumak her zamanki gibi imkânsızdı.

Pia derin bir nefes alarak Rahibe Ernestine'i takip etti. Uzun bir koridorun ardından başka bir koridora girdiler. Nereye gittiklerine dair en ufak fikri yoktu. Diğer koğuşlara girmek için sağa dönmek yerine sola, giriş salonunun bulunduğu yöne döndüklerinde ise kalbi hızla çarpmaya başladı. Yetimhaneye geldiği günden beri giriş salonuna ayak basmamıştı. Başrahibe Joe nihayet onu salacak mıydı? Yoksa babası onu buradan götürmek için orada mıydı? Ya da biri Ollie ile Max'i mi bulmuştu?

Rahibe Ernestine salonun kapısını açtı ve ifadesiz bir yüzle Pia'nın içeri girmesini bekledi. Pia aceleyle salona girip etrafa göz gezdirdi. Bakışları giriş kapısıyla danışma masası arasında gidip geldi. Babası görünürlerde yoktu. Başrahibe Joe da öyle. Danışma masasının önünde bir hemşire bekliyordu. Kirli, sarı saçlarını asker tarzı şapkasının altında özenle toplayarak düşük bir topuz yapmıştı.

Kucağında bir bebek vardı. Pia hem heyecan hem de büyük bir korkuyla hemşireye koştu. İkizlerden biri bulunmuştu! Ama diğeri neredeydi?

Pia'nın üzerine doğru koştuğunu gören hemşirenin gözleri irice açıldı. Bebeği korumak için bağrına bastırarak bir adım geriledi. Pia bebeği almak için uzandı fakat hemşire onu geri çekti. Pia kadının hareketlerine anlam verememişti. Neden bebeği ona vermiyordu? Soluk soluğa kalmış bir hâlde bekleyerek kardeşini, bu yabancının kucağından çekip almamak için kendini tuttu.

"Sorun yok," dedi Rahibe Ernestine, hemşireye. "Pia, buradaki bebeklerin bakımına yardım ediyor. Ona verebilirsiniz."

"Ama ben..." dedi hemşire. "Ben... Onun daha kendisi çocuk."

Rahibe Ernestine uzun ve sesli bir şekilde iç geçirdi. "Sizi temin ederim, Hemşire..." diyerek duraksadı. "Affedersiniz ama adınızı söylemediniz."

Hemşirenin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ansızın konuşmayı unutmuş gibiydi. Sonra o garip ifadenin yerini belli belirsiz bir endişe aldı. "Özür dilerim, rahibe," dedi. "Bağışlayın lütfen. Ben, Hemşire Wallis."

"Pekâlâ, Hemşire Wallis," dedi Rahibe Ernestine. "Bebeği Pia'ya vermenizin hiçbir sakıncası olmadığına dair sizi temin ederim. Aksi takdirde onu buraya getirmezdim."

Hemşire Wallis temkinli bakışlarla Pia'yı süzdükten sonra bebeği gönülsüzce ona uzattı. Pia sıcacık kundağı kollarına alırken boğazından minik bir kahkaha yükseliverdi. Bebeğin yüzüne bakıp minik başını nazikçe okşadı. Gözlerini dolduran yaşlar yüzünden net göremiyordu.

Kardeşlerinden birinin hayatta olmasına öyle rahatlamıştı ki diğerini sormadan önce bu mucizenin tadını çıkarmak için biraz bekledi. Onun sıcaklığını kollarında hissederken tatlı kokusunu doya doya içine çekti. Daha net görebilmek ve Ollie mi yoksa Max mi olduğunu anlayabilmek için gözlerini kırpıştırdı. Ardından bebeğin alnına bir öpücük kondurmak üzere başını eğdi. Sonra birden durdu.

Bebeğin battaniyesine iliştirilmiş olan notta şöyle yazıyordu: *Bu bebeğin annesi dün gece grip yüzünden öldü. Rumen bir dilenciydi.*

Pia dehşete kapılarak bebeği daha yakından inceledi. Gözleri mavi değil elaydı, göz kapaklarının kenarları da aşağıya doğruydu. Burnu daha geniş, çenesi fazla sivriydi. Pia dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Bu, Max değildi.

Ollie de değildi.

Pia paniğe kapılmış bir hâlde hemşireye bakıp, "Bu benim kardeşim değil!" diye bağırdı. Öfkeden sesi titriyordu. "Sen kimsin, neden beni böyle zalimce bir oyuna getirdin?"

Hemşire Wallis irkilerek geri çekildi. Pia'ya sanki aklını kaybetmiş biri gibi bakıyordu.

"Bayan Lange!" diye gürledi Rahibe Ernestine. "Derhâl özür dile!" Bebeği Pia'nın kucağından alarak hemşireye döndü. Bebek uyanıp huysuzlanmaya başlamıştı. "Affedersiniz, Hemşire Wallis. Normalde işlerin böyle yürümediğinden emin olabilirsiniz. Rahibe Agnes bugün biraz rahatsız. Öyle olmasaydı bugün çocuğu almak için sizi o karşılayacaktı. Pia'nın bu işi halledebileceğini düşünmüştüm ama görüyorum ki yanılmışım." Pia'ya sert ve mahcup edici bir bakış attı.

Pia'nın gözleri yeniden doldu. "Özür dilerim. Ben sandım ki... Ben o bebeğin..." Kelimeler boğazına dizilince devam edemedi.

Hemşire Wallis titreyen elleriyle önlüğünün önünü düzeltip yakasını çekiştirdi. Ardından soğukkanlılığını korumaya çalışarak omuzlarını dikleştirdi ve başını doğrulttu. "Karışıklık için üzgünüm," dedi. "Tek bildiğim, bebeğin adının Nicolai, annesinin de bir yıldan az süredir ülkede olduğu. Bana onu buraya getirmem söylendi. Bu konuyla alakam bundan ibaret." Sanki cesaretini topluyormuş gibi tekrar üniformasına göz gezdirdikten sonra boğazını temizledi. "Ancak bu kadar kaba muamele görmeyi hiç beklemediğimi söylemeliyim. Bilhassa yetimlerinizden biri tarafından." İğrenen bakışlarla Pia'ya baktı.

"Sizi çok iyi anlıyorum, Hemşire Wallis," dedi Rahibe Ernestine. "Bayan Lange'in nesi var bilmiyorum fakat aynı hatayı yapmayacağından emin olabilirsiniz." Kucağındaki bebeğe bakıp battaniyesini düzeltti. Yüzü kıpkırmızıydı ve şakaklarında atan nabzı açıkça görünüyordu. Pia onun öfkeli mi yoksa mahcup mu olduğunu anlayamamıştı. Zaten şu an umurunda da değildi. Dizlerinin üzerine düşüp hıçkırıklarla ağlamamak için bütün gücünü harcıyordu.

"Umarım öyle olur," dedi Hemşire Wallis. "Çünkü bunu kesinlikle hak etmiyorum. Şimdi gitmem gerek. İyi günler, rahibe." Hızla kapıdan çıkmak üzereyken fikrini değiştirdi. Yüzünde şeytani bir ifade belirmişti, gri gözleri hinlik doluydu. "Gitmeden önce sormam gerek. Bayan Lange'in zihinsel bir rahatsızlığı olup olmadığına baktırmayı hiç düşündünüz mü? Bana oldukça dengesiz, hatta şiddete eğilimli göründü. Belki onun gibilerin olduğu bir kuruma yerleştirilmesi daha uygun olurdu."

Pia'nın ağzı açık kalmış, yüreği panikle sıkışmıştı. Hemşire neden böyle bir şey söylemişti? Pia'nın insanlara dokunduğunda hissettiği tuhaf şeyleri öğrenmiş olabilir miydi? Yoksa yaptığı korkunç şeyleri mi keşfetmişti? "Hayır," dedi biraz yüksek bir sesle. "Ben deli değilim. Sadece sandım ki..." Kelimelerini dikkatlice seçip sesini alçaltarak devam etti: "Size bağırdığım için özür dilerim, Hemşire Wallis. Sadece, bilirsiniz, kardeşlerimin nerede olduklarını bilmiyorum. Sandım ki... Her neyse, benim ne sandığımın önemi yok. Yanıldım. Umarım çirkin davranışım için içten özrümü kabul edersiniz."

Hemşire Wallis, küçümseyen bakışlarla Pia'ya bakarak, "Özrünü kabul ediyorum," dedi. "Ne de olsa sadece küstah bir çocuksun ama bil diye söylüyorum, diğer yetimlerle ilgilenmek için buraya mutlaka yolum düşecek. Eğer bunun gibi bir hareketini daha görürsem Başrahibe Joe ile konuşup seni ruhsal bir muayeneden geçirmelerini önermekten başka çarem kalmayacak."

Pia bakışlarını yere eğdi. "Peki, efendim. Özrümü kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

"Rica ederim," dedi Hemşire Wallis. Yakasını tekrar çekiştirerek Rahibe Ernestine'e baktı. "Şimdi müsaade ederseniz gitmem gerek, rahibe. Bir dahaki sefere daha iyi koşullarda karşılaşacağımızı umuyorum."

"Bundan eminim," diye karşılık verdi Rahibe Ernestine. "Bu zavallıyı getirdiğiniz için teşekkürler. Ona iyi bakacağız."

Hemşire Wallis başıyla onayladıktan sonra kapıya yönelerek ayrıldı.

Rahibe Ernestine öfke saçan gözlerini Pia'ya dikti. "Senin neyin var, Bayan Lange? Zavallı hemşirenin ödünü kopardın. Sana edepli davranmayı hiç öğretmedik mi?"

"Ben... Çok özür dilerim, Rahibe Ernestine," dedi Pia. "Bir daha olmayacak." Bebeği almak için titreyen kollarını uzattı. "Verin, onu koğuşa götüreyim."

Rahibe Ernestine bezgin bir ifadeyle bebeği Pia'ya verdi. Sanki ona bir çuval patates veriyormuş gibi özensizdi. "Öyleyse işine devam et," dedi. "Ağzından tek bir kötü söz bile duyarsam seni akıl hastanesine göndermesi için Başrahibe Joe'yla bizzat konuşurum."

"Peki, Rahibe Ernestine. Bundan sonra terbiyeli olacağıma söz veriyorum." Ağlayan bebeği bağrına bastırarak koridora yöneldi. Yere yığılıp hıçkırıklara boğulmadan ayakta durabilmek için büyük çaba sarf ediyordu. Salonun kapısından çıkıp yalnız kaldığında, yüzünü bebeğin yumuşacık boynuna gömüp onunla birlikte ağlamaya başladı. Boş koridor, onların çaresiz çığlıklarıyla dolmuştu.

On Dördüncü Bölüm



Bernice

Bernice, Beşinci Bölge'deki eski mahallesinden yirmi blok uzakta, iki katlı bir apartmana girip ilk kapıyı tıklattı. Söyleyeceklerini içinden tekrar ederek ellerini cebine sokup omuzlarını dikleştirdi. Nelek'i merdivende bulduğundan beri sokaktan altı evsiz göçmen daha toplamıştı. Bunlardan dördü, yaşları dörtle on arasında değişen üç erkek ve bir kız çocuğuydu. Diğer ikisi ise on beş yaşında bir oğlanla onun üç yaşındaki erkek kardeşiydi. Onları şehrin farklı yerlerindeki yetimhanelere bırakmıştı. On beş yaşındaki çocuğu Çalışkan Çocuklar Yurdu'na götürmeden önce kardeşinden ayırmak, tahmin ettiğinden çok daha zor olmuştu. İkisi de ağlayınca Bernice onları bir gün tekrar bir araya getireceğine dair yalan söylemişti. Yine de yapılması gereken buydu. On dört yaş ve üzerindeki erkek çocuklarını yetimhaneye yerleştirmek zordu.

Üç yaşındaki çocuğun gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını hatırlayınca süt dolu göğüslerine dokunup Bay ve Bayan Patterson'ın yanındaki Owen ile Mason'ı düşündü. Acaba

uyuyorlar mıydı? Yoksa yemek mi yiyorlardı? Ağlıyorlar mıydı? Bernice mutlu bir şekilde oyun oynadıklarını ve artık sağa sola erişmeye başladıkları için Patterson çiftinin daha dikkatli olduğunu umuyordu. Aynı zamanda anlamsız sesler çıkarmaya, isimlerine tepki vermeye de başlamışlardı. Onların "anne" dediğini duymak için sabırsızlanıyordu. Öte yandan bunu Wallis'in ağzından hiçbir zaman duymayacağını bilmek yüreğini sızlatıyordu. Dürüst olmak gerekirse Pattersonların ikizlere "nine" ve "dede" dedirtmeye çalışmalarından ya da onlarla bu kadar fazla vakit geçirmelerinden hiç hoşlanmıyordu. Fakat bu konuda elinden bir şey gelmezdi. Başka seçeneği yoktu ve yapması gereken işler vardı. Dolayısıyla Patterson çiftini üzmeyi göze alamazdı.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi hâlâ Rumen bebeği bıraktığı St. Vincent'ta Pia'yla karşılaşmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Sonrasında günlerce süren baş ağrısını düşünmek bile onu geriyordu. Pia ona doğru koştuğunda, kızın onu tanıdığını ya da Beşinci Bölge'den hatırladığını sanmıştı. Ancak sonra Bayan Lange ile tartışmalarına Pia'nın şahit olmadığını ve onun gerçek adını bilmediğini düşünerek rahatlamıştı. Pia onunla bir kez olsun göz temasında bile bulunmamıştı. Zaten hülyalı gözlerle baktığı şu Finn denen çocuktan başkasıyla konuştuğu yoktu. O çocukla vakit geçirmediği ya da evde veya okulda olmadığı zamanlar, kapının önünde oturup burnunu bir kitaba gömerdi. Belki de Bernice'i daha önce nerede gördüğünü merak etmişti fakat Rumen bebek yüzünden altüst olmuş hâldeydi. Neyse ki ruhsal muayene tehdidi, yolları yeniden kesişirse onu Bernice'ten uzak duracak kadar korkutmuştu.

Pia bebeğin kardeşlerinden biri olmadığını fark ettiğinde, Bernice bir parça vicdan azabı çektiğini itiraf etmeliydi. Fakat bu his çabucak, özellikle de Pia ona bağırdıktan sonra geçivermişti. İşte o zaman ikizleri sahiplenmek istemesinin bir diğer nedenini hatırlamıştı. Bir nedeni onları Alman kültüründen korumaktı. Diğeri ise Pia'nın onlara bakamayacak kadar toy ve dengesiz olmasıydı. Bunu onları o bölmeye kapatıp terk ederek kanıtlamıştı. Sırf ikizlerin ablası olması onları hak ettiği anlamına gelmezdi. Sonrasında her ne olduysa onun suçuydu. Hatta cezalandırılmayı hak ediyordu.

Bernice'in itiraf etmesi gereken bir şey daha vardı. Pia'yı akıl hastanesiyle tehdit etmek ya da rahibe ona adını sorduğunda oğlunun ismini kullanmak gibi fikirlerin aklına bu kadar kolay gelmesine şaşırmıştı. Bazen bazı gizemli güçlerin iş başında olduğunu ve yapması gereken işlerde ona yardım ettiğini düşünüyordu. Kendini hiçbir zaman zeki ya da kurnaz biri olarak görmemişti fakat bir şeylerin kesinlikle değiştiği belliydi. Şimdiyse göçmen çocukları, ebeveynlerinin kötü etkilerinden kurtarma planının işe yarayıp yaramayacağını görmek üzereydi. Bu mahalleyi bilerek seçmişti. Kapının açılmasını umarak bekledi. Sonra sinirlenmeye başlayarak tekrar tıklattı. Nihayet kapı birkaç parmak aralandı. Siyah saçlı ve koyu tenli genç bir kadın dışarı göz attı.

"Buyurun?" dedi genç kadın.

Bernice sıcak bir tebessüm eşliğinde, "Merhaba," dedi. "Kızılhaç'tan geliyorum. Şehrin yetimhaneleri için bağış topluyoruz. Eminim duymuşsunuzdur, yetimhaneler grip yüzünden anne babasını kaybeden çocuklarla dolup taştı."

Kadın kaşlarını çatarak Bernice'i tepeden tırnağa süzdü, ardından kapıyı tamamen açtı. Koridora haşlanmış koyun etinin keskin kokusu yayıldı. "Üzgünüm," dedi kadın ağır aksanlı bir İngilizceyle. "Ama yardım edemem. Ben kendi çocuklarıma zor bakıyorum."

"Anlıyorum," dedi Bernice. "Sormamda sakınca yoksa kaç çocuğunuz var?"

"Üç. Bir kız, iki oğlan."

"Ne güzel. Yaşlarını sorabilir miyim?"

"Kızım üç, oğullarım dört ve yedi yaşında."

Bernice kaşlarını kaldırdı. "Tanrım. Anlaşılan işiniz başından aşkın."

Kadın biraz şaşırmış gibi görünse de başını sallayarak doğruladı.

"Ben, Hemşire Wallis. Ya siz?"

"Yasemin," dedi kadın.

Bernice bu isme bayılmış gibi yaparak elini kalbinin üzerine koydu. "Aman Tanrım! Ne güzel bir isim. Ne zamandır Amerika'dasınız, Yasemin?"

Yasemin bir parmağını havaya kaldırdı. "Bir yıl."

"Ya kocanız? Çalışıyor mu?"

Yasemin'in gözleri yere çevrildi.

"Dert etmeyin, lütfen," dedi Bernice. "Kızılhaç bağış toplamanın yanı sıra ihtiyacı olanlara yardım etmeme de izin veriyor. Bu zor zamanlarda geçim sıkıntısı çeken çok sayıda aile var. Elimizden geldiğince üzerimize düşeni yapmak istiyoruz."

"Kocamın bir işi var ama çok az kazanıyor."

"Anlıyorum. Bunun ne kadar zor olabileceğini bilirim. Size gıda yardımı yapmamın faydası olur mu?"

Yasemin mahcup bir şekilde evet dercesine başını salladı. Gözleri hafifçe ıslanmıştı.

"Tamam. Yardım etmekten mutlu olurum. Oğullarınızı Kızılhaç merkezine götürmeme izin verirseniz sıcak bir kap yemek yemelerini ve yeni giysiler giymelerini sağlayabilirim. Sonrasında onları şehrin bağışladığı gıda paketleriyle eve gönderirim."

Yasemin başparmağının tırnağını kemirerek içeri göz attı.

Onun tereddüdünü hisseden Bernice güven verici bir şekilde gülümsedi. "Göndermek istemezseniz anlarım," dedi. "Beni tanımıyorsunuz ve çocuklarınızı götürmeyi teklif ediyorum. Ancak bilmenizi isterim, salgın sonrası ne kadar süre daha yardım edileceğinden emin değilim. Size kendim de biraz yiyecek getirirdim fakat gün bitmeden ziyaret etmem gereken daha bir sürü aile var."

Yasemin tırnağını kemirmeyi bırakıp bir iç çekti ve omuzlarını düşürerek teslim oldu. "En büyük oğlumu sizinle göndereceğim. Adı Hasan."

"Çok iyi," dedi Bernice. "Ama ikisini de gönderirseniz iki katı yiyecek taşıyabilirler."

Yasemin başını iki yana salladı. "Hayır, diğeri çok küçük. Çok ufak."

"Anlıyorum."

Yasemin omzunun üzerinden Hasan'a seslendikten sonra Bernice'e döndü. "Ne kadar sürer?"

"Akşam yemeği vaktinde evde olur. Söz veriyorum."

Bernice, Philadelphia Kimsesizler Yurdu'nun mükemmel bir şekilde döşenmiş salonunda dururken gitgide sabırsızlanıyor, yetkili birinin gelip Ukraynalı çocuğu ondan almasını bekliyordu. Diğer yurtların hiçbirinde bu kadar uzun beklememişti ve bir sorun çıkmış olmasından endişelenmeye başlamıştı. Burada hiç rahibe olmaması, ona buraya daha sık gelmesi gerektiğini düşündürse de işler bu kadar uzun sürecekse olmazdı.

Üst kattan bir çocuğun usulca ağlayışı ve bir kadının sert sesi duyuldu. Bernice neler olduğunu duymak için merdivene yaklaşarak kulak kesildi. Fakat hiçbir şey anlamadı. Yere oturmuş beştaş oynayan Ukraynalı çocuğun yanına döndü. Bu yerin yeni evi olacağından habersiz görünüyordu. Yedi yaşındaki çocuğun adı Sava'ydı. Annesi, Tasker Sokağı'ndaki küçücük evlerinde onun gıda paketleri ve yeni giysilerle dönmesini bekliyordu. Sava ona bakarak gülümsedi.

"Oynamak ister misin?" diye sordu.

Bernice başını hayır dercesine salladı.

"Emin misin? Ben yeni öğrendim ve çok hoşuma gitti. Belki sen de seversin."

Bernice başını tekrar sallayarak pencereye döndü. Koyu renkli saçlarına rağmen Sava'nın derin gözleri, erkeksi burnu, hatta gamzeli çenesi ona rahmetli kocasını ve Wallis'in bu yaşlarda nasıl görüneceğini hatırlatıyordu. Bu çok garip, biraz da rahatsız edici bir histi. Çocuktan ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyiydi. Aksi takdirde fikrini değiştirip onu eve götürebilirdi. Sonra bunu nasıl açıklardı ki?

Yol kenarına çocuklarla –her yaştan kız ve oğlanla– dolu bir at arabası yanaşarak durdu. Şapkalı bir çocuk,

at arabasının arkasında ayağa kalkıp yurda göz gezdirdi. Yaşça büyük bir kızın kucağında yürümeye henüz başlamış bir çocuk vardı. Arabacı beklerken bir adam yolcu koltuğundan indi ve şapkalı çocuğa oturmasını işaret ederek kaldırıma yürüdü. Şapkasını çıkarıp salona girdiğinde, etrafa yanmış odun ve puro kokusu yayıldı. Üst katta bir kapının sertçe kapandığı duyuldu, ardından koridorda ilerleyen ayak sesleri merdiveni inmeye başladı. Bernice, Sava ve adam, aynı anda basamaklara bakarak bekledi. Gri elbiseli zayıf bir kadın, on yaşlarında bir çocukla birlikte salona indi. Çocuk kolalı, beyaz bir gömlek, kahverengi bir ceket ve ütülü bir pantolon giymişti. İki eliyle kavradığı küçük, eski valizi bir kalkan gibi önünde tutuyordu. Kızarmış gözleriyle yeni keselenmiş yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Kadın elini çocuğun titreyen omzuna koydu.

"Günaydın, Bay Kent," dedi adama.

"Günaydın, Bayan Cromwell," dedi Bay Kent. "Hazır mıyız?"

"Evet. Barry'ye yeni ailesinin onu beklediğini, uslu durması gerektiğini anlattım. Öyle değil mi, Barry?"

Barry dudağını ısırarak başıyla doğruladı.

"Güzel," dedi Bay Kent. "Öyleyse yola çıkalım mı? Tren otuz dakika içinde kalkacak." Şapkasını takıp kapıya yöneldi. Bayan Cromwell, Barry'yi nazikçe itince Barry, Bay Kent'i takip etti.

"Uslu durmayı unutma!" diye seslendi Bayan Cromwell onun arkasından.

Onlar gittikten sonra Bayan Cromwell sıcak bir tebessümle Bernice'e yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, lütfen," dedi Bernice. Omzunun üzerinden Sava'ya göz attıktan sonra, "Ama önce özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Bayan Cromwell, "Elbette," diyerek onu bir köşeye çekti.

Bernice sesini alçalttı. "Annesi artık ona bakacak imkânları olmadığı için onu buraya getirmemi istedi. Burada kalacağından haberi yok."

Bayan Cromwell başını aşağı yukarı salladı. "Anlıyorum."

"Onun için yeriniz var mı?"

"Evet. Zamanlamanız harika. Gördüğünüz gibi yataklarımızdan biri az önce boşaldı."

Bernice anladığını belirtircesine başını salladı. "Sormamda sakınca yoksa o arabadaki çocuklar nereye gidiyordu?"

Bayan Cromwell'in yüzü gururla ışıldadı. "Anlatmaktan mutluluk duyarım," dedi. "Birkaç yıl önce Çocuk Yardım Derneği, evsiz, terk edilmiş ve kimsesiz çocuklara yardım amaçlı harika bir program başlattı. Onları büyük şehirlerden köylere taşıyıp çiftçi ailelerin yanına yerleştiriyorlar. O arabadaki çocukların Michigan'da bekleyen aileleri var. Eğitim ve giyim konusunda onlara öz çocuklardan farksız davranılıyor, yirmi bir yaşına bastıklarında ise her birine yüz dolar veriliyor."

Bernice hayretle kaşlarını kaldırdı. "Onları bekleyen aileler mi var? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bayan Cromwell ellerini önünde kenetledi. "Aslında hepsini değil. Bazı ailelerle önceden anlaşılıyor. Fakat genellikle kasabaya trenin geleceğini haber veren afişler asılıyor. Sonra da ailelerin kalan çocukları seçebilecekleri bir etkinlik düzenleniyor."

Bernice duyduklarına inanamıyordu. Çocukları göçmen ailelerinin kötü etkilerinden uzak tutmak için yetimhanelere bırakmak fena fikir değildi. Onları trenle köylere göndermek ise çok daha iyiydi. "Bebekler de mi?" diye sordu.

Bayan Cromwell başını sallayarak onayladı. "Bazen evet."

Bernice, Sava'ya göz attı. "Peki ya o? Tren kalkmadan önce onu istasyona yetiştirebilir miyiz?"

Bayan Cromwell düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Hayır, şimdi olmaz. Belki daha sonra. İngilizce konuşuyor mu?"

"Evet," diye yanıtladı Bernice.

"Bu iyi. Trene sadece İngilizce bilen beyaz çocukları bindiriyoruz. Diğerlerine ev bulmak çok zor oluyor."

Bernice hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Anlıyorum," dedi. Yabancı çocuklara bir ev bulmak elbette zor olmalıydı; bilhassa Amerikalı gibi görünmüyorlarsa. Bu gayet mantıklıydı. Öte yandan göçmenleri ailelerinden ayırmanın daha kolay bir yolunu bulduğunu umuyordu. Beştaş oynamaya devam eden Sava'nın yanına dönerken Bayan Cromwell de onu takip etti.

"Sava," dedi Bernice. "Bayan Cromwell'e merhaba de."

Sava oyunu bırakıp başını kaldırdı. "Merhaba."

Bayan Cromwell onun yanına çömeldi. "Bu, oğlumun en sevdiği oyunlardan biri."

Sava, kahverengi gözleriyle neşe saçarak gülümsedi. "Kaç yaşında?"

"On."

"Belki bir gün birlikte oynarız. Eğer yine gelirsem."

"Belki," dedi Bayan Cromwell. "Ama şimdi sana bir sorum olacak."

"Evet?"

"Aç mısın?"

Sava hevesle başını sallayarak onayladı.

Bayan Cromwell doğruldu. "Öyleyse benimle gel. Bakalım bugün mutfakta ne pişiyor. Bence fasulye olabilir. Fasulye sever misin?"

Sava omzunu silkerek taşlarını alıp cebine koydu.

Bayan Cromwell, Bernice'e hızlıca göz kırptıktan sonra salonun arka tarafındaki kapıya yöneldi.

Sava onu takip edecekken durup Bernice'e döndü. "Sen gelmeyecek misin?"

Bernice başını iki yana salladı. "Hayır, ben burada bekleyeceğim."

Sava tekrar omzunu silkerek Bayan Cromwell'in peşinden gitti ama aniden durdu. Bernice'e koşup değerli taşlarını ona uzattı. "Ben gelene kadar bunlarla oynamak ister misin?"

Bernice boğazının düğümlendiğini hissetti. "Hayır, teşekkürler," demek istese de konuşamadı. Onun yerine tebessüm ederek taşları aldı. Sava ona gülümsedikten sonra kapıyı onun için açık tutan Bayan Cromwell'in yanına koştu. Arkasını dönüp Bernice'e el salladı ve kapıdan girerek gözden kayboldu. Onlar gittikten sonra Bernice taşları sandalyenin üzerine bırakıp koşarak binadan ayrıldı.

On Beşinci Bölüm



Bernice

Bernice, Kuzey Philadelphia'nın zengin mahallelerindeki iki katlı tuğla binanın merdivenini çıktı. Burası bu sabah uğradığı üçüncü evdi. Önceki gün Yahudi bir Macar çocukla yaşadığı sorunu düşünmeden edemiyordu. Üniforması sayesinde göçmen çocukları trene bindirmek sandığından çok daha kolay olmuştu. Kondüktörler onu asla sorgulamıyordu, çocuklar da bu macerayı heyecanla karşılıyordu. Bernice evsiz çocukları evlat edinileceklerine ve inecekleri istasyonda onları bekleyen birinin olacağına inandırıyordu. Aileleri için gıda yardımı alıp evine döneceğini sananlara ise, geri döndüklerinde ailelerinin onları istasyonda karşılayacaklarını söylüyordu. Şimdiye kadarki en büyük problem, bilet paralarını ödemek için bağış toplama çabalarını ikiye katlamış olmasıydı. Ta ki önceki gün on ve altı yaşlarındaki iki Macar kardeşi alana kadar.

Soğuk, şiddetli yağmur altında uzunca bir süre yürüyerek çocukları istasyona getirmişti. Onları trene bindirdikten sonra eve, ikizlerin yanına gitmek ve kuru giysiler

giyip sıcak bir fincan çay içmek için sabırsızlanıyordu. Hatta paraya kıyıp onu eve götürmesi için bir fayton bile tutabilirdi. Şehir dışına çıkan tüm trenlerin kalkış saatlerini ezberlediğinden, yirmi dakika içinde Ohio'ya doğru yola çıkacak olan altı numaralı trene iki bilet almıştı. Umduğu gibi tren peronda bekliyor, demir pistonlarından buharlar yükseliyordu. Bacasından yükselen yoğun duman bulutu, kalabalık peronu kurşuni, nemli bir sis gibi kaplamıştı.

"Neden buraya geldik?" diye sordu yaşça büyük olan çocuk. "Eve götüreceğimiz yiyecekler nerede?"

"Şehrin dışındaki bir çiftlikte," diyerek biletlerini uzattı Bernice. "Orada taze süt, yumurta, ekmek ve patates var. Ancak alıp getirmeniz gerek."

Kardeşi bileti kabul edip trene doğru yürüse de ağabeyi onu omzundan yakaladı ve elindeki bileti çekip alarak Bernice'e geri verdi. "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi. "Anneme hemen döneceğimizi söylemiştin."

Bernice dişlerini sıktı. Çocuklardan biri tarafından ilk kez sorgulanıyordu ve onunla tartışacak havada değildi. "Öyle zaten. Çiftlikten döner dönmez evde olacaksınız."

Çocuk başını olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır," dedi. "Anneme trenden bahsetmemiştin." Kardeşinin elinden tutup kalabalığı yararak uzaklaşmaya başladı.

Bernice öfkeyle panik arasında sıkışıp kalmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. Çocuk birine Bernice'in onları alıp bir trene bindirmeye çalıştığını söylerse polis çağırabilirlerdi. Ayrıca biletleri çoktan almıştı. "Bekleyin!" diye bağırdı arkalarından. "Açıklamama izin verin."

Çocuk durdu ve öfkeli gözlerle Bernice'e baktı.

Bernice onlara yetişir yetişmez üzgün bir surat ifadesi takındı. "Üzgünüm. Size bunu söylememem gerekiyordu ama ailenizi tekrar görmek istiyorsanız trene binmek zorundasınız. Şu an Pittsburgh'a gitmek üzere toparlanıyorlar. Sizi oradaki istasyondan alacaklar."

Ağabeyin yüzü bir anda düştü. Öfkesi, yerini korku ve şaşkınlığa bırakmıştı. Küçük kardeşi endişeli gözlerle ona baktı.

"Biri annenizle babanızı arabayla götürecek," diye devam etti Bernice. "Arabaya binmeyi ne kadar çok istediğinizi biliyorlardı ama hem sizin hem de eşyalarınızın sığacağı kadar yer yoktu. İkinizden birini hayal kırıklığına uğratmak istemedikleri için de..."

"Peki ya biletler?" dedi ağabey. "Onları ödeyecek paramız yok..."

"Onlar Kızılhaç'ın hediyesi."

Çocuk kuşkulu görünüyordu.

"Sizin yerinizde olsaydım," dedi Bernice cana yakın görünmeye çalışarak. "Zaten trenle gitmeyi tercih ederdim. Şu dizeleri hiç duymadınız mı? 'Arabalı adamdan uzak durun, sizi götürür çok uzaklara, saatte altmış mil giderse kırk beygirlik araba, sonsuza kadar elveda deyin, sonsuza kadar elveda.'"

Çocuk hayır dercesine başını salladı. Dudaklarını inatçı bir tavırla birbirine bastırmıştı.

Bernice'in sabrı tükenmek üzereydi. "Bu trene binmezseniz, aileniz gelip alana kadar sizi bir yetimhaneye vermekten başka seçeneğim olmayacak. Sizce yakın zamanda tekrar buraya gelecek paraları olur mu?"

Çocuk yaşlı gözlerle başını tekrar iki yana salladı.

"Öyleyse binseniz iyi olur. Annenizle babanızı bir daha hiç görmemeyi göze almazsınız, değil mi?"

Çocuk endişeyle kardeşine baktı. Düşünceli ve kararsız bir hâli vardı. Kısa bir tereddüdün ardından gönülsüzce biletleri aldı. Yüzünden çaresizlik akıyordu. Bernice'e bir kez daha baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden kardeşini vagona bindirdi, ardından da kendisi bindi.

Bernice, tren Pittsburgh istasyonunu geçip yola devam ederek Pennsylvania'dan çıktığında çocuğun neler hissettiğini merak ediyordu. Onu panikle pencereden dışarıyı seyrederken, aynı zamanda kardeşini korkutmamak için her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırken hayal etti. Birden Daniel'ın onu sandığa kapattığı zamanları hatırladı. Uzaklara gönderilmekten ne kadar korktuğunu, ailesinin ondan kurtulmak istediğini sandığında ne kadar üzüldüğünü düşündü. Şimdi kendisinin aynı acıya sebep olduğunu düşünmek, vicdanının sızlamasına neden oldu. Ancak sonra çocukların göçmen ailelerinden uzakta daha iyi olacaklarını düşünerek kendini avuttu. Ayrıca köydeki ailelerden biri, bir yerine iki erkek çocuğu olacağı için mutlu olacaktı.

Zihnini boşaltmak için başını iki yana salladığında iki katlı tuğla binanın basamaklarında öylece durduğunu fark etti. Ne zamandır buradaydı? Kapıyı çalmış mıydı? Hatırlamaya çalışarak etrafına bakındı. Verandanın kirişlerine asılı beyaz bir salıncak, soğuk rüzgârda yavaşça sallanıyordu. Kapının iki yanındaki taş saksıların içi toprakla ve kurumuş çiçek kalıntılarıyla doluydu. Posta kutusunun üzerinde WINSTON yazıyordu. Bernice kendine neden burada olduğunu hatırlatarak derin bir nefes alıp kapıyı tıklattı. Bir yanı, evde kimsenin olmamasını umuyordu. Ayakları ağrımıştı ve şimdiden eve gidip dinlenmeyi düşünüyordu. Bunu kesinlikle hak etmişti.

O sırada kapı açılıverdi. Genç bir çift, kızarmış gözleri ve solgun yüzleriyle ona baktı. Bernice onların muhtemelen grip olduğunu düşündü. Ondan içeri gelip kendileriyle ilgilenmesini istememelerini umdu.

"Çok geç kaldınız," dedi adam. "O öldü."

"Affedersiniz," dedi Bernice. "Ama neden bahsettiğinizi..."

"Neden bu kadar geciktiniz?" diye feryat etti kadın. Yüzünü acıyla buruşturarak kocasına sokuldu ve hıçkırıklarını bastırmak için titreyen eliyle ağzını kapattı.

Kocası kolunu ona doladı. "Onun suçu değil, hayatım," dedi yumuşak bir sesle. "O çok hastaydı. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

"Çok üzgünüm, Bay ve Bayan Winston," dedi Bernice. "Ama sormam gerek, kim hastaydı?"

"Minik bebeğim," dedi Bayan Bernice ağlayarak. "Oğlumuz. O öldü." Yüzünü ellerinin arasına gömüp dizlerinin üzerine yığıldı.

Bernice bir anda taş kesildi. Wallis'i kaybetmenin anıları, freni patlamış bir kamyon gibi yüzüne çarptı. Etraf ansızın grileşti, ayakta durabilmek için kapının çerçevesine tutundu. Bu orta sınıf mahalleye para bulmak için gelmiş ama onun yerine ölüm bulmuştu. Kaçmaktan başka hiçbir şey istemiyordu. Fakat hemşireler kaçmazdı.

Bay Winston, ağlayan karısını yarı taşıyarak yarı sürükleyerek içerideki kanepeye götürdü. Sırtına fırfırlı bir yastık koyduktan sonra onun yanına diz çöktü. "Onca yolu boşuna geldiğiniz için üzgünüm," dedi Bernice'e. "Artık bize kimse yardım edemez."

Bernice dilinin çözülmesi için yutkundu. "Başınız sağ olsun," dedi güçlükle. "Çocuğunu kaybetmenin ne kadar zor olduğunu bilirim. Ben de oğlumu kaybettim."

Bayan Winston başını kaldırıp Bernice'e baktı. Gözleri, kafatasındaki kan dolu iki çukur gibiydi. "Her şeyi denedik," dedi cılız bir sesle. "Ona Winslow'un Yatıştırıcı Şurubu'ndan verdik. Soğan şurubu, kalsiyum klorür, gaz yağı, viski... Hiçbiri işe yaramadı."

Bernice derin bir nefes aldı. Titreyen bacaklarıyla kanepeye yaklaşıp perişan annenin önünde diz çöktü. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Gidip getirebileceğim biri? Bir aile ferdi? Ya da bir papaz?"

Bayan Winston başını hızla iki yana salladı. Çenesinin titrediği gözden kaçmıyordu.

"Henüz değil," dedi Bay Winston. "Çok erken. Aramızdan ayrılalı on dakika bile olmadı."

Bayan Winston, ellerinin tersiyle gözlerini silerek yanaklarında kırmızı izler bıraktı. "Çok güzel bir bebekti," dedi gözyaşları içinde gülümseyerek. "Öyle güzeldi ki."

Bernice güçlükle tebessüm ederek başını salladı. "Kaç yaşındaydı?"

"Sadece üç aylıktı," diye yanıtladı Bay Winston.

"Ah, Tanrım," dedi Bernice. "Çok üzüldüm." Buradan gitmek zorundaydı. Ayağa kalkıp gitmeliydi ama yapamıyordu. Bacakları pelteye dönüşmüş gibiydi. Veda etmek için doğrulduğu sırada Bayan Winston onun ellerini tuttu.

"Onu görmenizi istiyorum. Ne kadar güzel bir bebek olduğunu görmenizi istiyorum."

"Hayır," dedi Bernice biraz yüksek bir sesle. "Hayır, yapamam. Üzgünüm ama benim gitmem..."

"Lütfen," diye yalvardı Bayan Winston. Ayağa kalkıp Bernice'i salonun diğer ucuna çekiştirmeye başladı. "Oğlumuzu görmenizi istiyorum. Bu hâliyle hatırlanması için herkesin onu görmesi gerek."

Bay Winston, karısını omuzlarından tutup yavaşlatmaya çalıştı. "Sakin ol, hayatım. İstemiyorsa görmek zorunda değil. O da oğlunu kaybetmiş, unuttun mu?"

Bunu duyan Bayan Winston durup Bernice'i bıraktı. Yüzünde, sanki olanların yeni farkına varmış gibi bir ifade belirdi. "Yapamam," diye bağırdı. "Ben onsuz yaşayamam. Ölmek istiyorum! Onunla gitmek istiyorum!" İnleyerek dizlerinin ve dirseklerinin üzerine yığıldı.

Bernice'in gözleri yaşlarla doldu. Bayan Winston'ın neler hissettiğini gayet iyi biliyordu. Bu öyle büyük bir acıydı ki dev bir el, iç organlarını söküyormuş gibi hissettiriyordu. Zavallı kadının her hıçkırığı Bernice'in yüreğini dağlıyordu. Eve gitmek, bu mahvolmuş anneden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Eğer biraz daha kalırsa kırılgan kalbi tekrar paramparça olacaktı. Yerde titreyerek çığlıklar atan karısını çaresiz gözlerle izleyen Bay Winston'a baktı. Bu kederli çifti görmek onun için ne kadar zor olsa da onları şimdi yalnız bırakamazdı.

"Hiç viskiniz kaldı mı?" diye sordu Bay Winston'a.

Bay Winston, başını evet anlamında sallayarak viski getirmeye gitti.

Bernice dizlerinin üzerine çöküp Bayan Winston'ın hıçkırıklarla sarsılan sırtını sıvazladı. Bunun onu avutmadığının farkındaydı ama yine de devam etti. "Geçecek," dedi. "Şimdi mümkün görünmediğini biliyorum ama atlatacaksınız. Bana güvenin, zaman alacak ancak toparlanıp hayata

devam edeceksiniz çünkü kocanızın size ihtiyacı var. Ayrıca oğlunuz da güçlü olmanızı isterdi." Bunları söylerken, Wallis'in de onun güçlü olmasını isteyeceğini düşündü. İkizleri bulmasının, evine gelen o hemşirenin, Bay ve Bayan Patterson'ın kiralık ev ilanını görmesinin arkasında oğlunun olup olmadığını merak etti. Wallis bu dünyadan ayrıldığından beri Bernice'in hayatı tümüyle değişmişti. Bu sadece şansla açıklanabilecek kadar basit değildi.

Bay Winston viski şişesiyle gelip karısının önüne diz çöktü. Bernice, kadını dizlerinin üzerine kaldırarak şişeyi dudaklarına dayadı. Bayan Winston önce başını çevirerek iki yana salladı. Gözleri kapalıydı. Ardından şişeyi iki eliyle kavradı ve neredeyse hiç nefes almadan büyük yudumlarla içmeye başladı. Bernice onun biraz içmesine izin verdikten sonra şişeyi elinden alıp Bay Winston'a uzattı. Bay Winston da birkaç yudum almayı ihmal etmedi. Bayan Winston, başını Bernice'in kucağına koyup hıçkırıklarla ağlamaya devam etti. Gözyaşları hemşire üniformasını ıslatıyordu. Bernice onun sarsılan omuzlarını sıvazlarken kendi duygularıyla da savaşıyordu.

Bay Winston duvara yaslanıp minnet dolu gözlerle Bernice'e baktı. "Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi Bernice.

O an aklına bir fikir geldi.

Bernice, St. Vincent Kimsesizler Yurdu'nun karanlık koridorlarında, yüzünde doğum lekesi olan tombul rahibeyi

takip ediyordu. Başrahibe Joe'nun ona bir bebek vermeye ne kadar kolay ikna olduğunu düşünmeden edemiyordu. Tek gereken, evlat edinecek ailenin adının ve adresinin yazılı olduğu bir kâğıt ile onların ahlâklı, uygun bir aile olduğuna dair güvence vermek olmuştu. Daha önce St. Vincent'a çok sayıda bebek bırakmasının da faydasını görmüştü. Fakat hemşire önlüğü olmadan bunların hiçbirini yapamazdı. Hatta şimdi de annesi sokakta yaşayan on aylık, İrlandalı bir kızı bırakmak için buradaydı. Sonrasında minik oğullarını yeni kaybetmiş olan Bay ve Bayan Winston için beyaz bir bebek seçecekti.

Bernice ilk kez bebek koğuşuna giriyordu. İçeri girdiğinde şaşkınlığa uğrayarak yavaşladı. Yüksek tavanlı koğuş, sıra sıra beyaz beşiklerle doluydu. Beşiklerde her yaştan bebek uyuyor, ağlıyor, süt içiyor, parmaklarını emiyordu. Bernice ilk beşiğin başında durdu ve elini hızla çarpan kalbinin üzerine koydu. Kundaklı, yeni doğmuş bir bebek, yattığı yerden gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu. Pembe, kadifemsi dudakları minik bir O şeklini almıştı. Bebek, Bernice'e Wallis'i ve ikizleri hatırlattı.

Kucağındaki İrlandalı kız da beşiğin içine bakarak, "Baba," dedi.

Bernice bebeği alıp doğruca eve götürmek istedi ama yapamazdı. Zaten ikizler onu fazlasıyla meşgul ediyorlardı. Ayrıca şu an Bay ve Bayan Winston'a bir bebek seçmek için buradaydı. Belki bu bebek onların yeni oğulları olabilirdi. Bernice'in durduğunu fark eden rahibe dönüp ona baktı.

"Tanrı bu miniği kutsadı," dedi. "Yeni ailesi yarın onu almaya gelecek."

"Ne güzel. Şehirde mi kalacak?"

"Evet," diye yanıtladı rahibe. "İki ablasıyla birlikte kocaman, güzel bir evde yaşayacak."

Bernice gülümsedi. Hiç değilse bebeğin bir evi olacaktı. Hem de Philadelphia'da. Onun gibi bebekler buradan uzaklaştırılmamalıydı. "Bu kadar çok bebekle ilgilendiğinizi bilmiyordum. Neden bu kadar çoklar?"

"Dünyadaki günahkârlar yüzünden, Hemşire Wallis," dedi rahibe. "Tabii son zamanlarda da grip yüzünden. Salgın boyunca şehirde kaç çocuğun kimsesiz kaldığından emin değiliz ama yüzlerce olmalı. Belki de binlerce." Arkasını dönüp yürümeye devam etti. Bernice onu takip ederken Wallis'in hiçbir zaman annesiz kalmayacağını düşünerek avundu.

Koğuşun diğer ucundaki solgun yüzlü bir kız, bebek bezlerini katlıyor, bir diğeri ise yeni doğmuş bir bebeği biberonla besleyerek sallıyordu. Bernice fısıltıyla küfretti. Sallanan sandalyedeki kızı tanıyordu.

Şu Pia Lange'den kurtuluş yok muydu?

On Altıncı Bölüm



Pia

Noel, rahibelerin dinlenme odasına koydukları küçük, dağınık bir yılbaşı ağacıyla ve fazladan kilise ayinleriyle gelip geçmişti. Her çocuğa birer hediye, yetimhaneye bağışlanan bir kitap ya da küçük oyuncaklardan biri verilmişti. Pia pembe kulaklı pelüş bir tavşan almış ve onu Gigi'ye vermişti.

Bir hafta sonra koğuşta Nicolai'yi doyururken Rahibe Agnes'ın içeri girdiğini gördü. Beşiklerin arasında yürürken boynundaki haç sağa sola sallanıyordu. Pia heyecanla doğruldu. Onun Başrahibe Joe'nun nihayet gitmesine izin verdiğini söylemek için geldiğini umuyordu. Ancak hemen arkasındaki hemşireyi fark edince midesi altüst oldu. Bu, onu ruhsal muayeneye göndermekle tehdit eden Hemşire Wallis'ti. Burada ne işi vardı? Hemşire beşiklerden birinin başında durdu ve elini kalbinin üzerine koyup beşikteki bebeğe baktı. Kucağındaki kız yaklaşık on aylık görünüyordu. Kızıl saçları, Pia'ya Finn'in annesini anımsatmıştı. Ayakları ve bacakları çıplaktı. Üzerinde ona iki kat büyük gelen bir

elbise vardı. Hemşire Wallis neden onu geçen seferki gibi danışmaya bırakmamıştı? Pia keşke onunla tekrar karşılaşmak yerine buradan çıkabilse ya da saklanabilseydi. Fakat gidebileceği hiçbir yer yoktu. Yapabileceği tek şey sessiz olmak ve Nicolai'yi doyurmaya odaklanmaktı.

Rahibe Agnes, Pia ile bebek bezlerini katlamakla meşgul olan Edith'e seslenerek, "Kızlar," dedi. "Bu, Hemşire Wallis. Bir hastanenin merdivenine bırakılan bu zavallı bebeği bize getirmiş. Ayrıca yakın zamanda evlat edindirmesi zor olan üç çocuğumuza da ev buldu. Harika, değil mi?"

"Evet, Rahibe Agnes," dedi Pia ile Edith bir ağızdan.

Rahibe Agnes, hemşireye döndü. "Cennette özel bir yeriniz olacağına şüphe yok, Hemşire Wallis."

Yanakları kızaran Hemşire Wallis, rahibeye zoraki bir tebessüm etti. "Benim için zevk, rahibe. Çocuklara yardım etmeyi hep sevmişimdir."

Pia, koğuşa girdiğinden beri ilk kez hemşirenin yüzüne baktı. Çocuklara yardım etmeyi seviyorsa acaba ona da eder miydi? Ona yetimhaneleri ve hastaneleri gezerken ikiz bebeklerle karşılaşıp karşılaşmadığını sormayı her şeyden çok istiyordu. Ancak son karşılaşmaları yüzünden hâlâ sinirli olmasından ve tehdidini gerçekleştirmesinden korkuyordu.

Rahibe Agnes, bebeği Hemşire Wallis'ten alarak Edith'e döndü.

"Hemşire Wallis'e koğuşumuzdaki en küçük bebeği göster, lütfen," dedi. "Görünüşe göre bebeklerimizden birini evlat edinmek isteyen iyi, Hristiyan bir aile bulmuş. Tekrar şükürler olsun."

"Peki, Rahibe Agnes," diyen Edith, elindeki bezi katlayıp hemşireyi beşiklere doğru yönlendirdi.

Pia, kucağında uyuyakalan Nicolai ile Rahibe Agnes'a yaklaşıp kızıl saçlı bebeğe baktı. "Çok güzel bir bebek," dedi. Küçük kız şaşkın ve korkmuş görünüyor, nemli, ela gözlerini kırpıştırarak etrafına bakınıyordu.

"Adı Alannah," dedi Rahibe Agnes, kızın alnına düşen bukleyi nazikçe kenara iterek. "Çok hoş bir isim, değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Pia, Alannah'nın yanağını avucunun içine alarak gülümsedi. Yumuşacık tenini başparmağıyla okşayıp bekledi. Neyse ki hiçbir acı hissetmemiş, midesi bulanmamıştı. Bebek sağlıklıydı. Çenesinin altını gıdıklayarak, "Merhaba, şirin Alannah," dedi. "Korktuğunu biliyorum ama sana iyi bakacağız, söz veriyorum."

Rahibe Agnes ışıldayan gözlerle Pia'ya baktı. "Tanrı seni korusun, çocuğum. Bu zavallı çocuklara yardım etmek tam sana göre bir işmiş. Cennette senin de özel bir yerinin olacağına eminim. Hemşire Wallis'in hemen yanında."

Pia kendini zorlayarak hafifçe tebessüm etti. Rahibe Agnes, Pia'nın kardeşleri hakkındaki gerçeği bilseydi onun bu işe uygun olduğunu veya cennette özel bir yeri hak ettiğini düşünmezdi. Gerçek bunun tam tersiydi. Rahibeler, onun St. Vincent'taki bebeklerle ilgilenmesine de izin vermezlerdi. Utançtan yüzünün kızardığını hissetti.

"Rahibe Agnes?" dedi usulca.

"Efendim, çocuğum?"

"Size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." Rahibe Agnes, küçük kızın alnına düşen saçları parmağıyla itip tekrar yüzünü örtmemesi için kulağının arkasına yerleştirmeye çalıştı.

"Sizce Hemşire Wallis, kardeşlerim hakkında bir şey biliyor olabilir mi? Ya da onları aramama yardımcı olur mu?"

"Bilemiyorum ama sormaktan zarar gelmez." Rahibe, bebekle ilgilenmeye devam ederek kirli elbisesinin yakasını düzeltti ve yanağındaki lekeyi sildi.

"Benim için sorabilir misiniz?"

Rahibe Agnes şaşkınlıkla Pia'ya baktı. "Neden? Gayet hoş ve yardımsever birine benziyor. Ondan korkman için hiçbir sebep yok. Hem ne derler bilirsin, çocuğum, 'Tanrı kendi işini görenlere yardım eder.'"

Pia, Hemşire Wallis'ten korkmak için bolca sebebi olduğunu söylemek istedi. Ancak belli ki Rahibe Agnes onların arasında yaşananlardan habersizdi. Ona neler olduğunu anlatmak üzereyken Edith'le Hemşire Wallis tekrar göründüler. Hemşirenin kucağında, yetimhaneye birkaç gün önce bırakılan Joseph adında üç aylık bir bebek vardı. Rahibe Agnes, Alannah'yı beşikteki bir bebeğin yanına bırakarak onları karşılamaya koştu. Pia, Nicolai'ı beşiğine yatırdıktan sonra cesaretini toplamaya çalışıp onu takip etti. Hemşireden yardım istemekten başka şansı yoksa ne kadar korkarsa korksun bunu yapacaktı. Fakat çok dikkatli olmalıydı.

Edith ve Hemşire Wallis, Rahibe Agnes ile birlikte hayranlıkla bebeğe bakıyorlardı.

"Hemşire Wallis?" dedi Pia cesaretini kaybetmeden önce. "Mahsuru yoksa size bir şey sorabilir miyim?"

Hemşire başını bebekten kaldırıp ona baktı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Tabii."

Pia cana yakın görünmek için elinden geleni yaparak, "Teşekkürler," dedi. "Merak ediyordum da... Yani... Rahibe Agnes pek çok tanıdığınız olduğunu ve çocuklara yardım etmekten hoşlandığınızı söyledi. Ben de kardeşlerimi bulmama yardımcı olabilir misiniz diye merak ettim. İkizler,

henüz dört aylıklar ve... Şey, şu an neredeyse yedi aylıklar... Ama her neyse... Sarı saçlı, mavi gözlüler. Ekim ayından beri kayıplar."

Hemşire Wallis dudaklarını birbirine bastırarak kucağındaki bebeğe baktı. Onu biraz daha yukarı kaldırıp başının etrafındaki battaniyeyi düzeltti. "Denerim," dedi Pia'ya hiç bakmadan. "Şehrin hangi bölgesindensin?"

Hemşirenin dişlerini sıkması ve şakaklarında atan nabzı Pia'nın gözünden kaçmamıştı. Sinirlenmiş miydi? Acelesi mi vardı? Tepkisi ne olursa olsun Pia durmayacaktı. "Beşinci Bölge," diye yanıtladı. "Shunk Sokağı'nda oturuyorduk. Nerede olduğunu bilemeyebilirsiniz çünkü orası..."

"Biliyorum."

Pia tırnaklarını avuç içlerine batırarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Fazla gergin görünmek ya da hemşireyi tekrar sinirlendirmek istemiyordu. Hemşire Wallis, ona yardım edebilecek olan tek kişiydi. "Oraya salgın başladığından beri hiç gittiniz mi?"

"Hayır," dedi Hemşire Wallis. "O bölgeye gitmek için bir sebebim olmadı."

"Peki ya ziyaret ettiğiniz yetimhane ve hastaneler? Hiç sarı saçlı, mavi gözlü, ikiz erkek bebeklerle karşılaştınız mı?"

Hemşire Wallis nihayet ona bakarak başını olumsuz anlamda salladı. "Üzgünüm ama görmedim. Şimdi müsaadenle gitmem gerek." Gitmek üzereyken durup tekrar Pia'ya döndü. "Kardeşlerinin kaybolduğunu söylemen ilgimi çekti. Onları biri mi aldı?"

Pia bakışlarını yere eğerek yutkundu. "Annem ve ben hastalandık, sonra da..."

"Sonra ne?" Hemşire Wallis, sanki aklını okuyabiliyormuş gibi sert bakışlarını Pia'ya dikmişti.

Pia nefes alamadığını hissetti. "Ben... Bilmiyorum. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

Hemşire Wallis ilgisiz bir şekilde burnunu çekti. "Pekâlâ, bir şey görür ya da duyarsam Başrahibe Joe'ya haber veririm." Pia ile konuşmasına açıkça son vererek Rahibe Agnes'a döndü. "Yardımınız için tekrar teşekkürler, rahibe. Umarım bu çocuğun harika bir evinin olacağını bilmek sizi avutur."

"Asıl biz teşekkür ederiz," diye karşılık verdi Rahibe Agnes. "Tanrı biliyor, bu şehirde sizin gibi daha çok insana ihtiyacımız var."

"Elimden ne geliyorsa onu yapıyorum," dedi Hemşire Wallis. Kapıya yöneldiği sırada durup tekrar Rahibe Agnes'a döndü. "Bebek isteyen bir aile daha bulduğumda, belki seçmem için birkaçını başka bir odaya getirirsiniz. Bütün bebeklere aynı anda yardım edemeyeceğimi bildiğimden, hepsini bir arada görmek yüreğimi sızlatıyor."

"Ah, tabii," dedi Rahibe Agnes. "Elbette. Anlıyorum."

"Teşekkürler. Çok memnun olurum." Edith ile Pia'yı başıyla hızlıca selamladıktan sonra yeniden kapıya yöneldi.

"Bekleyin," diye seslendi Pia onun arkasından. "Hemşire arkadaşlarınıza bir yerlerde ikiz bebekler görüp görmediklerini sorar mısınız?"

"Sorarım," dedi Hemşire Wallis arkasına dönmeden.

Pia daha fazlasını söylemek için onun peşinden gideceği sırada Rahibe Agnes kolunu yakaladı. Pia, rahibeyle ilgili kötü bir şeyler hissetmeden önce kolunu geri çekti.

"Bu kadar yeter," dedi Rahibe Agnes. "Yardım istemende sakınca yok ama zavallı kadını rahatsız etme. Kardeşlerini arayacağını söylediyse eminim yapacaktır. Bütün yapabileceği de bu."

"Adları Ollie ile Max," diye bağırdı Pia, hemşirenin arkasından.

Rahibe Agnes ona sert bir bakış atarak başını iki yana salladıktan sonra Hemşire Wallis'in peşinden dışarı çıktı.

Pia onların ardından kapanan kapıya çaresizce, uzun uzun baktı. Hemşire Wallis'in elinden bir şey gelse bile yardımcı olacağını sanmıyordu. Daha önce aralarında yaşananlar ve çok sayıda çocukla ilgileniyor olması yüzünden muhtemelen Pia'nın problemlerine ayıracak vakti ya da isteği yoktu. Pia, Alannah'ya temiz giysiler giydirmekle meşgul olan Edith'in yanına yürüdü. "Hemşire Wallis'in benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Kimin umurunda?" dedi Edith. "Benden hoşlanmadığını biliyorum."

"Neden öyle dedin?"

"Rahibe Agnes'a buraya bir daha gelmek istemediğini söylediğini duydun. Benim yüzümden."

"Nereden biliyorsun?"

"Birincisi, kız çocuklarına bakmıyor bile. İkincisi, koğuştaki en küçük bebek olmasına rağmen Yakov'u istemedi."

Pia kaşlarını çattı. "Neden? O harika bir bebek."

"Çünkü o siyahi. Çiftin beyaz bir bebek istediklerini söyledi."

"Tanrım. Peki, sen ne dedin?"

"Dar kafalı bir çiftin evlat edinmesine neden aracı olduğunu sordum."

Pia hayretle nefesini tuttuktan sonra kıkırdadı. "Aferin sana. Keşke senin kadar cesur olabilseydim."

Edith, Pia koğuşa geldiğinden beri ilk kez gülümsedi.

Hemşire Wallis'in Alannah'yı getirmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Pia ile Edith, akşam yemeğinden önce biraz temiz hava almak için kendilerini oyun bahçesine attılar. Güneş haftalardır ilk kez yüzünü göstermişti ve onun sıcaklığını hissetmek için sabırsızlanıyorlardı. Nehre doğru uzanan çimenlik alanda yürürken erimiş karlarla çamurlu su birikintilerine basmamaya çalışıyorlardı. Diğer çocuklar bahçede dolanıyor, su birikintilerinin üzerinden atlıyor, ellerindeki sopaları çitlere sürterek sesler çıkarıyorlardı. Rahibe Ernestine, üzerini kirletenleri ya da ıslatanları azarlamaya hazır bir şekilde kapıda gözcülük yapıyordu.

Pia ile Edith, yetimhane binasından ve Rahibe Ernestine'in bakışlarından mümkün olduğunca uzaklaşmak istediklerinden, bahçenin gözden uzak bir köşesine doğru yürümeye başladılar. Çitlere vardıklarında Pia parmaklıkları tutarak nehre göz gezdirdi. Nehrin kayalıklarla kaplı kıyısına tırmanıp şehre doğru yol almak istiyordu. Nehir derin, kahverengi ve soğuk görünüyordu. Havada çamurlu suyun, ıslak kayaların kokusu vardı. Derin bir nefes alıp yüzünü güneşe çevirdi. Şükran Günü'nden beri hava berbat geçmiş, her gün kar ya da yağmur yağmıştı. Bazen güneşi bir daha hiç göremeyeceklerini sanmışlardı. Derken bu sabah güneş bulutları aralayıvermişti. Edith ile bütün gün dışarı çıkmayı beklemişlerdi ve güneşin tadını mümkün olduğunca uzun

çıkarmak istiyorlardı. Bahçeyi çevreleyen çam ağaçlarının arasında mavi alakargalar bağrışıyor, uzaklardan bir trenin sesi duyuluyordu. Serin rüzgâra rağmen sanki bahar gelmiş gibiydi.

Pia, Edith'e baktı. "Eğer bu yaz..." dedikten sonra durdu. Az kalsın, "Bu yaz hâlâ burada olursam," diyecekti. Ancak sonra Edith'e buradan gideceğinden bahsetmediğini hatırladı.

Rahibe Agnes'a, Başrahibe Joe'nun onu serbest bırakmaktan bahsedip bahsetmediğini kaç kez sorduğunu hatırlamıyordu. Fakat bu sırrını kimseyle paylaşmamıştı çünkü uğursuzluk getirmesinden korkuyordu. Üstelik Edith sonunda ona alışmış gibi görünüyordu ve bunun değişmesini de istemiyordu. Pia'nın buradan gideceğini bilseydi ondan tekrar uzaklaşabilirdi. Kaldı ki Rahibe Agnes'ın cevabı her defasında aynıydı: Başrahibe Joe gitmesine karar verirse bundan ilk önce Pia'nın haberi olurdu.

Pia boğazını temizleyip cümleye yeniden başladı. "Havalar ısındığında belki temiz hava almaları için bebekleri dışarı çıkarırız. O havasız koğuştan çıkmak onlara iyi gelir."

"Sadece çok sıcak havalarda dışarı çıkmalarına izin veriliyor," dedi Edith. "Çünkü koğuşun içi fırına dönüyor. Biliyorsun, pencereleri de açamıyoruz."

Pia derin bir iç çekti. "Evet, açamıyoruz."

Zaten hiçbir şey yapamıyoruz, diye geçirdi içinden.

"Baksana," dedi Edith. "Şu salıncaklarda oturan çocuk kim? Onu daha önce hiç görmedim."

Pia salıncaklara bakmak için döndü.

On dört ya da on beş yaşlarında bir çocuk, başını önüne eğmiş bir şekilde oturuyor ve ayakkabısının topuğuyla

defalarca toprağı kazarak küçük bir su birikintisi oluşturuyordu.

Pia ansızın nefesini tuttu.

Bu gerçek olamazdı.

Salıncaklara doğru yürümeye başladıktan sonra birden durdu. Gözlerini sımsıkı yumup tekrar açtı. Gördüklerine inanamıyordu. Kısık gözlerle çocuğa dikkatlice baktı. Hayır. O olamazdı. Saçları çok uzun ve cılız, yüzü ise çok inceydi. Belki ailesini kaybetmenin ve yetimhaneye kapatılmış olmanın yaşattığı stres, Pia'nın gerçek olmayan şeyler görmesine neden oluyordu. Fakat sonra çocuk başını kaldırdı. İşte o an, Pia gördüklerinin gerçek olduğuna emin oldu. Çocuğa doğru koşarken kalbi hızla çarpıyordu.

"Finn?"

Finn başını çevirip ona baktı. Mutsuzluk âdeta yüz hatlarına kazınmıştı. Pia'yı görünce gözlerini irice açıp ayağa fırladı. "Pia? Burada ne arıyorsun?"

Pia dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Sesiyle, aksanıyla, Pia'nın adını söyleyiş tarzıyla bu kesinlikle Finn'di. "Yaşıyorsun!"

"Yaşıyorum," dedi Finn. "Seni de canlı gördüğüme sevindim." Hınzır gülümsemesi ve tanıdık, ela gözleriyle Pia'ya baktı. Gülüyor olmasına rağmen yüzündeki keder onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu.

"Ama ben bunca zaman öldüğünü sanmıştım!"

"Hayır," dedi Finn. "Henüz değil."

Pia, titreyen elini ağzına götürdü. "İnanamıyorum."

"Benim, dostum. Ayrıca söylemem gerek, ben de inanamıyorum. Seni gördüğüme çok sevindim."

Pia gülerek kollarını Finn'in boynuna doladı. Ona dokunduğunda ne hissedeceği umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun hayatta olmasıydı. Finn de ona sarıldı. Yanağı yanağına değiyor, sıcak ve hızlı nefesi tenine çarpıyordu. Pia onun hayatta olduğunu görmenin yaşattığı sevinçten ve sevgisinin derinliğinden başka bir şey hissetmiyordu. Göğsüne oturan bir ağrı ya da kemiklerine işleyen bir sancı yoktu. Başında veya boğazında bir acı da hissetmiyordu. Finn'in giysileriyle saçları şehrin sokakları –otomobil yakıtı, ıslak kaldırımlar ve elektrikli tramvaylar– gibi kokuyordu. Pia ve St. Vincent'taki herkesin aksine, o burada eski tahtaların, soğuk yulaf lapasının ya da hiç geçmeyen kederle korkunun kokusunu üzerinde taşıyacak kadar çok vakit geçirmemişti. Pia, rüyada olduğundan korkarak Finn'i bırakmak istemedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu. O an, sarıldığı son kişinin annesi olduğunu fark etti. Kendisine dokunulmasından hoşlanmamasına rağmen Finn'e sarılmak, aylarca üşüdükten sonra sıcak bir battaniyeye sarınmak gibiydi. Sonsuzlukta kaybolmuş, yapayalnız ve amaçsızca dolaştığını hissederken nihayet onu ayağa kaldıracak birini bulmuştu.

O sırada çığlığı andıran tuhaf bir ses, dikkatlerini yetimhane binasına çekti.

Rahibe Ernestine, kollarını sallayarak hızla onlara doğru yürüyordu. Bakışları oldukça sertti. "Uzaklaş ondan," diye bağırdı Finn'e. "Derhâl ayrılın!"

Finn geri çekilip ellerini ceplerine soktu. Pia onu bırakınca boş kalan kollarının sızladığını hissetti.

Rahibe Ernestine yanlarına vardığında nefes nefeseydi. Sarkık çenesi ıslak bir peynir parçası gibi titriyordu. "Tanrı aşkına, burada neler oluyor, Bayan Lange? Karşı cinsle yakın temasın yasak olduğunu biliyorsunuz!"

Pia yeni bir azar ya da daha kötüsü için kendini hazırladı. Dudağının üzerinde ter damlacıkları birikmişti. "Hiçbir şey olduğu yok, Rahibe Ernestine," dedi. "O eski bir arkadaşım ve birbirimizi gördüğümüze şaşırdık, hepsi o."

Rahibe Ernestine onları birbirinden uzaklaştırarak tepeden tırnağa süzdü. "Hepsi bu olsa iyi olur. On üç yaşındaki kızlar, erkeklerle hassas bir durum içine girebilirler, Bayan Lange. Bu yüzden konuşma izniniz var ancak fiziksel temas yok." Öfkeli bakışlarını Finn'e çevirdi. "Ellerine hâkim ol, anladın mı, genç adam?"

Finn anladığını belirtircesine başını salladı.

Rahibe Ernestine, gözlerini kısıp bir Finn'e, bir de Pia'ya baktı. Başka tedbirler alıp almamaya karar vermeye çalışıyor gibiydi. Sonra nihayet arkasını döndü ve kapının önündeki nöbet yerine doğru yürüdü.

Pia tuttuğu nefesini bırakarak rahatladı.

"Vay canına," dedi Finn. "Amma aksi kadın. Muşmula gibi de suratı var."

Her zamanki gibi Pia'yı güldürmeye çalışıyordu. Pia onu bu yüzden seviyordu. "Onu tanımıyorsun. Örtüsünün altında deri bir kayış saklıyor. Onu kullanmayı çok sever."

"Hiç şaşırmadım. Katı bir yönetici gibi görünüyor," diyen Finn ciddi bir ifadeyle Pia'ya baktı. "Söylesene, bu lanet yere nasıl geldin?"

Pia başını doğrultup omuzlarını dikleştirerek dayanıklı görünmeye çalıştı. "Önce sen. Bunca zaman neredeydin ve buraya nasıl geldin?"

Finn derin bir iç geçirdi. "Son görüştüğümüz günü hatırlıyor musun? Annem beni içeri çağırmıştı."

Pia başını evet dercesine salladı. Korkudan nefesinin kesildiğini hissediyordu.

"Kardeşim o sabah öksürmeye başlamış. Onu hemen hastaneye götürdük fakat içeri giremedik. Bekledikçe bekledik. Sonunda gece yarısı kardeşim öldü."

"Ah, hayır," dedi Pia. Finn'e tekrar sarılmak, ona ne kadar üzgün olduğunu göstermek istedi. Fakat Rahibe Ernestine'in gözü üzerlerindeydi. "Çok üzüldüm."

"Daha onun cenazesi soğumadan," diye devam etti Finn, "annemle büyükbabam gribe yakalanmamak için şehirden ayrılmamız konusunda ısrar etti. Sana söylemek, Shunk Sokağı'na dönüp iyi olduğundan emin olmak istedim ama annem bırakmadı. Büyükbabam nasıl olduysa bir at ve araba ayarladı. O gece doğruca amcamın Jersey Shore'daki evine doğru yola çıktık. Eyalet sınırını geçtiğimizde, büyükbabamı da kaybettik. Cenazesini bir kilisenin önüne bıraktık. Annem bunu beni kurtarmak için yaptığımızı söyledi. Sorun şu ki kahrolası gribi de beraberimizde götürüyorduk. Benim dışımda evdeki herkes birkaç gün içinde hastalandı. Komşulardan bazıları da gribe yakalandılar."

"Ya annen?"

Finn bakışlarını yere eğip ayakkabısının ucuyla ıslak toprağa vurdu. Tekrar Pia'ya baktığında gözleri yaşlıydı. "Atlatamadı. Amcamla karısı da öyle."

Pia'nın da gözleri doldu. "Ah, olamaz. Çok korkunç. Çok üzüldüm, Finn."

"Ya senin annen?" diye sordu Finn nazik bir sesle. Yüzündeki ifadeden gerçeği zaten bildiği belli oluyordu.

Pia titreyen dudağını ısırarak başını salladı. "O öldü." Derdini ilk kez yabancı olmayan biriyle paylaşıyordu. Son

birkaç aydır yaşadığı üzüntü ve yalnızlık hissi, bir anda ağır basarak başını döndürdü. Derin bir nefes alıp yavaşça bırakarak kendini toplamaya çalıştı. "Sana bir not yazmıştım. Çamaşır ipiyle gönderdiğimiz notlardan, hatırladın mı? Herhâlde çoktan gitmiştin." Şimdi düşününce not göndermek çok aptalca görünüyordu. Daha fazlasını yapması gerekirdi. Çok daha fazlasını yapması gerekirdi.

Finn üzüntüyle başını iki yana salladı. Pia'ya dokunmak için elini uzatacağı sırada durdu. "Orada olup sana yardım edemediğim için üzgünüm."

"Senin suçun değil."

"Peki ya kardeşlerin?" diye sordu. "Minik Ollie ile Max?"

Pia başını olumsuz anlamda salladı. Hissettiği suçlulukla keder, oldukça ağır ve can yakıcıydı. Bir an için yere yığılıp kalacağını sandı. Ne yaptığını ona nasıl anlatabilirdi? Düşüncesizce verdiği bir karar yüzünden kardeşlerinin ölmüş olabileceğini nasıl söylerdi? Yüzünü saklamak için başını çevirdi.

"Ah, Tanrım," dedi Finn. "Çok üzgünüm, Pia. Keşke hepsinin geçmesi için elimden bir şey gelse."

Pia hıçkırıklarını yutarak ona baktı. Finn'in gerçeği gözlerinden okumaması için dua ediyordu. Henüz her şeyi itiraf etmeye hazır değildi. "Philadelphia'ya nasıl döndüğünü anlatsana."

Finn ellerini ceplerine sokarak bir iç çekti. Sanki Pia'ya tekrar sarılmamak için kendini tutuyor gibiydi. "Amcamların evinde kalabildiğim kadar kaldım ama ev sahibi benden başka herkesin öldüğünü fark edince beni kovdu. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Ben de bir trene atlayıp eve döndüm. İlk yaptığım şey seni aramak oldu... Şey... Sana bunu söylediğim için üzgünüm fakat evinizde başkaları yaşıyor."

"Biliyorum," dedi Pia. "Devam et. Sonra ne oldu? Nerede kalıyordun?"

"Sokaklarda. Aslında düne kadar başımın çaresine bakıyordum. Ta ki polisler beni bir şeyler aşırırken yakalayana kadar. Galiba nezarethane doluydu çünkü onun yerine beni buraya gönderdiler." Gözlerini bir anlığına yere çevirdikten sonra yumuşak bakışlarını Pia'ya dikti. "Senin de öldüğünü sanmıştım. Yaşadığını gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam."

Pia başını önüne eğdi. "Bazen keşke yaşamasaydım diyorum."

Finn onun çenesini tutup başını nazikçe kaldırdı. "Öyle söyleme. Çok acı çektiğini ve bazen bir günün daha üstesinden gelemeyecekmiş gibi hissettiğini biliyorum. Güven bana, ben de aynısını hissediyorum." Ardından yarım ağız gülerek başıyla Rahibe Ernestine'i işaret etti. "Ama beni burada Sevimli Rahibe ile yalnız bırakmak istemezsin, değil mi?"

Pia gülümsemeye çalışsa da yüzünün buruşmasına engel olamadı.

"Ah, ağlama. Haydi, bana neler olduğunu anlat."

Pia boğazındaki düğümden kurtulmak için yutkundu. Finn'e gerçeği söylemek zorunda olduğunu biliyor, onun hakkında farklı düşünmemesi için dua ediyordu. "Ben de gribe yakalandım," dedi. "Ama birileri beni buldu ve..." Devam edemeyeceğini düşünerek duraksadı. Finn, gözlerini ondan ayırmadan sabırla bekledi. Pia kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa göz gezdirdikten sonra dilini yakan, yüreğini parçalayan kelimelerle ona olanları anlattı. Yatak odasındaki bölmeyi boş bulduğu kısma geldiğinde,

dizlerinin onu taşıyamayacağını hissederek çamurlu toprağa oturdu.

Finn alçak sesle lanet okuyarak Pia'nın yanına diz çöktü. Aralarında güvenli bir mesafe bırakmayı ihmal etmemişti.

"Hepsi benim suçum," dedi Pia ağlayarak.

"Hadi canım!" diye karşılık verdi Finn. "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmışsın. Ben de aynısını yapardım. Kardeşlerinin açlıktan ölmelerine izin veremezdin. Hastalanacağını bilmiyordun. Ayrıca aşağılık bir sersemin gelip onları alacağını nerden bilebilirdin?"

"Ama... Ben... Kapıyı kilitlemeyi unuttum!"

Finn başını hızla iki yana salladı. "Fark etmez. Onları alanın amacı yardım etmekse nerede olduklarını söyleyen bir not bırakmalıydı."

"Bırakmışlar," dedi Pia gözyaşları içinde. "Notta, '*Tanrı yaptığın şey için seni affetsin*,' yazıyordu."

"Ah, Tanrım." Finn başını iki yana salladı. "Üzgünüm, dostum. Bu resmen adilik."

"Ama ya... Ya orada ölmüşlerse?"

"Kendini perişan etmeyi bırak. Onları bıraktığında hastalar mıydı?"

Pia başını hayır dercesine salladı. "Sanmıyorum... Ama iyi olsalar bile ben... Ben çok uzun süre yoktum," dedi hıçkırıklar arasında.

"Evet ama ne zaman bulunduklarını bilmiyorsun, değil mi? Belki de onları gittiğin gün buldular."

"Onlara ne olduğunu öğrenmeliyim. Öğrenmek zorundayım."

"Öğreneceksin," dedi Finn. "Birlikte öğreneceğiz."

Pia titreyen elleriyle gözyaşlarını silip Finn'e baktı. "Nasıl? Buraya kapatılmışken bunu nasıl yapacağız? Başrahibe Joe, güvenli olduğunu düşündüğünde beni bırakacağını söylemişti. Ancak sırf uslu durmam için öyle söylediğini düşünmeye başladım."

Finn, Pia'nın yanağındaki yaşı silerek sırıttı. "Dostum," dedi. "Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum. Finn Duffy'yi uzun süre kilit altında tutamayacaklarını bilmen gerek."

On Yedinci Bölüm



Bernice

Bernice şehrin kuzeyindeki varlıklı mahallelerden birinde, taş bir binanın kapısının önünde dururken ne diyeceğini şaşırmış hâldeydi. Beyaz tenli kadının yanındaki siyah saçlı, Yahudi takkeli çocuğu görmek onu gafil avlamıştı. Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu. Çocuk misafirse neden ayağında çoraplarla kapıya kadar gelmişti? Altı yaşlarında görünüyordu, elinde de bir topaç vardı. Üzerinde şeftali rengi, şık, yüksek belli bir elbise olan kadın, manikürlü elini kapıya dayadı ve Bernice'in söyleyeceklerini duymayı bekledi. Çocuk da merakla ona bakıyordu.

"Kızılhaç'tan geliyorum," dedi Bernice nihayet. "Kimsesiz çocuklar için..." Sonra birden hatırladı. Kızılhaç, Amerikalı kadınlardan gribin kimsesiz bıraktığı çocukları evlerine almalarını istemişti. Çocuk bu yüzden burada olmalıydı. Başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi ki? Bernice kendini toparlayıp kadına sıcak bir ifadeyle tebessüm etti. "Affedersiniz. Aynı şeyi defalarca söylemeye o kadar alışmışım ki az kalsın neden geldiğimi unutuyordum."

"Çoktan bağışta bulundum," dedi kadın. "Ve evimizde hasta kimse yok. Açıkçası neden burada olduğunuzu anlayamadım."

Bernice posta kutusuna göz atarak bir isim aradı. Üzerinde bakır harflerle GRAHAM yazıyordu. "Yanılmıyorsam siz Bayan Graham'siniz, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı kadın.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Graham. Karışıklık için bağışlayın. O kadar çok ev ziyaret ettim, aynı konuşmayı o kadar çok tekrarladım ki artık otomatik bir hâl alıverdi. Ama bugün, salgın esnasında evsiz kalan bu talihsiz yavruya kucak açtığınız için size teşekkür etmek amacıyla buradayım."

Bayan Graham yanındaki çocuğa baktı. "Ah, hiç önemi yok. Bizim için bir zevk."

"Bunu duymak harika," dedi Bernice. "İyi gidiyor olmasına sevindim. Yardımlarınız çok makbule geçti. Gelişimin asıl sebebine gelirsek, size iyi haberlerim var. Çocuğun bir aile ferdini bulduk ve onu yanına almak istiyor."

Bayan Graham keskin bir nefes alıp ansızın rahatsızlanmış gibi kalbini tuttu. "Ah, Tanrım. Anlıyorum. Şey, bu iyi bir haber. Ancak biraz şaşırdığımı söylemem gerek. Olacaksa bile bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim." Tekrar çocuğa bakarak tebessüm etti. "Duydun mu, Tobia? Yakında yeni bir evin olacak." Çocuk, kaşlarını çatıp Bayan Graham'e sokuldu. Bayan Graham bakışlarını Bernice'e çevirdiğinde gözleri yaşlıydı. "Sormam gerek. Onunla tanıştınız mı? Yani ailesi olduğunu iddia eden kişiyle?"

"Tabii," dedi Bernice. "Büyük teyzesi oluyor. Son derece iyi biri ve onu görmeyi dört gözle bekliyor."

"Öyleyse neden sizinle gelmedi?"

Bernice'in yanakları kızardı. Burada bir çocuk bulmayı beklememişti fakat bu fırsatı tepemezdi. Durumu iyi idare ettiğini düşünüyordu. İyi ama bu kadın neden onu sorguluyordu? Küçük, Yahudi bir çocuğa ne olacağını neden umursuyordu? "Gelmedi çünkü New Jersey'de yaşıyor," diye yanıtladı. "Onu trenle götüreceğim."

"Ne zaman?"

"Tabii ki şimdi."

Bayan Graham'in yaşlarla dolan gözleri, akşamüstü güneşinin ışığıyla parladı. "Ama o hazır değil. Eşyalarını toplamak için vakte ihtiyacım var ve..."

"Sorun değil," dedi Bernice. "Beklerim."

Bayan Graham dudağını ısırıp gözyaşlarını tutmaya çalışarak çocuğa baktı. Çocuk endişeli gözlerle onu izliyordu. Bayan Graham onun önünde diz çöküp yakasını düzeltti. "Merak etme. Bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Bir gün gitmek zorunda kalabileceğinden bahsetmiştik. O gün geldiğinde sen çok cesur olacaktın, unuttun mu?"

Çocuk başını evet anlamında salladı. Küçük çenesi titremeye başlamıştı.

Bayan Graham onu sıkıca kucakladıktan sonra ayağa kalkıp Bernice'e döndü. "Onu buna hazırlamaya çalışmıştım. Öte yandan maalesef kendimi hazırlamayı unutmuşum."

"Anlıyorum," dedi Bernice. "Bu gibi durumlar hiç kolay olmaz. Fakat onun daha iyi olacağını düşünerek avunmaya çalışın. Yani kendi... ailesiyle."

Bayan Graham ona hak verircesine başını salladı. Cebinden çıkardığı pamuklu bir mendille burnunu sildi. "Evet,

tabii. Haklısınız." Ne yapacağını bilemez bir hâlde omzunun üzerinden geriye göz attı. "Geldiğinde üzerindekilerden başka giysisi yoktu. O yüzden ona birkaç yeni kıyafet, kitaplar ve oyuncaklar aldım. Hepsini toplamam sadece birkaç dakika sürer." Ardından Tobia'ya döndü. "Ayakkabılarını giy, tamam mı, canım?"

Tobia başıyla onayladı ve elindeki topacı Bayan Graham'e verip söyleneni yaptı.

Ayakkabılarını giydiğinde Bayan Graham onun elini tuttu. "Onu herkesle vedalaştırayım," dedi Bernice'e. "Sonrasında eşyalarıyla birlikte geliriz."

"Tamam. Burada bekliyorum."

Bayan Graham'le Tobia uzaklaştığında, Bernice saatine göz attı. Eğer eşyalarının toplanması uzun sürmez ve Bernice de acele ederse, Tobia'yı Virginia trenine bindirmek için vaktinde istasyonda olabilirdi.

On Sekizinci Bölüm



Pia

Ocak 1919

Finn'in St. Vincent'a gelişini takip eden günler soğuk ve kasvetliydi. Her gün, her gece kar veya karla karışık yağmur yağıyor, rahibeler bunun şimdiye dek gördükleri en uzun fırtına olduğunu söylüyorlardı. Kimsenin dışarı çıkmasına izin yoktu. Yatakhane pencerelerini kaplayan ince buz tabakası, çocukların yataklarında daha çok ürpermelerine neden oluyordu. Pia, Finn'i sadece boş zamanlarında görüyor, dinlenme odasının bir köşesinde bağdaş kurarak kitap okuyor ya da kanaviçe işliyormuş gibi yapıyordu. Finn ise birkaç metre ötede oturup resim çiziyor ya da iskambil kâğıtlarıyla oynuyordu. Tüm zamanlarını birbirlerine fısıldayarak ve bir kaçış planı oluşturmaya çalışarak geçiriyorlardı. Edith, odanın diğer ucundan boş bir ifadeyle ara sıra onlara bakıyordu. Finn'in gelişinden beri Pia'dan uzaklaşmıştı ancak Pia onu suçlayamıyordu. Ne de olsa eskiden dinlenme saatlerinde oturup iskambil oynar ya da diğer kızlar onlar hakkında fısıldaşıp gülerken birlikte kitap okurlardı. Şimdiyse Pia tüm vaktini Finn ile geçiriyordu.

Edith'i onunla hâlâ arkadaş olmak istediğine ikna etmeye çalışmış fakat ona gerçeği, kaçmayı planladıklarını söylememişti. Edith'in onları ele vermeyeceğinden emindi ama o da onlarla gelmek isteyebilirdi ve bu, planlarını daha karmaşık bir hâle sokmaktan başka işe yaramazdı. Pia'nın buradan çıkmak istemesinin tek nedeni özgür olmak değildi. Bunu kardeşleri için yapıyordu. Sır tutmak, Edith ile arkadaşlığına mâl olmuş, birlikte çalışmalarını zorlaştırmış olsa da başka seçeneği yoktu. Gitmeden önce ona her şeyi açıklamayı ve veda edebilmeyi umuyordu.

Yetimhaneye kömür geldiğinde kazanları doldurmakla görevlendirilen Finn ise birbirine bağlı mahzenlerin oluşturduğu labirentten çıkmanın bir yolunu arıyordu. Fakat şansı henüz yaver gitmemişti. Temizlik görevlisi onu birkaç kez etrafta dolanırken yakaladığından beri gözünü üzerinden ayırmıyor, ne işler çevirdiğini sorarak Finn'in keşif yapmasını zorlaştırıyordu. Finn, kazanları doldurmakla meşgul olmadığı zamanlarda ise yerleri paspaslıyor ya da yemekhanede bulaşık yıkıyordu. Bu yüzden rahibelerin rutinini ezberlemekte ve kaçmak için fırsat kollamakta güçlük çekiyordu.

Öte yandan Pia'nın günleri hep aynıydı. Rahibe Agnes'ın ve bebek koğuşunda onlara yardım eden diğer rahibelerin gözleri üzerindeyken, etrafta dolaşıp kilitli olmayan bir kapı arayacak özgürlüğü yoktu. Yine de pencereden damlayan damlaların yere düşme süresini hesaplıyor, aşağıdaki zeminin kaçmaya elverişli olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Finn, havalar düzelip de dışarı çıkmalarına izin verildiğinde, oyun bahçesindeki çitlere tırmanabileceklerini ve kayalıklardan inerek nehir kenarına varabileceklerini

düşünmüştü. Pia çitlerin uzun ve sivri uçlu olduğunu hatırlattığında ise onları kaldıracak bir şey ya da birini bulup diğer tarafa atlayabileceklerini söylemişti. Pia'yı omuzlarına alıp çitleri aşmasına yardım edebilirdi fakat onun tek başına atlaması mümkün değildi. Büyük ihtimalle kaçamadan önce rahibelere yakalanırdı.

Kaydırağı veya atlıkarıncayı çitlere yaklaştırıp üzerine tırmanmayı düşünmüşlerdi. Ancak kaydırak yere demirliydi, atlıkarıncanın da çok ağır olduğuna şüphe yoktu. Diğer çocuklardan onları kaldırmak için yardım istemeyi de akıllarından geçirmişlerdi. Fakat planlarını açığa çıkarabilir veya onlarla gelmek isteyebilirlerdi.

Yine karanlık, kasvetli bir akşamüstü Finn, Pia'ya sebze bahçesine açılan bir arka kapıdan bahsederken, Rahibe Ernestine dinlenme odasına girerek bütün oğlanların duvarın önünde sıraya girmesini istedi. Biri Finn ile Pia'nın konuşmalarını duyup ona yetiştirmiş olmalıydı. Pia bakışlarını önüne eğerek kanaviçesine odaklandı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Çocuklar oyuncaklarıyla kitaplarını bırakıp duvarın önüne dizilirken odayı sandalye ve ayak sesleri kapladı. Yaşça büyük olanlar, küçüklerin sıraya girmesine yardım ediyorlardı. Pia, neler olduğunu duyabilmek için duvara yakın olan bir grup kızın arkasına oturdu.

"Dik durun ve yakalarınızı düzeltin," dedi Rahibe Ernestine. Çocuklardan birinin ayaklarını işaret ederek, "Ve ayakkabılarınızı bağlayın!" diye ekledi. Çocuk tek dizinin üzerine çöküp söyleneni yaptı.

Birkaç dakika sonra Başrahibe Joe, Hemşire Wallis ile birlikte içeri girdi. "İşte buradalar, Hemşire Wallis," dedi. "Geleceğinizi bilseydim biraz derli toplu olmalarını sağlardım."

"Gayet iyiler, Başrahibe Joe," diye karşılık verdi Hemşire Wallis. "Bu kadar kısa sürede yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim." Sıra boyunca ilerleyerek çocukları tepeden tırnağa süzmeye başladı. Bazıları ona umutla gülümsüyor, bazıları ise ürkek gözlerle bakıyordu. Sıranın ortasına geldiğinde ince, uzun bacaklı, siyah saçlı, yeşil gözlü bir çocuğun önünde durdu.

"Adın ne?" diye sordu.

"Kafka."

"Ona Thomas diyoruz," dedi Başrahibe Joe.

Hemşire Wallis, Başrahibe Joe'yu başıyla onayladıktan sonra tekrar çocuğa döndü. "Ya soyadın?"

Çocuk kaşlarını çatıp yanındaki yaşça büyük çocuğa baktı. "Aile adın," dedi diğer çocuk. "Aile adını soruyor."

"Bobek," diye yanıtladı Kafka.

Hemşire Wallis ona bir adım öne çıkmasını işaret edip yürümeye devam etti. Kıvırcık ve sarı saçları olan, beş yaşlarında bir çocuğun önünde durdu. Çocuğun gömleğinin bütün düğmeleri iliklenmişti. "Senin adın ne?"

"Gerhard," diye mırıldandı çocuk ayaklarına bakarak.

"Gerald," diyerek düzeltti Başrahibe Joe.

Hemşire Wallis, ondan bir adım öne çıkmasını isteyerek, "Bana doğrusunu söylediğin için teşekkür ederim, Gerhard," dedi. "Soyadını biliyor musun?"

"Nussbaum," diye mırıldandı çocuk.

"Pekâlâ, size iyi haberlerim var, Kafka ve Gerhard. İkinize de yeni bir ev buldum."

Kafka parlayan gözlerle Hemşire Wallis'e bakarken Gerhard ağlamaya başladı. Hemşire Wallis, dizlerinin üzerine çökerek, "Neyin var, ufaklık?" diye sordu.

Gerhard, ondan yaşça büyük bir çocuğu işaret etti. Kızarmış yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "*Mein bruder,*" dedi ağlayarak.

Diğer çocuk yaşaran gözleriyle ona gülümsedi. Bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Hemşire Wallis araya girdi.

"Ağabeyin mi?"

Gerhard hızla başını sallayarak doğruladı.

Hemşire Wallis doğruldu ve çocuğa gülümseyerek kardeşinin yanına gelmesini işaret etti. "Sorun değil," dedi Gerhard'a. "Ağlama. Ağabeyin de gelebilir."

Ağabeyi Gerhard'ın yanına koşup elini onun küçük omuzuna koydu. Gerhard minik kollarını ağabeyinin beline sımsıkı dolarken yaşlı gözleri sevinçle parlıyordu.

Pia boğazının düğümlendiğini hissederek sıranın sonundaki Finn'e baktı. Kardeşlerin birlikte ne kadar mutlu olduklarını görmek onun da yüreğini sızlatmış mıydı? Tıpkı Pia'ya ikizleri hatırlattıkları gibi Finn'e de erkek kardeşlerini hatırlattıklarına şüphe yoktu. Fakat Finn'in çatık kaşlarla Hemşire Wallis'e dik dik baktığını görünce şaşırdı. Ona neden öyle bakıyordu? Korkmuş muydu, şaşkın mıydı yoksa öfkeli miydi? Anlaması zordu. Derken aklına gelen bir başka düşünce kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Hemşire Wallis, Finn'i de alıp götürürse ne olacaktı?

Hemşire Wallis, Başrahibe Joe ile birlikte Kafka, Gerald ve ağabeyini alarak kapıya yöneldiğinde, Pia rahat bir nefes aldı.

"Size minnettarız, Hemşire Wallis," dedi Başrahibe Joe. "Tanrı'nın size cennetinde özel bir yer ayırdığına şüphe yok. Hiçbir şey bizi çocuklarımızın yeni bir evi olduğunu görmekten daha mutlu edemez. Tanrı sizi korusun."

Hemşire Wallis durup ona döndü. "Bana güvendiğiniz için teşekkürler, Başrahibe Joe. En kısa zamanda yine geleceğim." Duvarın önünde dimdik bir şekilde sıralanan çocuklara göz gezdirdi. Finn'le göz göze geldiğinde ise yüzünde tuhaf, ürkek bir ifade belirdi. Gözlerini hızla kaçırıp Kafka, Gerald ve ağabeyini önüne katarak telaşla odadan çıktı.

Pia dikkatini yeniden Finn'e çevirdi. Yüzünde hâlâ aynı tuhaf ifadeyle hemşirenin arkasından bakmaya devam ediyordu. Birbirlerine neden böyle baktıklarına bir anlam verememişti. Yeniden köşesine dönüp oturdu ve sormak için Finn'in yakınına gelmesini bekledi. Ancak Rahibe Ernestine ellerini çırparak yatakhanelere dönme vaktinin geldiğini söyledi. Pia, Finn'e yetişmek için ayağa fırladı. Hemşire Wallis'e o şekilde bakması onu tedirgin etmişti. Hemşirenin onu alıp götürmesinden endişelendiyse neden o gittikten sonra sakinleşmemişti? Pia birkaç çocuğun önüne geçip Finn'in omzuna dokunmak için uzandı. Tam o sırada Rahibe Ernestine onu kolundan yakalayarak kendine çekti.

"Ellerine hâkim ol, Bayan Lange," diye homurdandı. "Ve sırayı bozma."

Pia kolunu geri çekmeden önce göğsünde tuhaf bir şey hissetti. Sanki kalp atışları yavaşlamış gibiydi. Rahibe Ernestine'de bir sorun vardı ama bu onu bir anda hastalandıracak türden bir şey değildi. Muhtemelen yaşıyla ilgiliydi. Zaten Pia'yı ilgilendirmiyordu. Şu an aklında daha önemli bir mesele vardı. Tekrar kapıya yönelse de Rahibe Ernestine onu herkes odadan çıkana dek bekletti. Pia koridora çıktığında Finn görünürlerde yoktu.

Ertesi gün güneş nihayet yüzünü göstermiş ve kahvaltının ardından herkesin birkaç dakikalığına bahçeye

çıkmasına izin verilmişti. Rahibe Ernestine asık bir suratla basamaklarda duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde soğuktan titriyordu. Pia bahçenin nehre bakan kısmına yürüyüp Finn'in diğer çocuklarla birlikte dışarı çıkmasını beklemeye başladı. Hemşire Wallis'in bir sonraki gelişinde onu almasından endişe ederek bütün gece neredeyse hiç uyumamıştı, şimdi de onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Rüzgâr, karların altındaki kahverengi, donmuş çimenleri açığa çıkarmıştı. Çitlerin ve oyun parkındaki aletlerin üzeri kar yığınlarıyla kaplıydı. Çitlere doğru uzanan ve kum tepesini andıran büyük bir kar yığını, neredeyse çitlerin tepesine yetişiyordu. Eğer bu bir toprak yığını olsaydı Pia kolaylıkla onun üzerine çıkıp diğer tarafa atlayabilirdi. Ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını test etmek için karların üzerine bastı. Ayakkabısının ezdiği ince buz tabakasının altındaki karlar oldukça sertti. Pia dengede durmak için kollarını açtı ve birkaç adım atarak yukarı tırmandı. Kalp atışları hızlanmıştı. Bu onlar için bir şans olabilirdi. Tekrar aşağı atlayıp Finn'i görebilmek için bahçeye göz gezdirdi. Çocuklar dışarı çıkmıştı fakat Finn ortalarda görünmüyordu. Pia ısınmaya çalışıyormuş gibi yapıp ellerini ovuşturarak volta atmaya başladı. Oysa bir fırının içine girmiş gibiydi, gerginlikten âdeta kavruluyordu. Aklından geçenlerin hızına yetişemiyor, özgür olduklarında yapmaları gereken her şeyi teker teker düşünüyordu. Gitmeleri gereken ilk yer eski evleriydi, orada yaşayan aileye babasının dönüp dönmediğini soracaklardı. Eğer dönmemişse komşuların kapısını çalacak ve ikizler hakkında bir şey bilip bilmediklerini öğreneceklerdi. Sonrasında ise ne olacağından emin değildi. Babasını çabucak

bulabilmeyi umuyordu. Ellerini ceplerine sokup binanın kapısına baktı. Finn'i hiçbir yerde göremiyordu.

Eriyen karlar, ağaç dallarından ve salıncak demirlerinden damlıyordu. Kaydırağın üzerindeki büyük bir buz tabakası çatlayarak aşağı kaydı. Körebe olan çocuktan kaçarken çığlık atan bir kız, Pia'nın irkilerek sıçramasına neden oldu. Onlarca defa yaptığı gibi tekrar bahçeye göz gezdirdi. Finn'in dışarı çıkması neden bu kadar uzun sürmüştü?

Dişlerini sıkıp kaydırağın yanında teneke bir kutuyla oynayan iki çocuğun yanına yaklaştı. Çocuklardan biri sırık gibi uzundu, kocaman da bir burnu vardı. Diğeri ise kısa ve adaleliydi. Boylarına rağmen henüz on yaşlarında görünüyorlardı. Pia'nın yaklaştığını görünce ikisi de oyunu bıraktı.

"Finn Duffy'yi tanıyor musunuz?" diye sordu Pia.

Uzun boylu çocuk ayağını teneke kutunun üzerine koyarak, "Evet," dedi. "Bizim yatakhanede kalıyor."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Çocuklar birbirlerine baktıktan sonra şaşkın bir ifadeyle Pia'ya döndüler.

"Duymadın mı?" diye sordu yapılı olan.

Pia midesinin kasıldığını hissetti. "Neyi?"

"O gitti," diye yanıtladı uzun boylu çocuk.

Pia nefesini tuttu. "Ne demek gitti? Nereye gitti?" Kalbi göğüs kafesine hapsolmuş bir kuş gibi çarpıyordu.

"Bu sabah uyandığımızda yatağında değildi."

"Kahvaltıya da inmedi."

Pia beyninden vurulmuşa döndü. Finn onsuz gitmişti. Kaçmış, onu yalnız bırakmıştı. Bir keresinde tek başına kaçmaktan ve sonra Pia'yı almaya gelmekten bahsetmiş, böylesinin daha kolay olabileceğini söylemişti. Fakat Pia

onun bu kadar ciddi olduğunu hiç düşünmemişti. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Hem de hiç söylemeden? Midesinin çalkalandığını hissederek kusacağını sandı.

"Sizce nereye gitmiştir?" diye sordu güçlükle.

"Biz nereden bilelim?" dedi uzun çocuk.

"Gitmeden önce ikinizden birine bir şey dedi mi? Benim için bir mesaj ya da onun gibi bir şey bıraktı mı?"

Çocuklar hayır dercesine başlarını salladı.

"Sizce kendisi mi gitmiştir?"

"Yani kaçmış mıdır diyorsun?" dedi uzun boylu çocuk.

"Hayır," diyerek lafa karıştı diğeri. "Kaçsaydı şu an hepimiz yatakhanelere kapatılmış olurduk. Rahibeler de kafası kesilmiş tavuk gibi etrafta koşturuyor olurlardı."

"Bence evlat edinildi," dedi uzun boylu olan. "Ya öyledir ya da Çalışkan Çocuklar Yurdu'na gönderilmiştir. Onun yaşındakilere öyle yaparlar."

"Orası nerede?" diye sordu Pia.

"Biz nereden bilelim?" dedi uzun çocuk. "Sadece adını duyduk, hiç gitmedik ki."

Pia ayakta duramayacağını hissederek kaydırağın kenarına tutunmak istedi. Fakat eli boşluğa gelince kendini bir anda buzun üzerinde buldu. Dirseğine ve koluna şiddetli bir acı yayılırken, kırılan kemiklerinin sesi zihninde yankılandı.

Adaleli çocuk, şoka uğramış bir ifadeyle Pia'nın üzerine eğildi. "Lanet olsun. İyi misin?"

Pia zonklayan kolunu kavrayarak gözlerini kapattı ve nefes almaya çalıştı. Hayır. İyi değildi. Bir daha iyi olacağını da sanmıyordu.

On Dokuzuncu Bölüm



Bernice

Bernice, Pattersonların eski mutfak masasında otururken sakince kahvesini yudumluyor ve gazete okuyordu. Beyaz gökyüzünden döne döne düşen kar taneleri, minik çakıl taşları gibi pencereye çarpıyordu. Günlerden pazardı. İkizler uyuyordu, Pattersonlar arkadaşlarıyla briç oynamaya gitmişlerdi, Bernice de birkaç saatlik sessizliğin tadını çıkarıyordu. Son iki ay onun için oldukça yorucu geçmişti. Bağış toplamak için soğukta kapı kapı dolaşmış, göçmen çocukları aramış, aynı evi ikinci defa ziyaret etmemek için her gün daha uzağa yürümüştü. Şimdi de her zamanki gibi İspanyol gribi yüzünden kaç kişinin öldüğünü öğrenmek için gazetedeki ölüm ilanlarına göz gezdiriyordu. Listedeki isimler her hafta gitgide azalıyordu. Fakat korkunç hastalık henüz tamamen ortadan kalkmamıştı. Ne zaman bir çocuğun vefat ilanını görse, minik Joseph'i Bay ve Bayan Winston'a götürdüğü günü düşünüyordu. Kapıyı açtıklarında suratlarında beliren şaşkın ifade, hiç şüphesiz ayın olayıydı.

"Bu da kim?" diye sormuştu Bayan Winston, Bernice'in kucağındaki bebeği gördüğünde. Gözleri ağlamaktan davul gibi şişmişti.

Bay Winston ise kaşlarını çatarak Bernice'e bakmıştı. Evlerine bir bebek getirmekle ne halt ettiğini merak ediyor olmalıydı.

"Bu Joseph," demişti Bernice. "Tren istasyonuna bırakılmış. Üzerinde bezinden başka hiçbir şey yokmuş ve..." Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan Bayan Winston ona yaklaşmıştı.

"Alabilir miyim?"

"Elbette," demişti Bernice.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, hayatım," diye uyarmıştı Bay Winston.

Bayan Winston onu duymazdan gelerek Joseph'i kollarına almıştı. "Ah, Tanrım," demişti. "Şu kusursuz, küçük meleğe bakın." Daha iyi görebilmek için Joseph'in battaniyesini parmağıyla nazikçe aşağı çekmişti. Joseph meraklı, mavi gözlerini kırpıştırarak onun yüzünü incelemişti. Pembe dudakları minik bir O şeklini almıştı. "Böyle masum bir çocuğa bunu kim yapabilir?"

"Maalesef bu büyüklükteki bir şehirde çocuklar oldukça sık terk ediliyorlar," demişti Bernice.

Bayan Winston şok olmuş bir ifadeyle ona bakmıştı. "Ne kadar korkunç. Peki, onlara ne oluyor?"

"Genellikle yetimhanelere ve düşkünlerevine gönderiliyorlar," diye yanıtlamıştı Bernice. "Fakat salgın başladığından beri yetimhaneler doldu taştı. Bu yüzden pek çok geçici yurt kuruldu. Ona rağmen bazen bana kimsesiz bir çocuğu evlat edinebilecek birilerini tanıyıp tanımadığımı

soruyorlar. Küçük Joseph'i gördüğümde de aklıma ilk siz geldiniz."

Bay Winston bir şeyler söyleyecek olmuş fakat Bernice ona fırsat vermemişti.

"Biliyorum, biricik oğlunuzu kaybetmenin yasını tutuyorsunuz," diye devam etmişti. "Ama sizin iyi, dürüst ve çocuğunu tüm kalbiyle seven bir çift olduğunuzu görebiliyorum. Siz harika birer ebeveyn olursunuz. Ayrıca Joseph kadar küçük bebeklerin kurumsal bir ortamdan ziyade sevgi dolu bir evde büyümeye ihtiyacı var. O daha üç aylık, yetimhaneye bırakılırsa bir yaşını bile göremeyebilir."

Bayan Winston yaşlı gözlerle kocasına dönerek, "Onu reddedemeyiz," demişti. "Yoksa kendimi asla affetmem."

Bay Winston'ın zıt duygular –ıstırap, kafa karışıklığı, korku– içinde olduğu gayet belliydi. "Bilmiyorum, hayatım," demişti. "Çocuk hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ya hastaysa ya da bir çeşit zekâ engeli varsa? Senin tekrar acı çektiğini görmeye katlanamam."

"Ben sonsuza kadar acı çekeceğim," diye karşılık vermişti Bayan Winston. "Bu dünyadaki ya da diğer dünyadaki hiçbir şey yaralı kalbimi iyileştiremez. Ancak bu zavallı bebeğin de kalbi yaralanmış, hem de öz annesi tarafından."

"Kardeşimin mezarı üzerine yemin ederim ki Joseph'in sağlığıyla ilgili endişe edilecek bir şey yok," demişti Bernice. "Doktor muayenesinden geçti ve yaşadıklarına rağmen şaşırtıcı derecede sağlıklı." Cebinden çıkardığı katlanmış kâğıdı Bay Winston'a uzatmıştı. Notu cahil bir kadının yazısına benzetmek için sol eliyle yazmıştı. "Bunu battaniyesine iliştirmişler."

Bay Winston kâğıdı alıp yüksek sesle okumuştu. "*Lütfen Joseph'ime iyi bir ev bulun. Hiçbir şeyim yok ve artık ona*

bakamıyorum. Çok ağlamaz, iştahı da iyidir. Ona onu sevdiğimi ve hep dualarımda olacağını söyleyin."

"Ah, yüce Tanrım," demişti Bayan Winston titreyen sesiyle. "Zavallı kadın." Sanki buraya aitmiş gibi çoktan kucağında sallamaya başladığı Joseph'e bakmıştı. "Ya sen? Zavallı küçük şey. Çok korkmuş olmalısın." Yanağından süzülüp Joseph'in yüzüne damlayan gözyaşını nazikçe silmişti. Ardından hüzünlü, özlem dolu bir tebessümle kocasına bakmıştı. "Görmüyor musun? Onun bize ihtiyacı var. Bizim de ona."

Bay Winston derin bir iç çekerek omuzlarını düşürmüştü. "Bundan emin misin, sevgilim?"

Bayan Winston başını sallayarak, "Evet," demişti. "Eminim. O iyi bakılmayı hak ediyor ve onunla ilgilenmek aklımı meşgul etmeme yardımcı olacak. Bize bir şey olsaydı oğlumuzun berbat bir yetimhaneye gönderilmesi yerine birinin ona iyi bakmasını isterdin, değil mi? Ayrıca şuna bir bak." Bebeğin yanağını şefkatle okşamıştı. "Şimdiden bana alıştı."

Bay Winston, bebeğe daha yakından bakmak için yaklaşmıştı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Bir şey daha var," demişti Bernice.

"Nedir?" diye sormuştu Bay Winston.

"Çocuğun karşılığında yetimhane onun bugüne kadarki masraflarını telafi etmek ve oradaki diğer çocuklara yardımcı olmak için bir bağış istiyor."

Bay Winston'ın bakışları değişmişti. "Bunu daha önce söylemeliydiniz."

"Söyleyecektim ama eşiniz Joseph'i birden kucağına alınca, kendimi onların arasında oluşan bağa kaptırıp unuttum. Özür dilerim."

"Neyse ne," demişti Bayan Winston. "Ödeyeceğiz."

Ancak Bay Winston, "*Hayatım*," diye çıkışmıştı. "Onu reddetmeye dayanamam. Reddetmeyeceğim. Özellikle de para yüzünden."

Bay Winston, sert bir ifadeyle Bernice'e bakmıştı. "Ne kadar?"

Bernice dişlerini sıkmıştı. Bu planı sadece birkaç gün önce yapmıştı ve işe yarayacağından emin olmadığı için meblağ belirlememişti. "Genellikle yüz dolar," demişti kafasından bir sayı atarak.

Bay Winston'ın ağzı açık kalmıştı.

Bernice ona reddetme fırsatı vermeden araya girmişti. "Bilhassa bu zor günlerde kulağa fazla geldiğini biliyorum ama bütün parayı tek seferde almama gerek yok. İmkânınız oldukça taksitler hâlinde alabilirim. Ayrıca söylemem gerek, bağış yapamayacak durumdaysanız Joseph'i alacak başka birini bulmak zorunda kalacağım. Kurallar böyle ve kuralları ben koymuyorum. Ben koysaydım onu sorgusuz sualsiz size verirdim."

Bayan Winston paniğe kapılmış bir hâlde Joseph'i daha sıkı kavradı. Yüzündeki korku dolu ifade, neredeyse Bernice'in vicdanını sızlatacaktı. Fakat Owen ile Mason'a bakabilmesi için ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Üstelik kimsesiz bir çocuğun sokaklarda heba olmasına izin vermektense, onu topluma yararlı bir birey olarak yetiştirecek dindar, Amerikalı bir çifte vererek şehir için iyi bir şey yapıyordu. Hatta ülke için de. Vatanını seven herkes buna katılırdı. Bernice, yetkililerin bunu neden düşünemediklerini merak ediyordu. Onun yerine beyaz çocukları trenle uzaklara gönderiyor ve yabancıları burada tutuyorlardı. Bu hiç mantıklı değildi.

"Oğlumuzu yeni defnettik," demişti Bay Winston. "Sizin de bildiğiniz gibi cenaze işlemleri hiç ucuz değil."

Bernice, hemşireyle aynı yatakta bıraktığı küçük Wallis'i düşününce yüreğinin sıkıştığını hissetmişti. Yastıklı bir tabutu olmamış, ona dini bir tören yapılmamış, mezarına çiçekler bırakılmamış, dualar okunmamıştı. Onun yerine yabancı, ölü bir kadının yanına bırakılmıştı. Muhtemelen de onunla aynı tabuta konulmuştu ve sonsuza kadar birlikte olacaklardı. Hatta büyük ihtimalle kimsesizler mezarlığındaki devasa bir çukura gömüleceklerdi. Bu düşünce Bernice'in başını döndürmüştü. Sakinliğini korumak için derin bir nefes almış ve üçe kadar sayarak yavaşça nefesini bırakmıştı. Zekice planını gerçekleştirmeye bu kadar yaklaşmışken dağılmanın sırası değildi. "Anlıyorum," demişti. "Durumunuzu göz önüne alırsak yetimhaneyi daha az bağış almaya ikna edebileceğimi düşünüyorum. Elli dolar sizin için uygun bir miktar mı?"

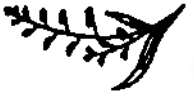
"Evet," demişti Bayan Winston kocasından önce davranarak. "Uygun. Hemen verebiliriz."

Bay Winston başıyla onayladıktan sonra parayı getirmeye gitmişti.

Şimdi o para, Bernice'in önceki hafta topladığı diğer bağışlarla birlikte yan odada, Owen ile Mason'ın uyuduğu yatağın altında güvendeydi. Şimdilik iki aylık kirayı ödemeye, market alışverişine ve göçmen çocuklar için üç tren bileti daha almaya yeterdi. Öte yandan bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Daha fazlasını yapmalıydı.

O an aklına bir fikir geldi. Kahvesinden bir yudum daha alıp gazeteyi açtı ve ölüm ilanlarına yeniden göz gezdirdi. Bu hafta çocuğunu kaybetmiş, varlıklı başka çiftler de olmalıydı.

Yirminci Bölüm



Pia

Revirde görevli Rahibe Maria kırık kolunu muayene ederken Pia çığlık atmamak için dişlerini sıktı. Rahibenin elleri güçlü ve nasırlıydı. Parmaklarıyla yaptığı her baskı, Pia'nın kemiklerini ezen bir mengene gibi hissettiriyordu. Rahibede bir sorun varsa bile Pia'nın bunu hissetmesi imkânsızdı. Hissettiği acı, Finn'in bir anda kaybolması ve bütün kaçış umudunu da beraberinde götürmesi yüzünden ağlamadan duramıyordu. Rahibe Ernestine yatağın ayak ucunda durmuş, öfkeli ve bıkkın gözlerle ona bakıyordu.

"Ön kolunu kırmış," dedi.

"Revire kaldırılması gerekiyor mu?" diye sordu Rahibe Ernestine.

Rahibe Maria başını iki yana salladı. "Hayır. Ufak bir kırık. Burada kalabilir ama birkaç hafta çalışamayacak. Şimdi onu sabitleyip bir kol askısı yapacağım."

"Teşekkürler, Rahibe Maria," dedi Rahibe Ernestine.

Rahibe Maria malzemeleri almaya gittiğinde Rahibe Agnes, elinden tuttuğu Gigi ile birlikte yatakhaneye girdi.

Gigi'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve Pia'nın Noel'de ona verdiği oyuncak tavşanı sımsıkı kucaklamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Rahibe Ernestine.

"Bayan Lange'in kayıp düştüğünü görmüş. O zamandan beri de ağlıyor. Ağlamaması için onun iyi olduğunu göstermek istedim."

Gigi, Rahibe Agnes'ın elini bırakıp Pia'nın yanına koştu. Oyuncak tavşanını nazikçe onun yanına yatırıp uzun, pembe kulaklarını yastığın üzerine yerleştirdi. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Pia, tavşana sarılarak kendine doğru çekti ve gözyaşları içinde güçlükle gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Gigi," dedi. "Kendimi şimdiden daha iyi hissettim."

Gigi gülümseyerek karşılık verdi. Pia'nın kırılmış kolunu nazikçe okşayarak sevdi.

Pia bir şeyler daha söyleyecekken Başrahibe Joe içeri girerek Gigi'yi uzaklaştırdı. Rahibe Agnes, Gigi'nin elinden tutup onu kapıya götürürken eğildi ve kulağına fısıldayarak bir şeyler söyledi. Gigi yatakhaneden çıkmadan önce Pia'ya bakıp hüzünlü bir ifadeyle el salladı.

Başrahibe Joe, siyah bir duvar gibi Pia'nın baş ucuna dikildi. "Anladığıma göre kimse sana ne olduğundan pek emin değil, Bayan Lange. O çocuklar seni ittiler mi? Ya da sana kasten zarar verdiler mi?"

Pia sağlam kolundan destek alarak doğruldu ve dirseğinin üzerine dayandı. "Hayır, kendi hatamdı. Onları cezalandırmayın, lütfen."

"Henüz cezalandırmadık."

"Yemin ederim, hiçbir şey yapmadılar. Onlara Finn Duffy'yi sorarken kayıp düştüm. Onun nerede olduğunu biliyor musunuz, Rahibe Joe?"

"Onun için endişelenmene gerek yok, Bayan Lange," diye yanıtladı Başrahibe Joe. "Şu an daha büyük problemlerin var."

"Evlat mı edinildi? Onu Çalışkan Çocuklar Yurdu'na mı gönderdiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez, Bayan Lange."

"Ama ilgilendiriyor, Rahibe Joe. Bana onun nerede olduğunu söylemeniz gerek. Yoksa kaçtı mı?"

Başrahibe Joe, bezgin bir ifadeyle Rahibe Ernestine'e bakarak gözlerini devirdi. "Bayan Lange. Bir daha söylemeyeceğim. Seninle bir ilgisi yoksa St. Vincent'ta olanlar seni ilgilendirmez. Şimdi uslu dur ve Tanrı'ya seni koruduğu için teşekkür et. Rahibe Maria çok şanslı olduğunu söyledi. Kolundaki kırık çok daha kötü olabilirmiş."

"Peki ya beni salıverme sözünüz, Rahibe Joe? O da mı beni ilgilendirmiyor?"

Başrahibe Joe'nun yüzü değişiverdi. "Kafanı daha önemli şeylere yormanı öneririm, Bayan Lange. Beladan uzak durmak ve iyileşmek dışında bir şeyi dert etme. Kırık bir kolla hiçbir yere gidemezsin. O yüzden iyileşene dek Finn Duffy veya buradan çıkmak hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum. Doğrusunu istersen senden, senin hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum."

Pia onu sinirlendirmemesi gerektiğini bilse de her şeyi göze almıştı. "Ama bir şeyler ayarlayacağınızı söylemiştiniz," dedi. "Gitmeme izin vereceğinizi söylediniz."

"Tek kelime daha etmek yok, Bayan Lange. Yoksa istirahatini bodrum katında geçirirsin. Anlaşıldı mı?"

Pia yaşlarla dolan gözlerini yere eğdi. "Peki, Rahibe Joe."

Başrahibe Joe burnundan soluyarak yatakhaneden çıktı. Rahibe Ernestine de onu takip etti. Pia büyük bir umutsuzlukla arkasına yaslandı. Kolunun acısı, kırık kalbinin her atışıyla birlikte zonkluyordu.

Bebekleri doyurup sallamaktan başka bir şey yapamamasına rağmen Pia, kolunu kırdıktan birkaç gün sonra bebek koğuşundaki işinin başına gönderildi. Kolunun acısı biraz olsun hafiflemişti ama tıpkı yüreğindeki keder gibi hep oradaydı ve biraz kımıldadığında kendini hatırlatmaya hazırdı. Pia, Rahibe Agnes'ı görür görmez Finn'i sordu.

"Görsem bile onu tanımam, canım," dedi Rahibe Agnes.

"Peki, Rahibe Joe yaşça büyük çocuklardan birini herhangi bir yere gönderdiklerinden bahsetti mi?"

Rahibe Agnes başını olumsuz anlamda salladı. "Bize her çocuğun nereye gittiğini söylemez. Rahibeler..."

"Ya biri kaçarsa?" diye sordu Pia. "Bunu size söyler mi?"

Rahibe gözlerini irice açarak, "Tanrı korusun," dedi. "Herhâlde söylerdi." Ardından düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Öte yandan Başrahibe Joe disipliniyle oldukça övünür. Öyle bir şey olsaydı birinin onu oyuna getirdiğinin duyulmasını istemezdi."

"Benim için ona sorar mısınız?"

"Neyi, çocuğum?"

"Birinin kaçıp kaçmadığını."

"Ah, olmaz, çocuğum. Başrahibe Joe'nun disiplinini sorgulayan rahibelerin vay hâline."

"Öyleyse Finn adında bir çocuğun evlatlık verilip verilmediğini sorabilir misiniz?"

"Sence bana bunu kimin sordurduğunu düşünür?"

Pia bir iç çekti. "Benim."

"Doğru. Şimdi başını daha çok derde sokmadan önce sözümü dinle. Sana şimdilik arkadaşını unutmanı ve kendini düşünmeni öneririm."

"Peki, Rahibe Agnes," dedi Pia. Fakat bu imkânsızdı.

Birkaç hafta sonra bir pazartesi günüydü. Pia'nın kolu, onu sabitleyen tahtalardan ve boyun askısından kurtulmuştu. Öğleden sonra Rahibe Ernestine, Başrahibe Joe'nun onu görmek istediğini söyledi. Pia daha önce hiç girmediği koridorda onu takip ederken sakinliğini korumaya çalışıyordu. İlk kez Başrahibe Joe'nun odasına çağrılmıştı ve onu neyin beklediğine dair bir fikri yoktu. Belki ona Finn ile ilgili bir şey söyleyecek ya da nihayet serbest bırakacaktı. Belki de ikizlerle ya da babasıyla ilgili bir haber vardı. Konu her neyse ya çok iyi ya da çok kötü bir şey olmalıydı. Pia olabilecek bütün senaryoları hayal ederek telaşlanmak yerine, bir ayağını diğerinin önüne atmaya odaklandı. Aksi takdirde düşüp yere yığılacaktı.

Odaya girdiklerinde Başrahibe Joe elindeki kalemi bıraktı ve Pia'ya karşısına oturmasını işaret etti. Pia söyleneni yapıp titremelerine engel olmak için ellerinin üzerine oturdu. Rahibe Ernestine kitaplığın yanında ayaktaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başrahibe Joe'nun arkasındaki duvarda siyah beyaz fotoğraflar –oyun bahçesinde poz

veren derli toplu, üzgün suratlı çocuklar, kucaklarında bebeklerle basamaklara dizilmiş rahibeler– asılıydı. Fotoğraflardan bazıları soluk ve eski, bazıları ise daha yeni görünüyordu. Pia, St. Vincent'tan kaç çocuğun gelip geçtiğini merak ederek ürperdi. Kaçı deri kayışlarla dövülmüş, zorla yedirilmiş ya da bodruma kilitlenmişti? Kaçı ölmüştü? Kaçı onun şu an oturduğu yerde oturmuş ve hayatlarını sonsuza dek değiştirecek olan haberi duymayı beklemişti?

"Kolun nasıl, Bayan Lange?" diye sordu Başrahibe Joe.

Pia gözlerini fotoğraflardan çekip o ana odaklanmaya çalıştı. Bir yanı zamanı durdurmak ve kendini alacağı habere hazırlamak istiyordu. Diğer yanı ise her ne olacaksa bir an önce olmasını böylece kurtulmayı istiyordu.

"Bayan Lange?"

"Şey... Evet, Rahibe Joe," dedi Pia. "Kolum iyi." Aslında kolu hâlâ ağrıyor, bileği de eskisi gibi düzgün görünmüyordu. Fakat bunu söylemenin gereği yoktu. Kimsenin umurunda değildi.

"Güzel. Öyleyse hemen konuya gireceğim. Artık iyileştiğine göre seni Byberry'deki Doktor Hudson ile Bayan Hudson'ın yanına göndereceğiz."

Pia kaskatı kesildi. "Ama ben... Beni salıvereceğinizi sanıyordum."

"Ben de öyle yapıyorum, Bayan Lange. Yetimler zamanı geldiğinde uygun yerlere gönderilirler. Fakat salgından dolayı bunu bir süredir yapamıyorduk. Sağda solda hâlâ birkaç grip vakası görülüyor fakat biz..."

Pia kalp atışlarının gürültüsü yüzünden cümlenin devamını duyamadı. "Hayır," dedi biraz fazla yüksek sesle. "Gidemem. Gitmem."

Başrahibe Joe kaşlarını çattı. "Bu iyi bir fırsat, Bayan Lange. Kabul etmezsen başkasına teklif edeceğim."

Pia'nın kalp atışları hızlandı. Başrahibe Joe'nun fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor fakat iki düşünceyi birbirine bağlayamıyordu.

"St. Vincent'tan gitmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum ama..."

"Byberry, Philadelphia'nın en kuzeyinde kalıyor. Seni şehirden uzaklaştırmadığım için şükretmelisin. Diğer seçeneğin ise batıdaki bir ailenin yanına gidip çalışmak. Yarın Kansas'a gidecek bir tren var. Jenny ile birkaç kız daha o trende olacaklar. Yeni gelen çocuklar için bir şekilde yer açmamız gerek. Tercih senin, Bayan Lange."

Pia nefes alamıyordu. Pennsylvania'dan ayrılamazdı. "Hudsonların yanında ne kadar kalacağım?"

"Tabii ki reşit olana kadar."

Pia, başının ve göğsünün panikten patlamak üzere olduğunu hissetti. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Kucağındaki solgun elleri, yıpranmış kahverengi eteğinde yüzen beyaz balıklar gibiydi. Bunca zaman serbest bırakılacağını, Ollie ile Max'i aramak için özgür olacağını sanmıştı. Şimdiyse sadece başka bir hapishaneye gönderiliyordu. Bunun sil baştan St. Vincent'a kapatılmaktan farkı yoktu. Derin bir nefes alıp sağlıklı düşünmeye çalıştı. Belki de başka birinin evinden kaçmak daha kolay olacaktı. Sadece yeni bir plan yapmak zorundaydı. "Tamam, Rahibe Joe."

"Tamam? Bu ne anlama geliyor, Bayan Lange?"

"Hudsonların yanına gideceğim anlamına geliyor, Rahibe Joe."

"Harika. Bence doğru karar verdin." Başrahibe Joe tekrar kalemine uzandı. "Bayan O'Malley ile arabacısı seni öğle yemeğinden sonra alırlar."

Pia dişlerini sıktı. Yine mi Bayan O'Malley ile karşılaşacaktı? Titreyen bacaklarıyla ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

"Ah, bir şey daha," dedi Başrahibe Joe.

"Evet, Rahibe Joe?"

"Hudsonların yanında davranışlarına mümkün olduğunca dikkat et. Çalışmandan memnun olmazlarsa veya burada yaptığın gibi arkalarından iş çevirmeye kalkarsan ya düşkünlerevine ya da Byberry Akıl Hastanesi'ne gönderilirsin. Bugünden sonra St. Vincent'ta senin için yerimiz olmayacak."

Pia, Bayan O'Malley'nin at arabasında bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyor, engebeli yolda sarsılan arabanın tahta kenarlıklarına tutunuyordu. Eski battaniyenin altında soğuktan mı yoksa onu neyin beklediğini bilmediğinden mi titriyordu, emin değildi. Artık babasının onu bulması daha zor olacaktı. Ayrıca Doktor Hudson'la eşinin nasıl insanlar olduklarını veya ona nasıl davranacaklarını bilmiyordu. Kimsesiz bir çocuğu hizmetçisi yapacak birinin merhametli ve nazik olacağına inanmak zordu. Bildiği tek şey, Başrahibe Joe'nun onu bile bile yağmurdan kaçırıp dolunun ortasına bıraktığıydı.

Korkmasının yanı sıra St. Vincent'taki bebekleri bir daha göremeyeceği için de yüreği sızlıyordu. Edith onlara çok bağlanmaması konusunda onu uyarmıştı. Fakat ona

annesiymiş gibi sokulan Alannah'yı ve bezini kirlettiğinde ya da acıktığında bile ağlamayan küçük Yakov'u düşününce gözleri doluyordu. Özleyeceği başka bebekler de vardı –bütün o zayıf, üzgün yüzler sonsuza dek rüyalarından çıkmayacaktı– ama en derin bağı Alannah ile Yakov'laydı. Bebeklerle ve Edith'le vedalaşabilmek için sadece birkaç dakikası olmuştu. Edith, "kaçmaya çalışmamalıydın" ve "iyi şanslar" dışında pek bir şey söylememişti. Pia ise onları terk ediyor gibi hissetmişti. Bu, Ollie ile Max'i yeni baştan terk etmek gibi bir şeydi. Belki de bundan sonra başına gelecekleri hak ediyordu.

Korkusuna ve üzüntüsüne rağmen yetimhaneden ayrıldığına seviniyordu. Şehrin yavaş yavaş hayata döndüğünü görmek onu rahatlatmıştı. Caddeler otomobillerle, at arabalarıyla, tramvaylarla doluydu. Herkes telaşla bir yerlere koşturuyordu. Kornalar çalıyor, atlar kişniyor, adamlar bağrışıyor, polisler düdük çalıyordu. Pek çok kişi, çoğunlukla da kadınlar ve çocuklar hâlâ maske takıyorlardı. Fakat onun dışında salgın nihayet sona ermiş gibiydi. St. Vincent'ın kokusunu –dezenfektan, idrar, keder ve korkunun kokusu– ciğerlerinden temizlemek için temiz havayı içine çekti. Normal hayata dönmüş gibi görünenlere imrenmeden edemiyordu. Gribin herkesi öyle veya böyle etkilediğine şüphe yoktu fakat pek çoğu için kâbus bitmişti. Sevdiklerini hastalığa kurban vermiş olsalar bile hiç değilse onlara ne olduğunu biliyorlardı. En azından yeniden başlamayı deneyebiliyorlardı. Öte yandan Pia, Araf'ta kalmış gibiydi.

Hudson çiftinin çocuklarıyla ilgilenecek olması ve onlara dokunduğunda hasta olduklarını hissetme ihtimali de kafasını kurcalıyordu. St. Vincent'ta kimsesiz çocukların

yeterince tıbbi yardım alamamalarına kendini alıştırmıştı. Çok şiddetli olmadığı sürece hislerine aldırış etmemeye çalışıyordu. Zaten aksi olsa bile rahibeler doktor bulamıyorlardı. Durumu çok kötü olan bebekler revire gönderiliyor, bir daha da geri gelmiyorlardı. Geri kalanlarla ise o ve Edith ilgileniyordu. Onların da hasta bebeklere soğan ya da kedi otu çayı içirip ekmekle süt lapası yedirmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Bazen nadiren de olsa yetimhaneye Bayan Winslow'un Yatıştırıcı Şurubu'ndan bağışlanıyordu. O da bebekleri uyutmaktan başka pek bir işe yaramıyordu.

Pia, Rahibe Agnes'ın kuşpalazı olduğundan şüphelendiği sekiz aylık Ellis'i hiç unutmuyordu. Minik bedenini ıslak bir bezle silmiş, saatlerce kucağında tutmuş, onun her öksürüğüyle kendi ciğerlerinin acıdığını hissetmişti. Ertesi sabah, Ellis'in gece öldüğünü fark etmişlerdi. Bu, kendi kardeşlerini yeniden kaybetmek gibiydi ve Pia günün geri kalanını ağlayarak geçirmişti.

Onu endişelendiren bir diğer şey ise Bay Hudson'ın doktor olmasıydı. Pia, onların çocuklarında bir anormallik hissederse Bay Hudson'la karısı ona asla inanmazlardı. Ya da deli olduğunu düşünür ve Başrahibe Joe'nun dediği gibi onu akıl hastanesine yollarlardı. Sırf bunu düşünmek bile midesinin bulanmasına neden oldu. Sonuç olarak kardeşlerine ne olduğunu asla öğrenemezdi.

Arabacı, atı faytonların ve tramvayların arasında sürerken Pia kaldırımlara göz gezdiriyor, babasını, Finn'i, Ollie'yle Max'i görebilmeyi umuyordu. Kucağında bebek olan veya bebek arabası iten kadınlar gördüğünde, daha dikkatli bakmak için dizlerinin üzerinde doğruluyordu.

Başrahibe Joe onu uslu durması konusunda uyarmıştı. Ancak bir yerlerde ikizleri görürse bir an bile düşünmeden arabadan atlardı. Akıl hastanesine gönderilmekle tehdit edilmek bile onu bunu yapmaktan alıkoyamazdı.

Goodwell Caddesi'nden geçtikleri sırada babasını gördüğünü sandı. Adamın biri elleri cebinde, yere bakarak yürüyordu. Tıpkı babasınınki gibi koyu renk saçları, geniş omuzları ve düzgün bir sakalı vardı. Hatta yürüyüşü bile aynıydı. Uzun adımları, bacaklarını onlarca metre uzunluğundaymış gibi gösteriyordu. Pia ona sesleneceği sırada adamı sokak lambasındaki saate bakmak için başını kaldırdı. Babası değildi. Pia, yaşaran gözlerle yerine oturdu. Binlerce kişilik bu şehirde en çok ihtiyaç duyduğu dört kişiyi nasıl bulacaktı?

Uzunca bir süre yol aldıktan sonra araba bir yerleşim bölgesine saptı. Sokağın iki yanında da kaldırımlar, kocaman evler, bakımlı bahçeler vardı. Her ev, bir öncekinden büyük ve gösterişli görünüyordu. Hepsi dört ya da beş ailenin yaşayabileceği büyüklükteydi. Ara sıra evlerin kapılarına bağlanmış yırtık kurdeleler göze çarpıyordu. Fakat sayıları Pia'nın apartmanlarda veya yoksul semtlerde gördükleri kadar çok değildi.

Araba, uzun pencereleri, süslü çerçeveleri ve beyaz panjurları olan üç katlı, tuğla bir evin önünde durdu. Ön bahçe, kış havası yüzünden solan yapraklar ve ağaç gövdeleriyle doluydu. Taş bir yol, ön verandaya doğru uzanıyordu. Pia daha çok titremeye başladı. Evin dışı sıcak ve davetkâr görünse de kim bilir içeride onu neler bekliyordu? En ufak hatasında onu dövecek biri mi? Beklentilerini karşılamadığı takdirde onu hiç tereddüt etmeden gönderecek biri mi? Yoksa kilitli bir bodrum katındaki soğuk bir yatak mı?

Bayan O'Malley arabadan inip Pia'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Pia titreyerek battaniyeyi aldı ve düşmemeye çalışarak aşağı indi.

"Uzun sürmez," dedi Bayan O'Malley, arabacıya. "Beni takip et, Bayan Lange." Taş yolda hızlı adımlarla yürüyüp ön verandanın renkli basamaklarını çıktı.

Pia battaniyeye sarınarak onu takip etti. Midesinin çalkalandığını hissediyordu. Bayan O'Malley onun geldiğinden emin olmak için arkasına baktı. Ardından tekrar basamakları indi ve battaniyeyi Pia'nın omuzlarından çekip aldı.

"Bu senin değil," diye çıkıştı. "Yetimhanenin." Sonra battaniyeyi onun kucağına tutuşturdu. "Şimdi onu yerine bırak."

Pia battaniyeyi arabaya bırakıp Bayan O'Malley'nin yanına döndü. Kollarını kendine dolamıştı ve gerginlikten dişleri birbirine çarpıyordu. Bir an için geri dönüp kaçmayı düşündü. Fakat Bayan O'Malley ile arabacı onu tekrar yakalarsa ne yaparlardı? Herhâlde bir sonraki durağı akıl hastanesi olurdu. Şimdilik doktor ve karısıyla şansını deneyecekti. Belki ona sıcak bir yatakla yemesi için güzel yemekler verirlerdi. Belki de Hudsonlar iyi ve anlayışlı insanlardı. Belki bir mucize eseri onlara Ollie ile Max'ten bahseder, onlar da kardeşlerini aramasına yardım ederlerdi. Ya da hiç değilse araması için onu özgür bırakırlardı.

"Eğer burada da böyle işler çevirmeye kalkarsan," dedi Bayan O'Malley, "Veya yine kaçmaya çalışırsan kendini öyle hızlı kapı önünde bulursun ki o güzel, küçük başın dönüverir. Gideceğin yer de St. Vincent'tan kat kat kötü olur. Anladın mı?"

Pia battaniyeyi çalmaya çalışmadığını söylemek istedi ama bu, nefesini boşa harcamaktan başka işe yaramazdı. Onun yerine başını olumlu anlamda salladı. "Evet, efendim."

Bayan O'Malley basamakları tekrar çıkıp Pia'nın yanına gelmesini bekledikten sonra onu tepeden tırnağa süzdü. "Kollarını indir, dik dur," diye tısladı dişlerinin arasından. "Ve mutlu görün."

Pia kollarını indirip gülümsemeye çalıştı. Ancak daha çok yüzünü ekşitmiş gibi görünüyordu. Bayan O'Malley posta kutusuna göz attı. HUDSON yazılı isimliğin üzerindeki bakır levhada, DR. HUDSON'IN MUAYENEHANESİNİN GİRİŞİ ARKA TARAFTADIR, yazıyordu. Kapıya ise el yazısıyla yazılmış bir kâğıt yapıştırılmıştı: *Ziyaretçi kabul etmiyoruz.*

Bayan O'Malley paltosunun cebinden çıkardığı katlanmış kâğıt parçasını açtı. "Doğru adres," diyerek kâğıdı tekrar cebine koydu ve kapıyı tıklattı. İçeride hızlı adımlarla yürüyen birinin sert ayak sesleri duyuldu. Kapının yanındaki pencerenin dantel perdesi aralandıktan sonra kapandı, birkaç kilit sesinin ardından da kapı açıldı. Uzun boylu bir adam verandaya çıkıp kapıyı arkasından araladı. Sarı saçlarını iki yana ayırmıştı ve kalemle çizilmiş gibi incecik bıyıkları vardı. Bayan O'Malley'le Pia ona yer açmak için bir adım geriledi. O an Pia, adamın sol kolunun dirseğine kadar olan kısmının olmadığını fark etti. Ceketinin kolunun yarısı katlanıp iğnelenmişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam.

"Bu kızı St. Vincent'tan getirdim," dedi Bayan O'Malley. "Beni Başrahibe Joe gönderdi."

"Ah, tamam. Ben, Doktor Hudson." Pia'ya şöyle bir bakıp tekrar Bayan O'Malley'ye döndü. "Rahibelere sağlıklı birini göndermelerini söylemiştim."

"Evet," dedi Bayan O'Malley. "Bayan Lange gribe yakalandı ve atlattı. Onu revirden bizzat alıp yetimhaneye götürdüm. Başrahibe Joe da doğrulayacaktır."

Doktor, Pia'ya baktı. "Bu doğru mu?"

Pia başını evet anlamında salladı.

Doktor Hudson, mavi gözlerine yansıyan içten, sıcak bir tebessümle Pia'ya gülümsedi. Pia hem şaşırmış hem de rahatlamıştı. "Öyleyse hoş geldiniz, Bayan Lange," diyerek içeri geçip kapıyı açtı. "İçeri girin, lütfen."

Pia yüzünün kızardığını hissederek eve girdi ve ne yapacağının söylenmesi için kenara çekildi. Evin koridoru, ailesinin eski apartman dairesi kadar büyüktü. Zemin parlak tahtalarla döşenmişti. Mermer sehpanın üzerinde renkli cam vazolar ve saçları kurdeleli, beyaz elbiseli genç kız fotoğrafları vardı. Pia hayatında bu kadar gösterişli, aydınlık bir oda görmemişti. Sanki bir şatoya ait gibiydi. Bayan O'Malley, içeri girmek üzereyken Doktor Hudson onun önünü keserek durdurdu. Bayan O'Malley'nin yüzünde şaşkın ve sinirli bir ifade belirdi.

"Affedersiniz," dedi Doktor Hudson. "Kabalık etmek istemem ama evde küçük çocuklarımız var, salgın da tamamen geçmiş değil. Şehirde birkaç yeni vaka olduğunu duyduk, bu yüzden risk almıyoruz. İçeri girmenize izin verirsem karım çok öfkelenir."

"Ama ben..."

"Üzgünüm," diyerek onun sözünü kesti Doktor Hudson. "Bayan Lange'i getirdiğiniz için teşekkürler. Şimdi gidebilirsiniz."

Şehirde yeni vakaların olduğunu duymak Pia'yı telaşlandırmıştı. Kâbus yeniden mi başlıyordu? Sokaklardaki binlerce insanın bundan haberi var mıydı? Neden çatılara çıkıp bağırarak bunu söylemiyorlardı?

O sırada kızıl saçlı bir kadın, kucağında minik bir erkek bebekle koridora girdi. Cam yeşili gözleri endişeyle bakıyordu. Ufak tefek, güzel bir kadındı. Zarif bir burnu, ince, pembe dudakları vardı. Işıkta parlayan mavi elbisesinin bütün dikişleri düzgün, bütün kıvrımları eşit ve pürüzsüzdü. Dağınık saçları ve yorgun yüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Kim geldi, hayatım?" diye sordu kocasına. "İçeri almadın, değil mi?" Pia ile Bayan O'Malley'i gördüğünde ise birden durdu. Sanki onu çalmaya gelmişler gibi bebeği sıkıca bağrına bastı.

"Sorun yok, tatlım," dedi Doktor Hudson. "Çocuklara yardım etmesi için birini istemiştim."

Kadın ona endişeli bir bakış attı. "Ama tehlike geçene kadar bekleyeceğimizi..."

"Biliyorum," dedi Doktor Hudson. "Endişelenme. Yetimhaneye sağlıklı birini göndermelerini söylemiştim, onlar da öyle yaptılar. Bayan Lange gribe yakalanıp atlatmış. Bekleyeceğimizi konuştuğumuzun farkındayım fakat çok yorgunsun, dinlenmeye ihtiyacın var. Sana bir şey olmasına katlanamam."

Kadın bir iç çekerek yumuşadı. "Ah, Doktor Hudson, o kadar iyisin ki. Elbette en iyisini sen bilirsin." Ardından Pia'ya yaklaştı. "Zavallı şey, şu hâline baksana. Palton nerede?"

Pia omzunu silkti. Doktorla karısı şimdilik gayet iyi insanlara benziyorlardı. Bu onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Belki de onların yanında çalışmak hayal ettiği kadar kötü olmayacaktı.

Bayan Hudson, Bayan O'Malley'ye kızgın bir bakış attı. "Bu çocuğun neden palto giymediğini ya da en azından bir battaniyeye sarınmadığını söyler misiniz? Sizin sorumluluğunuzda olan çocuklarla ilgilenmeniz gerekmiyor mu?"

Bayan O'Malley'nin rengi attı. "Ben yetimhanede çalışmıyorum, hanımefendi," dedi. "Sadece rahibelerin benden istediklerini yapıyorum."

"Kış hâlâ bitmedi. Bu kadar kalpsiz olduğunuz için yazık size."

"Ama ben..."

Doktor Hudson, kapıyı iterek Bayan O'Malley'i eşikten uzaklaşmaya zorladı. "Bayan Lange'i getirdiğiniz için tekrar teşekkürler. Başka bir ihtiyacımız olursa Başrahibe Joe'ya telgraf çekeriz. İyi günler, hanımefendi."

Bayan O'Malley homurdanarak arkasına dönüp uzaklaştı.

Doktor Hudson kapıyı tamamen kapattıktan sonra karısına göz kırptı. Eğlendiği her hâlinden belliydi.

Bayan Hudson da ona sıcak bir tebessümle karşılık verdi. Ardından Pia'nın koluna dokunmak için incecik, zarif elini uzattı. Pia kaskatı kesilerek istemsizce geri çekildi. Neyse ki Bayan Hudson bir şey fark etmedi ama çürümüş bir şeyin kokusunu almış gibi yüzünü buruşturup elini geri çekti. "Seni nasıl çağıralım, tatlım?"

Pia kendine göz gezdirdi. Kötü mü kokuyordu? İlk kez kendi üzerindekilerle Hudsonların kıyafetleri arasındaki farka dikkat etti. Bayan Hudson'ın pırıl pırıl, mavi elbisesi ve doktorun lacivert takım elbisesi ile kravatının yanında

Pia çamurda yuvarlanıp kurumuş gibiydi. Elbisesinden ayakkabılarına kadar üzerindeki her şey, siyah-beyaz bir fotoğraftakiler kadar eski ve kahverengiydi. Onun giysileriyle kıyaslandığında kırmızı kapı paspası bile göz kamaştırıcı görünüyordu.

"Tanrım," diyerek yumuşak bir kahkaha attı Bayan Hudson. "Dilini kedi mi yuttu?" Artık biraz daha rahatlamış, kucağındaki bebeği hafifçe sallamaya başlamıştı.

"Affedersiniz, hanımefendi. Adım, Pia Lange."

"Pekâlâ, Pia," dedi Bayan Hudson. "Biraz önceki tepkime aldırma. Burada olduğun ve çocuklar konusunda bana yardım edeceğin için minnettarım." Kucağındaki bebeğe sevgiyle baktı. En fazla iki aylıkmış gibi duruyor, hâlinden de gayet memnun görünüyordu. "Bu, en küçüğümüz, Leonard James. Ona Leo diyoruz. Oldukça uslu bir bebektir. Fakat diğerleriyle de ilgilenirken biraz bunalmış olduğumu itiraf etmeliyim."

"Çok güzel bir bebek, hanımefendi," dedi Pia. Gerçekten de öyleydi. Kızıl sarı saçları ve babasınınkine benzeyen erkeksi bir çenesi vardı. Pia, Ollie ile Max'in küçüklüğünü hatırlayınca gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Gözlerini dolduran yaşların bir kısmı üzüldüğü, bir kısmı rahatladığı, bir kısmı da olanlara inanamadığı içindi. Neyse ki kimse fark etmedi.

"Seni biraz yalnız bıraksam olur mu, sevgilim?" diye sordu Doktor Hudson karısına. "Muayenehaneye dönmem gerek ama çok kalmayacağım."

"Sorun yok. Teşekkürler, hayatım." Bayan Hudson, kocasının yanağına küçük bir öpücük kondurduktan sonra Pia'ya döndü. "Çok aç olduğuna eminim ama her şey

sırayla. Seni kızlarla tanıştırmadan önce temizlenmen gerek. Sonra sana yiyecek bir şeyler hazırlarım ve odana yerleşirsin. Anlaştık mı?"

Pia rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdiklemeyi düşündü. Yetimhaneden "kapı dışarı edileceğini" öğrendiğinde Başrahibe Joe'ya sinirlenmiş, sadece onu daha çok cezalandırmak istediğini düşünmüştü. Ancak yanılmıştı. Belki de yaşlı rahibe Hudsonların ona iyi davranacaklarını ve burada sokaklara nazaran daha iyi koşullarda yaşayacağını biliyordu. Ya da doktorla karısının nasıl insanlar olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ve bu sadece Pia'nın şansıydı.

"Evet, hanımefendi," dedi Pia. "Siz nasıl isterseniz."

Bayan Hudson, "O zaman benimle gel," diyerek koridorun diğer ucundaki kapıya yöneldi. Sonra durup Pia'nın ayakkabılarına baktı. "Önce ayakkabılarını çıkar, lütfen."

Pia çömelip ayakkabılarını çıkardı. Utançtan yüzü kıpkırmızıydı. Çoraplarının altı leş gibiydi ve kirli iki parmağı çorabı delerek dışarı çıkmıştı. Annesi görse dehşete kapılırdı. Bayan Hudson'ın da şok olduğu belliydi.

"Ah, tatlım," dedi kaşlarını kaldırarak. Ardından anlayışlı bakışlarla Pia'ya baktı. "Merak etme, senin suçun olmadığını biliyorum. Şu berbat şeylerden kurtulup seni temizledikten sonra yerleri güzelce sileriz." Arkasını dönüp tekrar kapıya yöneldi.

Pia mahcup bir şekilde onu takip edip pencereleri yan bahçeye bakan uzun bir hole girdi. Pencerelerin karşısındaki kapılar parlak, oymalı mobilyalarla ve dekoratif halılarla dolu odalara açılıyordu. Her masanın üzerinde çiçekli masa örtüleri vardı, bütün koltuklarda da işlemeli kırlentler

diziliydi. Raflar kitaplarla, vazolarla, porselen biblolarla doluydu. Duvarlara yağlıboya tablolarla aynalar asılmıştı. Pia dik dik bakmamaya çalışıyordu ama hayatında ne bu kadar güzel bir ev ne de bu kadar çok süs eşyası görmüştü. Neyse ki Bayan Hudson onun etrafa bön bön baktığının farkında değil gibiydi.

"Eski dadımız Bayan Bainbridge, törenden bir hafta sonra grip yüzünden öldü," dedi Bayan Hudson. "Zavallı şey. Zaten kısa süre sonra yanımızdan ayrılacaktı. Yeni nişanlanmıştı. Ah, kimse gencecik yaşta ölmeyi hak etmiyor. Tanrı'ya şükür ki o sırada çocukların yanında değildi." Sanki her şeyi unutmadan önce anlatmaya çalışıyormuş gibi hızlı konuşuyordu. "Duyduğum kadarıyla korkunç bir ölüm şekliymiş. Doktor Hudson beni korkutmamak için ayrıntılarıyla anlatmıyor. Ancak evlerin verandalarına yığılan cesetleri ve insanların kendi kanlarında boğulduklarını duydum." Sonra birden durup gözlerini kocaman açarak Pia'ya baktı. "Aman Tanrım. Annenle babana ne olduğunu hiç sormadım. Ben de kalkmış anlatıp duruyorum..." Üzgün bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. "Lütfen, bana grip yüzünden ölmediklerini söyle."

"Annem grip yüzünden öldü, efendim," dedi Pia. "Babam da savaşa gönderildi. Ondan son haber aldığımda Fransa'daydı."

"Savaş bittiğinden beri hiç haber almadın mı?"

Pia başını olumsuz anlamda salladı. "Beni nerede bulacağını bildiğini sanmıyorum, efendim."

"Ah, zavallı şey. Çok üzüldüm. Yetimhanedeki rahibeler babana ne olduğunu öğrenmeye çalışmadılar mı?"

"Hayır, hanımefendi." Pia bir an Bayan Hudson'a babasını bulmasına yardımcı olup olamayacağını sormak istedi.

Fakat bunun için erkendi. "Oradaki bütün çocukların ebeveynlerini arayacak zamanlarının ya da imkânlarının olmadığını söylediler."

Bayan Hudson bir iç çekerek, "Onlara da hak vermek lazım," dedi. "Herhâlde şehre inmeye de korkuyorlardır. Umarım annenle babanı daha önce sormadığım için beni affedersin."

"Tabii, hanımefendi."

"Yemin ederim, Leo'yu dünyaya getirdiğimden beri hiçbir şey düşünemiyorum." Bir sineği kovalıyormuş gibi elini havada salladı. "Kızlar doğduğunda böyle olmamıştı. Onlardan sonra iyiydim," diyerek tekrar yürümeye başladı. "Şimdi neden böyle bilmiyorum."

Pia, Bayan Hudson'ı takip etmeye devam etti. Kardeşleri olup olmadığını sormadığı için rahatlamıştı.

"Her neyse," dedi Bayan Hudson. "Dadımızın vefatından sonra yeni bir yardımcı almayı düşündüm ama salgın beni çok endişelendiriyordu. Ya çok geç olana kadar hastalığının farkında olmayan biri işe başvursaydı? Tabii gribin ne kadar hızlı yayıldığını öğrendiğimde aşçıyla hizmetçiyi de gönderdim. Paul, yani kocam Doktor Hudson o sırada hâlâ yurt dışındaydı. Kolunu da orada kaybetti. Cephede yaralı askerlerle ilgilenirken koluna kurşun isabet etmiş ve yara enfeksiyon kapmış. Sonrasında, yani kolu kesildikten sonra onu eve gönderdiler. Tabii çok uzun süre ayrı kalmadığımıza sevindim. O döndüğünde Leo yeni doğmuştu ama bilirsin, yardım konusunda elinden çok fazla şey gelmiyordu. Yine de dışarıda salgın varken eve birini alamayacağımız konusunda bana katılıyordu. Grip yüzünden ölen askerlerin sayısının, savaşta ölenlerden fazla olduğunu

söylüyordu. Paramız da kısıtlıydı. Neyse ki altı yıl önceki evliliğimizden kalma bir miktar çeyiz param vardı. Ancak bilirsin, para denen şey sonsuza kadar yetmez, bilhassa çocukların varsa. Önce bebek beziyle giysilere ihtiyaçları olur, sonra oyuncaklara, daha fazla giysiye, yiyeceklere ve daha çok yiyeceğe..."

Pia, Bayan Hudson'ın söylediği her şeyi dinlemeye çalışıyordu fakat çok hızlı konuşuyor ve çok fazla şey anlatıyordu. Küçük Leo'nun bunca zaman sessizce durması şaşırtıcıydı.

"Seni görünce şaşırmamın nedeni buydu," diye devam etti Bayan Hudson. "Kocam, çocukları gripten uzak tutma konusunda kararlıydı. Eve mikrop taşımamdan korktuğu için dışarı çıkmamı bile istemiyordu. Muayenehanesine hâlâ hasta kabul ediyor çünkü artık tek koluyla araba kullanamıyor. Fakat grip belirtileri gösteren biri gelirse ona bulaşıp bulaşmadığını anlayıncaya kadar ofisinde kalmaya söz verdi. Tanrı onu korusun, beni o kadar çok düşünüyor ki son salgın haberlerine rağmen bana yardım etmenin bir yolunu bulmuş. Ve işte buradasın." Sözlerini tamamlar tamamlamaz yorgun gözlerle Pia'ya gülümsedi.

Pia ona gülümseyerek karşılık vermek için kendini zorlasa da içini kara bulutlar kaplamıştı. Yeni bir grip dalgasını –bir yerlerdeki kardeşlerinin, babasının ve Finn'in ona yakalanma ihtimalini– düşünmek yüreğini eziyordu. Evin arka tarafına vardıklarında, beyaz çinilerle döşenmiş bir mutfağa girdiler. Mutfağın geniş pencereleri, çardakların ve kuş havuzlarının olduğu bir bahçeye bakıyordu. Bayan Hudson, Leo'yu kömür sobasının yanındaki beşiğe yatırıp battaniyesine sardı. Leo esnedikten sonra huysuzlanmadan

etrafına bakındı. Pia hiç bu kadar uslu bir bebek görmemişti. Muhtemelen tok bir karnı, sıcak bir evi ve hem annesi hem de babası olduğu içindi.

"Ah, unutmadan," dedi Bayan Hudson. "Adının anlamını soracaktım. Çok güzel ama bir o kadar da alışılmadık bir isim. Nereden geldiğini biliyor musun?"

Pia kızardığını hissederek bakışlarını yere çevirdi. Ancak sonra babasının söylediklerini hatırladı. O hep insanlarla konuşurken göz teması kurmanın öneminden bahsederdi. Bu, insanların doğruyu söylediğinize inanmalarını sağlardı. Ancak Pia şu an dürüst olamazdı. Sağlıklı olsun ya da olmasın, Doktor Hudson'la eşi onun Alman olduğunu öğrenirlerse bu kadar nazik davranmayabilirlerdi. Bayan Hudson'ın gözlerine bakarak başını hızla iki yana salladı.

"Bana büyük büyükannemin ismini vermişler."

"Ne güzel. Peki, nereliymiş?"

"Hollanda. Yıllar önce anne ve babasıyla Amerika'ya gelmiş."

"Yeter ki Alman olmasın," dedi Bayan Hudson. "Savaş bitmiş olabilir ama o insanları asla affetmeyeceğim. Özellikle de zavallı kocama yaptıkları yüzünden. Bu arada tüm yardımcılarıma soruyorum, o yüzden rahat ol, hangi muhittensin?"

"Güney Philadelphia yakınları. Beşinci Bölge'den."

Bayan Hudson elini göğsüne koyarak, "Aman Tanrım," dedi. "Oradaki sokakların lağım suyu ve çöp içinde olduğu doğru mu? Sahiden her yerde sıçanlar cirit atıyor mu?"

Pia omzunu silkti. "Annem hep mahallenin biraz temizlense fena olmayacağını söylerdi."

"Belli ki annen zeki kadınmış. Bunu duyduğuma sevindim çünkü temizliğin önemini kavramamış birini burada asla çalıştıramam. Annen sana temiz ve tertipli olmayı öğretti, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Öyleyse gayet iyi anlaşacağız," dedi Bayan Hudson. "Philadelphia Tüberküloz Komitesi gripten korunmak için bir tedbir listesi yayımladı, biz de bu evde o listeye harfiyen uyuyoruz. Öksüreceğin ya da hapşıracağın zaman mutlaka mendil kullan, tabak ve çatal kaşıkları kullandıktan sonra iyice temizle, bardağını, havlunu kimseyle paylaşma. Bu kuralları unutmaman çok önemli, Pia. Sence yapabilir misin?"

"Evet, hanımefendi."

"Güzel," diyerek mutfaktan çıktı Bayan Hudson. Pia da onu takip etti. "Küçük Elizabeth şu an uyuyor. Çok yakında iki yaşında olacak. Sophie ile Margaret ise çocuk odasında oyun oynuyorlar. En azından ben öyle umuyorum. O ikisinin ne yapacağı hiç belli olmaz. En son birlikte güzel güzel oynadıklarını sandığımda, onları bahçede dizlerine kadar çamurun içindeyken buldum. Ortalığı mahvetmişlerdi. Ayakkabıları da dâhil üzerlerinde ne varsa atmak zorunda kaldım." O günü hatırlayarak ürperdi. "Seni uyarayım, o ikisi ele avuca sığmaz. Daima yapmamaları gereken bir şey yapıyor olurlar."

Pia onunla hemfikirmiş gibi görünmeye çalışarak başını salladı. Fakat annelerin neden çocuklarının kirlenmesinden hiç hoşlanmadıklarını anlamıyordu. Küçükken en sevdiği şey, sağanak yağmurun ardından çamur pastası yapmaktı. Annesi kendi kendine söylenerek onun kirli elbiselerini yıkarken babasının nasıl güldüğünü hatırlayabiliyordu.

Babası toprakla oynamanın çocuklara iyi geldiğini, biraz sabunla suyun halledemediği bir şey olmadığını söylerdi. O zaman annesi ona ıslak bir çorap fırlatır ve çamaşır leğeninin etrafında kahkahalarla birbirlerini kovalarlardı. Hatıralar Pia'nın gözlerini doldurdu.

Bayan Hudson'ın ayakkabıları, parlak döşeme tahtalarında tıkırdıyordu. Kısa bir koridordan geçtikten sonra Pia'yı püsküllü perdeleri, renkli camları ve tuhaf görünümlü eşyaları olan, duvar kâğıtlarıyla kaplı bir odaya soktu.

"Burası banyo," dedi gururla. "Geçen yıl yapıldı." Duvara bitişik, porselen görünümlü dikdörtgen bir fıçıya yöneldi. Bir ucuna pirinç bir musluk ile aynı renkte vanalar bağlıydı. "Bu küvet." Ardından kocaman bir karıştırma kâsesini andıran şeyi işaret etti. Üzerindeki boru, sallanan bir tutamacı olan başka bir kutuya bağlıydı. "Şu da klozet."

"Affedersiniz, hanımefendi," dedi Pia. "Klo... Klozet ne demek?"

Bayan Hudson güldü. "Yani tuvalet. Şunlar da ayak banyosu ve lavabo." Küvete uzanıp pirinç vanalardan birini çevirdi. Pia musluktan akan suyu görünce şaşırdı. Bayan Hudson elini suyun altına tuttu. Çok geçmeden sudan buharlar yükselmeye başladı.

Pia'nın ağzı açık kaldı. "Bu..."

"Evet, sıcak su," dedi Bayan Hudson memnun bir ifadeyle. "Doktor Hudson sen geleceksin diye kazanı doldurmuş olmalı." Lavabonun arkasındaki boyalı rafı işaret etti. "Banyo lifi ve havlular şurada. Kendine yeni bir kalıp da lavanta sabunu al. Küvetin yarısı dolduğunda musluğu kapatırsın. Kıyafetlerini yere bırak, sonra Doktor Hudson'dan

onları yakmasını isteyeceğim. Ben de bu arada sana giyecek bir şeyler bakayım."

Pia ne diyeceğini bilemiyordu. Bütün bunlar ona hem çok tuhaf hem de harika görünüyordu. Bu sadece kitaplarda okuyabileceğiniz tarzda bir şeydi. Bir yandan ona bu kadar iyi davrandıkları için rahatlamıştı, öte yandan bunların hiçbirini hak etmiyordu. "Teşekkürler, hanımefendi," dedi.

"Saçlarını güzelce yıkayıp bit kontrolü yapmayı unutma," diye ekledi Bayan Hudson. "Dağınıklıktan başka tahammül edemediğim bir şey varsa o da kişisel temizliğe dikkat etmemektir."

"Peki, hanımefendi."

Bayan Hudson, "Birazdan dönerim," dedikten sonra banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

Pia, buharı tüten küvete baktı. Düşünceleri de musluktan akan su gibi fırıl fırıldı. Sevdiği, önem verdiği herkes acı çekerken bu güzel evde, bu kadar nazik insanlarla birlikte olmak ona doğru gelmiyordu. Babası, ailesini korumak ve ihtiyaçlarını karşılamak için dişini tırnağına takmış, ardından da savaşmaya gönderilmişti. Annesi, hasta komşularla yardıma muhtaç yabancılar da dâhil herkes için elinden gelen her şeyi yapmış ve korkunç bir şekilde can vermişti. Tabii bir de ablalarının soğuk bir bölmede bıraktığı zavallı, masum, minik Ollie ile Max vardı. Aç ve korkmuş bir hâlde ağlamışlardı. Sadece bütün ailelerini kaybetmekle kalmamış, kim bilir nasıl korkunç bir kadere boyun eğmişlerdi? Bunların hepsi Pia'nın suçuydu. Ona en çok ihtiyaçları olduğu anda kardeşlerini yalnız bırakan oydu. Belki yetimhaneye gönderilmek, ödeyeceği kefaretin başlangıcıydı. Ona her gün Ollie ile Max'i hatırlatan bebeklerle ilgilenmek de

bunun bir parçası olmalıydı. Fakat burada olup bitenler cezaya benzemiyordu. Aksine ödül gibiydi. Öte yandan onun için tek gerçek ödül, ailesiyle yeniden bir araya gelmekti ama bu hiçbir zaman olmayacaktı. Göğsündeki korkunç acının gitgide ağırlaştığını hissederek başını önüne eğdi.

Kapının ardından gelen ayak sesleri, onu düşüncelerinin arasından çekip çıkardı. Pia nefesini tutup Bayan Hudson'ın içeri girmesini bekledi. Fakat sesler uzaklaşarak kayboldu. Pia kafasını boşaltmak için başını iki yana salladı. Artık ne hissettiğinin önemi yoktu. Tek yapabileceği, bunu yapacak gücünün ya da isteğinin olmadığı zamanlarda bile hayatına devam etmekti. Soyunup musluğu kapattıktan sonra küvete girdi. Sıcak su, kuru ve kirli teninde ipek gibi kaydı. Lavanta sabununu alıp burnuna yaklaştırdı. Sabunun temiz, çiçekli kokusu, ona Hazleton'da tırmandığı tepeleri ve baharda her yeri saran menekşeleri hatırlattı. Eve duyduğu özlem öyle güçlüydü ki neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı. Yanaklarından süzülen sıcak gözyaşları küvete damladı. Yeniden ailesinin köhne barakasına, hiçbir derdinin olmadığı zamanlara dönmek, kömür sobasının yanındaki ahşap, is lekeli banyo teknesinde olmak için her şeyini verirdi. Çok geçmeden duygularına teslim olduğu için kendini azarlayıp düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Kendine acımayı hak etmiyordu.

O sırada biri kapıyı tıklattı. "Pia?" Bu, Bayan Hudson'ın sesiydi.

"Efendim, hanımefendi?"

"Sana giyecek bir şeyler buldum. Benim eski giysilerimden biri ama üzerine tam olacağını düşünüyorum. Bunun gibi birkaç tane daha var. Küvetten çıkmana gerek yok, kapının arasından bırakacağım."

"Teşekkürler, hanımefendi."

Kapı biraz aralandı ve Bayan Hudson, sivri uçlu bir çift ayakkabı ile düzenli bir şekilde katlanmış giysileri içeri uzatarak yere bıraktı. "Acele etmene gerek yok. İşin bittiğinde mutfakta görüşürüz."

"Peki, efendim."

Pia üzerindeki kir tabakasından ve saçlarına sinen yetimhane kokusundan arındıktan sonra sıcak, sabunlu suyun içine uzandı. Küvete neredeyse boylu boyunca sığabildiğine şaşırmıştı. Bu şekilde bir saat daha kalabilirdi ama Bayan Hudson'ı bekletmek istemiyordu. Küvetten çıkıp şimdiye dek gördüğü en kalın havluyla kurulandı ve kapının yanındaki giysileri aldı. Fildişi rengi bir kuşağı olan eflatun elbisenin üzerine katlı hâlde pamuklu iç çamaşırları, ipekli bir iç gömleği ve bir çift diz üstü çorap bırakılmıştı. Deri tokalı ayakkabılar yepyeni görünüyordu. Pia iç çamaşırlarını giydi, çıplak bacaklarına ve nasırlaşmış ayaklarına da esnek çoraplarla ayakkabıları geçirdi. Ardından eflatun elbiseyi denedi. Elbise, güzel olmasının yanı sıra üzerine neredeyse tam oturmuştu ve kumaşı hiç kaşındırmıyordu. Bu rahatlık tuhaf hissettiriyordu. Hayatı boyunca hiç böyle şeyler giymemişti ve bu konfor, hem hoşuna gitmiş hem de vicdan azabını artırmıştı.

Mutfağa girdiğinde Bayan Hudson'la Leo'yu göremedi. Yüzlerce çekmecesi varmış gibi görünen mutfak dolaplarının ve uzun, ahşap tezgâhın yanında beklerken kendini tuhaf hissediyordu. Tıpkı maskeli balodaki bir dilenci gibi ortama yabancıydı. Üst kattaki bir yerlerden küçük kızların tiz sesleri ve kahkahaları duyuluyordu. Pia tavana baktı. O kızlardan biri olmak, bu güzel evde kardeşleriyle, annesiyle,

babasıyla birlikte yaşamak nasıl bir histi? Güvende olduğunu, her zaman yeterince yiyeceğin, kıyafetin ve paranın olduğunu bilmek nasıl bir şeydi? Zenginle fakirin, acıkmakla açlıktan ölmenin, istemekle muhtaç olmanın arasındaki farkı bilemeyecek kadar küçükken o da tıpkı Hudsonların kızları gibiydi. Gökyüzü daima maviydi, annesiyle babası onunla her zaman ilgileneceklerdi ve sonsuza kadar birlikte olacaklardı. Şimdi ne kadar denerse denesin o zamanki hislerini hatırlayamıyordu. Tıpkı unutulmuş bir rüya gibi o hislerin tarifi zordu. Ve o günler tarih olmuştu.

Peki ya Hudsonların ondan beklediği neydi? Yetimhaneden "kapı dışarı edilmek" onu buraya mahkûm mu edecekti yoksa çocuklarla ilgilenmediği zamanlar dışarı çıkmasına izin verilecek miydi? Doktor Hudson grip salgınının geçtiğini söyleyene kadar beklemek zorunda mıydı? Derken aklına başka bir fikir geldi ve kalp atışları hızlandı. Hemen şimdi gidebilirdi. Çok geç olana dek kimse onun gittiğinin farkına varmazdı. Evine gider, orada yaşayan yabancılara babasının dönüp dönmediğini sorardı. Kardeşlerini aramak için şehirdeki tüm yetimhaneleri karış karış dolaşırdı. Burası St. Vincent değildi. Bu, kapıları ve pencereleri kilitli olmayan normal bir evdi. Yani özgür olmak için bir fırsattı.

Mutfakta dört farklı kapı vardı fakat onların nereye açıldığından emin değildi. Eve ilk geldiğinde etrafına dikkat edemeyecek kadar gergindi. Hangisinin ön kapıya çıkacağı konusunda sadece tahmin yürütebilirdi. Derin bir nefes alıp mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı. Eğer giderse evsiz ve tek başına olacaktı. Yiyeceği, parası ve gidecek herhangi bir yeri olmayacaktı. Polis onu bulursa ne yapardı? St. Vincent'a bırakılan evsiz çocukların yaşadıklarından

payını almıştı. İhtiyacı olan son şey, başka bir yetimhaneye götürülmekti. Ya da daha kötüsü... Belki de bekleyip neler olacağını görmeliydi. Hudsonların yanındayken başını sokacak bir evi, yiyecek yemeği vardı. Belki çalışmadığı zamanlarda istediğini yapmakta özgür olabilir, kardeşlerini arayabilirdi. Hemen olmasa da bir gün olabilirdi. Çocuklarına iyi bakarak Bay ve Bayan Hudson'ın güvenini kazandıktan sonra onlara gerçeği söyleyecek cesareti toplayabilirdi. O zaman belki, bir ihtimal ona yardım ederlerdi.

O sırada mutfağa yaklaşan ayak seslerini duydu. Artık karar verilmişti. Kaçmak için çok geçti. Elbisesinin önünü düzeltip dik durarak rahatlamaya çalıştı. Bayan Hudson kapıda belirdi.

"Leo'yu üst kattaki bebek odasına yatırdım," dedi. "Elbise nasıl oldu?"

"Hepsi tam oldu. Teşekkürler, hanımefendi."

"Ayakkabılar da mı?"

"Evet, efendim." Aslında ayağına biraz büyük gelmişlerdi ama bundan yakınacak değildi.

"Harika. O elbiseyi senin yaşındayken giyerdim. Umarım çok demode değildir."

"Ah, hayır, hanımefendi. Hiç bu kadar güzel bir elbisem olmamıştı."

"Pekâlâ, o artık senin. Şimdi oyun odasına çıkalım mı? Leo uyuyorken seni kız kardeşleriyle tanıştırayım."

"Peki, hanımefendi."

Pia, mutfaktan çıkan Bayan Hudson'ı takip etti. Bir başka koridordan geçip yumuşak, dekoratif bir halıyla kaplı geniş basamakları çıktılar. Üst kat her nasılsa alt kattan daha büyük görünüyordu ve ana koridorun iki yanında neredeyse

bir düzine kapı vardı. Bayan Hudson ilk kapının önünde durdu ve parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaparak kapıyı usulca açtı. Bez değiştirme masasının hem sağında hem de solunda dantelli örtüleri olan iki beyaz beşik vardı. Yuvarlak pencerenin hemen önünde ise sallanan bir sandalye duruyordu. Leo mavi battaniyesinin içinde mışıl mışıl uyuyordu. Diğer beşikte ise tombul yanaklı küçük bir kız çocuğu yatıyordu. Bezli poposunu havaya kaldırmış, çoraplı ayaklarını karnına çekmişti. Pia'nın mağaza vitrinlerinde gördüğü sarı lüleli, tombul yanaklı Noel meleklerini andırıyordu.

Bayan Hudson küçük kızı işaret ederek fısıldadı: "Bu Elizabeth. Yirmi iki aylık."

Pia gülümseyerek başını salladı.

Annesi sevgi dolu bir ifadeyle bir süre Elizabeth'i izledi. Ardından Leo'yu kontrol edip parmak uçlarına basarak odadan çıktı. Pia aynı sevgi dolu ifadeyi kendi annesinin yüzünde de binlerce defa görmüştü. Şimdiyse ona bir ömür öncesiymiş gibi geliyordu. Boğazının düğümlendiğini hissederek Bayan Hudson'ın peşinden koridora çıktı ve onun kapıyı yavaşça kapatmasını bekledi. Birlikte koridorun sonuna dek yürüdüler. Aralık bir kapıdan dışarı yayılan çocuk sesleri, bir flütün rüzgârla taşınan ince notalarına benziyordu.

Yüksek, beyaz bir tavanı ile açık gri duvarları olan oyun odası, bebek odasının iki katı büyüklüğündeydi. Bir köşede sarı yeleli, gülümseyen, kırmızı bir oyuncak at duruyordu. Resimli masal kitaplarıyla dolup taşan kitaplığın hemen karşısında minyatür eşyalarla ve bebeklerle dolu bir oyuncak bebek evi yer alıyordu. Pelüş halının üzeri porselen bebeklerle, beşiklerle, Legolarla ve tahta topaçlarla doluydu.

İki küçük kız, odanın ortasındaki çocuk masasında oturmuş, porselen fincanlara çay doldurur gibi yapıyordu. Diğer iki sandalyede ise kocaman bir ayıcık ile büyük bir oyuncak tavşan oturuyordu. Kızlar, içeri giren Bayan Hudson ile Pia'ya baktıktan sonra kıkırdayarak evcilik oyununa devam ettiler.

Pia nefesinin kesildiğini hissetti. Kızlar ikizdi.

Bayan Hudson yerdeki oyuncakları toplayarak oyuncak kutusuna koymaya başladı. "Dağınıklık için kusura bakma, lütfen. Leo ayaklanmaya başladığında her şeye nasıl yetişeceğimi bilmiyorum."

"Özre gerek yok, efendim," dedi Pia. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir ev görmedim."

Bayan Hudson gülümseyerek masaya yaklaştı. "Sophie, Margaret, bu Pia. Sizinle ilgilenmemize yardımcı olacak."

Kızlar birbirlerine bakıp çay fincanlarını masaya bıraktılar. Ardından ayağa kalkıp annelerinin yanına gelerek ürkek gözlerle Pia'ya baktılar. Biri Bayan Hudson'ın eteğinin arkasına saklandı. İkisi de çok güzel kızlardı. Porselen gibi ciltleri, bellerine dek uzanan kestane rengi, lüleli saçları vardı. Bayan Hudson elini utangaç kızın başına koyarak saçlarını okşadı.

"Bu, Sophie," dedi. "Evimizin en büyük ikinci çocuğu. Üç yaşında. Margaret ise dört. Aralarında on beş ay var."

Pia rahatlayarak sessizce iç çekti. Neyse ki ikiz değillerdi. Onlarla ilgilenip Ollie ile Max'i her zamankinden çok düşünmeye katlanabileceğini sanmıyordu. "Merhaba," dedi cana yakın görünmek için elinden geleni yaparak. "Tanıştığımıza çok sevindim. Saçlarınıza ve elbiselerinize bayıldım."

"Ben dört buçuk yaşındayım," dedi Margaret. "Doğum günümde beş olacağım." Pia'ya yaklaşarak eteğini çekiştirdi. "Bizimle oynar mısın?"

"Ah, tatlı miniğim," diye araya girdi Bayan Hudson. "Şimdi olmaz. Pia yeni geldi. Ona daha nerede uyuyacağını göstermedim."

"Bizim odamızda kalabilir mi? Oyun oynayıp masallar anlatırız!"

Sophie ümit dolu gözlerle annesinin eteğinin arkasından baktı. "Bence de," dedi sessizce.

Margaret heyecanla zıplamaya başladı. "Olur mu, anne?" diye sordu. "Lütfen, lütfen!"

Bayan Hudson başını olumsuz anlamda salladı. "Tanrım, hayır. O pis bir yetimhaneden geldi ve kim bilir..." Aniden söylemek üzere olduğu şeyi fark ederek Pia'ya endişeli bir bakış attı. "Demek istediğim, Pia'yı daha yakından tanıdıkça eğlenmek ve oyun oynamak için bolca vaktimiz olacak."

Bu tavra şaşıran Pia, Bayan Hudson'ın göründüğü kadar hoşgörülü olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Henüz yeni banyo yapmış, temiz kıyafetler giymişti. Kızların odasında kalmaya meraklı da değildi. Doğrusu çok yorgundu ve biraz yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Fakat belki de adımlarına sandığından çok daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu. Şükürler olsun ki Alman olduğunu itiraf etmemişti.

"Pekâlâ," dedi Bayan Hudson. "Çocuklarla da tanıştığına göre sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım mı?"

Pia başını salladı. "Teşekkürler, efendim."

"Tamam, canlarım," dedi Bayan Hudson. "Birkaç dakika daha güzel güzel oynayın, sonra sizi getirmesi için Pia'yı göndereceğim."

"Peki, anne," diyerek dudağını büktü Margaret. Kollarını kavuşturup masaya döndü. Sophie de ablasının yanına gidip tombul eliyle sırtını sıvazlayarak onu avuttu.

O sırada Leo'nun ağladığı duyuldu. Bayan Hudson aceleyle oyun odasından çıktı ve koridorun diğer ucuna yürüyerek bebek odasına girdi. Pia onun peşinden gidip ne yapacağını bilemeyerek açık kapının önünde bekledi. Bayan Hudson, Leo'yu kucağına alıp hızlıca odadan çıkardı, kapıyı da ardından araladı.

"Elizabeth de uyanmış mı?" diye sordu Pia fısıldayarak. "Onu getirmemi ister misiniz?"

Bayan Hudson başını iki yana salladı. "Yemin ederim bu çocuk yemeyi ya da uyumayı hiç sevmiyor." Leo'yu omzuna yaslayarak sırtını sıvazladı. Leo sakinleşip ağlamayı bıraktı. "Oysa Elizabeth'i bıraksam günün yarısını uyuyarak geçirir. Maalesef bazen öyle yapıyorum çünkü dördüne birden yetecek enerjim olmuyor." İç geçirerek merdivene yöneldi. "Bazen bir daha bu evden çıkacak enerjim olmayacakmış gibi hissediyorum. Tabii bir daha çıkabilirsem."

Sonra durup dertli gözlerle Pia'ya baktı. "Kocamın endişelerini anlıyorum. Çocuklarımın sağlığını asla riske atmam. Grip salgını ödümü patlatıyor. Fakat doğrusunu istersen bir daha arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkamamaktan çok korkuyorum. Bu beni kötü bir anne yapar mı?"

Pia başını iki yana salladı. Bayan Hudson'ın itirafına, onun fikrini önemsiyor olmasına şaşırmıştı. "Hiç sanmıyorum, hanımefendi. Annem sadece kardeşlerim uyurken dinlenebildiğini ve yalnızca tek başına pazara gittiğinde aklı başında hissettiğini söylerdi."

Bayan Hudson ona minnet dolu bir ifadeyle hafifçe tebessüm etti. "Biliyor musun? Anneni gitgide sevmeye başladım. Bahse varım onunla sıkı dost olurduk."

"Eminim olurdunuz, hanımefendi," dedi Pia. Annesinin nerede doğduğunu bilseydi yine aynı şeyleri hisseder miydi, merak ediyordu.

Mutfağa girdiklerinde Bayan Hudson masanın altındaki sandalyelerden birini çekip Pia'ya oturmasını söyledi. Leo'yu kucağında yavaşça sallarken, "Küçük çocuklarla ilgili yeterince tecrüben var mı?" diye sordu.

Pia başıyla onayladı. "Evet, hanımefendi. St. Vincent'ta bebek koğuşunda çalışıyordum ve..." Kardeşlerinden bahsetmemek için dudağını ısırdı. Bu kadar dikkatsiz davrandığı için kendinden nefret ediyordu. "İşimi çok seviyordum."

Neyse ki Bayan Hudson onun duraksadığını fark etmemişti. "Bu harika. Daha önce bebeklerle ilgilenmemiş birini göndermelerinden korkuyordum." Pia'ya yaklaşarak Leo'yu kucağına uzattı. "Sanırım tanışsanız iyi olacak."

Pia dişlerini sıkarak bebeği kucağına aldı ve minik bacaklarını saran battaniyeyi düzeltti. Bayan Hudson'a gülümsemek için kendini zorlayıp Leo'nun ufacık yüzüne baktı. Kalbi hızla çarpıyordu. Leo mırıldanarak elini battaniyenin altından çıkardı.

"Ah, ne harika," dedi Bayan Hudson. "Elini tutmak istiyor."

Pia gönülsüzlüğünü belli etmek istemeyerek Leo'nun minik eliyle parmağını kavramasına izin verdi.

"Siz ikiniz tanışırken ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Bir fincan çay ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Pia. Bir tuhaflık hissedip hissetmeyeceğini beklerken mümkün olduğunca kıpırdamamaya çalışıyordu. "Hanımefendi."

Bayan Hudson küçük bir kuş gibi mutfakta seğirtiyordu. Çaydanlığın altını yakıp dolaptan fincanları ve tabakları çıkardı. Poşet çayları fincanlara koyduktan sonra çekmeceden aldığı somun ekmeğin ambalajını açmaya başladı.

"Gelmeni beklemediğim için bugün biraz farklı oldu," dedi. "Ama normalde planlı olmayı severim. Önceden, yani yardımcım varken tüm günüm programlıydı. Artık sen de olduğuna göre rutinimize dönebiliriz çünkü çocuklar için en iyi şey rutindir. Doktor Hudson'la ben kahvaltımızı yapıp gazetemizi okurken kızlar uyanıp giyinmiş olmalı. Hazır olduklarında kahvaltı yapmaları için onları mutfağa getirebilirsin. Bütün yemekleri ben hazırlarım. Kahvaltının ardından üst katta veya arka bahçede oyun oynayabilirler. Tabii havanın durumuna göre. Sonrasında..."

Pia dinlemeye çalışıyordu fakat tüm bedenini tuhaf bir his kaplamıştı. Sanki günlerdir yemek yememiş gibiydi. Kendini güçsüz hissediyor, biraz da titriyordu. Fakat nedenini çözemiyordu. Muhtemelen yorgundu ya da sandığından çok acıkmıştı. St. Vincent'tan ayrılmadan önce bir şeyler yiyemeyecek kadar üzgündü. Çok geçmeden bu tuhaf hissin Leo'dan kaynaklandığını fark ederek korkuya kapıldı. Leo hasta değildi. Ancak olması gerektiği kadar sağlıklı da değildi. Yaşına göre zayıftı. Yarı aç, kimsesiz bebekler bile ondan daha güçlü görünüyorlardı. Belki de biraz üşütmüştü ya da çok erken doğmuştu ve hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. Pia, Bayan Hudson'a sormak istese de bu kadar özel meselelere burnunu sokmanın iyi bir fikir olmadığını

düşündü. En azından şimdilik. Leo'yu battaniyesine sıkıca sarıp kendine yaklaştırdı ve ciddi bir sorunu olmamasını umdu.

Bayan Hudson bir fincan sıcak çay ve iki dilim marmelatlı ekmekle masaya döndü. "Bunlar olur mu?" diye sordu. "Ekmekler taze. İstersen biraz kremalı ıspanak çorbası da ısıtabilirim."

"Hayır, teşekkürler, efendim. Bunlar yeterli."

"Güzel. Söylemeden edemeyeceğim, yemek seçenlerden pek hoşlanmam."

Pia az kalsın gülecekti. Ömründe bir kez olsun marmelatlı taze ekmek yediğini hatırlamıyordu. Ailesi ekmek alabildiği zamanlarda bile, yalnızca fırında satılmayan bayat ekmekleri satan bir seyyar satıcıdan alırdı. Marmelat alacak paraları ise hiç olmazdı. Pia üç defa kullanılmış çay yapraklarından demlenen son çayını babası savaşa gitmeden önce içmişti. Önündeki tabakta duran mayalı, sıcacık ekmek enfes kokuyordu. Marmelat ise şekerli ve tatlı görünüyordu. Fakat kardeşlerinin karınlarının doyup doymadığını, hatta yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyorken bunları nasıl yiyebilirdi? Güzel şeyler yemeyi hak etmiyordu.

Bayan Hudson masaya krema ile şeker koyduktan sonra bebeği kucağına alıp Pia'nın karşısına oturdu. Leo, Pia eve geldiğinden beri ilk kez sızlanmaya başladı. Bayan Hudson onun alnına bir öpücük kondurarak yavaşça salladı.

"Emzirme vakti yaklaştı," diyerek küçük parmağının ucunu Leo'nun ağzına yerleştirdi. Leo sakinleşti. "Onu kızları emzirdiğim kadar çok emziremiyorum. Yeterince sütüm yok gibi. Belki de Elizabeth'ten hemen sonra doğduğu içindir." Gülümseyerek burnunu nazikçe Leo'nun burnuna

sürttü. "Ancak sorun değil çünkü sonunda küçük, tatlı bir oğlumuz olduğu için daha mutlu olamazdık."

Pia ellerini kucağına koymuş oturuyor, oğlunun bir sorunu olabileceğinden habersizce gülümseyen bu sevgi dolu anneye karşı dürüst olabilmeyi diliyordu.

Bayan Hudson, Pia'nın huzursuzluğunu sezmiş gibi, "Başla, lütfen," dedi. "Karnını doyur da seni odana yerleştirelim."

Leo, annesinin parmağını ağzından çıkarıp yeniden huysuzlanmaya başladı.

Bayan Hudson ayağa kalktı. "Ah, tatlım. Galiba bana birkaç dakika müsaade etmen gerekecek. Neyse ki çok uzun süre emmiyor ama oldukça sık istiyor."

Pia dudaklarını birbirine bastırdı. Leo'nun sağlığıyla ilgili endişesi gitgide artmaya başlamıştı.

Bayan Hudson başıyla ocağı işaret etti. "İstersen biraz daha sıcak su alabilirsin. Ekmek de al. Geldiğimde sana odanı gösteririm."

"Teşekkürler, hanımefendi."

Bayan Hudson mutfaktan çıkınca Pia önündeki tabağa baktı. Kendini hâlsiz ve iştahsız hissediyordu. Fakat sonra Bayan Hudson'ın yemek seçenlerden hoşlanmadığını hatırlayıp marmelatlı ekmekten bir ısırık aldı. Ne yazık ki hiç tat alamadı.

Yirmi Birinci Bölüm



Pia

Doktor Hudson ile eşi, parlak avizenin altındaki uzun yemek masasının iki ucunda karşılıklı oturuyor, biftek ve şarap eşliğinde sohbet ediyorlardı. Pia, ailenin en büyük çocuğu olan Margaret'ın yanına oturmuştu. Onun karşısında oturan Sophie, peçetesini kucağına serip çatal ve bıçağını kullanarak yetişkinleri taklit etmeye çalışıyordu. Elizabeth, annesinin yanındaki mama sandalyesinde yemeğiyle oynuyordu. Leo ise şöminenin yanındaki beşikteydi. Bayan Hudson'ın arkasındaki konsolun üzeri et tabaklarıyla, çöreklerle, kâseler dolusu havuç, bezelye ve elma dilim patateslerle doluydu. Pia bu kadar çok yemeği bir arada hayatı boyunca görmemişti.

Ağzındaki çöreği yavaşça çiğnerken Ollie ile Max'i düşünmeden edemiyordu. Doğdukları günden beri açlıktan başka bir şey bilmemişlerdi. Onları hayatta tutabilmek için çorbaya su katmış, bayat ekmeğin küflenen kısımlarını kesip atmıştı. Üstelik muhtemelen yatak odasındaki bölmenin içinde açlıktan ölmüşlerdi. Pia, boğazının düğümlendiğini

hissedip lokmasını güçlükle yuttu. Bayan Hudson, mahcup gözlerle onu izleyen kocasının tabağındaki eti kestikten sonra Pia'ya biraz daha yemek alması için ısrar etti. Fakat Pia tabağındakileri bile yemekte zorlanıyor, Leo'nun her sızlanışıyla ürperiyordu.

O gün Bayan Hudson odasını göstermek için onu üst kata çıkarmıştı. Pia'nın kalacağı oda ve tabağındaki yemekler, ona kendini yabancı bir ülkedeymiş gibi hissettiriyordu. Kilerin arkasındaki ayrı bir merdivenle çıkılan hizmetçi odasında kalacağını umarken, bebek odasının bulunduğu koridordaki bir odaya girdiklerinde şaşırmıştı. Odadaki çift kişilik yatağın çiçekli bir örtüsü vardı. Püsküllü perdeleri olan uzun pencerelerin önüne iki berjer koltuk, onların arasına da meşe ağacından yapılmış bir şifonyer konmuştu. Ayaklarının altındaki halı ise kaz tüyü yastıklar gibi yumuşacıktı.

"Burada bir dolap da var," dedi Bayan Hudson, ona göstermek için yatağın etrafından dolaşarak. "Senin için ayırdığım diğer giysileri dolabına astım. Hatta ayağına göre bir çift ayakkabı daha buldum."

Pia odanın ortasında şaşkın, mahcup ve huzursuz bir şekilde kalakalmıştı. "Özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Ama burada kalamam."

Bayan Hudson hayretle kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Kabalık etmek istemem, efendim ama bunlar... Yani... Benim için fazla lüks."

"Saçmalama. Bu odayı kimse kullanmıyor. Ayrıca o yetimhanede ne koşullarda kaldığını tahmin bile edemiyorum. Rahat olmayı hak ediyorsun," diyen Bayan Hudson yatağa hafifçe vurup küçük bir toz bulutunu havalandırdıktan sonra örtüyü iki eliyle düzeltti.

"Minnettarım, hanımefendi," dedi Pia. "Gerçekten. Ancak ben hiçbir şey hak etmiyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz onları geri alabilmeyi diledi.

Bayan Hudson elini sallayarak onu geçiştirdi. "Tabii ki hak ediyorsun." Sonra birden Pia'nın söylediklerinin ağırlığını fark edip kaşlarını çatarak ona baktı. "Orada sana böyle mi söylediler? Yanılmışlar. Sen de herkes gibi lezzetli yemekleri ve sıcak bir yatağı hak ediyorsun. Seni daha iyi hissettirecekse çocuklara yakın olman için burada kalmanı isterim. Hem iyi dinlenmezsen bana yeterince yardım edemezsin."

Pia sessizce iç geçirdi. Bayan Hudson'ın neden böyle bir şey söylediğini sormaması onu rahatlatmıştı. Ayrıca çocuklara yakın olmak kulağa mantıklı geliyordu. Zaten başka seçeneği de yoktu. "Peki, hanımefendi. Teşekkür ederim."

Şimdi Hudsonların gösterişli yemek masasında oturmuş, kabalık etmemek için kendini yemeye zorlarken tek düşünebildiği, St. Vincent'taki çocuklara ne kadar az yemek verildiğiydi. Tabağındaki etlerle sebzeler ona ve kardeşlerine kaç gün yeterdi diye düşünmeden de edemiyordu. Finn, insanın doğduğu koşulların tamamen şansa bağlı olduğunu söylemekte haklıydı. Yine de bazıları ihtiyacından fazlasına sahipken, bazılarının çok azıyla yetinmesi doğru ya da adil görünmüyordu. Pia ile kardeşleri, bu masadaki yiyeceklerin yarısıyla bile haftalarca idare edebilirdi. O zaman onları yapayalnız bırakmak zorunda da kalmazdı.

"Yemekleri beğendin mi, Pia?" diye sordu Bayan Hudson, Elizabeth'e bir kaşık patates püresi uzatırken. Kaşığı gören Elizabeth ağzını yavru bir kuş gibi açtı.

Pia gözyaşlarının fark edilmemesini umarak peçetesiyle ağzını sildi. "Evet, hanımefendi. Çok lezizler. Teşekkürler."

"Çekinmene gerek yok," dedi Doktor Hudson. "İstediğin kadar ye. Yetimhanede böyle yemekler yemediğinden eminim."

"Hayır, efendim. Yemedim." Pia, ona her gün yedikleri sulu yahniden ve soğuk yulaf lapasından bahsetmek istese de bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Doktor Hudson bu konuda ne yapabilirdi ki? Onun yerine bıçağını alıp tabağındaki kalın et diliminden küçük bir parça keserek ağzına attı. Lokmasını öğürmeden çiğneyip yutabilmeyi umuyordu.

"Yetimhane ne demek?" diye sordu Margaret.

"Boşver, Margaret," dedi Bayan Hudson. "Bilmen gereken bir şey değil. Şimdi dik otur ve yemeğini bitir, yoksa tatlı yiyemezsin." Elizabeth'e bir kaşık havuç yedirdikten sonra endişeli gözlerle kocasına baktı. "Yeni bir haber var mı? Sence... Her şeyin düzelmesine daha ne kadar var?"

Doktor Hudson şarabından büyük bir yudum aldı ve kadehini masaya bırakıp kaşlarını çattı. "Üçüncü bir dalganın başladığından eminler. Şubat soğukları yüzünden herkes evlere kapandı, tramvaylar ise tıklım tıklım. Bu da durumu kötüleştiriyor."

Bayan Hudson, Elizabeth'in kaşığını masaya bırakıp elbisesinin cebinden çıkardığı mendille gözlerini kuruladı.

"Üzgünüm, hayatım," dedi Doktor Hudson. "Eve hapsolmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Fakat bu bizim iyiliğimiz için. Burada ihtiyacımız olan her şey var. Olmayanları da dışarıdan getirtebiliriz. Çocuklardan biri hastalanırsa kendini asla affetmezsin."

Bayan Hudson burnunu çekerek sildi. "Tabii, haklısın. Onlar için her şeyden çok endişeleniyorum. Sadece hasta kabul etmeyi bırakmanı isterdim. Hiç değilse bir süreliğine."

"Pato," dedi Elizabeth mama sandalyesinin tahta tepsisine vurarak. "Pato."

Bayan Hudson ona bir kaşık daha patates verirken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Anlıyorum," dedi Doktor Hudson. "Ancak eksiden yaptığım her şeyi yapamasam da üzerime düşeni yapmak zorundayım." Yarım koluna üzüntüyle baktıktan sonra tekrar karısına döndü. "Şimdi hepimiz fedakârlıkta bulunmalıyız. Ayrıca paraya ihtiyacımız var, unuttun mu?"

Bayan Hudson titreyen parmaklarıyla mendili cebine koydu. "Elbette, hayatım. Sadece bir de bunun için endişelenmek zor oluyor, hepsi bu."

"Biliyorum ama sana söylediğim gibi, grip belirtisi gösteren bir hasta gelirse bana bulaşmadığından emin olana dek eve girmeyeceğim."

Bayan Hudson kocasının gözlerine uzun uzun baktı. Ağlamamak için âdeta titriyordu. "Olur da bulaşırsa..." diyerek duraksadı. Başını önüne eğip peçetesiyle oynamaya başladı. "Savaş boyunca senin için endişelenmek yeterince zordu. Şimdi de bu..."

"Bulaşmak ne demek?" diye sordu Margaret.

"Merak etmeni gerektirecek bir şey değil, tatlım," dedi Doktor Hudson.

"Babacığın haklı," dedi Bayan Hudson da. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Sıkıntılı bir ifadeyle Elizabeth'in kaşığını aldı ve en küçük kızını doyurmaya devam etti.

Doktor Hudson, Pia'ya baktı. "Evden çıkmama kuralı senin için de geçerli, Pia. Bu virüsün neden bu kadar ölümcül olduğu ya da nasıl yayıldığı hakkında hâlâ fikrimiz yok.

Onu bir kez atlatmanın, bir daha yakalanmayacağın anlamına gelip gelmediğini de bilmiyoruz. Benim tahminim yakalanmayacağın yönünde. Öte yandan bundan yüzde yüz emin olamayız. Dolayısıyla salgın tamamen sona erene dek çocukları parka veya başka bir yere götürmene izin veremeyiz. Hava güzelse bir süre arka bahçede oynayabilirler ama bahçeden dışarı adım atmamalılar."

"Peki, efendim," dedi Pia. Evden çıkmasına izin verilmemesine şaşırmamıştı. Yine de kulağa er ya da geç çıkabilecekmiş gibi geliyordu. Zamanı geldiğinde –tabii *eğer* gelirse– sorumluluğundaki çocuklarla birlikte kardeşlerini araması imkânsız olmasa da zor olacaktı. Ancak bu hiç yoktan iyiydi ve en küçük umuda bile sımsıkı tutunuyordu.

Yaban mersinli pudingler servis edilip yendikten sonra Bayan Hudson ayağa kalkarak ellerini çırptı. "Haydi bakalım, kızlar. Sen de, Pia. Yatma vakti geldi."

Pia'nın gerginliği daha da arttı. Kızları yatmaya hazırlamak, onlara dokunmak -geceliklerini giydirmek, yüzlerini yıkamak, saçlarını taramak- anlamına geliyordu. Fakat başka seçeneği yoktu. Burada olmasının sebebi onlarla ilgilenmekti. Ayağa kalkıp sandalyesini yerine itti.

Bayan Hudson, Elizabeth'in yüzünü sildikten sonra onu kucağına aldı. Elizabeth elini Leo'nun beşiğine uzatarak avucunu açıp kapatmaya başladı.

"Eo," dedi. "Eo gel."

"Şimdi değil, tatlım," dedi Bayan Hudson. "Baban Leo'yu birazdan getirecek."

Ortanca kız Sophie, babasının yanına koşup parmak uçlarında yükselerek ona iyi geceler öpücüğü verdi ve odadan çıktı. Margaret ise somurtarak sandalyesinde oturuyor, çatalıyla tabağında kalan bezelyelerle oynuyordu.

"Sen de Margaret," dedi Doktor Hudson.

"Hiç yorgun değilim," diye mızmızlandı Margaret.

"Baban ne diyorsa onu yap," dedi Bayan Hudson. "Pia'ya yatma vakti rutinimizi öğretmek için yardımına ihtiyacım var."

Bunu duyan Margaret neşelenerek çatalını bıraktı. "Uyku masalı kitabımı alayım mı?"

"Tabii. Pia'nın size seve seve okuyacağından eminim."

Margaret sevinçle sandalyesinden atladı ve babasına koşup yanağına bir öpücük kondurdu.

Bayan Hudson, Pia'ya yaklaşarak, "Okumayı biliyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Pia başını evet anlamında sallayarak gülümsemeye çalıştı. Kitap okumak, yapmak zorunda kalacağı şeylerden en kolayıydı. Margaret birden onun yanına koşup iki eliyle bileğini kavradı.

"Haydi, haydi," dedi onu kapıya doğru çekiştirerek. "Sana en sevdiğim kitabı göstermek istiyorum."

Pia elini çekip kurtarmamak için kendini zorladı. Margaret'ın onu çekiştirmesine izin verirken vücudunda bir acı ya da ağırlık hissetmeyi bekledi. Fakat hiçbir şey hissetmediğini fark edince rahatladı. Diğer kızlara dokunduğunda da böyle olmasını umuyordu.

Kızların odasına çıktıklarında Bayan Hudson ona giysilerin olduğu şifonyeri ve gardırobu gösterdi. Ardından ona elbiseleri, etekleri ve bluzları nasıl düzenli bir şekilde alıp yerleştireceğini anlattı. Pia kızların giyinmesine yardım ederken dikkatini vermek için elinden geleni yapıyordu. Fakat kötü şeyler hissedebileceği endişesi ve kızların aynı anda yardımını istemesi bunu imkânsız kılıyordu. Çorabını

çıkarmasına yardım etmek için Sophie'nin yanına diz çöktüğünde, Sophie'nin ayağı çoraba takıldı. Küçük kız, düşmemek için Pia'nın koluna tutundu. Pia bir an için kaskatı kesildi. Neyse ki bir şey hissetmemişti. Kızların saçlarını tararken ya da geceliklerini giydirirken de durum aynıydı. Göğsünde bir sancı, kollarında, bacaklarında ya da gövdesinde bir ağrı yoktu. Elizabeth bile son derece mutlu ve sağlıklıydı. Öte yandan ne yazık ki erkek kardeşleri için aynı şey söz konusu değildi.

Pia, küçük Leo'nun başına ve göğsüne her gün nazikçe dokunuyor, ne sorunu olduğunu ya da durumunun kötüleşip kötüleşmediğini anlamaya çalışıyordu. Tuhaf bir şekilde her seferinde aynı şeyleri hissediyor, bacakları hafifçe titreyip halsizleşiyordu. Bunun dışında Leo gülümsüyor, aguluyor ve tamamen normal görünüyordu. Bir süre sonra Pia, kendini Bayan Hudson'ın haklı olduğuna ikna etti: Yeteri kadar emzirmiyordu. Leo'nun yetersiz beslenmekten başka bir sorunu olduğundan şüphelenmek için sebep yoktu. Bir yanı, Doktor Hudson'ın ona neden Mellin Bebek Maması önermediğini merak ediyordu. Belki karısı da Pia'nın annesi gibi en iyisinin anne sütü olduğuna inanıyordu. Yeterince cesaretini topladığında, bunu Bayan Hudson'a soracaktı. O zamana kadar da kontrolünde olmayan bir şey için endişelenmek yerine, Hudsonların çocuklarıyla elinden geldiğince ilgilenmeye odaklanacaktı.

St. Vincent'taki günlerine benzer şekilde her günü çocuklarla ilgilenerek geçiyordu. Onları giydiriyor, yıkıyor,

doyuruyor, onlarla oynuyor, döktüklerini silip temizliyor, bezlerini değiştiriyordu. Fakat burada kilise ayinleri, soğuk odalar, sert yataklar ve hepsinden önemlisi, cezalandırılma korkusu yoktu. Hudsonların evinde herkese ve daha fazlasına yetecek kadar yiyecek vardı. Hepsi temiz giysiler giyiyor, sıcak banyolar yapıyor, rahat yataklarda uyuyorlardı. Kitaplar, oyuncaklar, pastel boyalar, kahkahalar, en önemlisi sevgi vardı. Sabahları göz göze geldiklerinde aile bireylerinin yüzleri sevinçle ve sevgiyle aydınlanıyordu. Ancak bu, Pia'ya onun da bir ailesinin olduğu zamanları hatırlatıyor, yüreğini paramparça ediyordu.

Öğleden sonraları hava güzelse Pia çocukları sıkıca sarıp sarmalıyor ve oynamaları için arka bahçeye çıkarıyordu. Uzun ağaçları, çalılıkları, kurumuş dallarla, kahverengi yapraklarla dolu çiçek tarhları, ölü yabani otların ve kararmış asmaların kapladığı sebzelikleriyle arka bahçe daha çok bir ormanı andırıyordu. Kızlar taş yolda saklambaç ve seksek oynayıp kıkırdayarak birbirini kovalarken Pia, Leo ile verandada oturuyordu. Kızlarla oynamak ya da Hazleton'dayken annesiyle yaptığı gibi solmuş çiçekleri yolup bakımsız sebzelikleri temizlemek istiyordu. Fakat Bayan Hudson, bebek arabasının içinde güvende olmasına ve kat kat yumuşacık battaniyelerle sarmalanmasına rağmen Leo'yu rüzgârdan koruması konusunda ısrarcıydı. Hava ne kadar sıcak olursa olsun bir saat sonra onları içeri çağırıyor, üşütüp gribe karşı dirençlerini kaybetmelerinden korkuyordu.

Pia maden kasabasındaki günlerini düşündükçe, Bayan Hudson'ın neden böyle yaptığına anlam veremiyordu. Orada hava nasıl olursa olsun gününün çoğunu dışarıda kerevit yakalayarak, tepelere, ağaçlara tırmanarak, kardan adam ve

dallardan, çakıl taşlarından minyatür evler yaparak geçirirdi. Babası ormanda oynamanın, kirlenip ıslanmanın, "leş gibi kokmanın" çocukları güçlü ve sağlıklı yaptığını söylerdi. Fakat burada kuralları Pia koymuyordu. Bu yüzden değiştiremeyeceği bir şeye kafa yormak yerine, bir saatliğine de olsa temiz hava almanın tadını çıkarıyordu.

Her akşam Doktor Hudson'ın, karısının salgın hakkındaki sorularını cevaplamasını bekliyor, durumun iyiye gidiyor olmasını umuyordu. Fakat doktorun cevapları hep aynıydı. Her gün yeni İspanyol gribi vakaları bildiriliyordu, salgının yakında sona erip ermeyeceğini söylemek imkânsızdı. Bayan Hudson çocuklarını ne pahasına olursa olsun korumaya kararlıydı ama yüz ifadesi ile düşük omuzları bıkkınlığını belli ediyordu. Kocası ona dışarı çıkmak zorunda olmadıkları için sevinmesi gerektiğini hatırlatıyordu çünkü gerekli erzak ve malzemeler haftada bir getirilip verandaya bırakılıyordu. Teslimatçı çocuk gittikten sonra Bayan Hudson'la Pia her şeyi içeri taşıyıp yerlerine yerleştiriyorlardı.

Pia şehrin geri kalanının da aynı şekilde davranıp davranmadığını merak ediyordu. Yoksa Hudsonlar biraz fazla mı temkinliydi? Elbette babasıyla kardeşleri için de endişeleniyordu. Tabii her neredeyse Finn için de. Her sabah göz ucuyla kahvaltı masasındaki gazeteye bakıyor ama yasaklarla, vergilerle ve Büyük Kanyon'un milli park olmasıyla ilgili manşetlerden başka bir şey göremiyordu. Grip salgını veya yeni bir karantina hakkında hiçbir haber yoktu.

Pia geldikten birkaç hafta sonra, martın başlarında bir pazar sabahıydı. Leo'yu beşiğinden aldığında yüreğinin ezildiğini hissetti. Bir şeyler değişmişti. Sırtı, kömür sobasına fazla yaklaşmış gibi yanıyor, karnı sert bir yumruk yemiş

gibi ağrıyordu. Leo ise her zamanki gibi gülümsüyor, minik ve tatlı suratıyla neşe saçıyordu. Fakat gözlerinde bir farklılık vardı. Sanki ışığı sönmüş gibiydi. Pia, hissettiklerinin Leo'dan kaynaklandığından –üşütmediğinden ya da kızları kucağına alırken belini incitmediğinden– emin olmak için onu beşiğine yatırdı. Ne yazık ki tıpkı korktuğu gibi ağrı kayboldu. Onu tekrar kucağına aldığında ise tuhaf hisler geri geldi. Leo'yu bez değiştirme masasına yatırıp üzerindekileri çıkardı. Ardından titreyen elleriyle onun bacaklarını, gövdesini ve sırtını kontrol etti. Herhangi bir yara, bere, kızarıklık ya da döküntü yoktu. Cildi pembe ve pürüzsüzdü. Pia onu yeniden giydirip masanın başında öylece durdu. Ne yapacağına karar veremiyordu. Hudsonlara ne hissettiğini söylese onun deli olduğunu düşünürlerdi. Öte yandan kılını kıpırdatmadan duramazdı.

Leo'nun üzerine eğilip dikkatle gözlerine baktı ve elinin tersiyle yanağını okşadı. "Neyin var, ufaklık?" diye fısıldadı. "Karnın falan mı ağrıyor?"

Leo sırıtarak Pia'nın burnuna uzandı. Pia'nın verdiği çıngırağı ağzına götürüp salyalarını akıttı. Çıngırak ses çıkarınca gülerek kollarını ve bacaklarını savurmaya başladı. Üç aylık normal bir bebek gibi gayet iyi görünüyordu. Yine de Pia bir şeylerin yolunda olmadığı hissini içinden atamıyordu.

Şifonyerin üzerindeki kahverengi ayıcıkla kırmızı tekerlekli yün kuzunun yanında duran saate göz attı. Altıyı otuz beş geçiyordu. Çocukları kahvaltıya indirmesine yirmi dakikadan fazla vardı. Kızlar hâlâ uykudaydı. Elizabeth diğer beşikte, poposunu havaya dikmiş bir hâlde uyuyordu. Pia, Leo'yu kucağına alıp yanağını yanağına değdirdi. Ağrı ve

sıcaklık hissi, öncekinden de şiddetli bir şekilde geri döndü. Daha fazla bekleyemezdi.

Parmak uçlarında odadan çıkıp Leo'yu alt kattaki mutfağa indirdi. Doktor Hudson'la Bayan Hudson sabah kahvesi eşliğinde gazete okuyorlardı.

Doktor Hudson, Pia'nın geldiğini görünce kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu, Pia?"

Bayan Hudson kahvesini masaya bırakıp sandalyesini Pia'ya döndürdü. "Kızlar nerede?"

"Hâlâ uyuyorlar, hanımefendi," dedi Pia telaşla masaya yaklaşarak. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sanırım Leo iyi değil."

Bayan Hudson ayağa fırlayıp bebeği Pia'dan alırken az kalsın sandalyesini deviriyordu. "Nasıl yani? Neyi var?"

Doktor Hudson ayağa kalkıp Leo'nun alnına dokundu. "Sana iyi olmadığını düşündüren ne? Ateşi yok."

Pia gergin bir şekilde parmaklarını ovuşturdu. "Ben... Ben..."

Bayan Hudson, Leo'yu koluna yatırıp giysisini sıyırdı ve titreyen parmaklarıyla başını, kollarını, bacaklarını ve göğsünü yokladı.

"Ciddi bir şeyi olduğunu sanmıyorum, hayatım," dedi Doktor Hudson. "Paniğe kapılacak bir şey yok." Ardından Pia'ya döndü. "Kustu mu? Öksürüyor muydu?"

Pia hayır dercesine başını salladı.

"Hapşırıyor muydu?"

"Hayır, efendim."

"Bir çeşit kasılma veya nöbet mi geçirdi?"

Pia başını iki yana sallarken korkusu gitgide artıyordu.

"Öyleyse ne?"

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, efendim. O sadece... Sadece bana pek iyi görünmüyor. Gözleri..."

Doktor Hudson kapıya yöneldi. "Onu daha iyi muayene edebilmem için ofisime getir," dedi karısına.

Bayan Hudson oğlunu bağrına basıp korku dolu gözlerle kocasını takip etti. Doktor Hudson onları görünmez tehlikelerden koruyormuşçasına elini karısının sırtına koydu. Aniden durup Pia'ya baktı. "Kızlara tek kelime söyleme. Onları korkutmak istemeyiz."

"Peki, efendim."

Doktor Hudson'la karısı gidince Pia mutfakta yalnız kaldı. Duyduğu tek ses sıcak sobanın çıtırtısı ve Hudsonların koridorda uzaklaşan telaşlı ayak sesleriydi. Masadaki kahve fincanlarının buharı üzerindeydi. Pişmiş armut ve buğday gevrekleriyle dolu kâselerin yanındaki tabaklarda yarısı yenmiş çörekler duruyordu. Keşke Pia'nın oturup biraz önce olanları düşünmek için vakti olsaydı. Doktor Hudson onun söylediklerine pek ikna olmamış gibi görünüyordu ama yine de Leo'yu muayene etmek istemişti. Acaba az da olsa Pia'ya inanmış mıydı yoksa sadece tedbirli mi davranıyordu? Pia, Leo'nun iyi olmasını her şeyden çok istiyordu. Fakat Doktor Hudson onda herhangi bir rahatsızlık görmezse, Pia'nın sorun çıkarmaya çalıştığını ya da daha kötüsünü düşünebilirdi.

Pia kızları uyandırmak için üst kata çıkarken kendini huzursuz hissediyordu. Onları giydirirken aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğini görmek için sırtlarına, alınlarına ve omuzlarına dokundu. Herhangi bir sıcaklık, acı, titreme veya bulantı hissi yoktu. Kızlar son derece sağlıklı görünüyorlardı. Hazır olduklarında Elizabeth'i kucağına alıp

titreyen bacaklarla onları mutfağa indirdi. Küçük kardeşlerine kötü bir şey olduğu haberini almaktan korkuyordu. Peki ya bir şeyi yoksa ne olacaktı?

Mutfağa girdiklerinde Bay ve Bayan Hudson hiçbir şey olmamış gibi kahvaltılarına devam ediyorlardı. Leo sobanın yanındaki beşikte sessizce yatıyordu. Pia, Elizabeth'i mama sandalyesine yerleştirip Sophie ile Margaret'ı yerlerine oturturken, Hudsonlar kızları gülümseyerek karşıladı.

"Bu sabah nasılsınız bakalım?" diye sordu Doktor Hudson neşeyle.

"İyiyiz, babacığım," dedi Margaret.

Sophie ablasının taklidini yapıp kıkırdadı.

Pia yanağının içini kemiriyordu. Doktor Hudson gayet rahat görünüyordu. Bayan Hudson'ın gözleri yaşlı değildi, yüzünde de sakin bir ifade vardı. Leo hakkında yanılmış mıydı? Leo'nun iyiliği için yanılmış olmayı umuyordu. Fakat Hudsonlar onun söyledikleri hakkında ne düşünürlerdi?

Bayan Hudson kızların kahvaltısını getirmek için masadan kalkınca, Pia yardım etmek üzere onun yanına gitti. Leo beşiğinde mışıl mışıl uyuyordu. Kollarını başının üzerine kaldırmış, minik ellerini yumruk yapmıştı. Bütün bunlar sağlıklı olduğunun işaretiydi. Bayan Hudson beşiğe eğilerek onun battaniyesini düzeltti.

"O iyi mi, hanımefendi?" diye fısıldadı Pia.

"Evet," dedi Bayan Hudson fısıldayarak. "Tanrı'ya şükür ki Doktor Hudson hiçbir sorun görmedi." Yulaf ezmesi kâsesini Pia'ya uzatıp ona sert bir bakış attı. "Ödümüzü kopardın."

"Özür dilerim, hanımefendi ama içime tuhaf bir his..."

"Hisler hastalıkları teşhis edemezler. Doktorlar bu yüzden var. Hissettiğim her şeyin karşılığında para almaya kalksaydım beni tımarhaneye kapatırlardı."

Pia başını önüne eğdi.

"Sorun değil," dedi Bayan Hudson yumuşak bir sesle. "Sana kızmadım. Aksine çocuklara bu kadar yakından göz kulak olmana sevindim. Ancak bana bir iyilik yap ve bir dahaki sefere endişelendiğin bir şey olduğunda lütfen abartmadan haber ver."

"Peki, hanımefendi."

Pia o gece odasından Bayan Hudson'ın çığlıklarıyla fırladı. Elinde gaz lambasıyla bebek odasına koşarken bacakları beton gibi ağırlaşmıştı. Doktor Hudson üzerinde sabahlığıyla merdivenin başında belirdi. Gözleri korku dolu, saçları darmadağındı. Ayağından çıkan terliği umursamadan hızla Leo ile Elizabeth'in odasına daldı. Pia onu takip ederken yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Gaz lambasının ışığı, beşiğinde ayakta duran Elizabeth'i aydınlattı. Parmaklıklara tutunmuş ağlıyordu. Pia lambayı kapının yanındaki sehpaya bırakıp el yordamıyla odanın lambasını buldu ve titreyen elleriyle onu yakıp yerine koydu. Doktor Hudson yere yığılıp kalmış olan karısının yanına diz çökmüştü. Bayan Hudson, Leo'nun boş beşiğinin başında feryat ediyordu. Titreyen kollarındaki Leo ise bembeyaz ve hareketsizdi.

"Yüce Tanrım!" diye bağırdı Doktor Hudson. "Ne oldu?"

Pia nefesinin kesildiğini hissetti. *Hayır*, dedi içinden. *Olamaz. Gerçek olamaz.* Korkuyla Elizabeth'in beşiğine yönelirken zemin ayağının altından kayıyor gibiydi. Elizabeth'i kucağına alıp sallayarak, her şeyin düzeleceğini söyleyerek susturmaya çalıştı. Yapması gereken şey onu

odadan çıkarıp bu yürek parçalayan manzaradan uzaklaştırmaktı. Fakat kımıldayamıyordu. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Bayan Hudson kan çanağına dönmüş gözleriyle kocasına baktı. Yüzü kireç gibi beyazdı. "Ona bakmaya gelmiştim," dedi ağlayarak. "Ve... Ve..." Acı dolu hıçkırıkları cümlesini bitirmesine izin vermedi.

Doktor Hudson oğlunu kollarına alıp kalbini dinledikten sonra onu sımsıkı bağrına bastı. Sessizce hıçkırırken omuzları sarsılıyordu. Bayan Hudson acıyla haykırarak doğruldu. Karı koca, başlarını birbirine yaslayıp kaybettikleri oğullarına bakıyor, onun solgun yanaklarını öpüp kokluyorlardı. Pia evden çıkıp kendini sokağa atmak, bir daha arkasına bakmadan koşmak istiyordu. Yaşayan, nefes alan bir şey gibi odayı dolduran bu ıstıraba bir saniye daha dayanacak gücü yoktu. Ancak gidemezdi. Gitmesine engel olacak yüzlerce sebep vardı.

Margaret ile Sophie, gecelikleri ve çıplak ayaklarıyla kapı eşiğinde belirdi. İkisi de korkmuş görünüyordu. Sophie, annesiyle babasını yerde görünce ablasının beline sarılarak yüzünü onun geceliğine gömdü. Şaşkın gözlerle onlara bakakalan Margaret ise ağlamaya başladı. Pia onların yanına koşarak diz çöktü. Elizabeth omzunda ağlamaya devam ediyordu.

"Bir şey yok," dedi Pia güçlükle. "Her şey düzelecek. Haydi, odanıza gidelim."

Onları odasına götürmek için gaz lambasına uzandığında, Margaret odaya dalıp ağlayarak annesinin kucağına atıldı. Bayan Hudson kolunu ona dolayıp alnına bir öpücük kondurdu.

"Pia ile git, tatlım," dedi çatallaşan sesiyle. "Birkaç dakika sonra geleceğim, söz veriyorum."

"Leo'ya ne oldu, anne?" diye sordu Margaret. "Bir yerini mi acıttı?"

Bayan Hudson başını salladı. "Evet, hayatım. Hem de çok acıttı."

"Yara bandı getirmemi ister misin? Nerede olduklarını biliyorum."

Bayan Hudson başını iki yana sallayarak yalvaran gözlerle Pia'ya baktı.

Pia, Margaret'ın yanına geldi ve elini nazikçe onun başına koydu. "Haydi, tatlım. Anneni beklerken kitap okur ya da oyun oynarız. Sen seç."

Margaret burnunu çekerek annesinden ayrıldı ve Pia'yla birlikte odadan çıktı. Sophie koridorda oturuyor, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Pia, kucağında ağlayan Elizabeth'le birlikte onları odalarına götürürken, Doktor Hudson'la Bayan Hudson'ın kederli hıçkırıkları onları takip ediyor, evin koridorlarında yüzlerce yaslı kişinin feryadı gibi yankılanıyordu.

Hudsonların evinin her kapısında beyaz kurdeleler asılıydı. Aynaların üzeri örtülmüş, saatlerin akrep ve yelkovanları durdurulmuştu. Bay ve Bayan Hudson, ziyaretçilerin eve grip taşımaması için taziye kabul etmemeye karar vermişlerdi. Yine de Bayan Hudson formaliteleri kendi kendilerine yerine getirmekte ısrarcıydı. Salonun ortasındaki küçük, açık tabutta yatan oğlunun başında bir heykel gibi dikiliyor,

siyah mendiliyle hıçkırıklarını bastırıyordu. Leo'nun üzerinde hiç giymediği vaftiz elbisesi, başının altında ise ipek, beyaz bir yastık vardı. Gözleri kapalıydı, çıngıraklı oyuncağı da elindeydi. Margaret, Sophie ve Elizabeth, lacivert elbiseleriyle Bayan Hudson'ın arkasındaki kanepede oturuyor, endişeli gözlerle annelerine bakıyorlardı. Bayan Hudson iki gündür ilk kez yataktan kalkmıştı. Zavallı kızlar, annelerinin de onları bırakıp bırakmayacağını merak ediyor olmalılardı. Leo'nun ölümünün ertesi sabahı, yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sormak için Hudsonların yatak odası kapısını tıklattığında Pia da aynı şeyi merak etmişti. Kapıyı Doktor Hudson açmıştı. Şişmiş gözlerinin beyazı kırmızıya dönmüştü. Bayan Hudson arkadaki yatakta Leo ile hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalı, yüzü bembeyazdı.

Pia yutkunarak, "O iyi olacak mı, efendim?" diye sordu.

"Umarım," dedi Doktor Hudson.

"Size bir şeyler getirmemi ister misiniz? Biraz çay ve bal? Belki bir sandviç ya da çörek?"

Doktor Hudson başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Bir şey istersem kendim alırım." Omzunun üzerinden karısına göz attı. "Bayan Hudson'ın da bir süre yemek düşüneceğini sanmıyorum. Ona uyumasına yardımcı olacak bir ilaç verdim."

"Peki, efendim. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen söyleyin."

"Teşekkür ederim, Pia," dedi Doktor Hudson. Sonra koridora çıkıp kapıyı ardından kapattı ve başını önüne eğerek sesini alçalttı. "Oğlumun iyi olmadığını nereden bildiğini anlamaya çalışıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle.

Pia arkasında birleştirdiği parmaklarını ovuşturmaya başladı. Aklını kaçırmış biri gibi görünmeden bunu nasıl açıklayabilirdi? "Şey... Ben... Bilmiyorum, efendim."

Doktor Hudson kederli gözlerle Pia'ya baktı. "Nasıl bilmiyorsun? Bir şey olmuş olmalı. Benim gözümden kaçan veya..."

"Onu biraz solgun görmüştüm, efendim, hepsi o."

"Emin misin?" diye sordu Doktor Hudson. "Çok emin görünüyordun. Ancak ben onda hiçbir sorun bulamadım. Ne ateşi, ne şişmiş bademcikleri ne de vücudunda kırmızı lekeleri vardı. Grip olmadığından da eminim. Bir şey mi gördün? Bir şey mi hissettin? Bir şişlik ya da morluk... Herhangi bir şey? "

Pia başını hayır dercesine salladı.

"Onu kazara düşürmüş ya da başını bir yere çarpmış olabilir misin?"

Pia ansızın nefesinin kesildiğini hissetti. Leo'ya zarar vermiş olmasından şüphelenebilecekleri hiç aklından geçmemişti. "Hayır, efendim," dedi telaşla. "Yemin ederim, ben hiçbir şey yapmadım. Ona asla zarar vermezdim. Asla. Kazara olmuş olsa bile size söylerdim. St. Vincent'taki Rahibe Agnes'a sorabilirsiniz. Oradaki bebeklerle her gün ilgilenirdim, hiçbir zaman..."

Doktor Hudson elini kaldırarak onu susturdu. "Sorun değil, Pia. Bana söyleyebilirsin. Çok dikkatli olsan bile bazen kazalar olabilir."

"Babamın üzerine yemin ederim," dedi Pia yaşlı gözlerle. "Öyle bir şey olmadı, efendim."

Doktor Hudson, dikkatli bir şekilde uzun uzun Pia'ya baktı. Onun masumiyetini ya da kabahatini gözlerinden okumaya çalışıyor gibiydi. "Öyleyse ne?"

Pia paniğe kapıldı. Doktor Hudson, Leo'nun onun yüzünden öldüğünü düşünürse kim bilir neler olurdu? Belki de Pia'nın buraya gönderilmesinin sebebi buydu. Belki tüm bunlar onu gafil avlamak, hak ettiğini bulmadan önce ona rahat bir hayat sunmak için özenle hazırlanmış bir oyundu. Başını önüne eğerek, "Bilmiyorum, efendim," dedi. "Ben sadece... Sadece anladım. Bunu açıklayamam."

"Ama nasıl? Nasıl anladın?"

"Onu kucağıma aldığımda, efendim."

"Ona dokunduğunda hasta olduğunu hissedebildiğini mi söylüyorsun?

Pia şaşkınlıkla başını kaldırdı. Doktor Hudson onun deli olup olmadığını mı anlamaya çalışıyordu? Yoksa ömrü boyunca yaşadığı tuhaf hislere dair bir şeyler mi biliyordu? Hangisi olursa olsun Pia, onun Leo'nun ölümüyle bir ilgisinin olduğunu düşünmesine izin veremezdi. Ya şimdi ya da hiçti. Doktor Hudson'ın gözlerinin içine baktı. "Evet, efendim. Tam olarak öyle söylüyorum."

Doktor Hudson derin bir nefes alıp yavaşça geri verdi. "Buna benzer vakalar duymuştum ama... Daha önce bunun gibi bir şey yaşadığın oldu mu?"

Pia başını evet anlamında salladı. Gözlerini Doktor Hudson'ın gözlerinden ayırmıyordu. "Evet, efendim, oldu. Pek çok defa."

"Anlıyorum." Doktor Hudson bakışlarını yere eğerek başını hafifçe iki yana salladı. Yüzünde şaşkınlıkla şüphe karışımı bir ifade vardı. "Peki, bu hisler ne zaman başladı?"

"Kendimi bildim bileli varlar, efendim. Önceleri ne olduğundan emin değildim ama salgın başladıktan sonra

arttılar. Çok geçmeden annem hastalanıp öldü. Hislerimin gerçek olduğunu bu şekilde anladım."

"Neden bize daha önce söylemedin?"

"Çünkü... Benim... Tuhaf biri olduğumu düşünmenizi istemedim."

Doktor Hudson şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi aniden burnunun kemiğini sıkıp gözlerini yumdu. Sinirlenmiş miydi? Ağlamamaya mı çalışıyordu? Yoksa çocuklarıyla ilgilenmesi için delinin birini nasıl evine soktuğunu mu düşünüyordu? Belki de onu tutuklatmak için polisi aramak ya da akıl hastanesine yatırmaları için bir doktor çağırmak arasında gidip geliyordu. Pia'nın paniği arttıkça koridor daralıyor gibi görünüyordu. Doğruyu söylediğini kanıtlamalıydı. Ama nasıl?

O an aklına bir fikir geldi.

Doktor Hudson'ın elini tutup nazikçe yüzünden çekti. Bunun işe yaraması için dua ediyordu. Doktor Hudson şaşırarak gözlerini açtı. Fakat Pia'nın elini tutmasına izin verdi. Pia onun elini iki elinin arasına alıp bir şeyler hissetmeyi bekledi. Sızlayan bir diş ya da hafif bir baş ağrısı, herhangi bir his... Belki de çok daha belirgin ama Doktor Hudson'ın hayatını tehdit etmeyecek bir şey... Gözlerini kapatıp üzüntüsünden ve korkusundan arınarak odaklanmaya çalıştı. Doktorun eli onunkinin iki katı kadardı ve sıcak bir teni, nasırlı avuçları vardı. Derken Pia hissetti. Ön kolunda derin bir zonklama, kasıklarında da yanma hissediyordu.

Doktor Hudson'ın elini bırakıp gözlerine baktı. "Kesilen kolunuzdaki merminin acısını hâlâ hissedebiliyorsunuz," dedi. "Ve... Ve idrarınızı yaparken yanma hissediyorsunuz."

Doktor Hudson'ın ağzı açık kaldı. "Sen nasıl?.. Ben bunu Bayan Hudson'a bile..."

"Hissettim, efendim."

Doktor Hudson ona hayretle baktı. Şaşkınlığı her hâlinden belliydi. "Bu sıra dışı bir şey. Kendime idrar yolu enfeksiyonu tedavisi uyguluyorum ve iyiye gidiyor, bu yüzden hâlâ hissedebiliyor olmana şaşırdım..." Yüzünü ovuşturarak derin bir iç çekti. "Keşke bana daha önce güvenseydin, Pia. Cephedeyken senin gibi biriyle çalışmıştım."

Pia'nın tüyleri diken diken oldu. "Gerçekten mi?"

Doktor Hudson başını sallayarak onayladı. "Kangren başlangıcını benden önce anlayabilen bir hemşireydi. Vücuttaki mermilerin yerini ya da hasarlı damarları bulabilen bir çeşit altıncı hisse sahipti. Önceleri gördüğü ve yaşadığı onca şeyin onu olumsuz etkilediğini, bunları hayalinde canlandırdığını düşündüm. Ancak onunla bir süre çalıştıktan sonra söylediklerinde yüzde doksan haklı çıktığını fark ettim. Onun sayesinde çok daha fazla hayat kurtardım."

Pia ağlamak istiyordu. Şimdiye dek dünyada kendisinden başka kimsenin böyle tuhaf şeyler hissetmediğini, gerçeği söylerse akıl hastanesine kapatılacağını düşünmüştü. Şimdiyse duyduklarına inanamıyordu.

"Demek istediğim," diye devam etti Doktor Hudson. "Sana inanıyorum. Bana söyleseydin bile Leo için bir şey yapabilir miydim, bilmiyorum. Fakat bundan sonra ailemle ilgili hislerini dikkate alacağım. En çok da senden şüphe ettiğim için üzgünüm."

Pia başını olumlu anlamda sallamaktan başka bir şey yapamadı. Ağlamaya başlamaktan ve hiç duramamaktan korkuyordu. Leo'yu kaybetmek oldukça büyük bir bedeldi

fakat onu anlayan ve ona inanan birinin olması mucize gibiydi.

Doktor Hudson şimdi oğlunun tabutunun başında dikilirken ayakta durabilmek için kanepenin oymalı sırtına tutunuyordu. Birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. Pia birkaç dakika önce kızları oyun odasından alıp salona indirmişti ve salonun diğer ucunda bekliyor, yaşlı gözlerini zavallı, küçük Leo'dan ayırmıyordu. Kimse konuşmuyor, hareket etmiyordu.

Pia, Hudsonlar için üzülürken ailesini ikizlerin tabutu başında düşlemeden edemiyordu. Hayalinde annesi Ollie ile Max'in başında duruyor, babası acı dolu gözlerle onlara bakıyordu. Onun ne yaptığını öğrendiklerini, hayal kırıklıklarını, öfkelerini, kederlerini ve acılarını, kardeşlerinin ölümüyle ilgili ona yöneltilecek suçlamaları hayal ediyordu. Bütün bunları, hatta çok daha fazlasını hak ediyordu. Sırf düşüncesi bile göğsüne soğuk ve sert bir şeyin saplandığını hissetmesine neden oluyordu. Boğazından kaçmak için fırsat kollayan hıçkırıklarını tutarak dudağını ısırdı.

Bayan Hudson onu ilk kez görmüş gibi baktı. "Nereden bildin?" diye sordu cılız bir sesle.

Pia ne diyeceğini ya da bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini bilmiyordu. Onun yerine cevaplamasını umarak Doktor Hudson'a baktı.

Doktor Hudson karısına yaklaşarak sarıldı. "Pia ile bu konu hakkında konuştuk. Ben söylediklerine inanıyorum."

"Yani?" dedi Bayan Hudson. "Ne söyledi? Bebeğimin hasta olduğunu bildiğini mi?"

"Evet, hayatım ama..."

Bayan Hudson yüzünü ekşiterek onu uzaklaştırdı. "Öyleyse neden bir şey yapmadın?" diye bağırdı. "Onu neden kurtarmadın?"

Doktor Hudson elini kalbinin üzerine koydu. Istırap içindeki yüzü darmadağın görünüyordu. "Düşündüğün gibi değil," derken gözyaşları onu âdeta boğuyordu. "Onun bir rahatsızlığı olduğunu anlamış ama tam olarak neyi olduğunu bilmiyormuş. Ben hiçbir şey bulamadım. Sen de oradaydın. Gayet iyi görünüyordu. Bazen böyle şeyler olur, hayatım. Belki doğuştan gelen, henüz anlayamadığımız bir hastalığı vardı. Onu kurtarmak için elimden gelen bir şey olsaydı yapacağımı herkesten iyi biliyorsun. Oğlum için kendi canımı feda ederdim." Durup kızlarına baktı. "Her biriniz için canımı ortaya koyarım."

Bayan Hudson başını öne eğip hıçkırmaya başladı. "Özür dilerim. Senin suçun olmadığını biliyorum. Sadece... Onu o kadar çok özlüyorum ki buna dayanabileceğimi sanmıyorum," diyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Doktor Hudson onu kendine çekerek yanağını ve alnını öptü. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Ben de özlüyorum." Kızlara yanına gelmelerini işaret etti. Bunun üzerine kızlar da kanepeden kalkıp minik kollarıyla anne ve babalarının bacaklarına sarıldılar. Üzüntü ve korkuyla ağlıyorlardı. Pia yaşlı gözlerini yere eğerek odadan çıkmak için usulca kapıya yöneldi.

"Dur," dedi Bayan Hudson. "Gitme."

Pia olduğu yerde kaldı, tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Buradan çıkıp odasına saklanmaktan, tek başına kahrolmaktan başka bir şey istemiyordu. "Buyurun, hanımefendi?"

"Senden şüphe ettiğim için üzgünüm. Yapılacak hiçbir şey olmasa da bir şekilde oğlumun hasta olduğunu anlamıştın. Ben onun annesiyim ve..." Duraksayarak yutkundu. Çenesi titriyordu. "Onun annesi olduğum hâlde anlamamıştım. Anladım ki sadece yardım etmeye çalışıyormuşsun. Buna minnettarım. Gerçekten."

"Teşekkür ederim, hanımefendi. Leo için çok üzgünüm. Ben... Daha fazlasını yapamadığım için de üzgünüm."

Bayan Hudson yaşlı gözlerle başını sallayarak onayladı. Ardından titreyen omuzlarıyla yaslı ailesine döndü. Pia odadan çıkıp kapıyı usulca kapattı. Koridorda bir süre sessizce yürüdükten sonra hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapatıp odasına doğru koşmaya başladı.

Yirmi İkinci Bölüm



Pia

Doktor Hudson defalarca Leo'yu şehrin dışındaki aile mezarlığına defnettirmeyi önermiş fakat Bayan Hudson biricik oğlunun arka bahçeye, ödüllü gül yataklarının arasına gömülmesi konusunda ısrar etmişti. Onu uzaklara göndermek, bir yabancı tarafından grip kurbanlarıyla dolu bir mezarlığa defnedilmesine izin vermek istemiyordu. Başkalarının da arka bahçelerinde mezarlar olduğunu söylüyor, son altı ay içindeki salgın kurbanlarıyla birlikte bahçe definlerinin arttığını ileri sürüyordu. Kendi bahçelerinin çoğu bahçeden küçük olması umurunda değildi. Salgının üçüncü dalgası sona erdiğinde Leo'nun tabutunun şehrin dışındaki aile mezarlığına taşınmasını kabul edince, Doktor Hudson onun istediğini yapmasına izin verdi.

Bayan Hudson yemek odasındaki biblo dolabından aldığı melek biblosuyla Leo'nun mezarını işaretledikten sonra yeniden odasına çekildi. Bu sırada Pia hem kızlarla ilgileniyor hem de yemek ve temizlik işlerini yürütüyordu. Margaret ve Sophie'nin peşinden koşturmak, Elizabeth'in

altını değiştirmek, evin darmadağın olmasını önlemek, herkesin karnının doyduğundan emin olmak ve kocasının tüm ısrarlarına rağmen birkaç lokma kızarmış ekmek ya da bir kaşık çorbadan fazlasını yemeyen Bayan Hudson'a yemek götürmek, Pia'yı son derece yoruyordu. Şimdi Bayan Hudson'ın neden bir yardımcıya ihtiyaç duyduğunu daha iyi anlamıştı.

Bayan Hudson beş günün ardından nihayet odasından çıktı. Giyinmişti fakat eteği yamuktu, elmacık kemikleri sıska suratından dışarı fırlıyordu. Dağınık, kirli saçları, topuzunu tutan saç tokalarından kurtularak omuzlarına düşmüştü, cildi de kâğıt kadar ince görünüyordu. Hayalet gibi süzülerek oyun odasına girdiğinde, kızlar sevinç çığlıkları atıp kollarını açarak ona koştular. Bayan Hudson dizlerinin üzerine çöküp onları öperken, hep bir ağızdan konuşan kızlara yorgunlukla dolu bir tebessüm etti.

"İyi oldun mu, anne?" diye sordu Margaret.

Bayan Hudson en büyük kızının yanağını okşadı. "Evet, tatlım. Anneniz hâlâ üzgün ama iyi olacağım, söz veriyorum."

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim, tatlım."

"Kalbinin acısı geçti mi?" diye sordu Sophie.

Bayan Hudson başını evet anlamında salladı. "Evet, bebeğim, neredeyse geçti."

Elizabeth, annesinin kucağına tırmanmaya çalışırken az kalsın onu deviriyordu.

Pia yardım etmek için yanlarına koştu. "Yavaş, ufaklık," dedi Elizabeth'i tutarak.

Bayan Hudson ayağa kalkıp sandalyeye oturdu ve iki eliyle dizlerine vurarak, "Pekâlâ," dedi. "Gelin bakalım, canlarım."

Pia, Elizabeth'i Bayan Hudson'ın kucağına oturtup diğer kızların da annelerine sokulmaları için kenara çekildi. Bayan Hudson, Elizabeth'i sıkıca kucaklayarak burnunu onun yumuşak saçlarının arasına gömdü. Margaret ile Sophie de yanaklarını annelerinin eteğine yaslamışlardı.

"Size bir şeyler getirmemi ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu Pia. "Bir fincan sıcak çay? Yiyecek bir şeyler?"

Bayan Hudson solgun eliyle Elizabeth'in minik başını tutarak Pia'ya baktı. "Biraz çay iyi olur, Pia. Teşekkürler."

"Zevkle, efendim," dedi Pia. "Çayınızı aşağıda mı alırsınız yoksa oyun odasına mı getirmemi istersiniz?"

"Aşağıda alayım," diye yanıtladı Bayan Hudson. "Kızlar için de biraz atıştırmalık getirir misin, lütfen? Meyveli kek veya kuru kayısı olabilir."

Pia kapıya yöneldi. "Elbette, efendim."

"Pia."

"Efendim, hanımefendi?"

"Sen olmasan ne yapardık bilmiyorum. Teşekkürler."

Pia yanaklarının kızardığını hissetti. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

O sırada kapı zilinin sesi duyuldu. Bayan Hudson gözlerini irice açarak yerinden doğruldu. "Kim gelmiş olabilir?" diye sordu telaşla. "Biri Ziyaretçi Kabul Etmiyoruz yazısını mı indirdi?"

"Hayır, hanımefendi. Eğer düşmediyse hâlâ orada olmalı. Kimin geldiğine bakıp göndereyim."

"Lütfen. Kimsenin eve girmesini istemiyorum."

Pia aceleyle oyun odasından çıkıp alt kata inerken öfkeliydi. Ne çeşit bir insan kapıdaki yazıyı ve beyaz kurdeleleri görmezden gelebilirdi? Gelen her kimse çok kaba ya da

ahmak, hatta her ikisi birden olmalıydı. Zil art arda, üstelik her seferinde daha uzun çalmaya devam ediyordu. Pia koridora indiğinde perdeyi aralayıp dışarı göz attı. Kapıdakine ağzının payını vermeye hazırdı. Fakat kimin geldiğini görünce irkilerek geri adım attı.

Hemşire Wallis, elinde sağlık çantasına benzeyen bir şeyle verandadaydı. Burada ne işi vardı? Onu akıl hastanesine götürmek ya da trenle bir yerlere göndermek için mi gelmişti? Hayır, bu hiç akla yatkın değildi. Bayan Hudson onu sepetlemek istemezdi. Daha az önce kızlarla ilgilendiği için ona teşekkür etmişti. Öte yandan Pia çok geçmeden Bayan Hudson'ın, Leo'nun annesi olmasına rağmen hastalığını fark etmediğini söylediğini hatırladı. Belki de Pia'nın varlığı ona kendini suçlu hissettiriyordu. Belki de onu bir gün daha görmeye katlanamıyordu.

"Orada olduğunuzu biliyorum," diye seslendi Hemşire Wallis kapının ardından. "Pencereden baktığınızı gördüm." Zile tekrar bastı ve bu defa parmağını çekmedi.

"Yazıyı okuyamıyor musunuz?" diye sordu Pia. "Ziyaretçi kabul etmediğimizi yazıyor." Derken aklına gelen bir başka düşünce, kalp atışlarını hızlandırdı. Belki de Hemşire Wallis, Ollie ile Max'i bulmuş, Başrahibe Joe da Pia'ya haber vermesi için onu buraya göndermişti. Heyecanla sürgüyü çekerek kapıyı hızla açtı.

Hemşire Wallis onu gördüğünde hayretle kaşlarını kaldırarak, "Ah," dedi ama bir şey söylemek üzereyken durdu. Diyeceklerini yeniden düşünüyor gibiydi. Ardından başını doğrulttu. "Sana ne olduğunu merak ediyordum."

Pia'nın omuzları düştü. Hemşire Wallis, ikizler nedeniyle gelmemişti. Pia'nın burada çalıştığından bile haberdar

değildi. "Başrahibe Joe çocuklarla ilgilenmem için beni buraya gönderdi."

"Görüyorum. Pek şanslısın."

"Kardeşlerimden bir haber getirdiğinizi ummuştum."

Hemşire Wallis, Pia'nın arkasına göz atarak evin içini görmeye çalıştı. "Hayır, onlarla ilgili bir şey ne duydum ne de gördüm."

"Birileriyle konuştunuz mu? Diğer yetimhanelere sordunuz mu? Ya hastanelere?"

"Söyledim ya, hiçbir şey bulamadım. Ayrıca buraya seni görmeye gelmedim. Bayan Hudson'a bakmak için geldim. Beni kocası çağırdı."

Pia dişlerini sıktı. Hemşire neden bu kadar acımasızdı? Ya ikizler umurunda bile değildi ya da onları aramamıştı. İlk karşılaşmalarında Pia ona bağırdığı için hâlâ sinirli olabilirdi. Fakat ilgisizliği, çocukları sevdiğini iddia eden biri için tuhaf görünüyordu. Pia onun davranışının ardındaki nedenleri bir kenara bırakmalı ve onu içeri alıp almamaya karar vermeliydi. Bayan Hudson onu eve aldığı için, Doktor Hudson da almadığı için sinirlenebilirdi.

"Beni içeri alacak mısın yoksa öyle şaşkın şaşkın duracak mısın?" diye sordu Hemşire Wallis.

Pia ne yapması gerektiğinden emin değildi. Doktor Hudson karısının haberi olmadan çocuklar için bir yardımcı çağırmıştı. Dolayısıyla Hemşire Wallis'i de o çağırmış olabilirdi. En iyisi muayenehaneye gidip ona sormaktı. Geri çekilerek kapıyı tamamen açtı. "Ben Doktor Hudson'a geldiğinizi haber verirken koridorda bekleyin."

"Hiç gerek yok," dedi Hemşire Wallis. İçeri girip çantasını yere bıraktıktan sonra paltosunu çıkarmaya başladı.

"Doktorun talimatları gayet açıktı. Dadı ki o sen oluyorsun, çocukları oyalarken ben de Bayan Hudson ile görüşeceğim."

"Ama ben..."

"Hâlâ yatıyor mu?"

"Hayır, kapı çaldığında çay içmek için aşağı inmek üzereydi."

Hemşire Wallis önlüğünün önünü düzelterek çantasını aldı. "İyi o hâlde. Çayını nerede içecek?"

"Sanırım mutfakta ama eve kimsenin girmesini istemiyor. Gidip Doktor Hudson'ı çağırayım. Eminim onunla önce kendisi konuşmak ister."

"Buna gerek yok," dedi Hemşire Wallis. "Bayan Hudson ile baş edebilirim. Şu an ona neyin iyi geleceğini bilmiyor, güven bana. Fakat Doktor Hudson biliyor. Bana oğullarından ve o öldükten sonra karısının zor zamanlar geçirdiğinden bahsetti. Bayan Hudson'ın konuşabileceği, onu anlayacak birine ihtiyacı var. Şimdi beni mutfağa götür, sonra gidip Bayan Hudson'ı getirebilirsin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Onun isteklerine karşı gelmek istemem."

Hemşire Wallis kaşlarını çattı. "Bırak işimi yapayım ki sen de işine devam edebilesin. Yoksa Doktor Hudson'a St. Vincent'tayken ne kadar uyumsuz ve baş belası olduğunu söyleyip bu evden gönderilmeni öneririm."

Pia bembeyaz kesildi. Neden bu kadar düşmanca davranıyordu? Hudsonların onun bu tavırlarından hoşlanmayacağına şüphe yoktu. Derin bir nefes alıp cesaretini topladı. "Sana inanmaz."

"Emin misin? St. Vincent'tan defalarca kaçmaya çalıştığını duydum. Rahibe Ernestine'in senin hakkında

söyleyecek tek bir iyi şeyi yok. Peki, Bayan Hudson'a kayıp kardeşlerinden söz ettin mi?"

Pia'nın kalbi korku ve telaşla çarpmaya başladı. Hemşirenin Bayan Hudson'a Ollie ile Max'ten bahsetmesini göze alamazdı. Bayan Hudson bilhassa Leo ile olanlardan sonra Pia'nın başka neler sakladığını merak edebilirdi. Doktor Hudson'la eşi, onun şimdiye dek tanıdığı en iyi insanlar olsalar da Pia'nın kardeşlerine yaptığı şeyi asla anlayışla karşılamazlardı. Özellikle de bebeklerini henüz kaybetmişken. Belki bir gün onlara anlatırdı ama şimdi sırası değildi.

Hemşire Wallis'e gönülsüzce mutfağı gösterdikten sonra Bayan Hudson'a haber vermek için oyun odasına çıktı. Ona durumu açıklayıp defalarca özür diledi. Neyse ki Bayan Hudson onun bir suçu olmadığını, ona değil hemşireyi çağıran kocasına kızdığını söyleyerek Pia'yı rahatlattı. Kızlara odadan çıkmamalarını söyleyip kucağında uyuyakalan Elizabeth'i beşiğine yatırdı ve Pia ile birlikte alt kata indi.

Mutfağa girdiklerinde Hemşire Wallis iki çay fincanına sıcak su doldurmaktaydı. Bayan Hudson'ı görünce demliği bırakarak gülümsedi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Bayan Hudson sert bir sesle.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Hemşire Wallis. "Ama kızınız çay içeceğinizi söyleyince yardımcı olmak istedim. Size eşlik edebilir miyim?"

Pia kaşlarını çattı. Hemşire Wallis neden onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi yapıyordu? Belki de ruhsal muayeneye gitmesi gereken kişi oydu.

"Kızım mı?" diye sordu Bayan Hudson. Hemşirenin kimi kastettiğini fark edince Pia'nın kolunu okşadı. Pia

hem şaşırmış hem de kaskatı kesilmişti. "Ah, o benim kızım değil. O..." Durdu ve temkinli bakışlarla hemşireyi süzdü. "Affedersiniz. Siz kimdiniz? Pia sizi eşimin çağırdığını söyledi fakat eşim bana geleceğinizden bahsetmemişti. Böyle önemli bir şeyi mutlaka söylerdi."

Hemşire Wallis, nazikmiş gibi görünse de bir o kadar da küçümseyici bir ifadeyle tebessüm etti. "Bağışlayın, Bayan Hudson ama o küçük, beyaz bir yalandı. Pia'nın başka türlü sizi görmeme izin vermeyeceğini biliyordum."

Pia hayretle hemşireye baktı. Yanakları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Bayan Hudson ciddileşti. "Öyleyse nereden çıktı bu? Evimde ne arıyorsunuz?"

"Öncelikle oğlunuz Leonard için çok üzgün olduğumu söylememe izin verin. Hemşire arkadaşlarımdan biri gazetede onun vefat ilanını görüp bana söyledi. Ne acı. Kocanızın harika bir doktor olduğundan bahsetti ve buraya uğramam gerektiğini çünkü..."

"Hastanede mi çalışıyorsunuz?" diye sordu Bayan Hudson korku dolu bir sesle.

Hemşire Wallis başını iki yana salladı. "Hayır, ben ziyaretçi hemşireyim. Hasta insanları evlerinde ziyaret ederim."

Bayan Hudson irkilerek bir adım geriledi.

"Ah, hayır," diye devam etti Hemşire Wallis. "Endişelenmenize gerek yok. Haftalardır yeni bir grip vakasıyla karşılaşmadığıma yemin ederim. Böyle büyük bir kayıp yaşamışken evinize hastalık taşıma riskini asla göze almazdım. Sadece sizinle konuşabilmeyi umuyordum. Oğlunuz için başsağlığı dilemek, bu zor dönemi atlatmanıza yardımcı olmak istedim."

"Bana kimse yardım edemez," dedi Bayan Hudson. "Özellikle de tanımadığım biri. Şimdi kusura bakmazsanız gitmenizi rica edeceğim."

Hemşire Wallis anlayışlı bir ifadeyle masanın etrafından dolaştı. "Haklısınız, beni tanımıyorsunuz. Ancak çocuğunu kaybeden pek çok kadının yanında oldum, ne hissettiğinizi iyi biliyorum. Çok büyük bir acı çekiyorsunuz ve net bir şekilde düşünmekte zorlanıyorsunuz. Çaresizliğin en derin, en karanlık çukurunda olduğunuzu biliyorum. Kalbinizin paramparça olduğunu da biliyorum. Fakat en çok da böyle tarifsiz bir acıyla yaşamaya devam edebileceğinizden emin olmadığınızı biliyorum."

Bayan Hudson'ın gözleri yaşlarla dolmuş, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Siz benim ne hissettiğimi nereden bilebilirsiniz? Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Oğlum hakkında da bir şey bildiğiniz yok."

"Biliyorum çünkü aynılarını ben de yaşadım," dedi Hemşire Wallis. "Sadece dört aylıkken bebeğimi kaybettim."

Pia şaşkınlıkla nefesini tuttu. Bunu bilmiyordu.

"Bu kadar kederli, yalnız ve aklını kaçıracakmış gibi hissetmek nasıldır bilirim," diye devam etti Hemşire Wallis. "Hissettiğin perişanlığı kimseler anlayamazmış gibi gelir. Ölmeyi istemek nasıl bir şeydir iyi bilirim. Eğer yaşamaya devam edersen bir daha nasıl yemek yiyeceğini, güleceğini ya da gülümseyeceğini merak edersin. Öte yandan uğruna yaşamanız gereken başka çocuklarınız olduğunu da biliyorum. Benim yoktu. Bunun üstesinden gelmeyi onlara borçlusunuz, Bayan Hudson. Sizi de kaybederlerse onlara ne olacağını bir düşünün. Arka araya felaket yaşamak onlar için korkunç olurdu. Güçlü kalmanıza ihtiyaçları var."

Bayan Hudson titreyen eliyle ağzını kapatarak masaya oturdu. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken omuzları şiddetle sarsılıyordu. Hemşire Wallis onu avutmak için koluna dokundu. Bayan Hudson onun elini tutup parmakları kızarıncaya dek sıktı. Fırtınanın ortasında kalmış da bir cankurtaran halatına sarılıyormuş gibiydi. Pia gözyaşlarını tutmaya çalışarak dişlerini sıktı. Henüz anne olmamasına rağmen kederin korkunç ağırlığını ve kalbindeki hiç kapanmayacak yaranın acısını biliyordu. Çocuğunu kaybetmek ise bundan bin kat kötü olmalıydı. Bayan Hudson'ı bu hâlde görmek ona kendi annesini hatırlatıyordu. O da çocuklarından birini kaybetseydi böyle mahvolurdu. Pia, böyle bir acıdan sorumlu olabileceğini düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Ben gidip kızlara bakacağım, sizi yalnız bırakayım," diyerek kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden mutfaktan çıktı.

Belki de Hemşire Wallis haklıydı. Bayan Hudson'ın bir başka acılı anneyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Bunun bir zararı olmazdı. Hatta faydası bile olabilirdi. Koridorun sonuna vardığında merdivenden gelen neşeli sesleri ve gülüşmeleri duydu. Aşağı inmek üzere olan kızlar basamakların başındaydı. Pia onlara saklambaç oynamayı önererek odalarına geri götürdü. Annelerini yeniden dağılmış hâlde görmemeleri gerekiyordu.

Ertesi gün Hemşire Wallis, Bayan Hudson ile konuşmak için tekrar uğradığında Pia üst katta kızları oyalıyordu. Her zamanki gibi saat ikide Elizabeth'i beşiğine yatırıp Sophie ve Margaret'a atıştırmalık bir şeyler getirmek için mutfağın yolunu tuttu. Alt kata indiğinde salondaki kadınların boş koridora yayılan seslerine kulak misafiri oldu.

Annesi birilerini gizlice dinlemenin çok yanlış olduğunu söylerdi. Fakat konuşmalara kulak kesilmeden edemedi. Birinin salondan çıkma ihtimaline karşı kaçmaya hazır bir şekilde dinlemeye koyuldu. Biraz Hemşire Wallis'in Bayan Hudson'a Ollie ile Max'ten bahsetmesinden endişelendiği, biraz da kendi acısını hafifletecek bir şeyler duymayı umduğu için dinliyordu. St. Vincent'taki rahibeler dâhil hiç kimse onunla ailesini kaybetmesi hakkında konuşmamıştı. Kimse yüreğinin acısını hafifletmesine yardımcı olmamıştı. Öyle ki bazen mutsuzluğunun derinliği onu korkutuyor, aklını kaçırabileceğinden endişe ediyordu.

"Asla eskisi gibi olmayacağım," dedi Bayan Hudson burnunu çekerek. "Kalbim sonsuza dek kırık kalacak. Bazen öyle çaresiz hissediyorum ki sırf onun yüzünü tekrar görebilmek için ölmek istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Hemşire Wallis. "Gerçekten anlıyorum. Ben de aynılarını hissediyordum. Hayata devam etmemi sağlayan tek şey, senin gibi kadınlara yardım etmek ve kimsesiz çocuklara yeni yuvalar bulmak oldu."

"Kimsesizlere yardımcı olmanı takdir ediyorum. Ancak ben hepsini alıp eve getirmeden yapabilir miydim, bilmiyorum."

Hemşire Wallis güldü. "Ah, inan bana bunun yapmayı istediğim çok zaman oldu. Yetimhanelerin şartları korkunç. Kirli ve kalabalıklar. Sorumluların bazıları çocukları umursamıyor bile. Bazen Tanrı'nın beni muhtaçlara, özellikle de çocuklara yardım etmeye yönlendirmek için oğlumdan koparıp koparmadığını merak ediyorum. Biliyorum kulağa tuhaf, belki de korkunç geliyor ama onların gözlerindeki minneti görmek bana kendimi unutturuyor ve hayatı yaşamaya değer kılıyor."

"Eğer Tanrı'nın çalışma şekli buysa," dedi Bayan Hudson, "O benim düşündüğüm Tanrı değil demektir."

Pia, Bayan Hudson'a katılmadan edemedi. Tanrı herkesi seviyorsa neden bu kadar acı çekmelerine göz yumuyordu? Onları daha fazla dinlemek istese de Sophie'nin koridordan ona seslendiğini duydu. Atıştırmalıkları alıp mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde üst kata çıktı.

Üçüncü günün sonunda Hemşire Wallis'in ziyaretleri gerçekten işe yaramış gibi görünüyordu. Bayan Hudson saçlarını yeniden taramaya başlamış, yemek yapma işini de devralmıştı. Pia, hemşirenin ona henüz kendisinden ya da kardeşlerinden bahsettiğini sanmıyor ve bunun böyle kalmasını umuyordu. Yine de Hemşire Wallis'ten önce davranarak Bayan Hudson'a gerçeği anlatmayı düşünüyordu. Hem Bayan Hudson, hemşireyle bir çeşit yakınlık kurduğuna göre belki onu Ollie ile Max'i aramaya ikna edebilirdi. Belki Doktor Hudson da ona yardım ederdi ve birlikte Pia'yı doğru yola yönlendirecek bir ipucu bulabilirlerdi. Fakat Leo'nun ölümünün üzerinden yeterince vakit geçmemişti, yani bunu söylemek için erkendi. Zaten her seferinde son anda cesaretini kaybediyordu.

Hemşirenin dördüncü ziyaretinde, Pia salonun girişinde duran sağlık çantasını fark etti. Sadece konuşmak için geliyorsa neden her seferinde bu çantayı getiriyordu ki? Siyah, deri çantanın metal bir tokası vardı, sapı da aşınmıştı. Yan cebinde hesap defterini andıran ince bir defter göze çarpıyordu. Pia kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu, şehirdeki rahibelerin ve yetimhanelerin listesi olabilir miydi? Belki de kardeşlerini bulmasına yardımcı olabilecek bir şeydi. Daha yakından bakmak için çantaya yaklaştı.

Salondan çay karıştırılırken porselen fincanın kenarlarına çarpan kaşığın sesi geldi. Pia kimsenin koridora çıkmayacağından emin olmak için nefesini tutarak kulak kesildi.

"Maalesef hiç limonumuz kalmamış," dedi Bayan Hudson.

"Sorun değil," diye karşılık verdi Hemşire Wallis. "Teşekkürler."

Pia çantanın yanına çömelerek yavaşça defteri çekti. Defterin deri kapakları çantadan daha yeniydi ve geniş bir lastikle bağlanmıştı. Üç adet on dolarlık banknot, defterle birlikte çantadan çıkarak yere süzüldü. Birkaç banknot daha çantanın yan cebinde asılı kalmıştı. Pia sessizce lanet okuyup defteri kolunun altına sıkıştırdı ye titreyen elleriyle yerdeki paraları toplayıp çantaya sokuşturdu. Tam doğrulacaktı ki kolunun altından kayan defter gürültüyle yere düştü.

"O ses neydi?" diye sordu Hemşire Wallis.

"Bilmem," dedi Bayan Hudson.

Gıcırdayan sandalyelerin ardından koridora yönelen ayak sesleri duyuldu.

Pia telaşla defteri alıp çantanın yan gözüne soktu ve parmak uçlarına basarak koridorun diğer ucuna koştu. Kendini mutfağa attığında nefes nefeseydi.

"Pia?" diye seslendi Bayan Hudson.

Pia ne yapacağını bilemez bir hâlde dudağını ısırdı. Cevap vermezse mutfağa gelip neden saklandığını sorabilirlerdi. Mutfakta şöyle bir dolandıktan sonra kapıya çıktı. "Efendim, hanımefendi?" diye sordu rahat görünmeye çalışarak. Hemşire Wallis, ellerini beline koymuş bir şekilde Bayan Hudson'ın yanında duruyordu.

"Ah, senmişsin," dedi Bayan Hudson. "Bir ses duyunca ne olduğunu merak ettik."

"Affedersiniz," dedi Pia. "Kızların atıştırmalıklarını alırken bir şeyi düşürdüm." Ne düşürdüğünü sormamasını umuyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, hanımefendi. Tabii."

Bayan Hudson, Hemşire Wallis'e döndü. "Bir şey yokmuş. Çaylarımızı bitirelim mi?"

Hemşire Wallis onun peşinden salona girmeden önce çantasına göz atarak kaşlarını çattı. O an Pia defterin neredeyse düşmek üzere olduğunu, on dolarlık bir banknotun da hâlâ yerde durduğunu fark etti. Hemşire Wallis parayı yerden aldı ve defteri yerine yerleştirerek çantayı kaldırdı. Şüpheli bakışlarını bir an olsun Pia'nın üzerinden ayırmamıştı.

Pia kendini zorlayarak gülümsedikten sonra tekrar mutfağa girdi. Korkudan kıpkırmızı kesilmişti. Çantasını karıştırdığını düşünürse Hemşire Wallis'in neler yapabileceğini tahmin etmek mümkün değildi. Herhangi bir şeyinin kayıp olduğunu söylerse Pia kendini aklayamazdı. Öte yandan bir hemşire onca parayla ne yapardı ki?

Pia ertesi gün kızlara yiyecek bir şeyler almak için alt kata inerken duyduğu bir sesle donakaldı.

Bir bebek ağlıyordu.

Parmak uçlarında ilerleyip salonun kapısında durdu ve dinlemeye koyuldu. Ses, belki de yeni doğmuş bir bebeğin ağlamasına benziyordu. Hemşire Wallis neden bu eve bir bebek getirmişti? Amacı Bayan Hudson'a işkence etmek miydi?

"Yo," dedi Bayan Hudson titreyen sesiyle. "Yapamam."

"Elbette yapabilirsin," diye karşılık verdi Hemşire Wallis. "Bu ikiniz için de en iyi ilaç olacak. Ayrıca Leo'yu bu kadar çok düşünmemeni sağlayacak."

Bayan Hudson ağlamaya başladı. "Leo'yu düşünmekten vazgeçmek istemiyorum. Onu düşünmekten vazgeçmeyi *asla* istemem."

Pia dişlerini sıktı. Salona girip Bayan Hudson'ı savunmamak için kendini zor tutuyordu. Tabii ki kaybettiği oğlunu düşünmekten vazgeçmeyecekti. Tıpkı Pia'nın annesini, babasını ve kardeşlerini düşünmekten vazgeçmek istemediği gibi. Bunun imkânsız olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Hemşire Wallis böyle bir şeyi nasıl dile getirebiliyordu?

"Ah, hayır," dedi Hemşire Wallis. "Bağışla lütfen. Demek istediğim bu değildi. Elbette Leo'yu düşünmekten vazgeçmek istemezsin. Vazgeçmeyeceksin de. Sadece bu bebekle birbirinize ihtiyacınız var, hepsi bu. Oğlunun hatırasını onurlandırmak için kimsesiz bir çocuğa sahip çıkmaktan daha iyi yol var mı? Düşünürsen hak vereceksin. Tanrı'nın işine akıl sır ermiyor, Bayan Hudson."

Pia hayretle ağzını kapattı. Hemşire Wallis'in Bayan Hudson'dan istediği şeye inanamıyordu. Hem de Leo'nun ölümünün üzerinden bu kadar az zaman geçmişken.

"Lütfen," dedi Bayan Hudson. "Sadece onu al ve git."

Öte yandan Hemşire Wallis'in vazgeçmeye niyeti yok gibiydi. "Peki, ama bu bebeği geri çevirirsen ona ne olacağını bilemem. Yetimhanelerde onun için bir yer olup olmadığına bakabilirim fakat oralarda çok fazla hastalık ve ihmâl olduğundan bebek için uygun bir tercih olmayacaktır. Bizzat gördüğüm için söylüyorum, gerçekten hayal dâhi edilemez. Ayrıca daha çok küçük, o yüzden..."

"Onun bir annesi var," dedi Bayan Hudson. "Belki iyileşir ve..."

"Öyle olsaydı onu buraya getirmezdim," diye karşılık verdi Hemşire Wallis. "Annesi dün gece akıl hastanesine yatırıldı. Doktor büyük ihtimalle ömrünün geri kalanını orada geçireceğini söyledi."

"Ama... Ama başka akrabaları olmalı. Onu yanına alacak bir teyzesi ya da büyükannesi."

"Varsa da onları bulmamın imkânı yok. Annesini bulduklarında akli dengesi yerinde değilmiş, dilimizi de konuşamıyor."

Bebeğin ağlamaları sanki yorulmuş gibi güçsüzleşmişti.

"Ah, Tanrım," dedi Bayan Hudson. "Buna dayanamıyorum. Zavallı şey." Koltuk gıcırtısının ardından Bayan Hudson'ın ayakkabıların tıkırtısı duyuldu. Salonda bir ileri bir geri volta atıyordu. "Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı... Başka bir şey..."

Bebeğin ağlaması Pia'nın gözlerini doldurdu. Salona girip onu kucağına alarak ne derdi olduğunu anlamak, elinden geldiğince avutmak istiyordu.

"Yapabileceğim başka bir şey olsaydı çoktan yapardım," dedi Hemşire Wallis. "Senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum, Bayan Hudson. Gerçekten anlıyorum."

"Anladığından emin değilim. Yoksa onu buraya asla getirmezdin. Hem onu almak istesem bile Doktor Hudson katiyen izin vermez."

"Eğer karısını mutlu edecekse bir adamın nelere izin vereceğini hayal bile edemezsin."

Bayan Hudson'ın ayak sesleri kesildi. "Hayır, yapmayacağım. Bu doğru olmaz. Leo öleli bir haftadan biraz fazla oluyor. Kollarım hâlâ onu arıyor. Kalbim onun için ağlıyor. Çok... Çok erken."

"Peki, o zaman. Evde hiç bebek maması kaldı mı?" diye sordu Hemşire Wallis.

"Hayır, ben... Oğlumu emzirirdim. Kocam ve ben, annelerin çocuklarını emzirmesi gerektiğine inanıyoruz. Pek çoğunun bunu eski kafalılık olarak gördüğünü biliyorum ama..."

"Kucağına al," dedi Hemşire Wallis. "Sadece birkaç dakikalığına."

"Hayır, yapamam. Yapamam." Bayan Hudson tekrar volta atmaya başladıktan sonra durdu. "Ona bir sütanne bulamaz mısın?"

"Bulabilirdim ama ya göçmenler ya da siyahi. Ayrıca sütanneler para istiyorlar. Kim buna para verir? Hem bu zavallının şimdi doyurulması gerek."

Bayan Hudson bir şeyler söylemek üzereyken bebek canhıraş bir şekilde ağlamaya başladı. Bunlar yeni doğmuş, aç bir bebeğin tiz çığlıklarıydı.

"Lütfen, Bayan Hudson," dedi Hemşire Wallis. "En son ne zaman süt içti bilmiyorum."

Pia bebeğin ağlamasını daha fazla dinlemeye katlanamıyordu. Her çığlığı bir öncekinden daha yüksekti, kesik kesik nefesler alıyordu. Bir an önce bir şey yapmazlarsa çığlık atacaktı. Belki gidip bir biberon bulmalı ve onu suyla, zavallı bebeğin açlığını giderecek herhangi bir şeyle doldurmalıydı. Öylece durup avazı çıktığı kadar ağlamasına izin mi vereceklerdi? Hemşire Wallis bu bebeği gerçekten umursuyorsa sütannenin göçmen veya siyahi olması ne fark ederdi ki? Annesi dillerini konuşamadığına göre o da göçmen olsa gerekti. Bu hiç mantıklı değildi. Uzunca bir sürenin ardından bebek yavaş yavaş sakinleşti. Yorgun bir şekilde sızlandıktan sonra da nihayet sessizleşti.

Pia derin bir nefes aldı. Hemşire Wallis yanında en başından beri bir biberon taşıyor olmalıydı. Öyleyse onu çıkarması neden bu kadar uzun sürmüştü? Onu ağlatarak Bayan Hudson'ın duygularıyla oynamaya çalışmış, bebeği alması için baskı mı yapmıştı? Pia'nın içi öfkeyle doldu. Hemşire Wallis'in etrafında ne kadar vakit geçirirse, onunla ilgili şüpheleri de o kadar artıyordu. Mutfağa gitmek için arkasını döndü. Bebek nihayet doyduğu için rahatlamıştı.

O an Bayan Hudson'ın ağladığını duydu.

"Özür dilerim, Leo," dedi Bayan Hudson çatallaşan ve titreyen sesiyle. "Ancak bu zavallı, aç bebeğe yardım etmek zorundayım. Lütfen, lütfen beni affet. Yemin ederim, benim tatlı bebeğim, seni ölene dek tüm kalbimle seveceğim."

Yirmi Üçüncü Bölüm



Pia

Pia oyun odasındaki halıda oturmuş kızlarla oyun oynarken Bayan Hudson kucağında bebekle içeri girdi. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Sophie ile Margaret, masum yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle annelerine baktılar. En küçükleri Elizabeth, kendi minik dünyasına dalmış bir şekilde mırıldanarak oyuncaklarıyla oynamaya devam ediyordu. Bayan Hudson huzursuz bakışlarla Pia'ya baktı. Sanki onun ne düşüneceğinden endişe ediyor gibiydi. Pia şaşırmış numarası yaparak ayağa kalktı. Hemşire Wallis'in gittiğini duyalı henüz birkaç dakika olmuştu ve bebeği yanında götürüp götürmediğini bilmiyordu. Dolayısıyla gerçekten şaşırmıştı. Öte yandan dürüst olmak gerekirse Bayan Hudson'ın bebeğe sahip çıkması onu rahatlatmıştı. Çünkü kardeşleri hayattaysa birilerinin onlara da aynı şefkati göstermiş olmasını umuyordu. Elbisesini silkeleyip şok olmadığını göstermek için Bayan Hudson'a hafifçe tebessüm etti. Sophie ile Margaret şaşkın gözlerle annelerinin kucağındaki bebeğe bakıyorlardı.

"Sorun yok," dedi Bayan Hudson kızlara. "Sadece birkaç günlüğüne bizde kalacak. Hemşire Wallis ona kalıcı bir ev bulana kadar." Sallanan sandalyeye oturduğunda, iki kız da hemen annelerinin yanına koştu. Sophie bebeğin yüzünü görebilmek için battaniyesini yavaşça aşağı çekti.

"Nereden geldi?" diye sordu Margaret, yaşından çok daha olgun bir sesle.

"Annesi çok hastaymış. Babasını da bulamıyoruz. Kalacak bir yeri olmadığı için Hemşire Wallis onu buraya getirdi."

"Ah, anneciğim," dedi Margaret yeniden o küçük kız sesiyle. "Şimdi ağlayacağım."

"Biliyorum, tatlım. Ben de ağlayacağım."

Neler olduğunu merak eden Elizabeth ayağa kalkıp tıpış tıpış yürüyerek yanlarına geldi ve annesinin kucağına baktı. Bebeği gördüğünde sırıtıp tombul eliyle bir topu sever gibi hafifçe kafasına vurdu.

"Yavaş," dedi Bayan Hudson titreyen eliyle bebeğin başını koruyarak.

Elizabeth güldü. "Eo."

Bayan Hudson'ın gözleri yaşardı. "Hayır, güzel kızım, bu Leo değil. Bu başka bir çocuk. Senin kardeşin değil."

"Eo!" dedi Elizabeth tekrar sevinçle. "Eo, Eo, Eo." Ellerini çırparak parmak uçlarında yükselip alçalmaya başladı.

Bayan Hudson üzüntüyle başını önüne eğdi.

Pia yavaşça Bayan Hudson'ın yanına yaklaştı. "Biraz kucağıma alabilir miyim, hanımefendi?"

Bayan Hudson ona minnetle bakarak bebeği kollarına uzattı. Pia bebeğin solgun, minik yüzüne baktı. Bebek uykulu, kestane rengi gözlerini kırpıştırarak onu inceledi.

Koyu renkli, kıvırcık saçları olan güzel bir bebekti. Sarı saçları olan Leo'dan ve Hudson ailesinin geri kalanından tamamen farklı görünüyordu. Pia kaygı verici bir şey hissedip hissetmeyeceğini görmek için parmak uçlarıyla onun yanaklarını ve alnını okşadı. Bayan Hudson'ın ona yeni bir ev bulana kadar bakacaklarını söylemesine rağmen, Hemşire Wallis'in onun burada kalmasını istediğini biliyordu. Hasta bir bebeği evlat edinmek, Hudsonların ihtiyacı olan son şeydi. Doktor Hudson onu almasalar bile mutlaka muayene ederdi fakat Pia yine de kontrol etmek istemişti. Neyse ki hâlsizlik ve açlık dışında bir şey hissetmedi. Hasta annesinin ona yeterince bakamadığı düşünülürse, bu bebekte ikisinin de olması normaldi. Kendini Pia'nın yumuşak dokunuşlarına bırakıp gözlerini kapatarak uykuya daldı. Pia, Bayan Hudson'ın endişeli gözlerle onu izlediğini gördü.

"Sence sağlıklı mı?" diye sordu Bayan Hudson.

Pia başını evet dercesine salladı. Fikrinin sorulmasına hem şaşırmış hem de sevinmişti. "Çok yorgun ama onun dışında evet, bence sağlıklı."

Elizabeth annesinin kucağına tırmandı ve ona sokularak başparmağını ağzına aldı. Bayan Hudson kollarını en küçük kızına dolayıp ağlamamaya çalışarak sandalyesini sallamaya başladı.

"Bizimle kalabilir mi, anne?" diye sordu Margaret. "Leo'yu çok özlüyoruz."

"Hı-hı," diyerek ona katıldı Sophie. "Bizimle kalmasını istiyoruz. Ne olur, ne olur."

Bayan Hudson gözlerini üzüntüyle kapatarak yüzünü Elizabeth'in altın sarısı saçlarının arasına gömdü.

"Gelin bakalım, kızlar," dedi Pia. "Neden oyuncaklarınızla oynamaya devam etmiyorsunuz? Annenizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Bayan Hudson başını kaldırarak gözyaşlarını sildi. "Sorun değil. Burada biraz onlarla kalayım." Ardından bebeğe bakarak, "Uyudu mu?" diye sordu.

Pia onu başıyla onayladı.

"Sakıncası yoksa onu yatırır mısın?"

"Tabii. Seve seve." Pia kapıya doğru yürüdükten sonra durdu. "Şey... Onu nereye yatırmamı istersiniz, hanımefendi?"

Bayan Hudson dudaklarını birbirine bastırıp birkaç saniye düşündükten sonra, "Bebek odasına, lütfen," dedi.

"Emin misiniz?" diye sordu Pia. "Onu benim odama yatırabilirim ya da..."

"Hayır, sorun değil. Gerçekten."

Pia fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak için bir süre ona baktı.

Bayan Hudson sorun olmadığını belli etmek için başını sallayarak onayladı.

"Peki, efendim," diyen Pia, bebeği yatırmak için bebek odasının yolunu tuttu.

Birkaç dakika sonra oyun odasına döndüğünde, Bayan Hudson yerde oturmuş kızlarla oyun oynuyordu. "Sizin için yapmamı istediğiniz bir şey var mı, hanımefendi?"

"Sen de bizimle oyna!" dedi Margaret.

"Şu an aklıma bir şey gelmiyor, Pia," diye yanıtladı Bayan Hudson. "Teşekkürler. Gel, bizimle otur."

Pia yanlarına gidip kızların ortasına diz çöktü. Bayan Hudson, Margaret'ın kahverengi saçlı bir oyuncak bebeği giydirmesine yardım ediyordu. Fakat gözleri dalgın,

bakışları donuktu. Aklının başka yerlerde olduğu çok belliydi.

"Sen bu ol," dedi Sophie, Pia'ya fırfırlı elbiseli bebeği uzatarak.

Pia bebeği aldı ve parmaklarıyla bebeğin dağınık saçlarını tarayarak Bayan Hudson'a baktı. "İyi misiniz, hanımefendi?"

Bayan Hudson başını aşağı yukarı salladı. "Bebek uyandığında onu Doktor Hudson'a göstermek için muayenehaneye götüreceğim. O yüzden senden akşam yemeği hazırlamanı isteyebilirim. Jambonlu sandviçle konserve fasulye gibi basit şeyler olsun. Bu akşam özenli bir masa hazırlayacak havamda değilim."

"Tabii, hanımefendi."

Pia, Bayan Hudson'a kocasının bu işe ne diyeceği hakkında endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyor fakat bunun üzerine vazife olmadığını düşünüyordu. Doktor Hudson, onun şimdiye dek gördüğü en merhametli adamdı, muhtaç bir çocuğu asla geri çevirmezdi. Öyle ki Pia, Hudsonlara kardeşlerinden bahsedebilecek kadar cesur olduğunda bunu önce Doktor Hudson'a söylemeyi planlıyordu. Ayrıca o, karısını taparcasına seven bir eşti. Hemşire Wallis'in haklı olduğu tek bir şey varsa, o da doktorun karısını mutlu etmek için her şeyi kabul edeceğiydi.

Bayan Hudson bebeği kocasının muayenehanesine götürdüğünde neler olduğuna dair Pia'nın hiçbir fikri yoktu. Fakat yemek boyunca tuzluğu istemek ve kızlara terbiyeli olmalarını hatırlatmak dışında ikisi de pek az konuşmuşlardı. Leo öldüğünden beri Bayan Hudson aynıydı. Hüzünlü, dalgın ve suskundu. Öte yandan bu akşam evde merakla

heyecan karışımı başka bir hava vardı. Pia, köşede uyuyan bebeğe göz atan kızların yüzüne bakınca bu heyecanın onlardan yayıldığını anladı. Öte yandan anne ve babalarının zihinleri oldukça meşgul görünüyordu. Bebeğe gülümseyip ellerini çırparak, "Eo," diyen Elizabeth'i kimse uyarmıyordu. Belki farkında bile değillerdi. Pia yemeğin bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

O gece, lambasını söndürmeden önce çocukları kontrol etmeye giderken, Bayan Hudson'ı bebek odasındaki koltukta, göğsünde uyuttuğu bebekle uyuyakalmış hâlde buldu. Elizabeth beşiğinde her zamanki pozisyonunda uykudaydı: Poposu havada, ayakları da altındaydı. Pia küçük kızın alnına düşen saçlarını geriye itti. Acaba onu bu kadar seven bir anne babası olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkında mıydı? Odadan çıkmak için kapıya döndüğünde ise irkildi. Doktor Hudson eşikte duruyor, şefkat dolu, yaşlı gözlerle karısını seyrediyordu.

Ertesi gün, Hemşire Wallis'in ziyaret saati gelip geçmesine rağmen kadın ortalarda görünmemişti. Pia, Elizabeth'i alt kata indirdi. Bayan Hudson endişeli bir ifadeyle salon penceresinden dışarı bakıyordu. Margaret ile Sophie ise yerde oturuyor, Leo'nun beşiğinde uyuyan bebeği sırayla sallıyorlardı.

"Sence ona bir şey mi oldu?" diye sordu Bayan Hudson, Pia'ya.

Pia, Elizabeth'i halıya oturttu ve uyumaktan düzleşmiş saçlarındaki fiyongu düzeltti. "Bilmiyorum, hanımefendi."

Bayan Hudson perdeyi kapattı. "Belki bebeği alması için birini getirecektir." Perdenin kıvrımlarını düzeltmek için kenarlarını çekiştirdi. Ardından berjer koltuklardan birine oturup parmaklarını koltuğun çiçekli kolçağında tıkırdatmaya başladı. "Sence bu kadar çabuk birini bulabilmiş midir?"

"Emin değilim, hanımefendi. Belki de bulmuştur."

Bayan Hudson, kızlara beşiği sallamayı bırakmalarını söyledi. Sonra nefes aldığından emin olmak için elini nazikçe bebeğin göğsüne koydu. "Doktor Hudson onun sağlıklı göründüğünü söyledi. Yine de çok zayıf ve solgun. Keşke... Keşke Hemşire Wallis gelip onu alsa. Eğer ona bir şey..."

"İyi beslenip dinlendikçe kilo alacağından eminim," dedi Pia.

"Ah, Tanrım, umarım haklısındır. Zavallı şey. Kim bilir neler yaşadı. Başından geçenleri hayal ettikçe yüreğim sızlıyor."

Akşam olurken Hemşire Wallis'ten hâlâ bir iz yoktu, Bayan Hudson ise gittikçe endişeleniyordu. Pia, kızları yatırdıktan sonra bebek odasına göz attı. Bayan Hudson kucağında bebekle oturuyordu.

"Dilerseniz onunla biraz ben ilgileneyim," dedi Pia. "Belki de biraz dinlenmelisiniz."

"Sence Hemşire Wallis hastalanmış mıdır?" diye sordu Bayan Hudson. "Onu bu eve sokmamam gerekirdi. Sence bu yüzden mi gelmedi?"

"Bilemiyorum, hanımefendi."

Bayan Hudson endişeli gözlerle bebeğe baktı. "Ya gribe yakalandıysa? Sence bebeğe de bulaştırmış mıdır? Acaba önce o mu hastalanır yoksa ben mi? Kızların bebeğe

yaklaşmalarına izin vermemeliydim. Eğer onlara bir şey olursa kendimi asla..."

"Eminim gelecektir," dedi Pia. "Endişelenmemeye çalışın, efendim. Neden onu bana verip biraz uzanmıyorsunuz?" Aslında Hemşire Wallis'in döneceğine dair Pia'nın da kuşkuları vardı fakat bunu Bayan Hudson'a söylemenin bir anlamı yoktu. Sonuçta hemşire, bebeği almaları için onları ikna etmişti, belki de bütün istediği buydu. Muhtemelen buradaki işinin bittiğini düşünüyordu. Pia, Bayan Hudson'a kardeşlerinden bahsetmediği için kendine kızıyordu. Bahsetseydi Bayan Hudson, hemşire ortadan kaybolmadan önce ondan yardım isteyebilirdi. Öte yandan çanta ve defter olayından sonra, Hemşire Wallis'in ona yardım etmek için hiç de hevesli olmayacağına şüphe yoktu. Pia kollarını uzattığında Bayan Hudson bebeği nazikçe onun kucağına verdi.

"Sence iyi mi?" diye sordu usulca.

Pia, bebeğin alnına dokundu. "Gayet iyi, hatta eskisinden daha güçlü gibi."

"Sahi mi?"

"Evet, hanımefendi." Aslında Pia, bebek eskisinden sağlıklı mı yoksa uzun zamandır ilk kez karnı doyduğu için mi öyle hissediyordu, emin değildi. Fakat böyle söylemek Bayan Hudson'ın endişelenmesini önleyecekse küçük, beyaz bir yalanın zararı yoktu.

Hemşire Wallis iki gün sonra geldiğinde, Bayan Hudson neredeyse kendini kaybetmiş hâldeydi.

"Neredeydin?" diye sordu öğle yemeği vakti mutfağa giren hemşireye. Dilimlediği ekmeği Pia'ya verip ellerini önlüğüne sildi. "Hastalanmandan korktum."

Pia ekmek dilimlerini kızların tabaklarına bölüştürürken, Hemşire Wallis ile göz göze gelmekten kaçındı. Çanta hadisesinden beri ilk kez birbirlerini görüyorlardı ve ne olacağını bilmiyordu. Hemşirenin olanları unutmuş olmasını umuyor ama nedense unuttuğunu sanmıyordu.

"Üzgünüm," dedi Hemşire Wallis. "Ama iyiyim. Merak ettiğin için teşekkürler."

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedi Bayan Hudson. "Bana ve çocuklarıma bir çeşit hastalık bulaştırdın diye çok korktum."

"Korkutmak istemedim. Ben meşgul bir kadınım, bebeği verecek birini arıyordum."

Bayan Hudson gergin bir şekilde bluzunun fırfırlı yakasını çekiştirdi. "Peki, birini bulabildin mi?"

Hemşire Wallis başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Bir çift ilgilendi ama ben annesinin akıl hastalığını ağzımdan kaçırınca bunun çocuğa da geçmiş olabileceğinden korktular."

"Bu mümkün mü?"

"Asla," diye yanıtladı Hemşire Wallis. "New Jersey Hastanesi'nden Doktor Henry Cotton, geçenlerde deliliğin diş hastalıklarıyla başladığını keşfetti. Bu çocuğun henüz dişleri bile yok."

"Bunu duymamıştım."

"Birkaç ay önce gazetelerdeydi," dedi Hemşire Wallis. "Kocana sorabilirsin, eminim biliyordur."

"Soracağım."

"Yetimhanelere de sordum," diye devam etti Hemşire Wallis. "Şu an bir bebek için yeri olan tek yetimhane, şehrin en fakir ve kalabalık kurumlarından biri."

"Ah, olamaz," dedi Bayan Hudson. "Onu oraya veremezsin." Beşiğe gidip bebeği kucağına alarak bağrına bastı.

"Korkarım yapabileceğimin en iyisi bu. Şehirdeki bütün müdürlerle, rahibelerle, hemşirelerle konuştum. Hepsi aynı şeyi söylüyor."

"Ne diyorlar?" diye sordu Bayan Hudson.

"Onun için en iyisinin, onu evlat edinmen olduğunu söylüyorlar."

Masadaki Margaret ve Sophie ellerini çırpmaya başladı. "Oley!"

"Bizimle kalacak!" dedi Margaret ışıldayan gözlerle. "Ah, anne, o kadar sevindim ki ağlamak istiyorum!"

Bayan Hudson bebeği kucağında sallayarak hayretle kızlarına baktı. Yüzünde şaşkınlık, korku ve rahatlamayla karışık bir ifade vardı.

Pia, bebek için en iyisinin Hudsonlarla kalması olduğunu biliyordu ancak bunu asla dile getirmezdi. Üzerine vazife değildi. Ancak onun gittiğini görmek Pia'yı da üzerdi. Ayrıca bu bebek, Bayan Hudson'ın kendini daha iyi hissetmesine yardımcı oluyor gibiydi. Öte yandan Pia, Hemşire Wallis tekrar ortadan kaybolmadan önce ondan bir kez daha yardım istemenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. Fakat Bayan Hudson'a hâlâ kardeşlerinden bahsetmemişti ve her şeyi pat diye anlatamazdı. Zaten Hemşire Wallis'in çantasını karıştırdığı için ondan şüphelendiğini de unutmamalıydı.

O sırada mutfağın arka kapısı açıldı ve Doktor Hudson içeri girdi. Karısının yüzündeki ifadeyi görür görmez telaşla onun yanına geldi. "Neyin var, hayatım? Ne oldu?"

"Hemşire Wallis, bebeği alacak kimseyi bulamamış," diye yanıtladı Bayan Hudson yaşlı gözlerle. "Onu yetimhaneye vermek zorunda olduğunu söylüyor."

Doktor Hudson, elini karısının omzuna koydu. "Şşş, tamam, hayatım. Her şey yoluna girecek."

Sophie sandalyesinden inip anne babasının yanına koşarak kollarını onların bacaklarına doladı. "Lütfen, bizimle kalabilir mi?" diye ağladı.

Margaret da aynısını yaptı. "Onu almasına izin vermeyin," dedi ağlayarak. "Onu seviyoruz, ona iyi bakacağız. Söz veriyoruz."

Doktor Hudson onlara sevgiyle bakarak saçlarını okşadı.

Elizabeth mama sandalyesinin tepsisine vurarak ileri geri sallanmaya başladı. "Aşşa. Aşşa." Pia onu sandalyesinden kaldırıp aşağı indirdi. Elizabeth minik adımlarla ailesinin etrafında dönüp kıkırdayarak hepsine tek tek sarıldı. "Anne, baba, 'ophie, 'arget, 'eo." Ardından Pia'nın yanına gidip elini tuttu. Onu da diğerlerinin yanına çekmeye çalıştı. "Pia," dedi gayet net bir şekilde.

Pia boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu, onu derinden etkilemişti. Fakat Elizabeth herkesi ayırt etmeden seven küçük bir çocuktu. Pia onu üzmemeyi umarak başını iki yana salladı. Yapmak istediği son şey, bu mutlu aile tablosunu bozmaktı. Bayan Hudson, Pia'ya sorun olmadığını göstermek için hafif bir tebessümle başını salladı. Pia, Elizabeth ile onların yanına giderken yüzünün kızardığını hissetti. Çekingen bir şekilde Bayan Hudson'ın yanında durdu.

Onu ailelerinin bir parçası olarak gördüklerini düşünmek, gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Bayan Hudson, gözyaşlarının arasından gülümseyerek kocasına baktı. Yüzünde soru işaretleriyle dolu bir ifade vardı.

"Sen nasıl istersen öyle olsun, hayatım," dedi Doktor Hudson. "Vereceğin her kararın arkasındayım."

Bayan Hudson başını olumlu anlamda sallayarak burnunu bebeğin boynuna gömdü. "Tamam öyleyse," dedi ağlayarak. "Zaten ondan vazgeçemezdim."

Hemşire Wallis, gayet memnun bir şekilde ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Harika!"

"Pekâlâ, Hemşire Wallis," dedi Doktor Hudson. "Bu bebeğe yeni bir ev buldunuz gibi görünüyor."

"Bence çok doğru bir karar verdiniz. Çok merhametlisiniz. Hepinizi tebrik ederim."

Margaret ile Sophie gülerek ve ellerini çırparak zıplıyor, "Bebek kalıyor! Bebek kalıyor!" diye sevinçle bağırıyorlardı.

Elizabeth de aynısını yaparak ablalarını taklit ediyordu.

Düzenli beslenme, sıcak bir ev ve temiz kıyafetler sayesinde bebeğin ince yüzü, sıska bacakları dolgunlaşmış, solgun teni pembeleşmişti. Doktor Hudson ile Bayan Hudson ona Cooper Lee ismini vermişlerdi. Birkaç hafta içinde de Bayan Hudson yeniden gülümsemeye ve evin içinde koşturmaya başlamıştı. Gözlerindeki ışıltı sonsuza dek solmuştu fakat ara sıra kahkaha atıyor, kızlarıyla güle oynaya

oynuyor, Cooper'ı kucağına aldığında yüzü sevinçle parlıyordu. Ayrıca her gece bebek odasında uyuyordu.

Cooper'ın varlığı Pia'ya da umut veriyor, hâlâ hayattalarsa Ollie ile Max'in de onlarla ilgilenen bir ailesi olduğuna inandırıyordu. Böyle düşünmek yüreğini sarmalayan siyah zincirlerin gevşemesini sağlıyordu. Fakat tıpkı korktuğu gibi, Hudsonlar bebeği almaya karar verdikten sonra Hemşire Wallis gelmez olmuştu. Pia, o tamamen ortadan kaybolmadan önce Hudsonlara kardeşlerinden bahsedecek cesareti bulamadığı için kendine kızıyordu. Bir yandan da ona anlayış göstermeyeceklerinden ve onu affetmeyeceklerinden endişe ediyordu. Çünkü Leo'nun acısı hâlâ çok taze, Pia'nın yaptığı ise son derece korkunçtu.

Derken bir gün, beklenmedik bir anda Hemşire Wallis çıkageldi.

Günlerden perşembeydi. Pia, Elizabeth'i uyandırmak için bebek odasına girdi. Elizabeth her zamanki gibi yattığı yerde yuvarlanarak ona sırıttı. Uykulu gözleri sulanmış, dudakları salyaya bulanmıştı. Nadiren ağlayan ya da huysuzlanan mutlu bir çocuktu, o gün de farklı davranmıyordu. Pia onun bezini değiştirdikten sonra elbisesini, çoraplarını, beyaz süveterini ve tığ işi bonesini giydirdi. Elizabeth ayağa kalkıp kollarını Pia'nın boynuna doladı ve yanağını onunkine dayayarak beşikten çıkarılmayı bekledi. Bu onların günlük rutiniydi. Pia onu kucağına alırken "hoppa" diyerek güldürürdü. Fakat bu defa yanakları birbirine değdiğinde, Pia kulağından çenesine doğru yayılan bir acı hissetti. Elizabeth'i bıraktığında ise acı kayboldu. Onun yumuşak, sarı saçlarını nazikçe kenara itip kulağına baktı. Gayet normal ve sağlıklı görünüyordu. Elizabeth gıdıklanmış gibi

kıkırdayarak omuzlarını kaldırdı. Oldukça iyi gibiydi. Ancak Pia endişelenmişti bir kere.

"Neyin var, ufaklık?" diye sordu. "Lütfen, bana hastalanmayacağını söyle."

"Eo," dedi Elizabeth. "Eo gel. 'arget." Tekrar sırıtarak kollarını Pia'nın boynuna doladı.

Pia kulağındaki ve çenesindeki acıya aldırmamaya çalışarak onu kucaklayıp odadan çıktı. "Margaret, Sophie ile oyun odasında," dedi. "Ve Leo artık burada değil, unuttun mu? Cooper'ı görmek ister misin?"

"Eo," dedi Elizabeth gülerek.

Pia giderek artan bir korkuyla merdivene yöneldi. Bayan Hudson'a, Elizabeth'in bir rahatsızlığı olabileceğini söylemek istemiyordu. Koridoru yarıladığında, alt kattan gelen kadın seslerini işitti. Kimin geldiğini merak ederek tırabzanlardan aşağı göz attı. Bayan Hudson ile Hemşire Wallis basamakların dibinde duruyor, alçak sesle konuşuyorlardı. Bayan Hudson'ın ses tonu sinirli gibiydi. Pia onun böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Yukarıdan bakıldığında bile öfkeli duruşu belli oluyordu. Ardından Hemşire Wallis'e yüklü miktarda bir para uzattı.

"Kocamın bundan haberi olmamalı," dedi Bayan Hudson.

Hemşire Wallis parayı çantasına koydu. "Anlıyorum. Sözüm söz. Kalanını önümüzdeki ay vereceksin, değil mi?"

"Evet ama bunu neden daha önce söylemediğini hâlâ anlamış değilim. Bana bilerek yapmışsın gibi geliyor."

"Bu senin kararını değiştirir miydi?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Bayan Hudson. "Ama bana en başından dürüst olman gerekirdi. Ayrıca tehdit edilmekten hiç hoşlanmam."

Pia kalp atışlarının aniden hızlandığını hissederek doğruldu. Kadınların onu görmediğini ya da duymadığını umuyordu. Amacı onları gizlice dinlemek değildi. En azından bu defa. Neler olduğunu anlayabilmek için dinlemeye devam etmek istiyor fakat yakalanma riskini göze alamıyordu. O sırada Elizabeth tombul elleriyle tırabzanlara yapışarak aşağı baktı. Az kalsın Pia'nın kucağından kurtulacaktı.

"Anne," diye bağırdı. "Eo gel."

Pia, Elizabeth'i hızla geri çekerek bebek odasına yöneldi.

"Pia?" diye seslendi Bayan Hudson yukarı bakarak.

Pia midesinin düğümlendiğini hissederek durdu. "Efendim, hanımefendi?"

"Merdivenin başına gel, lütfen."

Pia söyleneni yaparken kucağındaki Elizabeth kıpır kıpırdı. Bayan Hudson ile Hemşire Wallis, basamakların dibinden ona baktılar.

"Bizi mi dinliyordun, Bayan Lange?" diye sordu Hemşire Wallis.

Bayan Hudson, hemşireye öfkeli bir bakış attı. "Kusura bakma, Hemşire Wallis ama burası benim evim ve gerek görürsem Pia'yı ben uyarırım."

"İyi ama bizi dinliyordu."

Bayan Hudson ona kulak asmayarak Pia'ya baktı. "Her şey yolunda mı, Pia? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Elizabeth'i sizin yanınıza getiriyordum, hanımefendi."

"Onu oyun odasına, kızların yanına götür. Birazdan geliyorum."

"Bu biraz acil bir mesele, hanımefendi."

"Neden, ne oldu?"

"Emin değilim, efendim fakat onun hastalanabileceğinden endişe ediyorum."

Bayan Hudson korkuyla tırabzanlara tutundu. "Onu bana getir, lütfen."

Pia, Hemşire Wallis'in delici bakışlarından kaçınarak Elizabeth'i aşağı indirdi. Bayan Hudson nazikçe Elizabeth'in alnına ve yanaklarına dokundu.

"Ateşi yok. Sence neyi var?"

Pia yutkundu. Elizabeth'in neyi olduğunu bilmiyor, ayrıca Hemşire Wallis'in önünde ne hissettiğini söylemek istemiyordu. Öte yandan çocuğun iyiliği için Bayan Hudson'a neler olduğunu anlatmalıydı. "Kulağı onu rahatsız ediyor gibi. Sürekli kaşıyıp çekiştiriyor."

Bayan Hudson, Elizabeth'i kucağına aldı. "Kulağın mı ağrıyor, bebeğim?"

Elizabeth gülerek başını iki yana salladı. Minik, sarı bukleleri sağa sola sallandı.

"Ya boğazın?" diye sordu Bayan Hudson, kızının minik boynuna dokunarak. "Acıyor ya da kaşınıyor mu?"

Elizabeth kıkırdayarak omuzlarını silkti ve sanki oyun oynuyorlarmış gibi annesinin kulaklarını gıdıkladı.

"Bence gayet iyi görünüyor," dedi Hemşire Wallis. Ardından kaşlarını çatarak Pia'ya baktı. "Bizi gizlice dinlerken yakalandığın için bunu bahane etmediğine emin misin?"

Bayan Hudson, hemşireye sinirli bir bakış daha attı. "Pia asla böyle bir şey yapmaz. O iyi bir kızdır."

"Bundan emin misin?" diye sordu Hemşire Wallis.

Pia gözlerini Elizabeth'ten ayırmıyor, zihni hızla çalışıyordu. Hemşire Wallis ne yapmaya çalışıyordu? Neden sorun çıkarmak istiyordu?

"Elbette eminim," diye yanıtladı Bayan Hudson. "O her zaman çocuklarımın iyiliğini düşünür. Eğer Elizabeth'in bir derdi olduğunu düşünüyorsa ona inanırım."

Hemşire Wallis bıkkınlıkla iç geçirdi. "Belki de çocuk diş çıkarıyordur. Evde Bayan Winslow'un Yatıştırıcı Şurubu var mı?"

Bayan Hudson gözlerini irice açarak Elizabeth'i korumak istercesine bağrına bastı. "Tanrım, hayır. Doktor Hudson o sözde ilacın bebekleri öldüren bir zehirden başka bir şey olmadığını söylüyor! Şimdi müsaade edersen Elizabeth'i kocamın muayenehanesine götürmem gerek."

"Yani benim sözümden çok bu yalancı Almanınkine mi güveniyorsun?" diye sordu Hemşire Wallis. "Gizlice bizi dinliyordu!"

Pia tırnaklarını avuçlarına batırarak kaskatı kesildi. Başının bir kaya gibi ağırlaştığını hissediyordu. Hemşire Wallis neden ondan bu kadar nefret ediyordu?

Bayan Hudson bir şeyler söylemek üzereyken durdu ve şaşkınlıkla Hemşire Wallis'e baktı. "Sana Pia'nın Alman olduğunu düşündüren nedir? Onu tanımıyorsun bile. Aklıma gelmişken, onun soyadını nereden biliyorsun? Yanlış hatırlamıyorsam buraya ilk geldiğin gün onu kızım zannetmiştin."

Hemşire Wallis panikleyerek yere baktı. Ardından bakışlarını Pia'ya dikti. Nabzı şakaklarında atıyordu. Pia nefesini tuttu. Hemşire Wallis onun soyadını nereden *biliyordu*? Peki ya Alman olduğunu?

"St. Vincent'taki başrahibe söyledi," dedi Hemşire Wallis.

"Yani onun kim olduğunu en başından beri biliyordun. Kimsesiz olduğunu başından beri biliyordun."

Hemşire Wallis başını hızla iki yana salladı. "Başta bilmiyordum. Cooper'a ev ararken Başrahibe Joe'ya sizden söz ettiğimde, bana Pia'yı buraya gönderdiğini söyledi."

"Neden söylesin ki?" diye sordu Bayan Hudson. "Bunun senin mevzunla ne ilgisi var?"

Hemşire Wallis omzunu silkti. "Bilmiyorum. Ben de aynı şeyi merak etmiştim."

"Anladım," diyen Bayan Hudson, düşünceli bakışlarını Pia'ya çevirdi.

Pia onun gözlerine bakamıyor, Alman olduğunu neden gizlediğinin sorulmasını bekliyordu. Bir yandan da Hemşire Wallis'in ne kadar hızlı yalan söyleyebildiğine şaşırıyordu. Yalanlarına ve çantasındaki paralara bakılırsa bu hemşire kim bilir başka neler saklıyordu? Acaba kardeşlerini hiç aramış mıydı? Buna inanmak zordu. Bilhassa Almanlara olan nefretini itiraf etmişken. Öte yandan... Hemşireye yalancı demek, aynada kendine bakmadan konuşmak gibi olurdu. Pia, Hudsonların evine geldiği günden beri yalan söylemekten başka şey yapmamıştı. Kafasını toplar toplamaz Bayan Hudson'a her şeyi anlatacaktı.

Uzunca bir sürenin ardından Bayan Hudson'ın bakışları yumuşadı ve tekrar Hemşire Wallis'e döndü. "Neyi nasıl öğrendiğinin hiç önemi yok," dedi. "Ama Pia'ya yalancı demenden hoşlanmıyorum. Alman olup olmadığı gerçekten umurumda değil, ona bunun aksini düşündürecek bir şey söylediysem üzgünüm." Sevgi dolu bakışlarını Pia'ya çevirdi. "Çocuklarım onu seviyor. Kocam ve ben, ailemiz için yaptığı her şeye minnettarız. Onun burada olması bizi son derece mutlu ediyor, burası artık onun evi."

Pia omuzlarının gevşediğini hissederek rahatladı. Gözleri dolmuştu. Duyduklarına inanamıyordu. Sırlarından biri ortaya çıkmış ve Bayan Hudson bunu umursamamıştı.

"Sana anlatmadı, değil mi?" diye sordu Hemşire Wallis, hâlinden memnun bir şekilde sırıtarak. "Gördün mü? Almanlara güvenemezsin. Her şeyleri yalandır. Bizi dinlediğini örtbas etmek için bile seni kızının hasta olduğuna inandırmaya çalışıyor. Bunu sana söylemeyecektim aslında ama bence bilmelisin. Pia, biz salonda konuşurken beni soymaya kalkıştı."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Pia.

"Yalan söylemeyi bırak," dedi Hemşire Wallis öfkeyle. "Cooper'ı buraya getirmeden bir gün önceydi." Ardından Bayan Hudson'a döndü. "Koridorda duyduğumuz sesi hatırlıyor musun? Meğer çantamdan para çalmaya çalışıyormuş."

Bayan Hudson hem incinmiş hem de kafası karışmış gibi görünüyordu. Elizabeth'i daha sıkı tutarak kıpırdanmasına neden oldu.

"Öyle bir şey yapmadım," dedi Pia, Bayan Hudson'a. "Hayatım üzerine yemin ederim, hanımefendi. Hiçbir şey çalmaya çalışmıyordum. Sadece defterine bakmaya çalıştım çünkü..." Parmaklarını eğip bükerek cesaretini toplamaya çalıştı. Ağzı kupkuru olmuştu. Ona Ollie ile Max'ten bahsetmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. "Defterine bakmaya çalıştım çünkü annem öldükten sonra kardeşlerim kayboldu. St. Vincent'tayken Hemşire Wallis'i gördüğümde onları aramasını istemiştim ama aradığını sanmıyorum. Alman olduğum ve ilk karşılaşmamızda onu kızdırdığım için benden hoşlanmadığını biliyorum. Öte yandan o konuda özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Onun

yardımına ihtiyacım vardı, oysa o umurunda değilmiş gibi davrandı. O defterde şehirdeki yetimhanelerle diğer hemşirelerin bir listesinin olabileceğini umuyordum. Çantasına bakmamın tek sebebi buydu."

Bayan Hudson'ın rengi solmuş, gözleri irice açılmıştı. "Ah, Pia. Zavallı şey. Neden bana kardeşlerinden bahsetmedin?"

"Çünkü uzun..." diyerek duraksadı Pia. Hemşire Wallis'in önünde daha ne kadarını anlatması gerektiğinden emin değildi. "Çünkü uzun hikâye ve beni anlamayacağınızdan korktum." Daha fazla soru bekleyerek nefesini tuttu. Neyse ki Bayan Hudson yeniden Hemşire Wallis'e döndü.

"Ona yardım edemez misin?" diye sordu.

Hemşire Wallis, uzunca bir süre Pia'ya baktı. Merhametsiz bakışlarıyla onun aklını okumaya çalışıyor gibiydi. Sinirli miydi yoksa yeni bir yalan uydurmaya mı çalışıyordu, anlamak zordu. Başı ağrıyormuş ya da uzun uzun düşünüyormuş gibi sağ şakağını ovuşturdu. Nihayet ağzını açtığında ise yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Kardeşlerin de seninle birlikte St. Vincent'a mı gönderilmişti?"

Pia başını olumsuz anlamda salladı. "Öyle olmadığını biliyorsunuz."

"Neden gönderilmediler?" diye sordu Hemşire Wallis.

Pia yüzünün kızardığını hissetti. Bunu ona neden soruyordu? Hem ne fark ederdi ki? "Bilmiyorum. Hastalanmıştım, hastaneden taburcu edildiğimde yoklardı."

"Yani annen sen hastayken mi öldü?" dedi Hemşire Wallis.

Pia güçlükle yutkunup başını evet anlamında salladı. Gerçeğin gözlerinden okunmaması için dua ediyordu. Devamında neler olduğunu Bayan Hudson'a anlatacaktı.

Ancak burada değil. Şimdi değil. Hemşire Wallis'in önünde olmazdı.

"Polise gittin mi?" diye sordu Hemşire Wallis.

Pia başını bir kez daha iki yana salladı. "Gitme şansım olmadı çünkü rahibeler beni St. Vincent'a yolladılar."

Bayan Hudson buz kesmiş bir hâlde ona bakıyordu. "Ne korkunç. Çok üzüldüm, Pia."

"Ben de üzüldüm," dedi Hemşire Wallis. "Ancak korkarım sana yardım edemem. Grip binlerce çocuğu kimsesiz bıraktı. Kardeşlerini bulmaya çalışmak, samanlıkta iğne aramaya benzer."

"St. Vincent'taki bebeklere yardım etmiştiniz," dedi Pia.

"Ve Cooper'a," diye ekledi Bayan Hudson.

"Bu farklı," dedi Hemşire Wallis. "Ben dedektif değilim, dedektiflik yapacak vaktim de yok. Üzgünüm." Çantasını alıp kapıya yöneldi.

"Lütfen," dedi Pia. "Her şeyi yaparım. Birileri bir şeyler biliyor olmalı. Onlar..." Boğazında büyüyen düğüm onu neredeyse boğacaktı. "Onlar... Ölmüş olsa bile."

Hemşire Wallis dönüp ona baktı. Yüz ifadesi korkutucu ve karanlıktı. "Dediğim gibi, sana yardım edemem. Özellikle de yalan söylemeye devam ediyorken. Zaten kardeşlerin de senin gibiyse birkaç Alman'ın daha eksilmesi dünya için hayırlı olmuş," dedi küçümseyen bir tavırla.

Bayan Hudson irkilerek öfkeyle Hemşire Wallis'e baktı. "Pia'ya veya bir başkasına böyle korkunç bir şeyi söylemeye nasıl cüret edersin?" Kucağında Elizabeth ile doğruca kapıya yürüyüp hızla açtı. "Söylememem gereken bir şey söylemeden önce git, lütfen."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı? Bana böyle mi davranıyorsun?"

"Anlaşmamızı bozmayacağım," dedi Bayan Hudson. "Fakat Pia'ya ve ailesine, özellikle de zavallı küçük kardeşlerine hakaret etmene izin vermem. Böyle bir şeyi söylemeyi bırak, düşünmene bile çok şaşırdım. Sandığım gibi biri olmadığını görmek beni büyük hayal kırıklığına uğrattı."

"Ben mi?" dedi Hemşire Wallis. "Sana kendisiyle ilgili gerçekleri söylemeyen kişi Pia."

"Ve sen onu tanımadığını söylemiştin. Dolayısıyla sen de dürüst davranmadın."

"Ama ben..."

"Bugünlük duyduklarım yeter, Hemşire Wallis," dedi Bayan Hudson kapıyı açık tutarak. "İyi günler."

Hemşire Wallis, Pia'ya iğrendiğini belli eden bakışlarla baktıktan sonra başını eğerek dışarı çıktı.

Bayan Hudson kapıyı kapattı, ardından sırtını kapıya yaslayıp Elizabeth'in başını koruyucu bir tavırla göğsüne bastırdı. Pia merdivenin dibinde öylece duruyor, ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemiyordu. Hemşire Wallis'in ona yardım etmek gibi bir niyeti yoksa annesinin ne zaman öldüğünü, kardeşlerinin St. Vincent'a gönderilip gönderilmediğini neden sormuştu? Daha da önemlisi Pia'nın yalan söylediğini nereden biliyordu? Bir şeyler saklıyor olabilir miydi? Peki ya Bayan Hudson duyduğu bunca şeyden sonra ne düşünüyordu? Pia, soru yağmurunun başlamasını bekleyerek ona baktı.

Bayan Hudson doğruldu ve konuşmak için dudaklarını araladı.

O sırada Elizabeth öksürmeye başladı.

Pia muayene masasının diğer tarafında, Bayan Hudson'ın karşısında duruyor, bir eliyle Elizabeth'in bacağını, diğeriyle de minik omzunu tutuyordu. Elizabeth'in üzerinde bezinden başka bir şey yoktu ve yüzüstü yatıyor, ağlayarak kalkmaya çalışıyordu. Kıpkırmızı yüzü, sümük ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Her ağlama nöbetinde öksürüyor, çıkardığı derin hırıltılar Pia'nın tüylerini diken diken ediyordu. Nasıl olduysa Hemşire Wallis'in gidişinin ardından Doktor Hudson ilk hastasını gönderene kadar durumu kötüleşmişti. Pia onun ciğerlerindeki sıkışıklığı, kulaklarındaki ağrıyı ve boğazındaki acıyı hissedebiliyordu. Doktor Hudson iki kulağında da enfeksiyon olduğunu, kötü bir soğuk algınlığına yakalandığını söylüyordu. Pia bundan başka bir şey olmaması için dua ediyordu.

"Aşşa," dedi Elizabeth hıçkırarak. "Bitti. Bittiiiiii."

"Birazcık daha, tatlım," dedi Bayan Hudson onu yatıştırmaya çalışarak. "Babanın işi neredeyse bitti. Sonra kurabiye yiyebilirsin. Ben de sana kitap okurum." Yaşlı gözlerle Pia'ya baktıktan sonra kapı eşiğinde duran Sophie ile Margaret'a göz attı. İki kardeş korkulu yüzlerle birbirlerine sarılmışlardı. Neyse ki Cooper bekleme salonundaki beşikte uyuyordu. "Her şey yoluna girecek, kızlar," dedi anneleri. "Merak etmeyin."

Doktor Hudson, yanındaki metal masanın üzerindeki alkole batırılmış ve yanmakta olan pamuğa cam bir bardak tuttuktan sonra onu hızlıca, ters bir şekilde Elizabeth'in çıplak sırtına koydu. Elizabeth, cildi görünmez bir güç tarafından bardağın içine doğru çekilirken acıyla bağırdı. Bu,

sırtındaki altı bardaktan sonuncusuydu. Bir tırtılın dikenleri gibi görünüyorlardı.

"Tamam," dedi Doktor Hudson. "Şimdi onu on dakika sabit tutmamız gerekecek."

"Cildi morarmaya başladı," diyen Bayan Hudson'ın sesi üzüntü ve korkuyla titriyordu.

"Vücudu hastalığı atıyor," dedi Doktor Hudson.

"Sence işe yarayacak mı?"

Doktor Hudson başını olumlu anlamda salladı. "Öyle sanıyorum. Yoksa ona bunu yapmazdım," diyerek karısının kolunu sıvazladı. "Endişelenmemeye çalış, sevgilim. O genç ve güçlü."

"Baabaaaa," diye ağladı Elizabeth. "Owie. Ooowieeeeee."

Doktor Hudson endişeli bir yüzle kızının saçlarını okşadı. "Üzgünüm, bebeğim. Baban sadece sana yardım etmeye çalışıyor. Neredeyse bitti, güven bana."

Bayan Hudson minik, korkmuş kızına doğru eğildi ve kulağına yaklaşarak yumuşak bir sesle ninni söylemeye başladı.

Şşt, küçük bebek ağlama,
Annen alacak bir kuş sana.
Eğer kuşun cik cik ötmezse,
Annen alacak yüzük sana.

Annesinin yumuşak sesini dikkatle dinleyen Elizabeth nihayet sakinleşmeye başladı. Burnunu çekip duruyor, çenesi titriyordu. Pia gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Annesi ninni söylediğinde Ollie ile Max'in de aynı şeyi yaptıklarını hatırlamıştı. Hem Elizabeth'in hem de kendi iyiliği için

bunun bir an önce bitmesini istiyordu. Tabii bir kardeşlerini daha kaybetmekten korkan Margaret ile Sophie için de. Keşke küçük kardeşlerinin acı çektiğini görmemeleri için onları odadan uzaklaştırabilseydi. Fakat Doktor Hudson'la Bayan Hudson'ın onun yardımına ihtiyaçları vardı.

Kardeşleri, Hemşire Wallis, Elizabeth ve kızlar hakkındaki karmakarışık düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak odaya göz gezdirmeye başladı. Dikkatini pamuk toplarına, tahta dil çubuklarına, cam kapaklı dolaptaki parlak ve sivri aletlere verdi. Çengelde asılı olan ve kulakların içine bakmak için kullanılan aleti, ahşap raftaki kahverengi tentürdiyot ve ilaç şişelerini inceledi. Hastalıkları tedavi etmenin pek çok yolu vardı –kaz yağı merhemi, kükürt buharı, soğan şurubu, kalsiyum klorür– fakat grip hepsinden güçlüydü. Şimdi de bir başka görünmez illet küçük, güzel Elizabeth'i almaya çalışıyordu. Bayan Hudson'ın evden hiç çıkmak istememesine şaşmamak gerekirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm



Pia

"Elizabeth hastalandığından beri konuşmak için vakit bulamadığımızı biliyorum," dedi Bayan Hudson, Pia'ya. "Ama neden bana kardeşlerinden daha önce bahsetmediğini bilmek istiyorum."

Salondaki berjer koltuklara oturmuşlardı. Cooper beşiğinde uyuyor, kızlar da yerde oyuncaklarıyla oynuyorlardı. Doktor Hudson'ın muayenehanesindeki tedavinin üzerinden üç gün geçmişti. Ekmekle süt lapası, mürver çiçeği çayı ve kulaklarına damlatılan lavdanom sayesinde Elizabeth'in ateşi düşmüş, göğsü ve burnu açılıp temizlenmişti. Şimdiyse hiçbir şey olmamış gibi gülüyor, kız kardeşleriyle oyunlar oynuyordu. Onun hastalığı boyunca Bayan Hudson'ın neredeyse hiç sesi çıkmamış, hasta kızıyla alakası olmayan hiçbir şey hakkında konuşmamıştı. Ta ki şimdiye dek.

Pia, Bayan Hudson'ın gözlerine bakmaya çekinerek halının çiçekli desenlerini inceledi. Hemşire Wallis'le yaptığı hararetli konuşma kafasını karıştırmış, onun Ollie ve Max'le ilgili bir şeyler bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Belki

hemşire ondan hoşlanmadığı için bilerek ona işkence ediyordu. Belki ilk karşılaştıklarında Pia ona bağırdığı, zalimce oyun oynamakla suçladığı için intikam alıyordu. Belki de Pia sadece, onun kardeşleri hakkında bir şeyler biliyor olabileceğine inanmak istiyordu. Yine de tüm tereddütlerine rağmen Bayan Hudson'ın konuyu açması onu rahatlatmıştı. Alacağı tepki ne olursa olsun, ona gerçeği tek seferde anlatmalıydı. Özellikle de Hemşire Wallis paranın geri kalanını almaya gelmeden önce.

"Beni göndermenizden korktum," dedi Pia.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü kardeşlerime ne olduğunu size söylediğimde, beni çocuklarınızın etrafında istemeyebilirdiniz."

"Çocuklarım konusunda sana güveniyorum," dedi Bayan Hudson. "Ancak şu an beni korkutuyorsun. Kötü şeyler düşünmemem için anlat, lütfen."

Pia derin bir nefes alıp Bayan Hudson'a gerçeği anlatmaya başladı. Kalbi bir kez daha milyonlarca parçaya ayrıldı. Hikâyesi boyunca Bayan Hudson'ın gözleri hayretle büyümeye devam etti.

"Kimse bana yardım etmedi," dedi Pia nihayet. "Kapılarını açmaya korkuyorlardı. Bu yüzden onları suçlamıyorum." O çaresiz anları, sokakta yığılıp kalmadan önce bir şeylerin ters gittiğini fark etmesini, altı gün sonra uyandığında yüreğini saran paniği, kardeşlerinin kaybolduğunu öğrendiğinde yaşadığı dehşeti hatırladığında korku ve vicdan azabı arasında gidip geldi. Gözyaşları yüzünden etrafı net göremiyordu.

"Tanrım," dedi Bayan Hudson. "Zavallı şey. O kadar üzüldüm ki. Neler yaşadığını sadece hayal edebiliyorum."

Ayağa kalkıp saten elbisesi ve ayakkabılarıyla Pia'nın önünde diz çöktü ve kucağına bir mendil bıraktı. Pia mendili alıp gözlerini silerken Bayan Hudson'ın ona gitmesini ya da daha kötüsünü söylemesini bekledi. Belki de polisi arardı.

"Olacakları bilseydim," dedi Pia, "yemin ediyorum ikizleri yalnız bırakmazdım. Çok korkmuş olmalılar."

Bayan Hudson, Pia'ya yorgun ama nazik bakışlarla bakıyordu. "Anlıyorum. Fakat kendini suçlamayı bırakmalısın. Salgının patlak verdiği o ilk günler korkunç zamanlardı. Sanki dünyanın sonu geliyor gibiydi. O korkunç koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yapmışsın. Kaldı ki sen sadece on üç yaşında bir kızsın. Bense yetişkin bir kadınım ve ihtiyacım olan her şey burada. Yine de o kadar cesur değilim."

"Ama onlara her ne olduysa benim suçum," dedi Pia. Burnunu çekerek yanaklarını kuruladı. "Bu yüzden benim için yaptığınız hiçbir şeyi hak etmiyorum." Ağladığı için kendinden nefret ediyordu. Birinin ona acıması ya da şefkat göstermesi şöyle dursun, hiçbir şeyi hak etmiyordu. "Gitmemi isterseniz anlarım."

"Saçmalama," diyen Bayan Hudson, onları dinlemediklerinden emin olmak için göz ucuyla kızlara baktı. Margaret ile Sophie, oyuncak bebeklerinin giysilerini değiştirmekle meşguldü. Elizabeth ise ahşap blokları üst üste diziyordu. Sesini alçaltarak, "Leo'nun hastalanıp ölmesi benim suçum mu?" diye sordu.

"Tabii ki hayır."

"Peki ya annen? Gribe yakalanmak onun suçu muydu?"

Pia avucundaki mendili buruşturarak kucağına bakıp başını iki yana salladı.

"O zaman hastalanıp kardeşlerinin yanına dönememen nasıl senin suçun olabilir?"

Pia omzunu silkerek mendili açtı ve titreyen parmaklarıyla onu parçalara ayırmaya başladı.

"Her durumda hastalanacaktın, bunun farkındasın, değil mi? Evde olsan bile kendinden geçecektin. Sadece birkaç saatliğine çıktığını kendin söyledin."

Pia tekrar omzunu silkti. "Sanırım."

"Bu yüzden kardeşlerine her ne olduysa yine aynısı olacaktı. Sen de burada oturup benimle konuşmak yerine muhtemelen ölmüş olacaktın."

Pia şaşkınlıkla Bayan Hudson'a baktı. Haklıydı. O bölmede olsunlar ya da olmasınlar, Pia hastalandığında Ollie ile Max evde yalnız kalacaklardı. Öldüğünde de birilerinin onları bulması kim bilir ne kadar sürecekti. Bu, onları bıraktığı için duyduğu vicdan azabını hafifletmemiş olsa da aylardır ilk kez derin bir nefes alabildiğini hissetmişti. Gözlerini silerek hafifçe tebessüm etti. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Ne için?"

"Beni avutmaya çalıştığınız ve gitmemi istemediğiniz için."

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler," dedi Bayan Hudson. "Keşke daha önce bilseydim. Genç omuzlarında bu kadar ağır bir yük taşıdığını düşündükçe kötü oluyorum. Bunca zaman içini dökebileceğin biri olmadan korkup endişelenmek berbat bir şey olmalı." Ayağa kalkıp koltuğuna döndü. "Daha fazla sır yok, anlaştık mı?"

"Peki, hanımefendi," dedi Pia mendili parmaklarının arasında bükerek. Belki şansını zorluyordu ama bilmek zorundaydı. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, Pia, ne istersen."

Pia devam edip etmemekte kararsız kalarak tereddüt etti.

"Lütfen," dedi Bayan Hudson. "Ne anlatacaksan söyle. Daha fazla sır yok demiştik, unuttun mu?"

Pia başını sallayarak doğruladı. "Şey, ben... Hemşire Wallis ile konuştuklarınıza istemeden kulak misafiri oldum ve... Ona ne verdiğinizi gördüm."

Bayan Hudson koltuğunda kımıldanıp eteğindeki hayali bir ipliği koparıyormuş gibi yaptı. "O bir bağıştı," dedi. "Kimsesiz çocuklar için."

"Öyleyse neden Doktor Hudson'ın bilmesini istemiyorsunuz?"

Bayan Hudson'ın yanakları kızardı. Pia'nın gözlerine bakarak, "Çünkü gerçeği öğrenirse sinirlenir," diye yanıtladı.

"Yemin ederim söylemem, hanımefendi. Soruyorum çünkü Hemşire Wallis, kardeşlerimle ilgili bir şeyler biliyormuş gibi hissediyorum."

Bayan Hudson kaşlarını çattı. "Sana böyle düşündüren ne?"

"Bana sorduğu sorular ve sürekli yalancı olduğumu söylemesi. Dürüst olmadığımı nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum. Güzel soru."

"Merakım için bağışlayın, hanımefendi ama ona para vermenizin asıl sebebi nedir?"

Bayan Hudson, gergin ve suçlu bir ifadeyle öne doğru eğilerek sesini alçalttı. "O aracılık ücretiydi."

"Affedersiniz ama bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Yani Cooper'ı bulduğu için aldığı bir ödemeydi. Hemşire Wallis, çocuğunu kaybeden veya çocuk sahibi olamayan aileler için bebekler bulup sonra da masraflar için ücret

talep ediyormuş. Ondan Cooper'ı bulmasını ben istememiştim ama yine de ödeme yapmak zorunda olduğumu, böylece diğer çocuklara yardım edebileceğini söyledi. Aksi hâlde..." Bayan Hudson üzgün bir ifadeyle duraksadı.

Pia dişlerini sıkarak onun cümlesini tamamlamasını bekledi. Hemşire Wallis hakkında öğrendikleri çoğaldıkça onun doğruyu söyleyip söylemediğini daha çok merak ediyordu. "Aksi hâlde ne, hanımefendi?"

"Aksi hâlde ona para *verebilecek* birini bulmak zorunda kalacağını söyledi."

Pia nefesini tuttu. O an Hemşire Wallis hakkındaki düşüncelerinden emin olmuştu. Hiçbir çocuk, bilhassa iki küçük Alman kardeş onun umurunda bile değildi. Bütün nezaketi, düşünceli davranışları, gülümsemeleri ve işine adanmışlığı bir kandırmacadan ibaretti. Belki de Pia'nın onunla ilgili şüpheleri tamamen doğruydu. Ondan Ollie ile Max'i bulması için hem yetimhanede hem de Hudsonların evinde yardım istediğinde hemşirenin yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Sanki hayalet görmüş gibi olmuştu. "Bunu söylediğim için bağışlayın, hanımefendi fakat bu hiç doğru görünmüyor. Sanki..." diyerek duraksadı. Aklından geçeni söylemekte tereddüt ediyordu.

"Sanki ne?" diye sordu Bayan Hudson. "Ne diyeceksen söyle, lütfen."

"Sanki çocuk satıyor gibi, efendim."

Bayan Hudson dehşet içinde donakaldı.

"Onun defterine bakmaya çalıştığımda çantasında o kadar çok para vardı ki nereden geldiklerini merak ettim." Pia, sözlerine devam edeceği sırada aklında birden başka bir düşünce belirdi. Kalp atışlarının hızlandığını hissederek

doğruldu. "Belki de bu yüzden Ollie ile Max'i aramıyordur. Onları da birine sattığı için nerede olduklarını biliyordur."

Bayan Hudson rahat nefes alabilmek için elbisesinin yakasını çekiştirdi. "Ah, Tanrım," diyerek koltuğun ucuna yerleşti. "Peki, bunu gerçekten yapıyorsa nereden..." Sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi yutkundu.

"Nereden ne, hanımefendi?"

"Çocukları nereden buluyor? Cooper'ı nereden buldu?" Panik dolu gözlerle Pia'ya baktı. "Ya onu birinden çaldıysa?"

Pia başını iki yana salladı. "Öyle yaptığını sanmıyorum," dedi. "St. Vincent'tayken sürekli kimsesiz bebekler gelirdi. Onu yaşça büyük çocukları seçerken de görmüştüm. Cooper hakkında anlattıkları, yalan söylemediği tek şey olabilir."

"Yüce Tanrım," dedi Bayan Hudson. "Umarım haklısındır." Titrek bir nefes verip solgun yüzüyle arkasına yaslandı.

"Sizce paranın geri kalanını almaya ne zaman gelir?"

"Bilmiyorum."

"Size nerede oturduğunu söyledi mi?"

Bayan Hudson başını iki yana salladı. "Hayır, eğer bilseydim şu anki hislerimle evine polis göndermemek için kendimi zor tutardım."

Pia aklındaki bir diğer soruyu nasıl soracağından emin değildi. Yanlış bir şey söylemekten çok hayır cevabı almaktan korkuyordu. Fakat başka seçeneği yoktu. Cesaretini kaybetmeden önce sormak zorundaydı. "Çok şey sorduğumun farkındayım, hanımefendi ama sizce Doktor Hudson onun hakkında daha fazla şey öğrenip kardeşlerimi bulmama yardım edebilir mi? Belki hastane kayıtlarını inceleyip diğer doktor ve hemşirelerle konuşabilir?"

Bayan Hudson başını olumlu anlamda sallayarak ayağa kalktı. "Tabii. Bu akşam sorarım."

Pia rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler, hanımefendi. Çok fazla şey istemekten nefret ediyorum fakat acaba babamın savaştan dönüp dönmediğini öğrenmesi de mümkün müdür?"

"Söylerim."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamını bilemezsiniz, hanımefendi."

"Bizim için yaptığın onca şeyden sonra en azından aileni bulmana yardımcı olmaya çalışalım."

Pia yanağının içini ısırdı. Daha fazlasını istemekten korkuyor ancak bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. "Tekrar bağışlayın, hanımefendi ama eski evime gitmeme izin verebilir misiniz acaba? Belki orada yaşayan insanların bana verecekleri haberleri vardır."

Bayan Hudson'ın yüzünde kararsız bir ifade belirdi. Gözleri hem yorgun hem de endişeliydi. Korku ve yardım etme isteği arasında gidip geliyor gibiydi. "Doktor Hudson'la bir konuşayım. Salgının devam etmesi ihtimali hakkındaki düşüncelerimizi biliyorsun. Eğer dışarı çıkmanın güvenli olduğunu ve sana yardımcı olabileceğini söylerse, seni oraya bizzat götürmesini sağlayacağım."

Pia boğazının düğümlendiğini hissetti. Sonunda biri ona yardım etmek istiyordu. "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi titreyen sesiyle.

Ertesi sabah Pia, Doktor Hudson'a her şeyi anlatmış, Doktor Hudson da vaka sayıları azalmaya devam ederse bir

sonraki boş gününde, yani gelecek hafta onu ailesinin eski evine götüreceğini söylemişti. Üstelik o günkü muayenelerini bitirir bitirmez, St. Vincent'taki başrahibeyi arayıp Hemşire Wallis hakkında bilgi isteyecekti. Ayrıca birkaç gününü alacak olsa da tanıdığı her doktora ve şehirdeki her yetimhaneye Pia'nın kardeşleriyle ilgili telgraf çekecek, telefon edecekti. Bir yanıt bulamayabileceği konusunda Pia'yı uyarmış fakat elinden geleni yapacağına da söz vermişti. Sonunda önemli biri onu dinliyor, ona yardım etmek istiyordu. Sonunda umutlanabiliyordu. Tek pişmanlığı, sırrını Hudsonlara daha önce açmamış olmasıydı.

O akşam Doktor Hudson yemek masasının başındaki sandalyesine oturduğunda Pia yerinde zor duruyordu. Çatal bıçağıyla ve kucağındaki peçeteyle oynayıp duruyor, ona Başrahibe Joe ile konuşup konuşmadığını sorabilecek kadar cesur olmayı diliyordu. Telefon doktorun muayenehanesindeydi, dolayısıyla söz verdiği gibi onu arayıp aramadığını bilmek mümkün değildi. Fakat aceleci ve ısrarcı biri gibi görünmek istemiyordu. Bayan Hudson'ın da aynı şeyi merak etmesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yemekler dağıtıldıktan sonra Bayan Hudson kocasının tabağındaki eti keserken, Pia deliye dönmüş gibiydi. Herkesin tabağı dolduğunda Bayan Hudson da sandalyesine oturdu ve peçetesini kucağına sererek Elizabeth'i doyurmaya başladı. Pia gözlerini ondan ayırmıyor, içten içe kocasına telefon edip etmediğini sormasını diliyordu.

Nihayet Bayan Hudson, "St. Vincent'ı arama fırsatın oldu mu, hayatım?" diye sordu.

Doktor Hudson lokmasını çiğnerken başını olumlu anlamda salladı. "Evet, Başrahibe Joe adında biriyle konuştum."

Pia boğazının daraldığını hissetti. Çiğnediği eti güçlükle yutup çatalını ve bıçağını masaya bıraktıktan sonra peçetesiyle ağzını sildi.

"Hemşire Wallis'i tanıyor muymuş?" diye sordu Bayan Hudson.

Doktor Hudson başıyla onayladı. "Onun bir azize olduğunu söyledi. Öve öve bitiremedi. Son birkaç ayda kimsesiz çocuklara herkesten çok yardımı dokunmuş. Hem bebeklere hem de yaşça büyük olanlara."

Pia ile Bayan Hudson imalı bakışlarla birbirlerine baktılar. Doktor Hudson'a, Hemşire Wallis'in Ollie ile Max hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini söylemiş olsalar da kendi şüphelerinden söz etmemişlerdi. Bayan Hudson ona her şeyi anlatmayı düşünüyordu ama şimdi sırası değildi. Önce doktorun yeterince bilgi toplamasını bekleyecekti.

"Başrahibe Joe, onun Cooper'ı buraya getirdiğini biliyor muymuş?" diye sordu.

"Hayır, ona Cooper'dan bahsetmedim. Neden bahsedeyim ki?"

"Hemşire Wallis ona St. Vincent'ta Cooper için yer olup olmadığını sormuş mu diye merak etmiştim." Çok fazla şey söylediğini fark eden Bayan Hudson gergin bakışlarla Pia'ya baktı. Sonra hızlıca başka bir soru sordu. "Peki ya hemşirenin adresi? Başrahibe Joe biliyor muymuş?"

Doktor Hudson başını iki yana salladı. "Personel harici kimsenin bilgilerini saklamıyorlar. Hemşire Wallis onların maaşlı çalışanı gibi bir şey değil."

"Affedersiniz, efendim," dedi Pia. "Başrahibe Joe, Hemşire Wallis'in son günlerde yetimhaneyi ziyaret edip etmediğini biliyor muymuş acaba?"

"Yaklaşık bir haftadır onu görmediğini söyledi. Ancak tekrar uğrarsa adresini almasını ve bana haber vermesini istedim."

"Ya hastaneler?" diye sordu Bayan Hudson. "Oralarda onu nasıl bulabileceğimizi bilen kimse yok mudur?"

"Belki vardır, belki yoktur. Salgın süresince hemşirelik tecrübesi olsun ya da olmasın, eli ayağı tutan tüm kadınları yardıma çağırdılar. Bu da pek çok eğitimsiz kadının hemşireler kervanına katıldığı anlamına geliyor. Bazıları çalışmaya devam etti, bazılarıysa etmedi. Kimi hastanelerde ya da doktorların yanında çalışmaya başladı, kimi tek başına çalışarak hasta aileleri ziyaret etti. Bu yüzden onun bir hastanede çalışıp çalışmadığını bilmek mümkün değil."

"Ama üzerinde üniforması vardı, efendim," dedi Pia. "Onu tanıyan birileri olmalı."

"Kızılhaç'a sorarım," diye karşılık verdi Doktor Hudson.

"Başrahibe Joe'ya Pia'nın kardeşleriyle ilgili bir şeyler bilip bilmediğini sordun mu?" dedi Bayan Hudson.

"Evet, ilk salgından sonra yetimhaneye kız ya da erkek ikizlerin gelip gelmediğini hatırlamıyor. Öte yandan aynı zamanda salgının ilk birkaç ayında tuttukları kayıtların düzensiz olduğunu da kabul ediyor."

"Yani kardeşlerimin St. Vincent'a götürülmüş olma ihtimali hâlâ var," dedi Pia.

"Ya da şehirdeki yetimhanelerden herhangi birine," diye ekledi Doktor Hudson. "Başrahibe Joe'ya iki erkek bebek aradığımızı söylediğimde, salgın yüzünden binlerce çocuğun kimsesiz kaldığını ve yetimhanelerde yer kalmadığı için Çocuk Bürosu'nun insanlardan evlerini çocuklara açmalarını istediğini söyledi. Birkaçı gönderildikleri evlerde

kalırken, çoğu eninde sonunda yetimhanelere veya şehir dışındaki başka ailelerin yanına gönderiliyormuş."

Pia'nın yüreği ağzına geldi. Bazılarının uzaklara gönderildiği binlerce kimsesiz çocuğun arasında Ollie ile Max'i bulmayı nasıl başaracaktı?

"Bütün bu çocukların kayıtlarını tutuyorlar mıdır?" diye sordu Bayan Hudson.

"Muhtemelen," dedi Doktor Hudson. "Ama birçoğu mutlaka gözden kaçıyordur."

Pia çatalıyla tabağındaki yemeği kurcaladı. Zaten az olan iştahı tamamen kapanmıştı. Durum umutsuz görünüyordu. Ne kadar acı verici olsa da –Hemşire Wallis hakkında haklı çıksa, onu bulabilseler, hatta yetimhanelerdeki bütün çocukların isimlerini soruştursalar bile– Ollie ile Max'in kapalı kaldıkları o bölmeden sağ çıkamamış olabileceklerini de unutmaması gerekiyordu.

İki gün sonra, yani cumartesi günü Pia, Elizabeth'i uyandırmak üzere bebek odasına giderken kapı zili uzun uzun çaldı. Kapıyı açmak için aceleyle merdiveni inerken Doktor Hudson'ın konuştuğu kişilerden birinin –Kızılhaç başkanının ya da doktor arkadaşlarından birinin– Ollie ile Max'in bulunduğunu söylemek için geldiğini umdu. Ziyaretçi kabul etmediklerini belirten yazı hâlâ kapıdaydı. Bu yüzden zili çalan her kimse önemli bir şey için gelmiş olmalıydı. Fakat Pia kapı girişine inip kapının kolunu tuttuğunda duraksadı. Gelen Hemşire Wallis ise ne olacaktı?

Cesaretini toplayıp dışarı göz atmak için perdeyi araladı. Verandada kahverengi paltolu genç bir kadın duruyordu. Saman rengi birkaç buklesi alnına dökülmüş, saçlarının geri kalanını ise kabarık bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. On sekiz yaşlarında görünüyordu. Solgun yüzünü süsleyen mavi gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Pia kapının ardından.

"Beni Başrahibe Joe gönderdi," dedi genç kadın.

Pia'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Belki de Başrahibe Joe, Hemşire Wallis ile ilgili haber vermek için Doktor Hudson'ı aramış ama ulaşamamıştı. Bu yüzden mesajını iletmesi için birini göndermişti. Pia titreyen ellerle kapıyı açtı.

Genç kadın gülümseyerek ona iple bağlanmış bir kese kâğıdı uzattı. "Bunu verandada buldum," dedi neşeyle.

Paketin üzerinde Doktor Hudson ile Bayan Hudson'ın isimleri yazılıydı. Pia paketi aldı. "Sizi Başrahibe Joe'nun gönderdiğini mi söylediniz?"

"Doğru. Annenizin çocuk bakımı için yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

Pia kafası karışmış bir hâlde kaşlarını çattı. Rahibe Joe neden Bayan Hudson'ın çocuk bakımı için yardıma ihtiyacı olduğunu söylemişti ki? Acaba Doktor Hudson ona böyle mi anlatmıştı? Yoksa Bayan Hudson onun burada kalmasıyla ilgili fikrini değiştirmiş miydi? Belki de Ollie ile Max hakkında dürüst olmakla hata etmişti. Hissettiği panik yüzünden boğazında yükselen yumruyu bastırmak için yutkundu. "Üzgünüm ama yanlış adrese gelmiş olmalısınız."

"Öyleyse neden paketi aldınız?" Genç kadın posta kutusundaki isimleri gösterdi. "Burada Doktor Hudson ile Bayan Hudson'ın evi olduğu yazıyor."

Pia yanıt vermeden önce Bayan Hudson ellerini önlüğüne kurulayarak aşağı indi.

"Kim gelmiş?" diye sordu. "Hemşire Wallis mi?"

Pia, Bayan Hudson'ın kapıdakini görebilmesi için kenara çekildi. Kalbi boğazında atıyordu. Acaba kızı görünce şaşıracak mıydı yoksa geleceğinden haberdar mıydı?

Bayan Hudson kapıdaki kızı görünce girişin ortasında durdu. Kaygılı bir ifadeyle, "Sizin için ne yapabiliriz, bayan?" diye sordu.

"İyi günler, Bayan Hudson," dedi genç kadın. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Benim adım Rebecca Stillman. Beni St. Vincent'taki Başrahibe Joe gönderdi. Ev işlerinde yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Bayan Hudson başını iki yana salladı. "Üzgünüm fakat bir yanlışlık olmalı. Şu an kimseyi işe almıyorum."

Pia rahat bir nefes aldı. Ondan kurtulmaya çalışmıyorlardı.

"Elimden her iş gelir, bayan. Temizlik, yemek, bahçe işleri, çocuk bakımı, ihtiyacınız olan her işte iyiyimdir."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi Bayan Hudson. "Çocuklarla ilgilenmeme yardım edecek biri de var. Baharda bahçenin ekilmesi gerektiğinde tekrar uğrayabilirsin."

"Lütfen, efendim," dedi Rebecca. Çenesi birden titremeye başlamıştı, her an ağlayacak gibiydi. "Size yalvarıyorum. Bana bir şans verin. Yatak, yemek ya da size sıkıntı çıkaracak herhangi bir şey istemiyorum. Sadece oğluma bakmak için biraz paraya ihtiyacım var." Gözlerindeki yaşları sildi.

"Bebeğim yeni doğdu, sadece birkaç haftalık ve bir an önce iş bulmazsam onu benden alacaklar."

"Ah, tatlım," dedi Bayan Hudson. "Ne korkunç." Düşünceli gözlerle Pia'ya baktı, ardından tekrar Rebecca'ya döndü. "Keşke sana yardım edebilseydim, keşke. Ancak salgın tehlikesi devam ediyorken kimseyi evime alamam."

"Kesinlikle anlıyorum, hanımefendi ama benden korkmanıza gerek yok. Bir at kadar sağlıklıyım, bir o kadar da dürüstüm."

"Bugün öyle olabilirsin," dedi Bayan Hudson. "Fakat önümüzdeki günlerde neler olacağını kim bilebilir?"

"Bağışlayın, hanımefendi ama geçen yıl New York'tayken zaten gribe yakalandım. Doktorlar kimsenin hastalığı benim kadar hızlı atlattığını görmediklerini söylediler. O zamandan beri de gücüm kuvvetim yerinde."

Bayan Hudson endişeli bakışlarla Rebecca'yı tepeden tırnağa süzerek elbisesinin yakasını gevşetti. Hem korktuğu hem de ona yardımcı olmak istediği belliydi. "Bebeğini kaybetmeni asla istemem."

"Lütfen, efendim," dedi Rebecca. "Beni işe alırsanız pişman olmayacağınıza söz veriyorum. Başrahibe Joe size böyle söylememi istedi."

Bayan Hudson dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. Önlüğünün önünü düzeltip elbisesinin yakasını tekrar çekiştirdi. Rebecca, sanki yardımı dokunabilirmiş gibi umutla Pia'ya baktı. "Çamaşır yıkayıp ütü yapmayı biliyor musun?" diye sordu Bayan Hudson nihayet.

Rebecca'nın yüzü sevinçle parladı. "Evet, efendim. Elbette biliyorum."

"Peki, tamam. Öyleyse sabahları birkaç saatliğine gelebilir misin? Normalde pazartesileri çamaşır günümüzdür ama dört çocuk olunca zor yetişiyoruz. Belki yarın sabah saat sekiz gibi başlayabilirsin, olur mu?"

Rebecca ellerini çenesinin altında birleştirdi. Gözleri minnetle parlıyordu. "Olur, hanımefendi. Tabii."

"Pekâlâ. Birkaç gün deneyip nasıl olacağını görelim."

"Çok teşekkür ederim, efendim. Bunun oğlum ve benim için ne anlama geldiğini size anlatamam."

"Rica ederim. Öyleyse yarın görüşürüz."

"Evet, hanımefendi," dedi Rebecca. "Saat tam sekizde buradayım." Verandada geri geri giderek, "Tekrar teşekkürler, efendim," diye ekledi. "Yemin ederim pişman olmayacaksınız." Ardından hızla merdiveni inip gözden kayboldu.

Rebecca gittikten sonra Pia kapıyı kapatıp paketi Bayan Hudson'a verdi. "Bunu verandada bulmuş."

Bayan Hudson paketi alıp kuşku dolu gözlerle Pia'ya baktı. "Sence iyi yaptım mı?"

Pia omzunu silkti. "Bilemiyorum, hanımefendi." Bayan Hudson'ın bir anneye yardım etmesine şaşırmamıştı. Rebecca'nın bir şekilde işe alınmış olması da umurunda değildi. Hatta görüşüp konuşabileceği yeni birinin olması hoş bir şeydi. Öte yandan Başrahibe Joe'nun onca yer varken onu neden Hudsonlara gönderdiğini merak ediyordu. "Aslında çamaşır konusunda kesinlikle yardıma ihtiyacımız vardı."

Bayan Hudson kıkırdadı. "Doğru söze ne denir, Pia." Sonra birden ciddileşti. "Zaten bebeğini ondan almalarına izin veremezdim, değil mi? Bu korkunç olurdu."

Pia ona hak verdi. Yeterince birbirinden ayrılmış anne ve çocuk görmüştü. Öyle ki gördükleri ona ömrünün sonuna dek yeterdi. "Evet, hanımefendi. İzin veremezdiniz. Öte yandan aklıma takılan bir şey var. Sizce Başrahibe Joe onu neden buraya gönderdi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Bayan Hudson. "Belki de Doktor Hudson onu arayıp bir sürü soru sorunca bir sorun olduğunu düşünmüştür."

"Belki de... Ya da belki işimi layıkıyla yapamadığımı düşünüyordur."

"Merak etme, Pia. Başrahibe Joe'nun ne düşündüğü önemli değil. Buranın senin evin olduğunu söylerken ciddiydim. Başrahibe Joe bunu değiştiremez."

Pia gülümsedi. Gözleri ansızın yaşlarla dolmuştu. "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi. "Bunun benim için anlamını bilemezsiniz."

Pia ertesi gün kızları kahvaltı için mutfağa indirdiğinde Rebecca çoktan gelmiş, leğeni kirli çamaşırlarla doldurmuyordu. Tepesinde topuz yaptığı kıvırcık, sarı saçları kabarık ve yumuşacık görünüyordu. Ocağın başındaki Bayan Hudson ise tahta bir kaşıkla tenceredeki yulaf lapasını karıştırmaktaydı. Rebecca uykulu gözlerini ovuşturarak mutfağa giren kızları gördüğünde, ellerini önlüğüne kurulayıp onları neşeyle karşıladı.

"Hey, günaydın," dedi. "Bu güzel, küçük hanımlar da kim?"

Pia kızları, sırayla başlarına dokunarak, "Margaret, Sophie ve Elizabeth," diye tanıttı.

Rebecca küçük bir reveransla kızları selamladıktan sonra onları Prenses Margaret, Prenses Sophie ve Prenses Elizabeth olarak adlandırdı. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum. Benim adım Rebecca."

Kızlar ona sessizce baktılar. Evde yeni birini gördüklerine şaşırmış gibiydiler.

"Nasıl davranmamız gerektiğini unutmayalım, kızlar," dedi Pia. "Biri bizimle konuştuğunda cevap vermeliyiz, unuttunuz mu?" Elizabeth'i mama sandalyesine oturttu, masadaki süt bardağını da onun tepsisine koydu.

Sophie ile Margaret, sandalyelerine tırmanırken aynı anda, "Merhaba," dediler.

"Ben en büyüğüm," diye açıkladı Margaret. "Doğum günümde beş yaşında olacağım."

"Aman Tanrım," dedi Rebecca. "Kocaman olacaksın."

"Ben de dört olacağım," dedi Sophie.

"Harika," diye karşılık verdi Rebecca.

Elizabeth minik bardağını iki eliyle kavrayarak içmeye başladı. Süt çenesinden aşağı akıyordu. Pia bir peçeteyle onun çenesini silip kızlara meyveli çöreklerini verdi. Rebecca gülümseyerek onları izlerken, Bayan Hudson tenceredeki yulaf lapasını kızların tabaklarına paylaştırıyordu.

Pia, Sophie'nin çöreğini ikiye böldükten sonra ellerini önlüğüne kuruladı. "Cooper'ın uyanıp uyanmadığına bakayım mı?" diye sordu Bayan Hudson'a. "Yoksa siz ona bakarken kızların yanında kalmamı mı istersiniz? Sanki aşağı inerken bebek odasında kıpırdandığını duydum."

"Evet, onu aşağı getir, lütfen," dedi Bayan Hudson. "Rebecca'ya merdaneyi nasıl kullanacağını göstermem gerek."

Pia kızları bir kez daha kontrol etti, ardından bebeği almak için üst kata çıktı. Cooper beşiğinde sırtüstü yatıyor, tavanda kımıldayan yaprak gölgelerini seyrediyordu.

"Günaydın, tatlı şey," dedi Pia.

Cooper ona gülümseyerek minik kollarını yukarı kaldırdı.

Pia onu kucağına almak için eğildiğinde ansızın donakaldı. Beşiğin köşesinde babasının Ollie ile Max için yaptığı tahta çıngırağın tıpatıp aynısı vardı. Pia'nın kalp atışları hızlanmış, etraf ansızın bulanıklaşmıştı. Cooper'ı yerine yatırıp daha dikkatli incelemek için çıngırağı aldı. Bu kesinlikle el yapımıydı. Pürüzsüz tutamacının iki yanındaki dört çıngırak iple bağlanmıştı. Doktor Hudson bunu tek koluyla yapmış olamazdı. Pia çıngırağı salladığında gözleri yaşlarla doldu. Sesi kardeşlerinin çıngırağıyla aynıydı ve Noel çanlarını andırıyordu. Tutamacın altına göz attı. Ahşabı sert bir yere sürtünmüş gibi aşınmış olsa da tek bir harften geriye kalanlar hâlâ seçilebiliyordu.

M

Pia'nın elinden düşen çıngırak az kalsın Cooper'ın başına çarpıyordu. Bu Max'in çıngırağıydı. Peki, nereden gelmişti? Burada ne işi vardı? Pia ayakta kalmaya çalışarak titrek adımlarla odadan çıktı. Bayan Hudson'a bu oyuncağın nereden geldiğini sormalıydı. Aniden durup beşiğin başına döndü. Cooper'ı da yanına almalıydı. Onu burada bırakamazdı. Fakat acele etmek zorundaydı. Kalbi göğsünden dışarı fırlamadan önce çıngırağın nereden geldiğini öğrenmeliydi. Titreyen kollarını Cooper'a uzatırken duraksayıp beşiğin kenarına tutundu. Aklını mı kaybetmişti? Yüzlerce el yapımı çıngırak ve adı M ile başlayan sayısız bebek olabilirdi. Belki de bu Cooper'ın çıngırağıydı. Gerçek adı M

ile başlıyor olabilirdi. Belki de Hemşire Wallis onu Bayan Hudson'a bırakmış, Bayan Hudson da nihayet Cooper'a vermeye ikna olmuştu. Pia derin bir nefes alıp sağlıklı düşünmeye çalıştı. Çıngırağın altında M harfinin olması, onun mutlaka Max'e ait olduğu anlamına gelmiyordu. Bu bir tesadüf de olabilirdi. Onu tekrar eline alıp bir kez daha inceledi. Tutamacı diğer yöne çevirdiğinde, *M* harfi *W* harfine dönüşüyordu. İkisinden biri olabilirdi. Yine de bu oyuncaktaki benzerlikler sinir bozucuydu.

Huysuzlanmaya başlayan Cooper, Pia'yı kendine getirdi. Pia çıngırağı bırakıp onu kucaklayarak bez değiştirme masasına götürdü. Bayan Hudson'a soracakları birkaç dakika bekleyebilirdi. Cooper, bezini değiştiren Pia'ya gülümsedi. Pia da ona gülümseyerek Cooper'ın sıcak boynunu nazikçe gıdıkladı. Öte yandan aklı başka yerdeydi.

"Bugün mutlu musun bakalım?" diye sordu Cooper'a. "Bence öylesin."

Cooper minik yumruğunu ağzına götürüp parmaklarının boğumlarını emmeye çalıştı.

Pia işine odaklanmaya çalışarak Cooper'ın bezini değiştirdikten sonra onu giydirdi. Ardından onunla birlikte mutfağa indi. Bayan Hudson lavaboda bulaşık yıkıyordu. Rebecca ise sobanın yanındaki sıcak su dolu leğenin başına çökmüştü, kıpkırmızı yüzünden ter damlıyordu. Pia ile Cooper'ı gördüğünde elindeki ıslak çarşafı yere bırakıp daha yakından bakmak için yanlarına koştu.

"Aman Tanrım," dedi coşkuyla. "Şuna bakar mısınız? Çok yakışıklı. Bana küçük Simon'ımı hatırlattı. Hem de hiç ağlamıyor. Bebeklere oldum olası bayılıyorum. Biraz kucağıma alabilir miyim?"

Pia sorularının cevabını öğrenmeden önce çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Soru soran gözlerle Bayan Hudson'a baktı. Acaba Rebecca'nın Cooper'ı kucağına almasına izin vermek ister miydi?

Bayan Hudson başını belli belirsiz bir şekilde iki yana salladı. Ardından ellerini bir beze kurulayıp onlara doğru yürüdü. "Rebecca, seni çamaşır yıkaman için işe aldım, çocuklarla oynaman için değil. İşlerini bitirdikten sonra vaktin kalırsa Pia ve çocuklarla birkaç dakika geçirebilirsin. Ayrıca aylardır ilk defa evime birini aldığımı unutmasan iyi olur. Şimdilik Cooper'a neden sadece kocamın, benim ve Pia'nın dokunabildiğini anlıyorsundur."

Rebecca kollarını düşürerek, "Evet, hanımefendi," dedi. Hayal kırıklığına uğradığı her hâlinden belliydi. Buharı tüten çamaşır leğeninin başına döndü.

Pia, Cooper'ı Bayan Hudson'a verdi. "Altını değiştirdim."

"Teşekkürler, Pia," dedi Bayan Hudson. Cooper'ın alnına bir öpücük kondurdu. "Günaydın, benim güzel oğlum." Ardından tekrar Pia'ya döndü. "Onu diğer odada emzireceğim. Birkaç dakikalığına etrafa göz kulak olur musun?"

"Tabii." Pia, çıngırağın nereden geldiğini sormayı her şeyden çok istiyordu ama Cooper'ın karnı açtı. Bu yüzden biraz daha beklemek zorundaydı.

Bayan Hudson, Cooper'ı emzirirken Pia, kızların birbirleriyle didişmemeleri ve temiz giysilerine yemek bulaştırmamaları için onlarla birlikte oturdu. Masanın altındaki bacağını yukarı aşağı oynatıp duruyordu. Kıyafetlerle bebek bezlerini yıkamakla meşgul olan Rebecca arada bir Pia'ya ve kızlara dostça gülümsüyordu. Görünüşe bakılırsa çalışkan bir kızdı. Pia konuşabileceği birinin olmasını çok istese de

Rebecca'nın şu an sohbet açmaya çalışmaması onu rahatlatmıştı. Aklı kimseyle konuşamayacağı kadar meşguldü.

Bayan Hudson mutfağa döndüğünde Cooper'ı sobanın yanındaki beşiğe yatırıp üzerini battaniyeyle örttü. Ardından lavabonun başına geçerek bulaşıkları kurulayıp kaldırmaya koyuldu. Pia onun yanına giderek dinlemediğinden emin olmak için göz ucuyla Rebecca'ya baktı. Rebecca'nın sırtı onlara dönüktü, yıkadığı çarşafın suyunu sıkmakla meşguldü.

Pia sesini alçalttı. "Eğer sormamda bir sakınca yoksa efendim, bebek odasındaki tahta çıngırak nereden geldi?"

"O eski şey mi?" diye sordu Bayan Hudson. "Rebecca'nın dün verandada bulduğu paketin içindeydi."

Pia ağzının kuruduğunu hissetti. "Kimin gönderdiğini biliyor musunuz?"

Bayan Hudson beyaz bir servis tabağını tezgâha koyduktan sonra ellerini kuruladı ve parmağıyla Pia'ya kilere gelmesini işaret etti. Duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında, "Tuhaf olan da bu," diye fısıldadı. "Gönderenin adresi, bir not ya da herhangi bir şey yoktu. Önce Cooper'a vermeyecektim ama Doktor Hudson, annesi akıl hastanesine kaldırıldığında oyuncağın yanında olabileceğini söyledi. Belki de hastaneden biri göndermiştir. Yani annesinden gelmiş olma ihtimali varsa onu Cooper'a vermemek doğru olmazdı."

"Peki ya altındaki harf? Neyin baş harfi olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Cooper'ın gerçek ismi olduğunu düşündüm."

Pia dişlerini sıktı. Kendisi de aynı şeyi düşünmüş fakat Hemşire Wallis'in, Bayan Hudson'a Cooper'ın gerçek ismini söylediğini ummuştu. Artık o harfin Cooper'ın adının

baş harfi olup olmadığını bilmenin yolu yoktu. Öte yandan neden akıl hastanesinde çalışan biri, el yapımı bir çıngırağı umursayıp onu postalamak için para ödeyecekti ki? Ayrıca neden gönderenin adresi yazmıyordu? O an Pia'nın aklına gelen bir başka fikir, kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu.

"Onu akıl hastanesinden gönderdiklerini sanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü Cooper'a ait olsaydı onu postalayan kişinin Cooper'ın burada olduğunu bilmesi gerekirdi. Ancak eğer Hemşire Wallis bizim düşündüğümüz şeyi yapıyorsa, onun yerini kimseye söylememiştir."

Bayan Hudson'ın gözleri şaşkınlıkla açılıverdi. Çenesiyle mutfağı işaret ederek, "Peki ya Rebecca?" dedi. "Onu verandada bulduğunu söylemişti."

"Ona sorabiliriz ama içinde ne olduğuna dair bir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü o çıngırak, altındaki harf dâhil her şeyiyle babamın kardeşlerim için yaptıklarının aynısı. Bence onu buraya Hemşire Wallis gönderdi."

Bayan Hudson elindeki kurulama bezini alnına götürdü. "Aman Tanrım!"

"Emin değilim, hanımefendi ama bana mantıklı geliyor. Haklı olduğuma dair içimde kuvvetli bir his var."

"Leo ve Elizabeth için hissettiğin hisler gibi mi?"

Pia başını evet dercesine salladı. Aslında pek öyle sayılmazdı ama bunu söylemek Bayan Hudson'ın onu ciddiye almasını sağlayacaksa her şeye evet derdi.

"Galiba Doktor Hudson'a neler olup bittiğini anlatmanın vakti geldi," dedi Bayan Hudson. "Belki o ne yapmamız gerektiğini bilir."

Pia tekrar başını sallayarak onayladı. Doktora her şeyi anlatmanın ne işe yarayacağından emin değildi ama her şeyi denemeye değerdi. Fakat mesainin bitmesini beklemek zorunda kalmak onu delirtirdi. "Onunla şimdi konuşabilir miyim, hanımefendi?"

"Şimdi mi?"

"Evet, lütfen. Bunu bir an önce öğrenmezsem dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bayan Hudson bir süre kaşlarını çatarak düşündü, ardından yeniden mutfağa yöneldi. "Sanırım bize ayıracak birkaç dakikası var mı diye bakabiliriz."

Pia onu takip etti. Bayan Hudson'ın ona inanması ve bu meseleyi bir an önce çözmek istemesi onu rahatlatmıştı. Mutfağa girdiklerinde Rebecca, Cooper'ın beşiğinin yanına diz çökmüş, usulca ninni söylüyordu. Onları görür görmez ayağa kalkarak işinin başına döndü. Bayan Hudson kurulama bezini bulaşıklığa asıp önlüğünü çözdü.

"Rebecca," dedi. "Verandada bulduğun şu paket hakkında konuşuyorduk. Onu ilk gördüğünde tam olarak neredeydi?"

"Ön kapının hemen sağında duruyordu, efendim."

"Yani postacının onu bıraktığını görmedin mi?" diye sordu Pia.

Rebecca başını iki yana salladı. "Hayır, basamakları çıktığımda oradaydı." Ardından tedirgin bakışlarla Bayan Hudson'a baktı. "Bir sorun mu var, efendim?"

"Hayır," dedi Bayan Hudson. "Üzerinde gönderenin adresi yazmadığı için nereden geldiğini merak ettik, hepsi o."

"Bir bilgim yok, efendim," dedi Rebecca.

Bayan Hudson bir şey söyleyecekmiş gibi Pia'ya baktıktan sonra tekrar Rebecca'ya döndü. "Birkaç dakikalığına çocuklara göz kulak olur musun, lütfen? Pia'yı kocamın muayenehanesine götürmem gerek. Hemen dönerim."

Rebecca'nın yüzü sevinçle parladı. "Tabii, efendim. Seve seve."

"Kızların kahvaltısı bitmişse," dedi Bayan Hudson, "masayı toplamana yardım edebilirler."

"Peki, efendim. Hiç acele etmeyin." Rebecca alnındaki teri elinin tersiyle silip kızların yanına doğru seğirtti.

"Uzun kalmayacağım," dedi Bayan Hudson. "Ama bir sorun olursa muayenehane şu koridorun sonunda. Cooper huysuzlansa bile onu kucağına alma. Sadece gelip bana haber ver, anladın mı?"

"Evet, efendim. Bizi merak etmeyin."

Bayan Hudson kocasının muayenehanesine giden koridora yöneldi. Pia onu takip ederken kalbi âdeta boğazında atıyordu. Doktor Hudson'ın bir hastasını muayene etmesi için birkaç dakika beklediler. Ardından Bayan Hudson ona Pia'nın onunla konuşmak istediğini iletti. Bir an önce mutfağa dönmek niyetinde olsa da Pia her şeyi anlatmaya başladığında kalmadan edemedi. Pia'nın anlattıkları Doktor Hudson'ı şok etmiş, karısının ona paradan bahsetmemesine sinirlenmişti. Fakat Bayan Hudson, parayı vermezse Hemşire Wallis'in onu Cooper'a başka bir ev bulmakla tehdit ettiğini, bu yüzden ne kadar korktuğunu anlattığında kendini kolayca affettirdi.

"Bence Pia onun terk edilmiş ya da yetimhaneden alınmış bir bebek olduğu konusunda haklı," dedi Doktor

Hudson. "Çünkü bildiğim kadarıyla yakın zamanda şehirde çocuk kaçırma olayı yaşanmadı. Yaşça büyük birkaç çocuğun kaybolduğunu duydum ama kaybolan bir bebekten haberim yok. Hangisi olursa olsun Hemşire Wallis'in yaptığı doğru bir şey değil."

"Yani artık o çıngırağın annesinden geldiğini düşünmüyor musun?" diye sordu Bayan Hudson.

Doktor Hudson başını iki yana salladı. "Anlattıklarınızdan sonra düşünmüyorum."

"Sizce onu Hemşire Wallis göndermiş olabilir mi?" diye sordu Pia.

"Bunu aklım almıyor."

"Postane müdürüne ya da postacıya soramaz mısın?" dedi Bayan Hudson.

"Postayla gönderildiğinden emin misin? Üzerinde posta pulu ve damgası var mıydı?"

Bayan Hudson'ın omuzları çöktü. "Hatırlamıyorum. Paketini de yaktım."

"Ben de hatırlamıyorum," dedi Pia. "Belki de kendisi bırakmıştır."

"Pekâlâ, eğer paket ondan gelmişse kendisinin bırakmış olması mümkün," dedi Doktor Hudson. "Ayrıca gerçekten çocuk satıyorsa polise bildirilmesi gerek. Öte yandan soruşturma başlatmak için delile ihtiyaçları olacaktır."

"Ona para vermezsem Cooper'ı almakla tehdit etti," dedi Bayan Hudson. "Bu yeterli bir delil değil mi?"

Doktor Hudson başını tekrar iki yana salladı. "Bunu sözle kanıtlayamazsın. Kaldı ki nerede yaşadığını bile bilmiyoruz. Bu durumda evine nasıl polis gönderebiliriz?"

Pia, yaşlı gözlerle Bayan Hudson'a baktı.

"Üzgünüm, Pia," dedi Bayan Hudson. "Bunu akşam yemeğinde tekrar konuşuruz, olur mu? Bir şeyler öğreneceğimize eminim ama şimdi çocukların yanına dönmemiz gerek. Onları çok uzun süre yalnız bıraktım."

Pia başıyla onayladı ve çaresizlikle yutkunarak Bayan Hudson'ın peşinden dışarı çıktı. Hemşire Wallis'i bulamazlarsa onun Ollie ve Max'le ilgili bir şeyler bilip bilmediğini nasıl öğreneceklerdi? Tek yapabildiği, hemşirenin paranın geri kalanını almaya gelmesi için dua etmekti. Fakat gelse bile ne yapabilirlerdi ki? Onu itiraf etmeye mi zorlayacaklardı? Polis gelene kadar bağlayacaklar mıydı? Bu hiç olası görünmüyordu.

Mutfağa döndüklerinde Elizabeth mama sandalyesinde değil, masanın üzerindeydi. Elleri, elbisesi, saçları, yulaf lapası içindeydi. Margaret şarkı söyleyerek sandalyede zıplıyor, üç yaşındaki Sophie ise kirli bir tabağı başının üzerinde dengede tutmaya çalışıyordu. Rebecca ortalarda yoktu. Bayan Hudson sandalyeden inmesi için Margaret'a bağırarak telaşla Cooper'ın beşiğine koştu. Bu sırada Pia, Elizabeth'i kucağına alıp Sophie'nin başındaki tabağı masaya koydu. Hem şaşkınlığa uğramış hem de öfkelenmişti. Rebecca nasıl olur da çocukları yalnız bırakırdı? Ve nerelerdeydi?

O sırada Bayan Hudson'ın çığlığı duyuldu. "Yok!"

Pia'nın tüyleri diken diken oldu. "Ne?"

"Cooper yok!" diye bağırdı Bayan Hudson.

"Margaret," dedi Pia telaşlı bir sesle. "Rebecca nereye gitti?"

Hâlâ sandalyede ayakta duran Margaret ön koridora açılan kapıyı işaret etti. "Cooper'a temiz bez gerektiği için yukarı çıktı. Onun kaka yaptığını söyledi," diyerek kıkırdadı. "Kaka ne demek, anne?"

Bayan Hudson elini alnına koyarak rahat bir nefes aldı. Sandalyeden inmesine yardım etmek için Margaret'ın yanına giderken, "Onu kucağına almaması gerekiyordu," dedi. "Sizi asla yalnız bırakmaması gerekiyordu." Sesi öfkeden çatallaşmıştı.

Pia, Elizabeth'i mama sandalyesine oturttuktan sonra bir bezle yüzündeki yulaf lapasını sildi. "Gidip ne yapıyorlar bir bakayım."

"Bak lütfen," dedi Bayan Hudson. "Ve onu derhâl aşağı gönder. Ona edecek iki çift lafım var." Sophie'nin saçlarına bulaşan erik suyunu temizlemek için onu lavaboya götürdü.

Pia aceleyle mutfaktan çıkarken içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Cooper'ın bezi yeni değişmişti. Hem tekrar kirletmiş olsa bile Rebecca'ya ona dokunmaması söylenmişti. Bu işe söylediği kadar ihtiyacı varsa neden Bayan Hudson'ın kurallarını çiğniyordu? Bu hiç mantıklı değildi. Bebek odasına giden merdiveni hızla çıkarken her basamakta tedirginliği artıyordu. Rebecca, Margaret'a bez konusunda yalan söylemiş olabilir miydi? Belki de bebek odasında bile değildi. Pia odaya vardığında gördüğü şey karşısında donakaldı.

Rebecca sallanan sandalyede oturuyordu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bluzunun düğmelerini açmış, Cooper'ı göğsüne dayamıştı. Pia'yı gördüğünde bebeğin minik başını nazikçe tutarak onu kendine yaklaştırdı.

Pia hızla içeri dalıp Cooper'a uzandı. "Ver onu bana."

Rebecca başını iki yana salladı. "Hayır," dedi usulca. "Daha değil."

"Aklını mı yitirdin? Onu hemen bana ver."

"Hayır, vermem. Sütüm geri geliyor."

"O senin bebeğin değil," dedi Pia artan bir öfkeyle. "O Simon değil."

"Biliyorum," dedi Rebecca yaşlı gözlerle. "Benim oğlum olmadığını biliyorum."

Pia, Cooper'ı ondan almaya çalışınca Rebecca bebeği daha sıkı kucakladı. Bir süre mücadele ettikten sonra Pia, bebeği incitmekten korkarak bıraktı. "Onu bana ver," dedi dişlerini sıkarak.

O sırada koridorda ayak sesleri duyuldu. Bayan Hudson, kucağında Elizabeth, peşinde de Sophie ve Margaret ile içeri girdi. Rebecca'nın Cooper'ı emzirdiğini gördüğü an olduğu yerde kalıp bembeyaz kesildi.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırdı. Elizabeth'i Pia'nın kucağına tutuşturup Cooper'ı almak için Rebecca'nın üzerine atıldı. "Onu bana ver!"

Rebecca önce dirense de çok geçmeden vazgeçti. Bayan Hudson bebeği kaptığı gibi geri çekilip sanki bir zırdeliymiş gibi Rebecca'ya baktı. Rebecca'nın göğsünden ince bir süt sızıntısı akıyor, buz mavisi bluzunda bıraktığı ıslak lekeler yavaşça grileşiyordu.

"Sophie, Margaret," dedi Bayan Hudson. "Odanıza gidin. Hemen."

"Ama anne," diye sızlandı Margaret. "Daha yeni..."

"Tekrar söyletmeyin," dedi Bayan Hudson. "Derhâl odanıza. Pia birkaç dakika sonra yanınıza gelecek."

Kızlar dudaklarını bükerek söyleneni yapıp dışarı çıktılar.

"Özür dilerim, efendim," dedi Rebecca. "Huysuzlanmaya başlamıştı ve ben... Ben de kendimi tutamadım."

Bayan Hudson titreyen parmağıyla kapıyı işaret etti. "Evimden defol," derken sesi öfkeden titriyordu. "Bir daha da gelme."

"Lütfen, efendim," diye yalvardı Rebecca. "Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum. Yanlışlıkla oldu."

"Yanlışlık mı?" diye sordu Bayan Hudson. "Yanlışlık, çarşaf yırtmak ya da tabak kırmaktır. Buna yanlışlık denmez. Kocama polis çağırmasını söylemeden önce evimden çık."

Rebecca'nın gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Lütfen. Size daha önce yalan söylediğim için özür dilerim, efendim fakat... Benim bebeğim... Canım Simon'ım... Doğduktan hemen sonra öldü. Babası evlilik sözü vermişti ama sonra beni terk etti ve ben..." Yüzünü ellerinin arasına gömerek iki büklüm oldu. "Minik bebeğimi çok özlüyorum."

Bayan Hudson yaşlı gözlerle Cooper'ı bağrına bastı. "Oğlun için çok üzüldüm, gerçekten üzüldüm. Ancak bunu yapamazsın... Yapmamalıydın... Cooper *benim* bebeğim. O *benim* oğlum."

Rebecca parmaklarıyla yanaklarını silerek doğruldu. "Sizin olduğunu biliyorum, efendim. Haklısınız. O sizin oğlunuz. Benimse buna hakkım yoktu... Ben sadece..." Sallanan sandalyeden kalkıp titreyen parmaklarla bluzunun düğmelerini ilikledi. Sanki viskiyi fazla kaçırmış gibi sağa sola sallanıyordu. "Umarım bu kadar çok çocuğunuz ve hepsine bakabilecek imkânınız olduğu için ne kadar şanslı olduğunuzun farkındasınızdır. Bütün anneler sizin kadar şanslı olmuyor."

"Ne kadar şanslı olduğumun farkındayım," dedi Bayan Hudson. "Söylemene gerek yok."

Rebecca başını sallayarak doğruladı. Yarı yürüyerek yarı sendeleyerek kapıya yöneldi. Kan çanağına dönmüş gözlerini az önce bir kâbustan uyanmışçasına kırpıştırıyordu.

Bayan Hudson onun odadan çıkışını yaşlı gözlerle izledikten sonra Cooper'ı Pia'ya verdi. "Gidip çocuklara göz kulak ol, lütfen. Gittiğinden emin olmam gerek."

"Doktor Hudson'ı çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Pia.

"Hayır," dedi Bayan Hudson. "Kendim halledebilirim."

Bir sonraki pazar günü Doktor Hudson, grip vakalarının son bir hafta içinde yeterince azaldığını haber verdikten sonra Pia'ya, ailesinin Beşinci Bölge'deki evine gitmeleri için bir fayton kiraladığını söyledi. Bayan Hudson yol boyunca maske takmaları konusunda ısrar etmiş, Doktor Hudson da salgının nihayet sona eriyor olabileceği haberlerine rağmen risk almamaları konusunda ona katılmıştı. Pia'nın ise hiçbir şey umurunda değildi. Tek umduğu, kardeşlerinden ya da babasından bir haber alabilmekti. Savaş biteli aylar oluyordu, babası şimdiye dek çoktan eve dönmüş olmalıydı.

Fayton penceresinden dışarıyı seyrederken kendini hapishaneden çıkmış gibi hissediyordu. Hudsonların evine kapanalı ne kadar olmuştu? Olup biten her şey ona zaman kavramını kaybettirmişti. Günler haftalara, haftalar aylara dönüşmüştü. Aradan yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Her zamanki gibi tanıdık yüzler görebilmek için gözlerini kaldırımlardan ayırmıyor, Ollie'yi, Max'i, babasını, Finn'i ve tabii ki Hemşire Wallis'i arıyordu. En azından bu defa birini gördüğünde Doktor Hudson faytoncuyu durdurur ve onun aşağı inmesine izin verirdi.

Eski evinin önüne vardıklarında Pia titreyen bacaklarla faytondan indi. Eğer babasını bulursa Ollie ile Max'e ne olduğunu ona nasıl açıklayacaktı? Acaba onu anlar mıydı? Yoksa öfkelenir ve suçlar mıydı? Doktor Hudson, faytoncuya beklemesi için para verirken Pia ürpererek eski dairelerinin penceresine baktı. Burayı bir daha görmek istemediğini fark etmek onu şaşırtmıştı. Sevdiklerine ne olduğunu öğrenme ihtimali olmasa buraya gelmeyi hiç istemezdi. Shunk Sokağı'ndaki daracık, karanlık odaları çok fazla kötü anıya ev sahipliği yapıyordu; babasının savaşa gitmesi, annesinin grip yüzünden ölmesi, Ollie ile Max'in karanlık bölmede kalmaları...

Doktor Hudson, "Hazır mısın?" diye sorunca Pia irkilerek sıçradı.

Başıyla onaylayıp yutkunduktan sonra Doktor Hudson ile birlikte binaya girdi.

Karanlık koridordaki buruşmuş gazete sayfalarına, paslı bir kovaya ve cam parçalarına basmamaya çalışarak merdiveni çıkmaya başladılar. Ayakkabılarının altındaki zemin gıcırdıyor, haşlanmış kabakla kızarmış soğan kokuları koridorlara yayılıyordu. Pia bir an için okuldan eve dönüyormuş gibi hissetti. Anne babasıyla akşam yemeği yedikten sonra Ollie ve Max'le oynamak için sabırsızlandığı günleri hatırlamıştı. Dünyası kararıp altüst olmadan önceki kaygısız, dertsiz günlerinin hafifliği, elini uzatsa dokunacakmış kadar yakınındaydı. Fakat bu his hızla kaybolup yerini kederin ezici ağırlığına bıraktı.

Dördüncü kata vardıklarında Pia aceleyle eski dairelerinin kapısına yöneldi. Kalbinin az sonra göğsünden dışarı fırlayacağından emindi. Ya burada şimdi farklı bir aile

yaşıyorsa ve onlara her şeyi baştan açıklamak zorunda kalırsa? Ya onlar da dillerini bilmiyorsa? Ya kapıyı açmazlarsa? Derin bir nefes alıp kapıyı tıklattıktan sonra Doktor Hudson'a baktı. Doktor Hudson ona güven veren bir ifadeyle tebessüm etti. Öte yandan onun da gözlerinde endişe vardı. Kapının açılmasını bekledikleri her saniye sanki saatler gibiydi. Pia alt dudağını ısırarak tekrar kapıyı tıklattı. Nihayet kapı açıldığında siyah saçlı, yorgun yüzlü bir kadın, kucağında bir bebekle onlara baktı. Pia bunun daha önce karşılaştığı kadın olduğunu görünce rahatladı.

"*Visszajöttél?*" dedi kadın sıcak bir gülümsemeyle. Pia ile Doktor Hudson'a içeri girmelerini işaret etti.

Doktor Hudson melon şapkasını çıkarıp Pia'nın peşinden eve girdi. Pia ilk geldiğinde yatakta olan iki çocuk, şimdi oynadıkları yerden onlara baktı. Aynı oyuncak bebek ve tahta topaçla oynuyorlardı. Sakallı adam ise ortalarda yoktu. Pia ona ne olduğunu merak etti. Hudsonların güzel evinde geçirdiği onca günden sonra bir zamanlar evim dediği bu oda şimdi daha da küçük ve karanlık görünüyordu. Yerler, duvarlar, dolaplar soyulmuş, tozla kaplanmıştı. Perdelerle yatak örtüleri ise kirli ve yırtıktı. Şimdiye dek ne kadar yoksul olduklarının hiç farkına varmamıştı. Bu daire ile Hudsonların evi birbirinden geceyle gündüz, siyahla beyaz, elmasla çakıl taşı kadar farklıydı. Pia, Tanrı'nın böyle bir adaletsizliğe neden izin verdiğini bir kez daha merak etti. Neden bazıları şans, koşullar ve doğdukları yer sebebiyle acı çekmeye mahkûmdu? Pia etrafa göz gezdirdikçe kendini tokatlamak istiyordu. Neden Bayan Hudson'dan bu zavallı insanlara yiyecek ve temiz çarşaflar göndermesini istememişti ki? Hudsonların paylaşacak yeterince şeyi vardı.

Belki Doktor Hudson gitmeden önce onlara biraz para bırakırdı. Gördükleri karşısında serseme dönmüş gibiydi.

Kadın kaşlarını kaldırarak Doktor Hudson'ı işaret etti. "*Ez az apád?*"

Pia onun söylediklerini anlamasa da ne düşündüğünü biliyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır. O benim babam değil."

Kadın kaşlarını çatarak başını yana yatırdı.

Pia eliyle bir şeyler yazıyormuş gibi yaptı. "Babam buraya geldi mi? Ona notumu verdin mi?"

Kadın başını hayır dercesine salladı. Ardından masanın yukarısındaki tozlu rafa uzanıp mavi vazonun içinden çıkardığı katlanmış bir kâğıdı Pia'ya uzattı. Pia nefesinin daraldığını hissetti. Bu, babasına yazdığı nottu, ince bir is tabakasıyla kaplanmıştı. Demek babası henüz dönmemişti. Derken kadın vazodan bir başka kâğıt çıkardı. Bunun rengi sarıydı. Bu bir telgraftı.

Pia korkudan neredeyse yere yığılacaktı. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için göz ucuyla Doktor Hudson'a baktıktan sonra titreyen parmaklarıyla telgrafı alıp açtı.

7 OCAK 1919, WASHINGTON D.C.
BAYAN AMELIA LANGE
SHUNK SOKAĞI, DAİRE 408,
PHILADELPHIA, PENNSYLVANIA
ER KARL LANGE'İN 9 EKİM 1918 TARİHLİ
ÇATIŞMADA ŞEHİT DÜŞTÜĞÜNÜ
BİLDİRMEKTEN DERİN ÜZÜNTÜ DUYARIZ.
YARDIMCI GENERAL, HARRIS

Pia iki büklüm oldu. Kalbindeki simsiyah boşluk, büyük bir acıyla tüm bedenine yayıldı. Telgrafı elinden düşürerek yere yığıldı. Her bir hücresi kederle sızlıyordu. Bir parça kâğıda yazılmış birkaç kelime, babasının eve döneceğine dair son umudunu da yok etmişti. Artık kesindi. Onu bir daha hiç görmeyecekti. O hiçbir zaman gelip ikizleri bulmasına yardım etmeyecekti. Babasına bir daha asla onu sevdiğini söyleyemeyecekti. Anılar gözünün önünde uçuşmaya başladı. Babasının onu omzunda taşıyarak ormana götürdüğünü, çam ağaçlarının kozalaklarını toplamasını sabırla beklediğini, gazetedeki kelimelerin nasıl okunduğunu öğrettiğini ve oğullarını ilk kez kucağına aldığında yüzünde beliren mutlu gülümsemeyi hatırladı. Ardından onun orduya katıldığı günü düşündü. Onu ne kadar sevdiğini göstermek için her zamanki gibi elini iki kez sıkmış mıydı? Bunu yüksek sesle söylediğinden emindi. Ona sıkıca sarıldığından, dikkatli olacağına dair söz vermesini istediğinden de emindi. Ama onu ne kadar sevdiğini, aralarındaki özel ve gizli yöntemle göstermiş miydi? Hatırlayamıyordu. Derken zihninde korkunç bir görüntü belirdi: Canından çok sevdiği babası üzerinde asker üniformasıyla, göğsünde kanlı kurşun delikleriyle ve solgun yüzünden akan kanlarla yerde yatıyordu. *Hayır!* diye bağırdı içinden. *Olamaz! O ölmüş olamaz!*

Yüzünü ellerinin arasına gömüp sarsılarak ağlamaya başladı. Her hıçkırıkla birlikte gücü tükeniyordu. Acı gerçek, ona son vuruşunu ağır bir şekilde yapmıştı. Annesiyle babası ölmüştü. Kardeşleri de ölmüş olabilirdi. İşte şimdi gerçekten kimsesizdi.

Yirmi Beşinci Bölüm



Pia

1924

Kasım ayının üçüncü haftasıydı ve üç gündür aralıksız yağmur yağıyordu. Kuvvetli rüzgârın kırdığı ağaç dalları kâğıttan uçaklar gibi sağa sola uçuşuyordu. Kaldırımlardan akan çamurlu sular yollarda birikiyor, Pia'nın eve dönüş yolunu âdeta orman yoluna çeviriyordu. Aslında on yaşındaki Margaret'ı, sekiz yaşındaki Sophie'yi ve yedi yaşındaki Elizabeth'i okula bıraktıktan sonra karlı havalarda bile yavaşça eve yürümekten keyif alırdı. Fakat şimdi evin sıcaklığına kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Paltosunun yakasını çenesinin altına kadar çekmişti. Yüzüne çarpan soğuk yağmur damlaları yüzlerce minik mermi gibiydi. Gözlerini yağmura karşı kırpıştırarak şemsiyeli adamlarla bebek arabalı kadınların arasından geçti. Neyse ki eldivenleri vardı. Hava nasıl olursa olsun eldiven giyme alışkanlığını yıllar önce edinmişti. Doktor Hudson onun evden çıkarken eldiven giyerek istenmeyen hisleri azaltabileceğini düşünmüş ve bu konuda haklı çıkmıştı. Pia bugün Cooper'ı yanına almadığı için de memnundu. Ne de olsa beş yaşındaki Cooper, soğuk algınlığına çok çabuk yakalanıyordu.

Kötü hava onu üşütüp ıslatmakla kalmıyor, sanki ruh hâlini de yansıtıyordu. Bayan Hudson'ın kahvaltı hazırlamasına yardım ederken Doktor Hudson'ın gazetedeki yeni göç yasasıyla ilgili makaleyi okumasını dinlemiş ve üzerinden atamadığı bir hüzne kapılmıştı. Calvin Coolidge'in imzaladığı yasa, ülkeye giren güney ve doğu Avrupalıların, Arapların, Yahudilerin sayısını sınırlandırıyor, Amerikan halkının etnik yapısını korumayı amaçlıyordu. Herhâlde bu yeni yasa, ona daha iyi bir hayat arayışıyla buraya gelen ama ölümden başka bir şey bulamayan ailesini hatırlatmıştı. Ya da Hemşire Wallis'in Almanlara olan nefretini, dolayısıyla da kayıp kardeşlerini ve son beş yıldır her ipucunun nasıl sonuçsuz kaldığını...

Birkaç yıl önce Hemşire Wallis'i bulduklarını sanmışlardı. Doktor Hudson'ın konuştuğu bir hastane çalışanı, onunla aynı soyadını taşıyan bir hemşirenin kayıtlarının bulunduğunu söylemişti. Fakat şehrin diğer ucundaki adrese gittiklerinde kapıyı açan kadın aradıkları Hemşire Wallis değildi. Üstelik bu isimde başka bir hemşire daha tanımıyordu. Doktor Hudson, hemşirenin yeniden uğrayıp uğramadığını sormak için defalarca St. Vincent'ı aramıştı. Ancak onu 1919'un baharından beri gören yoktu. Sanki bir anda yeryüzünden silinmiş gibiydi. Bu da Pia'nın onun bir şeyler sakladığına dair şüphelerini artırıyordu. Çıngıraklı oyuncağın nereden geldiği de gizemini koruyordu. Şehrin akıl hastanesinin çalışanları onu daha önce hiç görmemişti. Ne onlar hastanelerine bebekli bir göçmenin getirildiğini ne de postacı, Hudsonlara bir paket bıraktığını hatırlıyordu. Keşke Rebecca'yı kovmadan önce biraz daha sorguya çekselerdi. Bebeği hakkında yalan söylediğine göre kim bilir başka ne yalanları vardı.

Salgının üçüncü dalgası 1919'un yazında, yani başladıktan dokuz ay sonra nihayet sona ermişti. Herkes salgın sonrasının tam bir kaos olacağını, kayıp çocukların ve birbirinden ayrılan ya da tamamen yok olan ailelerin kayıtlarını tutmanın zorlaşacağını söylüyordu. Ziyaretçi hemşireler tarafından alınan ve adını hatırlamayacak kadar hasta ya da küçük olan yüzlerce çocuk, başka ailelere verilmiş veya başka şehirlere gönderilmişti. Pia, Hemşire Wallis'in bu durumdan kaç kez faydalandığını, kayıp ve kimsesiz çocuklar üzerinden kaç defa para kazandığını merak ediyordu. Tıpkı bir koleksiyoncu gibi bulabildiği her yerden çocukları toplamış ve hiç acımadan satmıştı. Acaba Pia gibi kaç kişi daha kaybolan oğullarını, kızlarını ve kardeşlerini arıyordu? Hiçbir hastanenin, yetimhanenin ya da geçici yuvanın Ollie ile Max hakkında bir bilgisi yoktu. Bu yüzden hâlâ Hemşire Wallis'in onların yerini bildiğine inanıyordu. Kardeşlerinin ölmüş olmasının dışında en büyük korkusu, kimsesizleri taşıyan trenlerden biriyle başka bir şehre gönderilmiş olmalarıydı. Fakat ona umut veren hikâyeler de duymuyor değildi; tıpkı iyileştikten sonra eve döndüğünde üç çocuğunun kaybolduğunu gören anne gibi. Zavallı kadın iki yıl sonra kapısını açtığında karşısında bir Kızıl Haç çalışanını bulmuştu, çocuklarından biri de hemen yanındaydı.

Pazarlarda, tramvaylarda, sokak aralarında, kalabalık caddelerde, kısacası gittiği her yerde altı yaşlarında, annesinin mavi gözlerini ve babasının köşeli çenesini almış sarı saçlı küçük erkek çocuklarını arıyordu. Fakat Hemşire Wallis gibi Ollie ile Max de yeryüzünden silinmiş gibiydi. Belki gerçekten silinmişlerdi. Belki de bunca zaman iki hayaleti arıyordu.

Şimdi bile onları yatak odasındaki o küçük bölmenin içinde uyurlarken hayal edebiliyordu. Şişkin karınlarına doğru çektikleri minik bacaklarını, yumuşacık yüzlerini, solgun yanaklarını kuş tüyü gibi örten uzun kirpiklerini düşündü. Şu an bildiklerini o zaman bilseydi kardeşleriyle birlikte o da o bölmeye girerdi. Yaptığı şeyin vicdan azabı ve onları hâlâ bulamamış olmak kalbinde kanayan bir yaraydı. En ufak dokunuşta bile açılıveren bir yara. Bugün de her nedense bütün anıları aniden canlanmıştı. Yaşadığı, kaybettiği her şey bir bir gözünün önünden geçiyordu.

Yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için Doktor Hudson'a uğramadan, ıslak giysilerini değiştirmesi gerekeceğinin farkına vararak adımlarını sıklaştırdı. Yıllar önce Leo ve Elizabeth için hissettikleri doğru çıktığından beri aile bireylerinin sorunlarını –Sophie'nin boğaz ağrısını, Margaret'ın göz enfeksiyonunu, hatta 1921'in kış aylarında Bayan Hudson'ın zatürreye yakalandığını– sezdiği pek çok durum yaşamıştı. Doktor Hudson onun da cephedeyken birlikte çalıştığı ve sayısız askeri kurtarmasına yardım eden hemşire gibi olduğuna inanıyordu. Pia işler ciddileşmeden önce hastalıkları teşhis etmesini kolaylaştırarak sevdiklerini iyileştirmesine yardımcı oluyordu. Çok geçmeden de bir hastasının semptomları kafasını karıştırdığı için onun yardımına başvurmuştu. Pia o günden beri Doktor Hudson'ın böbrek taşlarını, bağırsak tıkanıklığını, yaklaşan kalp krizlerini, akciğer enfeksiyonlarını, yutulmuş objeleri, çatlak kemikleri ve daha fazlasını keşfetmesine yardım ediyordu.

Ona ve hastalarına yardım etmekten mutluluk duysa da yabancılara dokunmak, bir bıçak gibi saplanan o ilk acıyı beklemek onu korkutuyordu. Bir süre sonra hastaların

acıları onun bir parçası gibi olmuş, bedeninde ve ruhunda taşıdığı görünmez, ağır bir yük hâlini almıştı. Belki de ona bu kadar ağır gelen şey paramparça olmuş kalbiydi. Bazen bir röntgen filmi çekilse neye benzerdi diye merak ediyordu. Acaba dokunduğu hastaların kırık kemiklerini, hasarlı organlarını mı gösterirdi? Yoksa gecenin simsiyah, uçsuz bucaksız gökyüzü gibi içinde taşıdığı boşluğu ve kederi mi gösterirdi?

Doktor Hudson'ın üç yaşındaki bir kıza dokunmasını istediği günü hiç unutamıyordu. Telaştan çılgına dönmüş annesi, onu gecenin bir yarısı muayenehaneye getirmişti. Çocuk iki büklüm bir hâlde acıdan kıvranıyordu. Yüzü ter içinde, dudakları mosmordu. Pia elini onun fırfırlı, pembe elbisesinin içine sokup karnına dokunduğu an dizlerinin üzerine yığılmıştı. Göğsüne giren şiddetli bir krampla birlikte karnı âdeta oyuluyor gibiydi. Kadın çığlık atarak kızını kucaklamış, sanki çocuğuna zarar verecekmiş gibi korkuyla Pia'ya bakmıştı. Pia kendini toparlayıp ayağa kalktığında Doktor Hudson ile özel olarak konuşmak istemişti. Kızın her ne sorunu varsa hayatına mâl olacaktı, bundan emindi. Doktor Hudson iki saat sonra eve geldiğinde küçük kızın safra taşı ya da süt zehirlenmesi yüzünden öldüğünü söylemişti. Pia, zavallının ölmeden önce ne kadar acı çektiğini bildiğinden bütün gece ağlamış, Tanrı'nın çocukların bu kadar çile çekmesine neden izin verdiğini anlamaya çalışmıştı. Sanki Ollie ile Max'i yeniden kaybetmiş gibiydi.

Rahatsızlık duymasına rağmen onun için yaptıkları onca şeyden sonra Doktor Hudson'a hayır diyememişti. Ne de olsa ona ailelerinden biri gibi davranmış, kardeşlerini araması için yardım etmişlerdi. Hatta bedava yatak ve yiyecek

sağlamaya devam ettikleri gibi bir de yıllar önce ona maaş bağlamışlardı. Onlarla Noel yemeği yiyip hediyeleri açıyordu. Doğum günlerinde ona pasta ve hediyeler alıyorlardı. Pia bu iyiliği ve cömertliği hiç hak etmese de minnettardı. Onları önemsiyor, aynı şekilde önemsendiğini düşünüyordu. Çocukları da tahmin edemeyeceği kadar çok seviyordu. Margaret, Sophie, Elizabeth ve Cooper, onu bir dadıdan çok ablaları gibi görüyorlardı. Ayrıca ona ihtiyaçları vardı, en azından Pia kendini buna inandırıyordu. Öte yandan sanki başkasının hayatını yaşıyormuş gibi hissediyordu. Belki de bu onun cezasıydı.

Gözleri yaşarınca daha önce defalarca yaptığı gibi acı veren anıları zihninden kovup başka şeyler düşünmeye çalıştı. Önceki gün kütüphaneden aldığı E. M. Forster'ın *Howards End* adlı kitabını hatırlayarak başını doğrulttu. Çocukları yatırdıktan sonra yatağına uzanacak ve İngiltere'deki üç ailenin –biri zengin, biri yoksul, biri de Alman– hikâyesini okuyacaktı. Dikkatini dağıtmak için küçük bir yöntem olsa da bunu yapmayı iple çekiyor, zihnini çok fazla düşünmekten uzaklaştırıyordu. Her gün kendine bir mucize için hâlâ çok geç olmadığını hatırlatmaya çalışıyor, günün birinde kardeşlerini bulacağına inanıyordu. Yine de hiçbir şey yaptıklarının vicdan azabını yok etmeyecekti. Hiçbir şey.

Köşeyi dönüp Hudsonların evine yaklaşırken kaşlarını çattı. Kapıda yabancı bir adam bekliyordu. Salgın sona erdiğinden beri misafir kabul etmeye başlamışlardı fakat gelenlerin çoğu arkadaşları, kiliseden tanıdıkları çiftler ve kızların sınıf arkadaşlarının anneleriydi. Eski ayakkabılı, yırtık ceketli, dağınık saçları yağmurdan sırılsıklam olmuş bu adam ise Hudsonların yakın çevresinden kimseye

benzemiyordu. Belki de Doktor Hudson ile görüşmek için gelmiş ama muayenehaneyi işaret eden tabelayı görmemişti. Pia ellerini ceplerine sokarak kapıya yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Adam arkasını dönerek kasketini çıkardı. "Şey, evet. Bir arkadaşa bakıyordum."

Pia verandanın basamaklarını çıktı. "Doktor Hudson'a mı baktınız?"

"Hayır, Pia Lange adında bir kızı arıyorum."

Pia teninin karıncalandığını hissederek kaskatı kesildi. Bu adam kimdi, ondan ne istiyordu? Peki ya adını nereden biliyordu? Yoksa... Yoksa bu uzun zamandır beklediği mucize miydi? Kalbinin boğazında attığını hissederek, "Kardeşlerim için mi geldiniz?" diye sordu.

Adamın kaşları hızla yukarı kalktı. "Sen misin, Pia?"

Pia kirpiklerindeki yağmur damlalarını sildi ve gözlerini kısarak dikkatle adama baktı. Adını nereden bildiğini anlamaya çalışıyordu. Sakallı yüzü, ela gözleri, bakır rengi saçları, çenesindeki derin gamzesi hem tanıdık hem de yabancı görünüyordu. Sonra aniden onu tanıdı. Sesi daha derin, daha olgundu fakat aksanı ve Pia'nın ismini söyleyiş şekli aynıydı. Geçen beş yıl, en yakın arkadaşını yetişkin bir adama dönüştürmüştü.

"Finn?" dedi Pia cılız bir sesle. Kolları ve bacakları titremeye başlamıştı. "Burada ne arıyorsun? Beni nasıl buldun?"

Finn onu kollarının arasına alıp sımsıkı kucakladı. Pia'nın yüzü onun ıslak yakasına gömülmüştü. "Burada olduğunu söylediler," dedi. "Şimdiye kadar gitmişsindir diye düşündüm. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım."

Pia geri çekilerek sakince nefes almaya çalıştı. "Nerelerdeydin?" diye sordu. Öfkesi onu da şaşırtmıştı. "St. Vincent'tan neden bensiz kaçtın?"

Finn ciddileşerek kaşlarını çattı. "Kaçmadım. Seni asla bırakmayacağımı bilmen gerekirdi. Beni aldılar."

"Ne demek aldılar? Kim?"

Finn cevap vermeden önce kapı açıldı. Bayan Hudson verandaya göz attı. Gözlerinin etrafındaki ince çizgilerle alnına düşen birkaç beyaz saç teli dışında Pia'nın ilk geldiği günden farksız görünüyordu. Ancak bu defa saçları da elbisesi kadar düzgün, gözleri ise canlı ve ışıl ışıldı. Finn'i tepeden tırnağa süzüp yırtık giysileriyle kirli ayakkabılarını görünce kaşlarını çattı. "Bu havada dışarıda ne işin var?" diye sordu Pia'ya. "Bu da kim?"

"Bu, arkadaşım Finn," dedi Pia. Nefesi kesilmiş, kafası karışmıştı, oldukça da şaşkındı. "Aynı mahallede büyüdük, karşı komşumuzdu, sonrasında da aynı yetimhanedeydik."

"Ah, Tanrım, evet," dedi Bayan Hudson. Finn'i görünce yüzünde oluşan hoşnutsuz ifade kaybolmuştu. "Ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Haydi, onu bu yağmurda dışarıda tutma. Çok fena üşüteceksiniz."

Finn tedirgin bakışlarla Pia'ya baktı.

"Sorun yok," diyerek gülümsemeye çalıştı Pia. "Beni içeri aldığı ilk gün hâlimi bir görmeliydin." Finn'e onu takip etmesini işaret ederek kapıya yöneldi. Bayan Hudson'ın onu sırf Pia'nın arkadaşı olduğu için evine davet etmesinden mutlu olmuş fakat şaşırmamıştı.

"Çabuk, çabuk," dedi Bayan Hudson. "İçerisi soğuyor."

Finn omzunu silkerek Pia'nın peşinden içeri girdi ve bir kenarda durdu. Üzerindeki yağmur suları halıya damlıyordu.

Parmaklarıyla ıslak saçlarını tararken ağzı açık bir şekilde kubbeli tavana göz gezdirdi. Pia çıkardığı eldivenlerini paltosunun cebine koydu. Paltosunu askılığa astıktan sonra Finn'in ceketini almak için elini uzattı.

Finn kendine şöyle bir baktı. "Korkarım pek misafirliğe uygun giyinmemişim."

"Saçmalama," dedi Bayan Hudson. "Ne giydiğin umurumuzda değil. Madem Pia'nın arkadaşısın, kapımız sana daima açık."

Finn tereddüt ederek kuşkulu gözlerle Pia'ya baktı. Pia başını olumlu anlamda sallayınca nihayet ceketini çıkardı. Rengi solmuş, düğmeleri kopmuş kırışık gömleğinin üzerinde yırtık pırtık bir yün yelek vardı. Pantolonunu beline bağladığı bir iple tutturmuştu.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Hudson üzüntüyle.

"Bağışlayın, efendim," dedi Finn. "Size söylemiştim, misafirliğe..."

"Dert etme. Senin için giyecek bir şeyler bulacağım. Doktor Hudson ile bedenleriniz hemen hemen aynı. Zaten çok fazla pantolonu ve gömleği var." Ardından Pia'ya döndü. "Neden ben giyecek bir şeyler ararken sen de arkadaşını salona götürmüyorsun? Hazır gitmişken ona bir fincan sıcak çay da ikram edersin. İliklerine kadar üşümüş görünüyor."

"Peki, hanımefendi."

"Teşekkürler, efendim," dedi Finn. "Ama rahatsız etmek istemem. Sadece Pia'yı aramak için gelmiştim."

"Pekâlâ, madem onu buldun. Biraz kalmalısın. Seni gördüğüne sevindiğini biliyorum ve konuşacak çok şeyiniz olmalı." Bayan Hudson, Pia'ya göz kırpıp birkaç adım uzaklaştıktan sonra durdu ve tekrar onlara döndü. "Ah, kabalık

etmek istemem ama salona girmeden önce ayakkabılarını çıkar, lütfen. Üzerini değiştirmeden de bir yere oturma. Ben hemen dönerim."

Finn, Pia'ya hafifçe tebessüm etti.

"Üzerine alınma," dedi Pia. "Hep böyledir."

"Sen öyle diyorsan öyledir." Finn, ayağındakileri çıkarıp halının kenarına bıraktı. Deri ayakkabılarının burunları ve kenarları delik deşikti. Çoraplarının da onlardan aşağı kalır yoktu. "Seni böyle şaşırttığım için üzgünüm ama..."

"Üzülecek bir şey yok. Beni bulmana sevindim. Haydi, gel, ben çayı hazırlarken sen de neler olduğunu anlatırsın."

Mutfağa girdiklerinde Pia çaydanlığı ocağa koyup Finn'e oturması için sandalyeyi işaret etti. Finn başını iki yana salladığında ise Bayan Hudson'ın, ona oturmadan önce üzerini değiştirmesi gerektiğini söylediğini hatırladı. Kafası karmakarışıktı, doğru düzgün düşünemiyordu. Masanın diğer ucunda öylece dururken kendini en az Finn kadar tuhaf ve çekingen hissediyordu. Gördüklerine inanamıyordu. Finn burada, Hudsonların mutfağındaydı. İçini şaşkınlıkla sevinç karışımı bir duygu kaplamıştı. Finn yetişkin bir adam olmuştu ve gözlerinde milyonlarca soruyla Pia'ya bakıyordu. Pia'nın onu gördüğüne ne kadar sevindiğini anlatmaya kelimeler yetmezdi. Ancak aynı zamanda o bir yabancıydı.

"Seni bırakıp gittiğimi düşünmene çok üzüldüm," dedi Finn.

Pia iki eliyle sandalyenin sırtını tutup eklemleri bembeyaz oluncaya dek sıktı. "Ne düşünmeliydim? Bir gün önce oradaydın, ertesi gün yoktun."

"İnan ki benim fikrim değildi."

"Nereye gittin?"

"Başrahibe Joe, Iowa'daki bir ailenin beni evlat edinmek istediğini ve diğer yetimhanelerden çocukların da olduğu bir trenle beni göndereceğini söyledi. Gitmemek için çok savaştım ama iri yarı bir adam beni zorla faytona bindirip istasyona götürdü. Fakat trenden indiğimde beni bekleyen bir aile falan yoktu."

Pia şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ah, Tanrım. Bu çok korkunç." Bir başka soru soracağı sırada Bayan Hudson temiz gömlekler, çoraplar, ayakkabılar ve yün bir pardösüyle mutfağa girdi.

"Bunlar sana olur," dedi. "Temizlenip üzerini değiştirmek için banyoyu kullanabilirsin. Oraya bir tıraş takımı da bıraktım."

"Çok naziksiniz, hanımefendi," dedi Finn. "Ama bunları ödeyecek param yok."

Bayan Hudson gözlerini devirerek giysileri onun kucağına tutuşturdu. "Hiçbir şeyi ödemene gerek yok. Sadece acele et ve kendine çeki düzen ver."

Finn hem minnettar hem de mahcup bir şekilde gülümseyerek söyleneni yaptı.

"Seni bunca zaman sonra bulması harika," dedi Bayan Hudson, Finn gittikten sonra.

"Biliyorum," diye yanıtladı Pia.

"Sana gerçekten önem veriyor olmalı."

Pia ne söyleyeceğini bilemediğinden başını sallayarak onayladı. Yanakları kızarmıştı.

"Pekâlâ, ben Cooper ile oyun odasında olacağım," dedi Bayan Hudson. "Bana daha sonra her şeyi anlatmanı istiyorum." Kıkırdayarak Pia'ya tekrar göz kırptıktan sonra arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Finn yıkanıp üzerini değiştirirken, Pia da servis tepsisindeki gümüş bir sürahi ve iki çay fincanıyla birlikte salona geçti. Berjer koltuklardan birine oturup Finn'in anlattıklarını düşündü. Bunca zaman onun St. Vincent'tan tek başına ayrılıp ayrılmadığını merak etmişti. Aslında ne olduğunu bilmemesine rağmen onu verandada gördüğü ana dek ne kadar kırgın olduğunun farkında değildi. Belki de Finn'i, bir rahibenin ona isteği dışında bir şey yaptırmasına boyun eğerken hayal edememişti. Oysa gerçeği tahmin etmesi gerekirdi. Finn onu asla terk etmezdi. Bayan Hudson haklıydı. Onu bunca zaman sonra bulmuş olması harikaydı. Bunun bir anlamı *olmalıydı.*

Antika dolabın yanındaki aynada kendine bakmak için ayağa kalktı. Ansızın yağmurda yürüdüğünü ve muhtemelen sıçana döndüğünü hatırlamıştı. Parmaklarıyla ıslak saçlarını tarayıp birkaç buklesini kulaklarının arkasına yerleştirirken elleri titreyemeye başladı. Acaba Finn gördüğü bu genç kadın hakkında ne düşünmüştü? Onu çekici bulmuş muydu? On dokuz yaşındaki Pia, ince burnundan kavisli kaşlarına ve kobalt mavisi gözlerine kadar sayamadığı kadar çok yönden annesine benziyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu –ona göre annesi gördüğü en güzel kadındı– fakat başka kimsenin fikrini sormamıştı. Finn'le ikisi küçüklerken bunu umursamıyordu. Peki, şimdi değişen neydi? Gözlerini devirerek koltuğuna dönüp bu kadar aptal olduğu için kendine kızdı. Onlar sadece arkadaştı. Hatta Finn şimdiye dek evlenmiş bile olabilirdi.

Finn çok geçmeden salona döndüğünde üzerinde temiz bir gömlek, yelek ve pantolon vardı. Saçlarını geriye doğru taramıştı. Yanakları ise tıraş edilmekten ve ovalanmaktan

kızarmıştı. Pia ona baktıktan sonra hızla bakışlarını kaçırıp çayları doldurmaya başladı. Finn'in zümrüt yeşili gözlerini, biçimli çenesini, elmacık kemiklerini yeni fark ediyordu. En yakın arkadaşı yakışıklı bir adam olup çıkmıştı. Belki de ıslak elbisesini değiştirse iyi olacaktı.

Pia kızaran yüzünü saklamak için gözlerini tepsiden ayırmadan, "Ee, Iowa'ya gidip de seni bekleyen kimsenin olmadığını görünce ne oldu? Ne yaptın?" diye sordu.

Finn karşı koltuğa oturarak bir iç çekti. Pia, yıkanıp temiz giysiler giydiği için rahatladığından mı yoksa sorusu yüzünden morali bozulduğundan mı iç çektiğini anlamamıştı. Muhtemelen ikisinin karışımıydı.

"Hayatta kalmak için elimden geleni yaptım. Tek yaptığım buydu. Bir çiftlikte iş buldum ve buraya dönmeme yetecek kadar param olana dek maaşımı biriktirdim. İlk işim seni bulmak için St. Vincent'a gitmek oldu."

Pia, yanaklarının kızardığını görmemesini umarak Finn'in çayını uzattı. "Nerede olduğumu kim söyledi?"

"Başrahibe Joe. Beni hatırlayacağından emin değildim ama beni trene bindiren kahrolası hemşirenin yalan söylediğini, orada beni bekleyen kimsenin olmadığını anlatınca hatırladı."

Pia fincanına uzandığı sırada birden durdu. "Ne hemşiresi?"

"Dinlenme odasında bizi sıraya soktukları gün Kafka'yı, Gerhard'ı ve kardeşini götüren hemşireyi hatırlıyor musun?"

Pia'nın kalp atışları hızlandı. Finn, Hemşire Wallis'ten bahsediyordu. Evet dercesine başını salladı.

"İşte o akşamdan sonra Rahibe Ernestine beni Başrahibe Joe'nun odasına götürdü. Aynı hemşire orada beni bekliyordu."

Pia güçlükle nefes alabiliyordu. "Hemşire Wallis."

Finn çayından bir yudum aldıktan sonra fincanı tepsiye bıraktı. "Hayır, Bernice Groves."

Pia şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Nasıl yani? Kafka ile Gerhard'ı götüren hemşire, Hemşire Wallis'ti."

"Yo, değildi."

"Evet, oydu. Hemşire Wallis olduğunu biliyorum. Kafka ile Gerhard'ı o götürdü. Bundan eminim. Onu başkasıyla karıştırıyor olmalısın."

Finn kaşlarını çatarak ona baktı. "Hayır, karıştırmıyorum."

"Evet, karıştırıyorsun."

"Bernice'i hatırlamıyor musun? Bizimle aynı sokakta, iki kapı ötemizde oturuyordu. Kavgacının tekiydi. Kardeşlerimle ben ona Huysuz İhtiyar Bernice diyorduk çünkü bize pis İrlandalılar diyor, kardeşlerimin aksanıyla ilgili ukalaca yorumlarda bulunuyordu."

Pia başını iki yana sallayarak çay fincanını aldı. "Hayır, üzgünüm. Hatırlamıyorum."

"Ne demek hatırlamıyorum? Nasıl unutursun? Pisliğin tekiydi. Annene bağırıp babanın, onun babasının işini çaldığını ve onu mezara soktuğunu söyleyen kadındı."

Pia başını tekrar iki yana salladı. Kafası gitgide karışıyordu. Finn neden Bernice denen kadından bahsedip duruyordu? Onun tüm bunlarla ne ilgisi vardı? "O olay olduğunda orada değildim. Her şeyi sonradan duydum. Annemin kimden bahsettiğini de bilmiyordum."

"Yani onu St. Vincent'ta hemşire üniformasıyla gördüğünde tanımadığını mı söylüyorsun? Ben anında tanıdım. Hemşire olmadığını da biliyordum. O da beni tanıdı. O akşam beni trene bindirirken, bunu şehri süprüntülerden ve

göçmenlerden temizlemek için yaptığını söyledi. Ancak bana kalırsa rahibelere kim olduğu hakkında yalan söylediğini anlatmamam için yaptı."

Pia bir anda kaskatı kesildi. Vücudu baştan aşağı buz kesmişti. O an her şey yerli yerine oturuverdi. Hemşire Wallis'in St.Vincent'a Rumen bebeği getirdiği gün Pia'yı gördüğünde verdiği tepki, ikizleri bulmasına yardımcı olmayı reddetmesi, öfkesi, suçlamaları, soruları... Pia'nın kim olduğunu biliyordu çünkü onunla aynı muhitte yaşamıştı. Annesiyle tartıştığı için Alman olduğunu da biliyordu.

Dolayısıyla Ollie ile Max'i de biliyordu.

Pia titremeye başladı. Çay tabağında sallanan fincanı masaya bırakıp arkasına yaslandı. Başı deli gibi dönüyordu.

Finn yerinden kalkarak onun yanına diz çöktü. "Neyin var? Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Pia yaşlı gözlerle başını iki yana salladı. "Ollie ile Max'i alan Bernice'ti."

Yirmi Altıncı Bölüm



Pia

Pia, Hemşire Wallis'in aslında Bernice Groves olduğunu öğrendikten bir gün sonra Finn ile St. Vincent Yetimhanesi'nde, Başrahibe Joe'nun odasında yan yana oturuyordu. Yeniden yetimhanede olmak tek kelimeyle rahatsız ediciydi. Zamanda geriye, hayatının unutmak için her şeyini vereceği bir dönemine gitmiş gibiydi. Ancak artık bir yetişkindi, istediği zaman buradan çıkabilirdi. Kendine sürekli bunu söyleyip avunuyordu. Başrahibenin odası her nasılsa eskisinden küçük görünüyordu. Fakat havada hâlâ küflü ahşabın, eskimiş tütsülerin ve bayat patateslerin kokusu vardı. Sanki yetimhane yüz yıldır kapalı kalmış gibiydi. Tek fark, Başrahibe Joe'nun arkasındaki duvarda asılı fotoğrafların sayısıydı. Şimdi daha da çoğalmışlardı. Her yeni çerçeve, kaybolmuş ya da onları her şeyden çok sevmesi gereken kişiler tarafından terk edilmiş çocukların hüzünlü yüzleriyle doluydu. Onlara bakmak bile Pia'nın ağlamak istemesine neden oluyordu. Bakışlarını başka yöne çevirip kendine neden burada olduğunu hatırlattı.

"Bernice Groves'u en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Finn, Başrahibe Joe'ya.

"Hemşire Wallis'i kastediyor," dedi Pia. "Wallis onun gerçek adı değilmiş. Hâlâ buraya geliyor mu?" Başrahibe Joe'ya gerektiği gibi hitap etmediği için azarlanmayı beklese de sandığı gibi olmadı. Bu iyi bir şeydi. İsterse kahkaha atabilir, ona cehenneme gitmesini söyleyebilirdi ve başlarına hiçbir şey gelmezdi. Bu yaşlı rahibe artık ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Ayrıca saygıyı falan da hak etmiyordu. Öte yandan şimdi ona bunu söylemenin vakti değildi.

Başrahibe Joe yaşlılık lekeleriyle dolu ellerini masanın üzerinde kenetleyip gözlerini kırpıştırarak düşündü. Aradan geçen altı yıl ona iyi davranmamıştı. Tek göz kapağı diğerinden daha aşağıdaydı ve ölü bir deri parçası gibi gözünün üzerine sarkıyordu. Rahibe başlığı ise ona iki kat büyük gibiydi, çökmüş yüzünün kenarlarında boşluklar bırakıyordu.

"Korkarım hayır," diye yanıtladı Başrahibe Joe. "Hemşire Wallis buraya uğramayalı yıllar oluyor. Aradığında Doktor Hudson'a da söyledim, durup dururken bir daha gelmez oldu. Nedendir bilmem. Herhâlde başına bir şey geldi."

"Doktor Hudson'ın da sorduğunu biliyorum," dedi Pia. "Onun hakkında hiçbir şey bilmediğinize emin misiniz? Adresini veya onunla iletişime geçmenin herhangi bir yolunu bilmiyor musunuz?"

"Üzgünüm. Bilmiyorum."

"Peki ya diğer rahibeler?" diye sordu Pia. "Mesela Rahibe Agnes ya da Rahibe Ernestine? Belki onlar bir şeyler biliyordur."

Başrahibe Joe başını iki yana salladı. Başındaki örtünün sarkık kenarları, çıkık elmacık kemiklerine çarpmıştı. "Rahibe Agnes yaklaşık iki yıl önce başka bir yetimhanede görevlendirildi. Rahibe Ernestine de altı ay önce yüce Tanrı'mızın cennetine gitti. Zavallıyı oyun bahçesinde yüzükoyun yatarken bulduk. Doktor kalbinin ansızın durduğunu söyledi."

Rahibe Ernestine'in haberi Pia'yı şaşırtmamış, ona dokunduğunda kalp atışlarının yavaşladığını hissettiğini hatırlamıştı. Başrahibe Joe'ya onun gibi birinin neden cennete gitmeyi hak ettiğini düşündüğünü ve nasıl yaptığı korkunç şeylerden habersizmiş gibi davranabildiğini sormak istedi. Fakat aklında daha önemli mevzular vardı. Hiç değilse Rahibe Ernestine artık St. Vincent'taki çocuklara el kaldıramayacaktı. Yalnızca, "Üzüldüm," demekle yetindi. Çünkü söylenmesi gereken buydu.

"Peki ya buraya gelen diğer hemşireler?" diye sordu Finn. "Bernice... Yani Hemşire Wallis onlardan biriyle arkadaş mıydı? Belki onlar onu nerede bulabileceğimizi bilirler."

"Ah, hayır," dedi Başrahibe Joe. "Hemşire Wallis eşsiz biriydi. Hemşireler buraya kendi başlarına nadiren uğrarlar ama o çocuklarımıza yardım etmek istediği için geliyordu. Bekâr annelerimiz için yaptıklarını ise saymakla bitiremem."

"Bekâr anneler için neler yaptı?" diye sordu Pia.

"Ne mi yaptı? Bebekleri için güzel evler buldu, tabii."

Tabii, diye geçirdi Pia içinden. Hemşire Wallis'in korkmuş ve acılı annelerin bebeklerini sattığını düşününce midesinin kasıldığını hissetti. Başrahibe Joe bunu da biliyor muydu? Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Yine de

sakinliğini korumalıydı. Başrahibe Joe'yu sinirlendirmeyi ya da onu herhangi bir şeyle suçlamayı göze alamazdı. En azından şimdilik. "Öyleyse sizde kayıtları olmalı. Belki o annelerden biri Hemşire Wallis'e nasıl ulaşacağımızı biliyordur."

"Olmaz," dedi Başrahibe Joe. "O kayıtlar mühürlü. Yardımcı olduğumuz genç kadınların bilgilerini sizinle paylaşmamız mümkün değil."

Pia oturduğu yerden öne doğru eğildi. "Bana yardım etmeniz gerek. Hemşire Wallis gerçek bir hemşire değildi ve kardeşlerimi çaldığına inanmam için geçerli sebeplerim var."

Başrahibe Joe'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu ciddi bir suçlama, Bayan Lange."

"Farkındayım ama benim muhitimde oturuyor, ailemi de tanıyordu. Sadece ben onun..."

"Üzgünüm," diyerek onun sözünü kesti Başrahibe Joe. "Ancak korkarım size yardımcı olamayacağım. Hemşire Wallis'in kardeşlerini çaldığına asla inanmam. Onlara yardım etmiş midir? Evet. Fakat onları çalıp nerede olduklarını senden saklamak mı? Buna inanmam. O şimdiye dek gördüğüm en iyi kalpli insanlardan biri."

"Lanet olsun," dedi Finn. "Burada oturmuş size onun kimliği hakkında yalan söylediğini anlatıyoruz. Sizse onu mu savunuyorsunuz? Daha evlat edinildiğimle ilgili yalan söyleyerek beni o trene bindirdiğini anlatmadım bile. Böyle korkunç şeyler yapmak için ne gibi bir geçerli sebebi var?"

"Bilemiyorum," dedi Başrahibe Joe. "Ama söylediklerinizdoğruysa –ki içimden bir ses yanıldığınızı söylüyor– her şeyi iyi niyetle yaptığına eminim." Ayağa kalkıp masanın

etrafından dolaşarak kapıya yöneldi. "Şimdi müsaadenizle ilgilenmem gereken başka işlerim var."

"Peki ya aracılık ücreti?" dedi Pia. "St. Vincent'tan aldığı bebeklerin karşılığında para istediğinden haberiniz var mıydı? İnsanlara yetimhaneler için bağış topladığını söylüyormuş."

Başrahibe Joe durup onlara döndü. Sarkık göz kapağı neredeyse tamamen kapanmıştı.

"Size St. Vincent'taki çocuklar için para verdi mi?" diye sordu Pia. "Yoksa o konuda da mı yalan söylemiş?"

"Aslına bakarsanız verdi. Çok büyük bağışlar sayılmazdı ama ne toplayabildiyse bize verirdi. Bunca yetimle ilgilenmek için –ki ikinizin de bu imkânlardan faydalandığını eklemeliyim– ne kadar çok para gerektiğini bilseydiniz neden her cömertliği kabul ettiğimizi anlardınız." Başrahibe tekrar kapıya yöneldi. "Size Hemşire Wallis'i böyle korkunç şeylerle suçladığınız için Tanrı'dan af dilemenizi öneririm, Bayan Lange ve Bay Duffy. O kadın cenneti hak ediyor."

Pia ile Finn birbirlerine bakıp hayal kırıklığı içinde ayağa kalktılar.

"Onun hakkında yanılıyorsunuz," dedi Pia, öfkeli gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Gerçeği ortaya çıkardığımda bana yardım etmediğiniz için af dileyen siz olacaksınız. Kutsal kitap bize iyilik yapmamızı ve adalet aramamızı söylemiyor mu?"

"Evet, Bayan Lange, söylüyor. Komşumuz hakkında yalancı şahitlik etmememizi de söylüyor. Söylediklerinizi kanıtlayacak bir şey bulursanız gelip benimle tekrar konuşabilirsiniz. O zamana kadar Tanrı sizi korusun, kendinize iyi bakın."

Pia kollarını kendine dolayıp Finn'in peşinden odadan çıktı. Sersemlemiş, öfke ve çaresizlikle sessizliğe gömülmüştü. Hemşire Wallis'in hâlâ St. Vincent'a geldiğini düşünmüş, Finn'le birlikte şüphelerini dile getirdiklerinde Başrahibe Joe'nun hemşireye nerede yaşadığını soracağını ya da bir dahaki gelişinde Doktor Hudson'a haber vereceğini sanmıştı. Fakat yaşlı rahibe sahtekâr hemşireyi yıllardır görmemişti, zaten onlara da inanmamıştı. Belki de sadece umursamamıştı. Pia ne yapacağını bilmiyordu.

Koridorda ağır adımlarla Finn'i takip ederken ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Tıpkı Başrahibe Joe'nun odası gibi yetimhanenin koridorları da küçülmüş görünüyordu. Fakat korku ve perişanlık, yaşayan, nefes alan bir şey gibi kendini her yerde hissettiriyordu. Pia buradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Finn.

Pia boğazındaki düğümden kurtulmak için yutkunup başını evet dercesine salladı.

O sırada koridorun sonunda bir kapı açılınca üzgün suratlı kız çocukları, üzerlerine bol gelen elbiselerle tek sıra hâlinde dışarı çıktı. Pia ile Finn onlara yol vermek için kenara çekildiler. Pia onların içeri çökmüş, kederli gözlerine bakmadan edemedi. Onları bu korkunç yere getiren neydi? Anne babaları ölmüş müydü? Yoksa onları terk mi etmişlerdi? Pazarda kaybolup polis tarafından mı bulunmuşlardı? Açılan bir diğer kapıdan siyah elbiseli ve ıslak önlüklü iki kadın çıktı. Kollarını bileklerine kadar sıyırmışlardı. Pia göz ucuyla onlara baktıktan sonra dikkatini yeniden kızlara çevirdi. Hepsini kurtarmak, bu hapishaneden alıp eve götürmek, karınlarını doyurmak, sevmek, yalnız olmadıklarını

hissettirmek istiyordu. Bayan Hudson onları görebilseydi o da aynı şeyleri hissederdi. Belki de Pia onu buraya getirmeliydi. Belki kendi yetimhanelerini açabilir, onu sevgi ve şefkatle işletebilirlerdi.

"Pia?" diye seslendi arkasındaki bir ses.

Pia adını duyduğuna şaşırarak arkasını döndü. Kadının solgun yüzü tanıdık görünse de onu hemen çıkaramadı. Belki o da onunla aynı yıllarda St. Vincent'ta kalan kızlardan biriydi ve şimdi yetişkin bir kadın olmuştu. Belki de Gigi'ydi. Ya da Jenny. Hayır, ikisine de benzemiyordu. Yoksa Edith miydi? Hayır, Edith'in saçları kahverengiydi. Bu kadının ise sarı, kıvırcık saçları ve mavi gözleri vardı. Derken bir anda hatırladı.

"Rebecca?"

"Burada ne işin var?" diye sordu Rebecca. Kuşkulu bakışlarla Finn'i süzdükten sonra endişeyle Pia'ya baktı. "Başın dertte mi?"

Pia önce onun ne demek istediğini anlamadı. Başı dertte olsa neden St. Vincent'a gelecekti ki? Ardından St. Vincent'ın, kimsesiz çocukların yanı sıra bekâr annelere de ev sahipliği yaptığını hatırladı. Yüzü birden kızardı. Rebecca, Finn'i onun erkek arkadaşı sanmıştı.

"Hayır, iyiyim," dedi. "Sadece birini arıyorduk."

"Kimi?" diye sordu Rebecca.

"Tanıdığın biri değil." Pia tekrar yürümeye başlayınca Finn de onu takip etti.

Rebecca peşlerine takıldı. "Emin misin? Hudsonların yanından ayrıldığımdan beri burada çalışıyorum. Simon'ı da St. Vincent'ın bekâr anneler evinde doğurmuştum. Dolayısıyla burada birçok kişiyi görmüşlüğüm, tanımışlığım vardır."

Pia durup ona döndü. Rebecca'nın Cooper'a yaptıklarını düşününce, onun herhangi bir konudaki dürüstlüğüne güvenebileceğini sanmıyordu. Öte yandan şu an bulabileceği her yardıma muhtaçtı. "Hiç buradan çocuk alan ya da getiren bir hemşire gördün mü?"

"Olabilir," diye yanıtladı Rebecca.

"Peki ya Hemşire Wallis? Oldukça uzun boylu, kirli sarı saçlı, soluk tenli bir kadındı. Başrahibe Joe onun yıllardır uğramadığını söyledi ama belki..."

"Onu asla unutmam," dedi Rebecca.

Pia midesinin kasıldığını hissetti. Bu kadar hızlı bir cevap beklemiyordu. Ancak Rebecca samimi görünse de onun sözlerine nasıl inanabilirdi? Ona güven vermesi için göz ucuyla Finn'e baktı. Fakat Finn gözlerini Rebecca'ya dikmiş, söyleyeceklerini duymayı merakla bekliyordu.

"Neden öyle dedin?" diye sordu Pia.

"Çünkü o benim oğlumu aldı."

Pia dişlerini sıktı. Rebecca yine yalan söylüyordu. "Bebeğinin öldüğünü söylemiştin."

Rebecca başını önüne eğdi ve ellerini birbirine kenetleyip parmakları kıpkırmızı oluncaya dek sıktı. Ardından bir iç çekerek kollarını iki yana bıraktı. Tekrar Pia'ya baktığında gözleri yaşlıydı. "Öldüğünü söyledim çünkü size gerçeği söyleyemezdim."

"Gerçek olan ne?" diye sordu Pia. "Hikâyeni o kadar çok değiştiriyorsun ki şimdi doğruyu söylediğine nasıl inanayım?"

"Çünkü Cooper Hudson benim oğlum. Hemşire Wallis onu benden çalıp Hudsonlara verdi."

Pia'nın ağzı bir karış açık kaldı. Bu son derece akla yatkındı. Demek Rebecca'nın Hudsonların evinde çalışmak

için can atmasının ve Cooper'a olan düşkünlüğünün sebebi buydu. Bu yüzden ona yakın olmak, onu emzirmek istemişti. "Aman Tanrım," dedi. Aklında yüzlerce soru dolaşıyor ama önce hangisini soracağını bilemiyordu. Belli ki Bayan Hudson, Hemşire Wallis'in sattığı bebekleri nereden bulduğu konusunda endişelenmekte haklıydı. Dağınık düşüncelerini toparlayıp mantıklı bir cümle kuramadan önce Rebecca anlatmaya devam etti.

"Sırf onun yanında olabilmek için Hudsonların evinde çalışmak istedim. Ona iyi bakamayacağımı biliyor, kendimi ondan ayrılmaya hazırlıyordum. Ancak Hemşire Wallis onu benden habersiz aldı." Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Yaptığımın yanlış olduğunu bilsem de onun ağladığını görünce kendimi tutamadım. Ben onun annesiyim," diyerek yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Pia cevap vereceği sırada aklına başka bir şey geldi. Kalp atışları anında hızlanıvermişti. "Üzgünüm," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Peki, onun yerini nereden biliyordun? Sana Hemşire Wallis mi söyledi?"

Rebecca hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak, "Hayır," diye yanıtladı. "Bana hiçbir şey söylemedi. Simon çok zayıf, biraz da hastaydı. Bu yüzden rahibeler onu evlatlık vermeden önce yaşayıp yaşamayacağını görmek için beklerler diye düşündüm. Ama doğduktan iki gün sonra uyandığımda yoktu. Rahibeler, Hemşire Wallis'in ona iyi bir ev bulduğunu söylediler. Onunla vedalaşamadım bile."

"Peki, onu Hudsonlara verdiğini nereden öğrendin?"

"Çalışmak için St.Vincent'ta kaldım, böylece başka bir bebek almaya geldiğinde burada olacaktım. Ona bebeğimle vedalaşmak için onu son bir kez görmek istediğimi

söyledim. Başına dert açmayacağıma hayatım üzerine yemin ettim ve onu bir kerecik görmeme izin verirse ne isterse yapacağımı söyledim. Evinde bedava hizmetçilik yapabileceğimi ya da istediği her şeyi verebileceğimi belirttim. Her şeyi. Önce reddetse de birkaç gün sonra, bir paket bırakmam karşılığında bana onun yerini söylemeyi kabul etti. Hepsi buydu, sadece bir paket bırakacaktım."

Pia'nın kafası karışmıştı. Hemşire Wallis neden onun bir paket bırakmasını istemişti? Aniden tokat yemiş gibi irkildi. "Hudsonların evine mi?"

Rebecca başıyla onayladı. "İçinde ne olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Sadece oğlumu görmek istiyordum. Benim için önemli olan tek şey buydu."

"Yani sana bir paket verdi, sen de onu Hudsonlara götürdün, öyle mi?" dedi Finn.

Rebecca başını iki yana salladı. "Hayır, onu bana verdiğini rahibelerin görmesini istemedi. Gidip kendim almak zorunda kaldım."

"Nereden?" diye sordu Finn.

"Evinden."

Pia güçlükle nefes alabiliyordu. "Yani nerede yaşadığını biliyor musun?"

Rebecca omzunu silkti. "Beş yıl önce nerede yaşadığını biliyorum fakat hâlâ orada mı bilemem."

"Adresini hatırlıyor musun?" diye sordu Finn.

"Sanırım apartmanın yerini hatırlıyorum."

"Bizi oraya götürebilir misin?" dedi Pia.

Rebecca başını evet anlamında salladı.

Yirmi Yedinci Bölüm



Pia

Pia çöplerle dolu sokak aralarında Rebecca'yı takip ederken yüreği ağzındaydı. Fazla uzağa gitmemelerini umuyordu. Sabahın erken saatleriydi. Dingin havada yaklaşan yağmurun nemi vardı. Dolunay, toplanan bulutların arkasında kendini belli belirsiz gösteriyordu. Uzaklardan bir yerden bir trenin yalnız ve kasvetli düdüğü duyuldu. Ara sıra evlerin perdelerinin ardında ışıklar yanıyor, yarı açık pencerelerden dışarı sohbetler, kahkahalar, bağırışlar ve bir gramofonun müziği yayılıyordu.

Pia gergin adımlarla yürürken boşa kürek çekmiş olmamaları için dua ediyordu. Beş yıl uzun bir zamandı. Hemşire Wallis başka bir apartmana taşınmış olabilirdi. Ya da başka bir şehre. Hatta başka bir ülkeye. Peki ya onu bulursa ne yapacaktı? Ollie ile Max'i aldığını nasıl itiraf ettirecekti? Onu bağlayacak mıydı? Tehdit mi edecekti? Polisi mi arayacaktı? Daha da önemlisi, bu arayışı da sonuçsuz kalırsa ne olacaktı? Bir hayal kırıklığını daha kaldırabileceğini sanmıyordu. Bilhassa bu kadar yaklaştığını hissediyorken...

"Daha ne kadar var?" diye sordu Rebecca'ya. Sanki şehri yürüyerek yarılamışlardı.

"Neredeyse geldik," dedi Rebecca. "Sadece bir blok kaldı."

Pia, Finn'e göz attı. Finn omzunu silkerek onu yürümeye teşvik etti. Rebecca yardım etmeye çok istekliydi. Belki de yaptıklarını bir nebze olsun telafi etmek niyetindeydi. Ancak bu doğru adresi hatırlayacağı anlamına gelmiyordu. Ayrıca Doktor Hudson ile Bayan Hudson, Pia'nın söylediği gibi Finn'le akşam yürüyüşüne çıkmak yerine, Rebecca'yla birlikte olduğunu öğrenirlerse ne düşünürlerdi? Pia beyaz yalanı için kendini kötü hissetse de onlara gerçeği söylemeden önce Rebecca'nın ona yardım edebileceğinden emin olmak istemişti.

Ara sokağın sonuna vardıklarında sola döndüler ve bir blok daha yürüdükten sonra işlek bir caddeden geçtiler. Pia'nın nerede olduklarına dair bir fikri olmasa da burası, Güney Philadelphia'dan daha güzel görünüyordu. Çok katlı binalar cadde boyunca sıralanıyor, her kapıya yüksek, taş basamaklarla çıkılıyordu. Yün pardösülü adamlarla geniş kenarlı şapkaları olan kadınlar, tertemiz kaldırımlarda yan yana yürüyorlardı. Hemşire Wallis'in böyle güzel bir semtte oturmaya nasıl gücü yetiyordu? Bunu bebekleri satarak mı karşılıyordu?

Rebecca caddenin köşesinde nihayet durdu ve yolun karşısındaki tuğla binayı işaret ederek, "İşte şurası. O gün buraya geldiğimde yaşlı bir çift ve iki küçük oğlanla birlikte dışarıdaydı. Çocukları öpüp onlara el salladı. Ardından yaşlı çift onları yürüyüşe çıkaracakmış gibi bebek arabasına oturttu. Onlar gittikten sonra da beni dairesine çıkarıp paketi verdi."

Pia'nın kalbi gürültüyle çarpmaya başladı. Onun için önemli olan Hemşire Wallis'i bulmaktı, bu yüzden Rebecca'ya Ollie ile Max'ten bahsetmemişti. "İki küçük oğlan mı dedin?"

"Evet," dedi Rebecca.

"Sence kaç yaşlarındaydılar?"

Rebecca omzunu silkti. "Emin değilim, belki altı ya da sekiz aylık. Sıkı sıkı sarıp sarmalanmışlardı, o yüzden iyi göremedim."

Pia kaldırımın ayağının altından kaydığını hissedip düşmemek için Finn'in koluna tutundu. Hemşire Wallis, Ollie ile Max'i yanına almış, onları birine satmamış olabilirdi. Hâlâ burada olabilirlerdi. Philadelphia'da. Hemen şu binada. Kendini toparlamaya çalışarak, "İkiz gibi görünüyorlar mıydı?" diye sordu güçlükle.

Rebecca dudağını bükerek düşündü. "Evet, sanırım benziyorlardı fakat biri diğerinden biraz daha büyük görünüyordu."

Pia'nın kalbi göğsünden dışarı fırlamak üzereydi. Ollie, Max'ten iki dakika önce doğmuştu. Bu yüzden her zaman ondan daha uzun ve ağır olmuştu. Rebecca onlardan bahsediyor *olmalıydı*. Öyle olmak zorundaydı. Hemşire Wallis'i iki küçük oğlanla birlikte görmek tesadüften fazlasıydı. "Gidelim," diyerek yolun karşısındaki tuğla binaya yöneldi. Rebecca ile Finn de onu takip etti.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Finn ona yetişmeye çalışarak.

"Kapısını çalıp kardeşlerimin nerede olduğunu soracağım."

"Ya artık burada yaşamıyorsa?"

"Bunu oraya gitmeden öğrenemem."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Rebecca. "Hemşire Wallis senin kardeşlerini de mi aldı?"

"Evet," dedi Pia gözlerini yoldan ayırmadan. Açıklama yapacak vakti yoktu.

"Peki ya onlar Ollie ve Max değilse?" diye sordu Finn.

Pia soruyu duymazlıktan gelerek yürümeye devam etti. O çocuklar Ollie ile Max olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Hemşire Wallis, Bayan Hudson'a başka çocukları olduğundan söz etmemiş, sadece bir oğlunu kaybettiğini söylemişti. Bir de çocuklara yardım etmekten hoşlandığını. Tabii buna çalmak demek daha uygun olurdu.

Pia apartmana vardığında ön basamakları ikişer ikişer çıktı ve kapıyı hızla açtı. İçeri dolan rüzgâr, karanlık koridorun duvarlarındaki broşürlerle ilanları uçuşturdu.

"Daire numarası kaç?" diye sordu Rebecca'ya.

Rebecca'nın yüzü bembeyaz kesiliverdi. "Şey... Emin değilim. Oğlumun yerini söylemesini beklerken öyle gergindim ki dikkat etmedim. Ancak ikinci katta olduğundan eminim."

Pia bir süre merdivene bakarak cesaretini topladıktan sonra tırabzanları kavrayarak basamakları çıkmaya başladı. "Galiba onu bulana kadar bütün kapıları çalmamız gerekecek."

İkinci kata çıktıklarında aceleyle ilk kapıya yöneldi. Kapıyı çalıp düzgünce nefes almaya çalışarak etrafına bakındı. Bu katta dört kapı vardı. İçlerinden birinin Ollie ile Max'e açılabileceği dört kapı. İçlerinden birinin, altı yıllık arayışının cevaplarını sakladığı dört kapı. Finn ile Rebecca onun hemen arkasındaydı ama Pia onlara bakamıyordu. Çünkü bakarsa ağlayabilirdi. Başını doğrultup

omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı tekrar tıklattıktan sonra kulağını kapıya dayadı.

"Sesler geliyor," diyerek bir adım geriledi.

Kilit ve sürgü seslerinin ardından kapı açıldı. Uzun boylu bir kadın, ince sabahlığının yakasını kapatırken kaşlarını çatarak onlara bakıyordu. Uzun, sarı saç örgüsü omzundan aşağı sarkıyordu. Yüzü soluk beyazdı ve yorgun, gri gözlerinin altında torbalar vardı.

Bu, Hemşire Wallis'ten başkası değildi.

Pia ne yapacağını bilemez bir hâlde kalakaldı. Sanki nasıl hareket edip konuşacağını unutmuş gibiydi. Hemşire Wallis'i ilk kez üniformasız, üzerinde sabahlığı ve yün çoraplarıyla görüyordu. Bu hâliyle nedense göze daha genç ve savunmasız geliyordu. Bir suçlu ya da bebekleri çalıp satan biriymiş gibi görünmüyordu. Daha çok kurabiye pişiren, hasta komşularına çorba götüren iyi bir kadına benziyordu. Öte yandan Pia onun aslında nasıl biri olduğunu biliyordu. Her an içeri dalmaya hazır bir şekilde ona doğru bir adım attı. Hemşire onu tanır tanımaz irkilerek kapıyı kapatmaya kalkıştı.

Pia iki eliyle kapıyı iterken Finn öne atılıp ayağını eşiğe koydu. İkisi birlikte kapının kapanmasına engel olmaya çalışırken Rebecca da yardıma yetişti. Hemşire Wallis'in gücü üçüne birden yetecek değildi. Hızla açılan kapı onu geriye savurunca sendeleyerek gürültüyle yere düştü. Pia, Finn ve Rebecca hemen içeri daldı. Finn kapıyı arkalarından sertçe kapattı.

Hemşire Wallis, etekleri açılan sabahlığını düzelterek güçlükle ayağa kalktı. "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu tiz bir sesle. "Ne istiyorsunuz?"

"Kardeşlerimi istiyorum," diye bağırdı Pia. "Neredeler?" Çılgına dönmüş bir hâlde odaya göz gezdirerek Ollie ile Max'i aradı.

Kömür sobasının üzerindeki bakır çaydanlığın ağzından buharlar yükseliyordu. Koyu renkli panellerle kaplı duvarlarda gaz lambaları yanıyordu. Etraf temiz ve düzenliydi. Raflarda düzgünce dizilmiş tabaklar, masada katlanmış bir yığın çarşaf vardı. Duvara da üç adet dökme demir tava asılmıştı. Fakat kardeşlerinden hiçbir iz yoktu. Çamaşır iplerine veya sobanın üzerine küçük pantolonlar asılmamıştı. Yerde oyuncaklar ya da minik ayakkabılar da göze çarpmıyordu. Pia hemşirenin yanından geçip arka odalarından birine daldı.

"Polisi aramadan önce evimden çıkın," diye bağırdı Hemşire Wallis. "Burası benim evim. Burada olmaya hakkınız yok!"

"Ollie?" diye seslendi Pia. "Max? Burada mısınız?"

Odada tek kişilik bir yatak, battaniye ve meşe ağacından yapılmış bir şifonyerden başka bir şey yoktu.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı Hemşire Wallis. "Çıkın evimden!"

Pia hızla odadan çıkıp mutfağa, oradan da salona koştu. Daracık odayı bir kanepe, sallanan sandalye, küçük bir sehpa, çalışma masası, çeşit çeşit saksı çiçekleri ile diğer süs eşyaları dolduruyordu. Masada ya da yerde tahta kamyonlar, plastik toplar ve çocuk kitapları yoktu. Halının üzerinde misket oynayan küçük çocuklar da... Pia nefes nefese mutfağa dönüp ateş saçan gözlerle Hemşire Wallis'e baktı.

"Neredeler?" diye bağırdı. "İkizlere ne yaptın?"

Hemşire Wallis dirseğini tutarak acıyla yüzünü buruşturdu. "Sizi tutuklatmadan önce evimden defolun," dedi ağzından tükürükler saçarak. "Hepiniz!"

Finn'le Rebecca kocaman açılmış gözleriyle kapıda nöbet tutuyor, neler olacağını görmeyi bekliyorlardı.

"Tutuklanacak biri varsa o da sensin," dedi Pia. "Tabii kardeşlerime ne yaptığını bana söylemezsen."

Hemşire Wallis kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Derhâl gidin buradan!"

Pia, "Ollie ile Max'ten bahsediyorum. Onları aldığını biliyorum," diyerek Rebecca'yı işaret etti. "Seni onlarla birlikte görmüş."

Hemşire Wallis küçümseyen bakışlarla Rebecca'ya göz attı. "Bu kızı daha önce hiç görmedim."

"Herhâlde beni de hiç görmedin," dedi Finn.

Hemşire Wallis başını iki yana salladı. "Hiç."

Pia boğazına kadar öfkeyle dolduğunu hissetti. Hemşire Wallis'i boğazından yakalamak, gerçeği itiraf ettirinceye dek sarsmak istiyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Finn'i St. Vincent'tan aldın ve ondan kurtulmak için o trene bindirdin çünkü Başrahibe Joe'ya senin kim olduğunu söylemesinden korktun. Rebecca'nın bebeğini alıp Hudsonlara sattın. Gerçek adın da Bernice Groves."

Korku, göle atılan bir taşın oluşturduğu minik dalgalar gibi Bernice'in yüzüne yayıldı. Dirseğini bırakıp sanki bir kaçış yolu arıyormuşçasına etrafına bakındı. Finn kapıyı kilitledi.

"Karşımızdaki apartmanda oturduğun için annemi tanıyordun," diye devam etti Pia. "Annem öldükten sonra dışarı çıktığımı gördün. Sonra da evimize girip ikizleri aldın."

Cebinden çıkardığı rengi solmuş kâğıt parçasını açarak ona gösterdi. "Ve bunu bıraktın." Bu, bölmenin içinde bulduğu nottu.

Bernice başını iki yana salladı. "Sen delisin. Annenin kim olduğunu, nerede oturduğunuzu ya da onu kimin yazdığını bilmiyorum. İkizlerden falan da haberim yok."

Pia notu buruşturarak ona fırlattı. "St. Vincent'tan aldığın bebekleri ne yaptın? Onları da sattın mı? Peki ya Kafka, Gerhard ve kardeşi? Finn'den kurtulduğun gibi onlardan da mı kurtuldun?"

"O bebeklere yardım ettim. Onlara iyi, güzel evler buldum. Yaşça büyük çocuklara da."

"Yani kabul ediyorsun," dedi Pia.

"Ben yanlış hiçbir şey yapmadım," diye karşılık verdi Bernice. "Başkan Coolidge bile göçmenlerin şehri ele geçirmesine müsaade edemeyeceğimizi biliyor. İstila ediliyoruz. Ben o çocuklara birer Amerikalı olma şansı verdim."

Pia duyduklarına inanamıyordu. Bernice sadece bebekleri çalıp satmakla kalmıyordu, aynı zamanda önyargılıydı. Yumruklarını sıkıp çığlık atarak kadına vurmamak için kendini tutmaya çalıştı. "Ya Ollie ile Max? Onlara da iyi bir ev buldun mu?"

"Dediğim gibi. Kimlerden bahsettiğini bilmiyorum."

Pia elini paltosunun cebine sokup çıngırağı çıkardı. "O zaman bunu nasıl açıklayacaksın? Rebecca'dan oğlunun yerini söylemek karşılığında bunu Hudsonların evine götürmesini istemişsin. Bu kardeşimin oyuncağı."

Bernice dudaklarını birbirine bastırdı. Yeni bir yalan düşünüyormuş gibiydi ama işe yaramadı. Aklındakini söylemeden duramayacaktı. "Ne çeşit bir insan bebekleri bir

bölmeye kapatarak ölüme bırakır?" dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Pia'nın nefesi bir anda kesildi. Ollie ile Max'i alan kişi bunca zamandır, bunca yıldır burnunun dibindeydi. Aklında binlerce soru dönüp duruyordu. İpuçlarını gözden kaçırmış mıydı? Kanıtları görememiş miydi? Zihnini toparlamak için başını iki yana salladı. Şimdi sakin olmalı, bir şekilde Bernice'e ikizlere ne yaptığını söyletmeliydi. "Açlıktan ölmemeleri için yiyecek aramaya çıkmıştım," dedi öfkeden titreyen sesiyle. "Geri dönecektim. Şimdi bana nerede olduklarını söyle."

Bernice hainlikle dolu bir tebessümle, "Çok geç kaldın," dedi. "Yoklar."

"Ne demek yoklar?"

"Tüberküloza yakalandılar. Üç yıl önce."

Pia'nın yüreği sıkıştı. Hayır. Bu olamazdı. Bunca yolu onları tekrar kaybetmek için gelmemişti. Bernice yalan söylüyor olmalıydı. Kardeşleri ölmüş olsaydı bunu bilir, ruhunun derinliklerinde hissederdi. Ollie ile Max'in orada olduğuna, hâlâ yaşadıklarına dair bir kanıt bulmak için belki de yüzüncü kez telaşla odaya göz gezdirdi. Duvarlarda asılı fotoğraflar yoktu. Minik eller tarafından çizilmiş renkli resimler yoktu. Tekrar salona koşup etrafa bakındı. Diğerleri de onu takip etti. Bir yerlerde emin olduğu gerçeği kanıtlayan bir şeyler olmalıydı.

"Onlara ait hiçbir şey bulamazsın," dedi Bernice buz gibi bir sesle. "Hepsini yok ettim."

Pia onu duymazlıktan gelerek çalışma masasına koşup çekmeceyi açtı. İçi yeni ve kullanılmış zarflarla, mektup kâğıtlarıyla, odun gibi istiflenmiş yazı gereçleriyle doluydu.

Bir diğer küçük çekmecede ise pullar, düğmeler, klipsler, bir tığ, madeni paralar ve kurumuş bir papatya vardı. Bernice masasını karıştırmaması için koşup Pia'yı uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat Finn onu kollarından yakalayarak geri çekti. Pia o çekmeceyi kapatıp hemen altındakini açtı. Yün yumaklarını, örgü şişlerini, gümüş iğnelerle dolu bir iğne yastığını ve diğer pek çok dikiş malzemesiyle dolu sepeti çıkardı. Çekmecelerin altındaki bölmede ise katlanmış önlükler, sararmış dantel örtüler, kutular dolusu Noel kartları ile yığınlarca mektup vardı. Pia gördüğü her şeyi çıkarıp yere attıktan sonra eliyle son çekmecenin dibini yokladı. Katlanmış bir masa örtüsünün altında, lastikle bağlanmış bir defter vardı. Bu, yıllar önce Bernice'in çantasında gördüğü defterdi. Lastiği hızla çıkarıp ilk sayfayı açtı.

"Eşyalarımı karıştırmaya hakkın yok," diye bağırdı Bernice. Defteri Pia'nın elinden almak için ileri atılsa da Finn onu sıkıca tuttu.

Defterin her satırı ve sütunu isimlerle, tarihlerle, yaşlarla doluydu. İlk satırda şunlar yazıyordu:

Francis... 6 aylık... Erkek... Bay ve Bayan Johnston'a satıldı.

Sayfanın geri kalanı –otuz satırdan fazlası– aynı şeylerle doluydu: Evli çiftlere satılmış küçük bebeklerle. Pia, Ollie ile Max'in adını görebilmek için satırları tararken gözyaşları yüzünden bulanık görüyordu. Ancak kardeşleri yoktu. Sayfayı çevirip ilk satırı okudu.

Piotr (Peter adı verildi)... 6 yaşında... Erkek... Trenle Michigan'a gönderildi.

Yabancı isimler bir sonraki sayfaya kadar devam ediyordu. Hepsi de kulağa "daha Amerikan" gelen isimlerle değiştirilmişti. Her biri, bütün kızlar ve erkekler, trenle bir yerlere gönderilmişti. Özellikle bir isim Pia'nın dikkatini çekti.

Finn (Fredrick adı verildi)... 14 yaşında... Erkek... Trenle Iowa'ya gönderildi.

Pia sayfaları çevirmeye devam etti. Sonraki sayfalarda satılmış bebeklerin isimlerinin yer aldığı bir liste daha vardı. Fakat defterin geri kalanı boştu ve her sayfanın arasına sıkıştırılmış elli dolarlık banknotlardan başka bir şey yoktu. Pia öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzüyle Bernice'e döndü. "Ollie ve Max'e ne yaptın?"

"Dedim ya, öldüler."

"Sana inanmıyorum," dedi Pia. Ardından Rebecca'ya döndü. "Gidip polisi çağır. Onlara bebek kaçırmaya çalışan birini yakaladığımızı söyle."

Bernice ansızın ayağını kaldırıp Finn'in bacağını sertçe tekmeledi. Finn acıyla yüzünü buruştursa da onu sıkıca tutmaya devam etti. Ancak Bernice bir şekilde onun ellerinden kurtularak Pia'nın elindeki defteri çekip aldı. Pia defteri tekrar yakalayarak çekmeye çalıştı ama Bernice onu sertçe iterek mutfağa doğru kaçtı. Pia arkasındaki kanepeye düşüp sırtını kanepenin tahta koluna çarptı. Acıya aldırış etmeden ayağa kalkmaya çalışırken Finn, Bernice'in

kolunu yakaladı. Fakat Bernice çok hızlıydı. Kolunu ondan kurtardığı gibi hızla salona koştu. Arkasında elli dolarlık banknotlar uçuşuyordu. Pia, Rebecca ve Finn onun peşinden koşsalar da Bernice çoktan kömür sobasının başına varmıştı. Sobanın kapağını açıp defteri içine attı.

"Hayır!" diye bağırdı Pia, sanki olanları durdurabilecekmiş gibi kollarını öne uzatarak. Bernice'i sertçe yere itip elini sobanın içine daldırdı. Fakat alevlerin sıcaklığı tenini kavurdu. Elini hızla geri çekerek çaresizce alevlerin defteri yutmasını, sayfaların kıvrılarak küle dönmesini ve gözlerini önünde yok olmasını izledi.

Bernice kıpkırmızı bir yüzle ve soluk soluğa ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Pia onu bileğinden yakalayarak sertçe çekti. Dengesi bozulan Bernice tekrar yere düştü. Pia iki eliyle onun kolunu tutup parmaklarını âdeta etine geçirdi. Kaçmasına izin vermeyecekti.

"Bu yanına kalmayacak," dedi. "Bana Ollie ile Max'e ne yaptığını söyleyeceksin." Sözlerine devam edeceği sırada başında, sağ gözünün hemen üzerinde şiddetli bir acı hissetti. Sanki kafatasının içinde bir şey patlamış gibiydi. Bernice'i bırakarak yere yığıldı. Ansızın başı dönmeye, midesi bulanmaya başlamıştı.

Ayağa kalkan Bernice sendeleyerek lavaboya yürüdü. Bileği kanıyor, sabahlığının eteği lime lime sallanıyordu. Arkasını döndüğünde, elindeki bıçak gaz lambasının ışığıyla parıldadı. "Defolun! Derhâl. Yoksa Tanrı şahidim olsun ki bunu kullanırım."

"Gidip yardım çağır," dedi Finn, Rebecca'ya. "Çabuk!"

Rebecca kapıya yöneldi.

"Hayır, dur," dedi Pia. Odanın dönmesine engel olmak için bir elini yere koydu. "Polise gerek yok." Gözlerini bir saniyeliğine sımsıkı yumdu. Acı ve baş dönmesi, başladığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

"Polise gerek yok da ne demek?" diye sordu Finn. "Elinde bıçak var!"

Pia ayağa kalkarak gözlerini Bernice'e dikti. "Kardeşlerimi çaldı. Sayısız çocuğu çaldı. Yaptıklarının bedelini de çok yakında ödeyecek."

"Öyle mi?" diyerek güldü Bernice. "Peki, nereden biliyorsun? Hiçbir kanıtın yok."

"Önemli değil. Ben gerçeği biliyorum. Ayrıca biz konuşurken sen ölüyorsun."

"Tanrım, Pia," dedi Finn. "Ne yapıyorsun sen? Yardım çağırmalıyız."

"Hayır. Henüz değil. Bize zarar vermeyecek."

"Vermeyeceğim. Tabii eğer..." Bernice aniden durup öksürmeye başladı. "Bugün gidemeyiz."

Finn şaşkınlıkla Pia'ya baktı. "Ne diyor bu böyle?"

Pia elini kaldırarak ona beklemesini işaret etti. Paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Çok geç olmadan Bernice'i konuşturmak zorundaydı. Ne yazık ki bunun için fazla vakti yoktu. "Ne dediğinin farkında değil. Şu an düzgün düşünemiyor."

"Ne demek farkında değil?" diye sordu Finn. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Bernice bıçağı indirerek yalpaladı. Alnında ve dudağının üzerinde ter damlaları birikmişti. Neler olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarını çatmıştı. Ayakta kalabilmek için arkasındaki lavabonun kenarına tutundu.

"Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu Pia. "Doktor çağıracağız ama önce kardeşlerime ne olduğunu söylemek zorundasın."

"Ben iyiyim," dedi Bernice. "Şimdi gidin buradan."

"Hayır, değilsin. Hastaneye gitmen gerek."

Bernice bileğiyle alnının terini silerken elindeki bıçak titriyordu. "Gerek yok. Gidin. Beni rahat bırakın. Partiye geç kalmadan önce hazırlanmam..." Ağzından çıkan kelimelere şaşırarak duraksadı.

"Hemen hastaneye gitmen gerek. Yoksa öleceksin."

Daha önce Doktor Hudson'a yardım ederken başında aynı acıyı hissetmiş ve aynı tuhaf davranışlara şahit olmuştu. Yaşlı bir kadın hayatı boyunca yaşadığı en korkunç baş ağrısıyla muayenehaneye gelmiş, ona acısını dindirecek bir şey vermelerini ummuştu. Bir an aklı başındayken, bir sonraki an nerede ya da kim olduğunu bilmiyordu. Doktor Hudson onu derhâl hastaneye kaldırmış fakat kadın sonraki gün beyin kanamasından ölmüştü. Şimdi Bernice'e de aynısı oluyor ama daha hızlı ilerliyordu.

"Hayır, ölmeyeceğim," dedi Bernice. "Ben sadece..."

"Yakalanmak sana ağır geldi," dedi Pia. "Başının içinde bir şey çatladı. Bunu hissettim."

Bernice titreyen elini şakağına götürdü. Bir şey söylemek üzereyken ağzı yamuldu ve elindeki bıçağı düşürüverdi. Bıçak az kalsın ayağına saplanıyordu. Yere düşmeden önce keskin ucuyla ahşap yüzeyi deldi. Bernice'in kolu gevşek bir şekilde aşağı sarktı. Ardından dizlerinin üzerine yığılıp vahşi hayvan homurtusunu andıran boğuk bir ses çıkardı.

Pia yerdeki bıçağı alıp Finn'e uzattı. Finn endişeli gözlerle ona bakarken, Rebecca ağlamaklı bir şekilde onun

arkasında durmuş olanları izliyordu. Hem korkmuş hem de büyülenmiş gibiydi. Sanki buradan gitmek istiyor ama yapamıyordu. Pia onlara neler olduğunu açıklamak istese de buna vakti yoktu.

"Başın acıyor mu?" diye sordu Bernice'e.

Bernice başını evet dercesine salladı. Kan çanağına dönmüş gözleri korku doluydu. Acıyla yüzünü buruştururken ağzının kenarından sızan salyasına engel olamadı. Ardından iki büklüm bir şekilde yere yığıldı.

"Kardeşlerime ne yaptığını söyle, ben de Rebecca'yı yardım çağırmaya göndereyim."

Bernice başını güçlükle çevirip yüzünde kararlı bir ifadeyle Pia'ya baktı. Henüz mücadeleyi bırakmamıştı. "Onları bir trene bindirdim," diye mırıldandı. "Kimsesizler trenine."

Pia içinden lanet okudu. İlk kez Bernice'in yine yalan söylüyor olması için dua ediyordu. Yoksa Ollie ile Max'i asla bulamayacaktı. "Tren nereye gidiyordu?"

"Hatırlamıyorum," diye yanıtladı Bernice. Dudaklarında yine o zalimlikle dolu tebessüm belirdi. "Defterde yazıyordu."

"Sana inanmıyorum," dedi Pia.

Bernice acıyla dişlerini sıkarak gözlerini sımsıkı yumdu.

"Nerede olduklarını söyle. Yoksa doktor çağırmayız."

"Sana... Hiçbir şey... Söylemeyeceğim," dedi Bernice. "Ölmeye... Hazırım. Oğluma... Bir tanecik Wallis'ime kavuşmak için... Yıllardır bekliyorum."

Pia kaskatı kesildi. Bernice ölmek istiyordu. Ona hiçbir şey anlatmayacaktı. Pia'nın yüreği panikle sıkıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birini neyle korkutabilirdi?

"Galiba yardım çağırsam iyi olacak," dedi Rebecca.

Bernice gözlerini açarak nefretle ona baktı. Göz kapaklarının altı kanlanmıştı. "Hayır," dedi çatallaşan sesiyle. "Ölmek... İstiyorum."

Pia ne yapacağını bilemiyordu. Bernice ölmek istiyorsa onu ölümle tehdit etmenin anlamı yoktu. Başka bir şey denemeliydi. Omzunun üzerinden Finn'le Rebecca'ya seslendi. "Gidip polise acilen hastaneye kaldırılması gereken bir kadın olduğunu söyleyin. Bir ambulans göndersinler!"

"Ben giderim," dedi Finn. Gürültülü adımlarla kapıya yönelerek dışarı fırladı.

Pia, Bernice'in yanına çömelerek yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Rebecca, Ollie ile Max'i yaşlı bir çiftin yanında görmüş. Kimdi onlar? Annenle baban mı? Bu apartmanda mı yaşıyorlar? İkizler nerede? Eğer söylemezsen ölmene izin vermem. Finn seni hastaneye kaldırmaları için polis çağırmaya gitti. Doktorlar seni kurtarırlar ama bir daha asla konuşup yürüyemezsin. Bana doğruyu söyle. Yoksa oğlunu uzunca bir süre daha göremezsin."

"Pia," dedi Rebecca usulca. "O bebeklerin senin kardeşlerin olduğundan emin değilsin."

Pia öfkeyle dönüp ona baktı. Yüreğini büyük bir korku sarmıştı. Bernice ölürse her şey kaybolacaktı. Yeryüzünde Ollie ile Max'in nerede olduklarını bilen tek kişi oydu. "Evet, eminim. Onlar benim kardeşlerimdi. Öyle olmalılar. İkiz gibi göründüklerini kendin söyledin. Onları benden aldı, şimdi de nerede olduklarını söyleyecek." Bernice'i boğazlamamak için kendini tutarak tekrar ona döndü. Ancak çok geçti.

Bernice çoktan ölmüştü.

Finn bir polis memuruyla eve döndüğünde, Pia ile Rebecca apartmanın girişinde bekliyorlardı. Rebecca demir bir bankta oturuyor, gözlerini yerden ayırmıyordu. Saçları darmadağındı, kıpkırmızı yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Finn şaşkın gözlerle onlara baktı. Pia onu bakışlarıyla uyararak iş birliği yapmasını işaret etti.

"Affedersiniz, memur bey," dedi. "Ama yanlış alarm. Şükürler olsun, şimdi kendini daha iyi hissediyor." Bakışlarını Rebecca'ya çevirdi. Neyse ki perişan rolü yapmaya ihtiyacı yoktu. Bernice'i nihayet bulmak ve kardeşleri hakkındaki gerçeğe bu kadar yaklaşmış olmak, Pia'nın kaldıramayacağı kadar ağırdı. Dizlerinin bağı çözülüyor, midesi çalkalanıyordu. Belki de hasta rolünü Rebecca'nın yerine kendisi oynamalıydı. Bu, rolden çok daha fazlası olurdu. "Öyle değil mi, Rebecca?"

Rebecca üzgün görünmeye çalışarak başını kaldırıp doğruladı. "Evet. Karışıklık çıkardığım için üzgünüm."

Polis memuru, deri ayakkabılarını gıcırdatarak Rebecca'nın önünde diz çöktü. "Emin misiniz, bayan? Bu genç adam çok telaşlı görünüyordu. Sizi hemen bir hastaneye götürebilirim."

"Hayır, iyiyim, memur bey. Başım çok dönüyordu ama şimdi daha iyiyim, gerçekten."

"Lohusalık hummasını yeni atlattı," diyerek araya girdi Pia. "Son zamanlarda böyle şeyler olabiliyor."

Polis memuru kaşlarını çatarak doğruldu. "Anladım," dedi. Ardından göğsünü şişirip başparmağını kemerine

takarak Finn'e baktı. "Onun için çok endişelenmeni anlıyorum, evlat ama bir dahaki sefere polisi meşgul etmeden önce acil bir durum olduğundan emin ol."

Finn mahcup bir şekilde başını salladı, "Peki, memur bey. Zahmet verdiğim için üzgünüm."

"Hepiniz bu apartmanda mı yaşıyorsunuz?" diye sordu polis memuru.

Rebecca başını iki yana sallayacağı sırada Finn'le Pia, memuru başlarıyla onayladılar. Ne yaptığının farkına varan Rebecca da başını sallayarak doğruladı. Pia güçlükle yutkundu. Hava, sanki çamur gibi ağırlaşmıştı. Bu küçük bir yalandı fakat polis memuru gerçeği gözlerinden okursa ne yaparlardı? Üst katta ölü bir kadın vardı. Bernice muhtemelen beynindeki bir şeyler yüzünden zaten ölecekti ama Pia'nın bunu hızlandırmış olma ihtimali hiç de az değildi. O öldüğünde neden burada olduklarını ve kimseye bir şey söylemediklerini açıklamak ise tek kelimeyle zordu. Bernice'in kardeşlerini çaldığına dair elinde bir delil yoktu. En azından şimdilik.

"Pekâlâ, arkadaşınızı dinlenmesi için dairesine götürseniz iyi olacak," dedi polis memuru, Pia'ya.

"Peki, memur bey. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz."

Polis memuru şapkasını çıkararak onları selamladı. "Rica ederim. İyi günler." Ardından binadan ayrıldı.

O gittikten sonra Finn gözlerini fal taşı gibi açarak Pia'ya baktı. "Tanrı aşkına, burada neler dönüyor? Ne oldu?"

"Bernice öldü," diye fısıldadı Pia.

"Lanet olsun," dedi Finn. "Bir şey söyledi mi? Ölmeden önce itiraf..."

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi." Bernice'in ölmeden hemen önceki zalimce sırıtışını, tatminle dolu yüz ifadesini hatırlayınca içi öfkeyle doldu. Hızla arkasını dönüp merdivene yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Finn.

"Dairesini aramaya," dedi Pia basamakları ikişer ikişer çıkarak. Kararlılığı Finn'i olduğu kadar Rebecca'yı da şaşırtmışa benziyordu. Ona karşı çıkmak yerine ikisi de tek kelime etmeden onu takip etti.

Bernice'in dairesine girdiklerinde Finn cesedin üzerini bir battaniyeyle örttü. Ardından ikizlere ait bir ipucu aramak için yatak odasına girdi. Rebecca salonu karıştırırken Pia da mutfağı arıyor, Bernice'in cesedinin etrafında dikkatlice dolaşarak her an uyanıp ayak bileğini yakalayacakmış hissinden kurtulmaya çalışıyordu. Defteri almak için onunla boğuştuğundan göğsü ve kolları ağrıyor, kanepenin koluna çarptığı için sırtı acıyordu. En kötüsü de üzüntüsünün ve hayal kırıklığının, her hareketini yavaşlatıp zorlaştırmasıydı. Ollie ile Max'e ne olduğunu bilen tek kişi ölmüştü. Artık onları bulmak için bir mucize olması gerekiyordu. Öte yandan en kötüsünü düşünmek kolaydı. Pia'nın ise henüz pes etmeye niyeti yoktu.

Bütün evi didik didik aramış, bütün defterleri ve tebrik kartlarını tek tek incelemiş ama hiçbir şey bulamamışlardı; ne bir evrak, ne çocuk giysileri, ne oyuncaklar ne de fotoğraflar vardı. İşleri bittiğinde Finn, Bernice'in üzerindeki battaniyeyi alıp tekrar yatak odasına götürdü. Pia onun iki büklüm cesedine bakarken nihayet olmak istediği yerde, oğluyla birlikte cennette olup olmadığını merak etti. Yaptıklarından sonra bu pek mümkün değildi, adil de görünmüyordu ama Pia artık neye inanacağından emin değildi.

Finn yanlarına döndüğünde daireden çıktılar ve koridorda öylece durup ne yapacaklarını düşünmeye çalıştılar.

"Birilerine onun içeride olduğunu haber vermemiz gerek," dedi Finn.

"Vereceğiz," dedi Pia. "Ama şimdi değil. İpuçlarını aramaktan vazgeçmeye hazır değilim. Bu apartmanda onu tanıyan birileri olmalı. Birileri ikizleri mutlaka görmüştür."

"Ona ne olduğunu söyleyeceğiz?" diye sordu Rebecca.

"Ziyarete geldiğimizde birden yığılıp kaldığını söyleriz," dedi Pia. "Zaten doğrusu da bu. Ancak polise gittiğimizde Finn'in buraya getirdiği memurla konuşmamaya dikkat etmeliyiz." Onu takip etmelerini işaret ederek komşu kapılardan birine yöneldi.

"Ben gelemem," dedi Rebecca. "St. Vincent'a dönmek zorundayım. Üzgünüm ama yatma saatinden önce orada olmazsam dışarıda kalırım."

"Sorun değil," dedi Pia. "Buraya kadar gelmeme yardım ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Doğrusu tutuklanmasını çok isterdim. Böylece yaptığı her şeyin bedelini ödeyecekti."

"Ben de," dedi Pia.

"Kardeşlerini bulursan bana haber verir misin?"

Pia başını evet anlamında salladı. "Tabii."

Rebecca onlara hafifçe tebessüm edip basamakları inmeye başladı. Yüzünde endişeyle korku karışımı bir ifade vardı. O gittikten sonra Pia, Bernice'in dairesinin hemen yanındaki kapıya doğru yürüdü.

"Bekle," dedi Finn. "Sana bir şey sormam gerek."

Pia ona döndü. "Şimdi mi?"

Finn onu başıyla onayladı. "Yalnız kalana kadar beklemek istedim."

"Ne soracaksın?"

"Bernice'in yanındayken, başının içinde bir şeyin çatladığını hissettiğini söyleyerek ne demek istedin?"

Pia bir iç çekti. Finn'in bunu duyduğunu düşünmemişti. Demek şaşkınlığının sebebi buydu. Ona er ya da geç anlatacaktı ama şimdi, burada yapamazdı. Gerginliği buna izin vermiyordu. "Sonra anlatırım, olur mu? Söz veriyorum."

"Olur. Tabii."

Pia arkasını dönüp kapıyı tıklattı.

"Onlara ne diyeceksin?" diye sordu Finn. "Neler olduğunu anlatamazsın."

"Anlatmayacağım ama biz yanlış bir şey yapmadık. O her hâlükârda ölecekti. Biz onu sinirlendirerek bunu hızlandırmış olabiliriz fakat kasten yapmadık. Bilmiyorduk."

"Yine de ona yardım edebilirdik. Onun yerine ölmesine izin verdik. Birini daha erken çağırabilirdik."

"Biliyorum. Bu benim hatam ama inan ki bir şey değişmezdi. Her şey çok hızlı oldu. Hem onu duydun, oğluna kavuşmak istiyordu." Pia, kederli ve öfkeli gözyaşlarını tutmaya çalışarak kapıyı tıklattı. Her şeyde çuvallamıştı. Ne kardeşlerini koruyabilmiş ne de Bernice'e yaptıklarının bedelini ödetebilmişti. Şimdi de Finn onun deli olduğunu düşünüyor olmalıydı. Deli ve kalpsiz.

"İyi misin?" diye sordu Finn yumuşak bir sesle.

Pia dişlerini sıkarak başını olumlu anlamda salladı.

Kapının ardındaki erkek sesi, Pia'nın anlamadığı bir şeyler bağırdı. Ayak sesleri yaklaştı, kilit sesinin ardından da kapı açıldı. Tahta fırçası kadar sık ve gri bıyıkları olan yaşlı bir adam, nasırlı elini kapı çerçevesine dayayarak onlara baktı. Arkasındaki koridordan dışarı pipo tütünü ile

kızarmış soğanın ağır kokusu yayıldı. Adam kalın, siyah çerçeveli gözlüğünün ardından kuşkuyla onları süzdü.

"Buyurun?"

"Rahatsız ettiğimiz için üzgünüz," dedi Pia. "Fakat iki kayıp çocuğu arıyoruz. Altı yaşlarında iki küçük erkek çocuğu."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Adam, Pia'nın arkasına bakıp koyu renkli gözlerini koridorda gezdirdi. "Sorabilirsin."

"Teşekkürler," dedi Pia. "Öncelikle komşunuzu ne kadar iyi tanırdınız... Yani tanıyorsunuz?"

"Hangisini?"

Pia ile Finn aynı anda cevap verdiler. Pia, "Hemşire Wallis," derken Finn, "Bernice Groves," demişti.

Pia, Finn'e gergin bir bakış attı. Eteğinin ucunu parmaklarının arasında döndürerek tekrar denedi. "Hemşire," dedi. "Yan dairedeki hemşireyi ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Adam gözlüğünü burnunun üzerine iterek kaşlarını çattı. "Konu nedir? Onun dairesinden bazı sesler geldiğini duydum. Her şey yolunda mı?"

Pia kelimelerini dikkatlice seçmeye çalıştı. Herhâlde bu adam komşusunun bir suçlu olduğundan hiç şüphelenmemişti. Peki ya arkadaşlarsa ne olacaktı?

"Ne zamandır bu apartmanda oturduğunuzu sorabilir miyim?" dedi Pia.

"Karımla kırk yıl önce evlendiğimizden beri," diye yanıtladı adam. "Ama bunun ne ilgisi..."

Pia yutkundu. Adam, Ollie ile Max'i öyle ya da böyle görmüş olmalıydı. "Komşunuzun iki küçük çocuğu

olduğunu hatırlıyor musunuz? Beş ya da altı yıl önce, onlar henüz bebekken..."

Adam başını iki yana salladı. Çerçevedeki nasırlı elini kapıya doğru kaydırıp hafifçe itti. Başkası olsa bunu fark etmeyebilirdi ama Pia'nın dikkatinden kaçmamıştı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu adamın bildiği bir şey vardı.

"Hatırlamıyorum," dedi adam. "Neden gidip ona sormuyorsunuz?"

"Kapısını çaldık," dedi Finn. "Ne yazık ki açmadı."

Pia kollarını kendine dolayarak üşümüş gibi yaptı. "Birkaç dakikalığına içeri girebilir miyiz? Koridor çok soğuk."

Adam omzunun üzerinden geriye göz attı. "Üzgünüm fakat karımla akşam yemeğine oturmak üzereydik ve yemekler soğuyor. Sizi bilmem ama ben çorbamı ılık içmekten hiç hoşlanmam," diyerek kıkırdadı. Cana yakın ve komik görünmeye çalışsa da yüzündeki gergin ifade gözden kaçmıyordu.

Pia yalandan bir kahkaha atarak kapı eşiğine yaklaştı. "Belki eşiniz bize yardımcı olabilir. Bazen kadınlar bir şeyleri hatırlamakta daha iyidir. Özellikle de çocuklar söz konusuysa."

Adam kaşlarını çatarak elini kaldırdı. "Lütfen. Kendini iyi hissetmiyor. Size yardımcı olabileceğimizi sanmıyorum. Şimdi müsaade ederseniz yemeğe..."

"Kim gelmiş, hayatım?" diye sordu arkadan gelen bir kadın sesi. Adamın yanına gelip ellerini önlüğüne kurulayarak Pia ile Finn'e gülümsedi. Bir tutam gri saçı ve parlak, pürüzsüz bir yüzü olan ufak tefek bir kadındı. Şakaklarındaki mavi damarlar gözle görülebiliyordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum," dedi adam. "İkizleri soruyorlar." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz korkuyla geri çekildi.

Pia tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Adam *ikizler* demişti. "Yani kimlerden bahsettiğimi biliyorsunuz," dedi.

Adam tedirgin bakışlarla karısına baktı. Yüzünden âdeta pişmanlık akıyordu.

Kadın onu avutmak için kolunu sıvazlayıp Pia'ya hüzün dolu bir tebessüm etti. "Kusura bakmayın. Kocam son zamanlarda biraz unutkan. Sizin için ne yapabileceğimizi bana söyleyin, lütfen."

"İkizler derken kimleri kastetti?" diye sordu Pia.

Kadın kaşlarını kaldırıp abartılı bir neşeyle gülümsedi. "Bilmem. Ona ikizlerle ilgili bir şey söylemiş olabilir misiniz? Dediğim gibi, yaşından dolayı kafası kolayca karışabiliyor."

Pia sakinliğini korumaya çalıştı. "Hayır, söylemedim," dedi titreyen sesiyle. "Ama ikiz kardeşlerim bebekliklerinden beri kayıplar. Ve annem grip salgını sırasında öldükten sonra komşunuzun onları çaldığına inanmam için geçerli sebeplerim var."

Kadının yüzü bir anda düştü, gülümsemesi kayboldu. İri iri açtığı gözleriyle Pia'ya bakarken incecik dudaklarını birbirine bastırdı. Şaşkın mı yoksa öfkeli mi olduğunu söylemek imkânsızdı.

"Bir arkadaşım onu kardeşlerimle birlikte görmüş," diye devam etti Pia. "Yaşlı bir çiftin onları bebek arabasıyla gezmeye çıkardığını söyledi. Bernice'in ikiz oğulları olup olmadığını hatırlıyor musunuz?"

"Üzgünüm fakat Bernice adında kimseyi tanımıyorum. Belki de yanlış apartmanda arıyorsunuz." Kadının sesi sertleşmiş, gözleri donuklaşmıştı.

"Hemşire Wallis'i kastediyor," diyerek düzeltti Finn.

Kadın yutkunarak kocasına baktı. İkisinin de gözlerinde şaşkınlıkla korku karışımı bir ifade vardı.

"Evet, komşunuz Hemşire Wallis'i kastediyorum," dedi Pia. "Gerçek adı Bernice Groves."

Adam başını iki yana sallayarak yaşlı gözlerini yere eğdi. Ya onlara inanmamış ya da utanmıştı. Hangisi olduğunu anlamak zordu. Kadın kederli bir yüzle kocasının elini tuttu. Sanki gözlerinden gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi Pia'ya bakıyordu. Pia çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Bizi çok üzdü," dedi kadın nihayet.

Adam ona katılırcasına başını salladı. Burnunu çekerek bileğiyle burnunu sildi.

"Çok üzdü derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Pia. "Nasıl üzdü?"

"O çocuklar bizim torunlarımız gibiydi," dedi kadın.

Pia nefesinin kesildiğini hissetti. Bütün duygular, binlerce yıldırım gibi üzerine hücum etmişti. Finn hemen yanında duruyor olmasaydı yere yığılabilirdi. Bu insanlar ikizleri tanıyorlardı. Ollie ile Max'i tanıyorlardı!

"Doğru," dedi adam. "Yüce Tanrım bize kendi çocuklarımızı bahşetmeyi münasip görmedi. O yüzden birdenbire karşımıza çıktıklarında dualarımızın kabul olduğunu düşündük. Bir süre bizimle yaşadılar. O işe gittiğinde ikizlerle biz ilgileniyorduk. Onu artık kızımız gibi görmeye başlamıştık. Ta ki..."

"Bir annenin çocuklarını nasıl bu kadar kolay verebildiğini hiçbir zaman anlamadık," diyerek araya girdi kadın.

"Bize nerede olduklarını neden söylemediğini de... Bilhassa onları ne kadar sevdiğimizi biliyorken." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ancak dediklerinizi doğruysa belki de onları sandığımız kadar umursamıyordu."

Pia'nın mutluluğu bir anda umutsuzluğa dönüşüverdi. Hayır. Yine çıkmaza girmiş olamazdı. Olamazdı. Koridor gittikçe daralıyor, onu ezmeye hazırlanıyor gibiydi. Bir şeyler söylemek istiyor, söyleyemiyordu. Pia, Finn'in elini tutup sıktığını belli belirsiz hissetti. "Doğru," diyebildi güçlükle.

"Yani çocukların nerede olduklarını bilmiyor musunuz?" diye sordu Finn.

Kadın soran gözlerle ve titreyen çenesiyle kocasına baktı.

"Anlat onlara," dedi adam.

Yirmi Sekizinci Bölüm



Pia

Kendilerini Ben ve Louise Patterson olarak tanıtan yaşlı çift, Finn'le Pia'yı içeri davet etti. Ben, içi tıka basa doldurulmuş bir koltukta oturuyor, Louise bir divanın ucunda ellerini ovuşturuyordu. Pia ise kanepede, Finn'in hemen yanındaydı. Louise onlara çayla kurabiye ikram etmiş fakat Pia nazikçe geri çevirmişti. Bir yandan Pattersonların kardeşleri hakkında anlatacaklarını bekleyip diğer yandan oval çerçeveli portrelerin, kanaviçe duaların ve tavus kuşu tüyleriyle dolu bir vazonun olduğu duvarın ardındaki Bernice'in cesedini hayal ettikçe midesinin bulandığını hissediyordu. Fotoğraflardaki insanların karanlık gözleri onu delip geçiyor, sanki ne yaptığını biliyormuş gibi içine işliyordu.

"Daha önce öyle davrandığını hiç görmemiştik," dedi Louise. "Bir anda oluverdi."

Ben başını tiksintiyle iki yana salladı. Yeleğinin cebinden çıkardığı piposunu yavru bir kuş gibi avucuna aldı.

"O gün eve geldiğinde âdeta sinir krizi geçiriyordu," diye devam etti Louise. "Sebebini hâlâ bilmiyoruz ama

neredeyse doktor çağıracaktık çünkü sürekli ikizlerden kurtulması gerektiğini, artık yapamadığını söyleyip duruyordu."

Ben başıyla onu doğruladı. Piposunu dişlerinin arasına alıp parmağıyla cebinde tütün aradı.

"Artık neyi yapamıyormuş?" diye sordu Pia.

"Onlarla ilgilenemiyormuş," dedi Louise. "Çok zor olduğunu, onları öksüzler treniyle göndereceğini söyledi."

Pia'nın midesi altüst oldu. *Hayır. Lütfen, Tanrım. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.*

"Batıda çocuk evlat edinmek isteyen insanlar olduğundan bahsetti," diye ekledi Ben. "Birinin ikiz çocukları olduğu için mutlu olacağını, artık onlar için endişelenmek zorunda kalmayacağını söyledi."

"Onları bize vermesi için yalvarsak da kabul etmedi," dedi Louise. "Ona para bile teklif ettik ama almadı."

"İlk önce almadı," diye düzeltti Ben. Tütün doldurduğu piposunu yaktı. "Fakat sonra teklifimizi ikiye katladık."

Pia sertçe yutkundu. "Anlamadım. Teklifinizi kabul ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı Louise. "Ama bu sadece onları trenle göndermeyeceğini garantiledi. Çocukları hâlâ alamamıştık."

"Siz de bunu kabul mü ettiniz?" diye sordu Pia. İyice sersemlemişti. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için Finn'e baktı. Finn onun elini sıkıca tutup bırakmadı. Pia kendini toplamak için Finn'in teninin sıcaklığına, avucunun genişliğine, dikkatini dağıtacak herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı. Ancak işe yaramadı. Titremeye başladı.

"Bu, onları şehirde tutacağına söz vermesini sağlamanın tek yoluydu," dedi Louise. "Tabii nerede olduklarını sormamamız ve onları bulmaya çalışmamamız şartıyla."

Pia çığlık atmamaya çalışarak dudağını ısırdı. Pattersonlar onun Ollie ve Max'le olan tek bağıydı. Üstelik onları evlerine davet edip sorularını cevaplayacak kadar naziklerdi. Fakat duyduklarına inanamıyordu. "Onları yine de göndermediğini nereden biliyorsunuz?"

Louise omzunu silkti. "Bilmiyoruz."

Pia ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Hayal kırıklığı ve öfke, içinde bir kazan gibi kaynıyordu. "Yani nerede olduklarını bilmiyorsunuz," derken ses tonu sertti ama buna engel olamıyordu. "Bernice'in onlara ne yaptığına dair bir fikriniz yok."

"Öyle bir şey demedik," dedi Ben.

Pia yaşlı gözlerle dönüp ona baktı. "Öyleyse ne diyorsunuz? Lütfen, aklımı kaçırmadan önce anlatın."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm



Pia

Pia en sevdiği elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla Hudsonların yemek masasının etrafında koşturuyor, servis tabaklarının yanına peçeteleri yerleştirerek gümüş çatal kaşıkları düzeltiyordu. Bütün öğleden sonrasını Bayan Hudson ile birlikte mutfakta geçirmişti. Patatesleri soymuş, sığır etli güveç için küçük ekmekler pişirmiş, yaban mersinli pudingi karıştırmış, bir yandan da haşlanan pancarlara göz kulak olmuştu. Kalan vaktinde de daha hoş görünmeyi umarak parmaklarıyla saçlarını dalgalandırmış, biraz ruj ve allık sürmüştü. Şimdiyse titreyen elleriyle bir su bardağını siliyordu. Çocuklar üst katta koşturarak gülüyor, oyun oynuyor, bağrışıyorlardı.

Pia, Pattersonların verdikleri sözü tutup tutamayacaklarını düşünmemeye çalışıyordu. Yine de umutlanmamak elinde değildi. Eğer söylediklerini yapamazlarsa Pia büyük ihtimalle yıkılırdı ama sadece bir süreliğine. Sonrasında bu defa ne yapması gerektiğini düşünmeye başlardı. Öyle ya da böyle, Ollie ile Max'i bulmaya bu kadar yaklaşmışken asla vazgeçmeyecekti.

Doktor Hudson ile Bayan Hudson'a, Hemşire Wallis'in aslında kim olduğunu ve neler yaptığını anlattığında ikisi de dehşete düşmüşlerdi. Doktor Hudson, gelecekte çocukları kimlere verdikleri konusunda daha temkinli davranmalarını umarak yetimhaneleri bundan haberdar edeceğine söz vermişti. Aynı zamanda polisle de görüşmüş, Bernice'in şiddetli bir beyin kanaması yüzünden öldüğünü gösteren otopsinin ardından, cesedinin en yakın cenaze evine götürülmesi için gerekenleri yapmıştı. Pattersonlar onun cenaze masraflarını ödemeyi teklif etmişlerdi. Çünkü bildikleri kadarıyla Bernice'in bir ailesi yoktu ve yaptıklarına rağmen onu hiç olmayan kızları gibi görmüşlerdi. Louise insanları hatalarına rağmen sevebileceğimizi söylüyordu ama Pia, Bernice gibi birinin sevilmeyi hak ettiğinden emin değildi. Ollie ile Max'i aldığı için cezalandırılmaktan kurtulmakla kalmamıştı, aynı zamanda bebekleri satmıştı ve sırf göçmen oldukları için çocukları trenlerle uzaklara gönderecek kadar nefretle doluydu. Bazı şeyler affedilemeyecek kadar kötüydü. Yine de annesi herkes hakkında son kararı Tanrı'nın verdiğini söylerdi. Belki Bernice de şu an hak ettiğini bulmakla meşguldü.

"Güzel görünüyorsun," dedi arkasındaki bir ses.

Pia irkilerek arkasını dönerken az kalsın elindeki bardağı düşürüyordu. Bu, Finn'di. Yeni bir ceketle ütülü bir pantolon giymişti. Sinekkaydı tıraş olmuş, saçlarını yakışıklı yüzünden geriye doğru taramıştı.

"Ödümü kopardın," dedi Pia. Bardağı masaya koyup elindeki bezle Finn'e vurdu.

Finn bezi yakalayıp Pia'yı kendine doğru çekerek güldü. "Amacım korkutmaktı."

Pia geri çekildi. "Ya bardağı düşürseydim?"

"Eğilip alırdım."

"Ha ha. Çok komik. Ben gerginlikten ölmek üzereyim, sense kalkmış bana şaka yapıyorsun. Ya bardak kırılsaydı da bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de o dağınıklığı temizlemek zorunda kalsaydım?"

Finn, Pia'nın gözlerine düşen bir tutam saçı nazikçe kenara itti. "Rahatlamaya çalış, bu kadar gergin olmak için bir sebep yok."

Pia iç çekerek onun koluna dokundu. Bunca zaman sonra insanlarla temas etmenin tadını çıkarmak harikaydı. Bunun bu kadar güzel bir his olması onu şaşırtmıştı. Neyse ki Doktor Hudson'ın altıncı his olarak adlandırdığı şeyi açıklaması Finn'i korkutmamıştı. Hatta Tanrı vergisi bu yeteneğini insanlara yardım etmek amaçlı kullandığı için çok cesur olduğunu ve bunun bunca zamandır bildiği bir şeyi, yani onun özel biri olduğunu kanıtladığını söylemişti.

"Ya gelmezlerse?" dedi Pia.

"Gelecekler."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Bay ve Bayan Patterson onların iyi insanlar olduklarını söyledi. Eminim olanları öğrendikten sonra..."

"Ya gelirler ya da şehirden ayrılırlar."

"Öyle bir şey yapmayacaklar."

"Tamam. Peki ya benden hoşlanmazlarsa?"

"Saçmalama," dedi Finn. "Tabii ki hoşlanacaklar. Senin sevilmeyecek neyin var?"

O sırada Doktor Hudson'la Bayan Hudson içeri girdiler. Bayan Hudson mavi bir döpiyes, Doktor Hudson ise gri bir takım elbise ile siyah bir yelek giymişti. Pia'ya Vikingleri

anımsatan kocaman bir sakalı ve bıyığı vardı. Şakaklarındaki saçlar hafifçe kırlaşmıştı. Birkaç beyaz saça ve kırışıklığa rağmen Hudsonlar gerçekten göz alıcı bir çiftti.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Bayan Hudson.

"Sanırım," dedi Pia.

Doktor Hudson kapıya doğru eğilerek yukarı seslendi. "Haydi, çocuklar. Davetlilerimiz gelmeden önce yerlerimize yerleşmemiz gerek."

Merdivenden inerek koridorda koşturan gürültülü adımlara bağırış ve kahkahalar eşlik etti. Kapıda ilk beliren Sophie oldu. Saçındaki beyaz fiyonk yamulmuştu. Kapıya kadar koştuktan sonra içeri girerken yavaşladı. Ardından Margaret'la Elizabeth göründü. Saç örgüleri aynı renkte kurdelelerle bağlanmıştı ve fırfırlı elbiselerinin beli yukarı toplanmıştı. Onları tek tüylü bir Kızılderili bandıyla Cooper takip etti. Elinde bir yayla ok vardı. Bayan Hudson gözlerini devirerek kıkırdadı. Cooper'ın başındaki bandı çıkarıp okunu ve yayını aldı. Pia da Sophie'nin saçlarını ve kızların elbiselerini düzeltti.

Kapı zili çaldığında Pia öylece donakaldı.

Cooper kimin geldiğini merak ederek koridora yöneldi. Doktor Hudson onu yakasından yakalayarak geri çekti. "Ben bakarım, genç adam."

Bayan Hudson ok ve yayı odadan çıkarmak yerine büfeye sakladı, çocuklara da yerlerine oturmalarını söyledi. "Şimdi olabildiğince uslu durmanızı istiyorum. Pia'nın çok önemli misafirleri var, patırtı çıkarmamanız gerek."

"Peki, anne," dedi çocuklar bir ağızdan.

Pia, Finn'in yanında beklerken kalbi âdeta boğazında atıyordu. Gergin bir şekilde Finn'e baktı. Finn onun elini tutarak sıktı.

"Merak etme," dedi. "Doğru olan neyse onu yapacaklar. Biliyorum."

Pia minnettarlığını göstermek için gülümsemeye çalışsa da dudakları titriyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Koridorda Doktor Hudson'ın sesiyle bir kadının hafif mırıltısı duyuldu. Pia kaskatı kesilerek dişlerini sıktı. Acaba gelmemişler miydi? Yoksa Bayan Patterson özür dilemeye mi gelmişti? O sırada Doktor Hudson içeri girerek kenara çekildi. Yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Pia kimin geldiğini görünce omuzlarını düşürdü.

Rebecca elinde bir kese kâğıdıyla içeri girdi. "Çocuklara biraz şekerleme aldım."

Pia, Rebecca'yı davet ettiğini unuttuğu için kendini azarladı. Yanına gidip kese kâğıdını elinden aldı. "Çok naziksin, teşekkürler."

"Neredeler?" diye sordu Rebecca.

"Daha gelmediler."

"Geleceklerinden emin misin?"

"Değilim," dedi Pia. "Hiçbir şeyden emin değilim."

Rebecca çocukları tek tek kucaklayıp Cooper'ın yanağına fazladan bir öpücük kondurdu. Cooper somurtarak yanağını sildi. Rebecca gülerek onun saçlarını karıştırdıktan sonra Finn'in yanına geçti.

Bayan Hudson'ın, Rebecca'nın Cooper'ın annesi olduğunu öğrendikten sonra onu ziyaret etmesine izin vermesi Pia'yı şaşırtmıştı. Öte yandan Hudsonlar şimdiye dek gördüğü en iyi kalpli insanlardı. Elbette Cooper, Rebecca'nın annesi olduğunu asla öğrenmeyecekti. Ancak Rebecca onu görebileceği için son derece minnettardı. Hatta onun Cooper'ın doğum günlerinde ve tatillerde uğramasını bile

kabul etmişlerdi. Ona eski bir aile dostu gibi davranıyorlardı. Pia her seferinde Hudsonların cömertliğine ve cesaretine hayret ediyordu. Böyle cömert kalplere sadece onların sahip olmadığını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Kim gelecekti?" diye sordu Sophie. "Unuttum."

"Neden böyle giyinmek zorundayız?" diye sızlandı Elizabeth. "Yakam kaşındırıyor."

"Huysuzlanmayı bırakın, kızlar," dedi Bayan Hudson. "Bekleyin ve görün."

Pia odadaki yüzlere göz gezdirirken kalbi her biri için minnet ve sevgiyle doldu. Hepsinin burada bulunduğuna, sonrasında da ne olursa olsun ona yardım etmeye hazır olduklarına inanamıyordu. Doktor Hudson'la Bayan Hudson ona bunca yıldır iyi davranmışlardı. Finn döner dönmez onu bulmuştu. Ve Rebecca'nın yardımıyla nihayet Ollie ile Max'e ne olduğunun sırrını çözmüştü. Daha da önemlisi onların hayatta olduklarından emin olmuştu. Belki bu kadarının yetmesi gerekiyordu. Belki bu akşamı istemek biraz fazla olmuştu. Belki dünyadaki herkesin sınırlı sayıda duası kabul oluyordu ve o, tüm haklarını kullanmıştı.

Kapı yeniden çaldığında Pia az kalsın çığlık atacaktı. Daha önce yemek odasında beklemeye ve fazla sabırsız görünmekten kaçınmaya karar vermiş olsa da Doktor Hudson'ın peşinden koridora çıktı. Orada öylece durup neler olacağını bekleyemeyecekti. Gerginliği buna izin vermezdi. Hızlı adımlarla Doktor Hudson'ın önüne geçip kendini hazırladı ve kapıyı bir anda açtı.

Pattersonlar, ellerinden tuttukları iki küçük çocukla birlikte verandadaydı. İki çocuğun da elinde tahta birer kamyon vardı. Yanlarında duran genç çift ise tedirgin gözlerle Pia'ya bakıyordu.

Pia hafifçe sallandığını hissetti. Bunu kendisinden başka kimse fark etmese de paniğe kapılmasına yetmişti. Bayılmaması gerekiyordu. Burada olmazdı. Şimdi bayılamazdı. Bir elini kapı çerçevesine yaslayıp diğeriyle şakağını tuttu. Başında gürültülü bir ses çınlıyor, aynı zamanda rüzgârın hışırdattığı yaprakların ve ağaçlardaki kuşların sesini duyabiliyordu.

Bu çocukları nerede görse tanırdı.

Titreyen dizinin üzerine çöküp onlara gülümsedi. Yığılıp kalmamak veya ağlamamak için kendini zorluyordu. Onları kucaklayıp öpmek, ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Ancak bu onları korkutabilirdi. Henüz çok erkendi.

"Merhaba," dedi titreyen sesiyle. "İsimleriniz ne?"

İkisi de kobalt mavisi gözleriyle Pia'ya baktılar. *Annesinin gözleri.*

"Mason," diye yanıtladı soldaki.

"Owen," dedi diğeri. "Babam benim daha büyük olduğumu söylüyor."

Pia doğrulup onu dikkatle izleyen genç kadına baktı. Kocasından yaklaşık beş yaş genç görünüyordu ve parlak, kestane rengi saçlarıyla pembe bir teni vardı. Bakışları nazikti.

"Bu çocukları tanıyorum," dedi Pia ona.

Kadın yaşlı gözlerle başını olumlu anlamda salladı. "Benim adım Prudence," diyerek kendini tanıttı. "Bu da eşim, Marshall."

Pia, titreyen dudaklarıyla onlara minnet dolu bir tebessüm etti. Bunlar kardeşlerini evlerine alan, onları seven, onlarla ilgilenen ve yeni evlat edindikleri ikizleri parkta sevmek için yaklaşan yaşlı çifte nazik davranan insanlardı.

Yaşlı çift her pazar günü oyuncaklar ve kurabiyelerle oyun parkına geldiğinde ya da bebeklerle ilgilenmelerine yardımcı olmayı teklif ettiğinde onlardan kaçmamışlardı. Çocuk sahibi olamadıkları için üzüntülerini dile getiren bu yaşlı çifti dinlemiş, onları evlerine davet etmiş, onlarla akşam yemeklerini ve oğullarının sevgisini paylaşmışlardı. Şimdi de buraya gelerek Pattersonlara olan güvenlerini, daha da önemlisi kalplerinde bir kişilik daha yer olduğunu ispatlamışlardı.

"Geldiğiniz için ne kadar teşekkür etsem az," dedi Pia.

Prudence ile Marshall gülümseyerek karşılık verdiler. Kelimelere gerek yoktu. Onu kabullendiklerini gözlerinden anlayabiliyordu. Prudence, ikizlerin yanına diz çöktü.

"Çocuklar," dedi. "Sizi ablanız Pia ile tanıştırayım."

İkizler Pia'ya bakıp eksik dişleriyle mutlu ve çocuksu bir şekilde gülümsediler.

"İçeri girip oyun oynayabilir miyiz?" diye sordu Max.

Ollie tahta kamyonunu havaya kaldırdı. "Sana yeni oyuncağımı göstereyim mi? Büyükbaba Patterson benim için yaptı."

Pia boğazındaki düğümden kurtulmak için yutkundu. Kalbi neredeyse patlamak üzereydi. "Elbette," dedi. "Hepiniz içeri gelin, lütfen."

Yazarın Notu

İspanyol gribi üç dalga hâlinde yayılmıştı. Birinci dalga 1918 yılının mart ayında, Amerika'da, yüksek ihtimalle Kansas'ta, Fort Riley civarındaki askerler ve siviller hızla hastalandığında başladı. Hastalık diğer kamplara ve liman şehirlerine yayıldıktan sonra o yaz hızını kesti. Fakat hareket hâlindeki grip, askeri gemilerle birlikte Avrupa ve Asya'ya doğru yol almaktaydı. O yazın sonunda mutasyona uğrayan virüs, onu Avrupa'ya taşıyan gemilerle birlikte dönerek eylül ayında Boston'a sıçradı. 18 Eylül'de ise Philadelphia'nın donanma üssünde ve tersanelerinde ortaya çıktı. Ertesi gün altı yüz denizci hastalanmış, hastaneler hasta kabul etmeye başlamıştı.

Yetim Koleksiyoncusu'nun geçtiği yer olarak Philadelphia'yı seçtim. Çünkü 28 Eylül 1918'de düzenlenen Özgürlük Kredisi Geçit Töreni iki yüz bin insanı sokaklara döktükten sonra bu şehir salgından büyük ölçüde etkilenmişti. Bunun sonucunda yaklaşık iki milyon nüfuslu şehrin yarım milyonundan fazlası altı ay içinde virüse

yakalanmış, bu süreçte on altı binden fazla kişi hayatını kaybetmişti. Salgın yayıldıkça Philadelphia'daki hemşireler yetersiz kalmış, hemşirelik öğrencilerinden ve gönüllülerden faydalanılmıştı. Philadelphia Ziyaretçi Hemşireler Derneği aralıksız çalışıyor, evleri ziyaret ederek hastaneye gidemeyen binlerce insanla ilgileniyordu. Birçoğu bu uğurda hayatlarını vermişti. Kimi yerler hemşireleri cankurtaran olarak görürken, kimi yerlerde ise beyaz önlükleri ve maskeleri yüzünden geri çevriliyorlardı. Hemşirelerin kayıt defterlerinde, girdikleri evlerde tüm aile bireylerinin ölmüş olduğu, bazılarında ise anne ve babanın öldüğü, çocukların ise açlıktan ölmek üzere oldukları yazılıydı. 1919'da salgının üçüncü dalgası şehri kasıp kavurduğunda, en az binlerce olduğu tahmin edilen sayısız çocuk kimsesiz kalmıştı.

Cesur ziyaretçi hemşireler, Bernice Groves karakterine ilham vermiş olsalar da hiçbir hemşirenin salgın esnasında Philadelphia insanlarından faydalandığına, çocukları trenle uzaklara gönderdiğine ya da bebekleri sattığına dair bilgim yoktur. Bernice de bu romandaki diğer karakterler gibi tamamen benim hayal ürünümdür. Hikâyenin gidişatına uygun olması açısından Batı Philadelphia'daki St. Vincent Bekâr Anneler Evi, Tacony'deki yetimhaneye taşınmıştır. Ayrıca bazı sokak isimleri değiştirilmiştir.

Ellen Marie Wiseman'dan Okurlara Mesaj

Sevgili okur,

Geçtiğimiz yıl Yetim Koleksiyoncusu'nu yazmayı bitirdiğimde, yeni bir virüsün dünyaya bir kez daha diz çöktüreceğini aklımdan geçirmezdim. Fakat bugün tam da bunu yaşıyoruz. Bu satırları yazarken Amerika dünyadaki en yüksek COVID-19 vaka sayısına sahip ve enfekte olan insanların sayısı hızla artıyor.

2020 yılının baharında torunlarımı ziyaret ederken onlara pencereden el sallıyor ama içeri girmiyorum. Onları, bilhassa her gün büyüyen üç aylık torunumu kucaklayıp öpememek yüreğimi sızlatıyor. Sekiz yaşındaki torunum, pencerenin ardından konuşup gülüştükten sonra gideceğim zaman ağlıyor. İsterse beni gün içinde defalarca FaceTime'dan arayabileceğini bilmek ise onu rahatlatıyor. 1918'deki İspanyol gribi salgını sırasında büyükanne ve büyükbabaların böyle bir seçeneği ya da COVID-19 salgını boyunca iletişimde kalmamızı sağlayan diğer ileri teknoloji cihazları yoktu. Arkadaşları ve aileleriyle Instagram ve Zoom üzerinden görüşmek bir yana, o dönemde telefon bile az sayıda kişinin sahip olduğu bir ayrıcalıktı. Netflix'te bir dizinin bölümlerini art arda izleyemiyor, bilgisayar oyunları oynayamıyor veya akıllı telefonlarıyla grup sohbetleri yapamıyorlardı. Oysa şimdi seksen üç yaşındaki annem bile FaceTime aracılığıyla nasıl görüşebileceğimizi biliyor.

Son iki yılını 1918 salgınını yaşayan insanların gündelik hayatlarını araştırarak geçirmiş bir yazar olarak, Amerikan liderlerinin ve vatandaşlarının günümüzdeki krizle

baş etme yöntemlerini kıyaslamamam mümkün değil. Geleceğin tarihçilerinin COVID-19 dönemine baktıklarında bizler için neler söyleyeceğini merak ediyorum. Acaba gerekeni yapma konusundaki kararlılığımızı takdir edecekler mi? Afetler karşısında çabuk toparlandığımızı düşünecekler mi? Geçmişten ders aldığımızı mı yoksa onu tekrarlayıp durduğumuzu mu fark edecekler?

1918 yılındaki ölümcül grip salgınını temel alan Yetim Koleksiyoncusu, bize İspanyol gribi yıllarını hatırlatırken aynı zamanda bugünkü deneyimlerimizi derinlemesine düşünmemizi sağlıyor. Bu, sokaklarımızda ve evlerimizde I. Dünya Savaşı'nda ölen Amerikalılardan daha çok sayıda kişinin öldüğü bir dönemde, ailesini bir arada tutmaya çalışan genç, Alman bir göçmenin, Pia Lange'in hikâyesi. Aynı zamanda acılı bir annenin, göçmenlere olan nefretini en savunmasız anlarında aileleri parçalamak için bir bahane olarak kullanan Bernice Groves'un hikâyesi. Pia'nın dayanıklılığının, cesaretinin ve olumsuzluklar karşısındaki kararlılığının sizi içine çekmesini umuyorum. Ve umarım Bernice'in hikâyesi, okurlara ırkı, uyruğu ya da dini her ne olursa olsun başkalarını anlamanın gerekliliğini hatırlatır.

Teşekkür



Roman yazmak, klavyemin başında tek başına saatlerimi geçirdiğim ve daima bana inanan sevdiklerimin desteği olmadan asla sonunu getiremeyeceğim bir uğraş. Beni yüreklendiren ve bazen engebeli olan bu yolda bana yardım eden herkese bir kez daha yürekten teşekkürlerimi sunmaktan mutluluk duyuyorum.

Her şeyden önce bu kitaba fikir olan kıvılcımı ateşleyen Louise Patterson'a teşekkür ederim. İspanyol gribi salgınına, o korkunç dönemde ailelere ve kimsesiz çocuklara yardım ederek hayatlarını riske atan hemşirelere dikkatimi çeken sendin. Sana sonsuz minnettarım. Ayrıca ikizlerle ilgili bir aile hikâyesini anlatıp hikâyeme ilham veren sevgili arkadaşım Debbie Battista'ya da minnetlerimi sunarım. Romanımın ilk birkaç bölümünü okuduğun ve ne olursa olsun beni daima desteklediğin için teşekkürler.

Kitapçılara, kütüphanecilere, romanımın dünyaya yayılmasına yardımcı olan ve sosyal medyayı eğlenceli bir yer hâline getiren arkadaşlarıma ve okurlara, Andrea Preskind

Katz, Nita Joy Haddad, Susan Peterson, Sharlene Martin Moore, Jenny Collins Belk, Barbara Khan, Kayleigh Wilkes, Lauren Blank Margolin, Melissa Amster, Kristy Barret, Tonni Callan, Linda Le-vack Zagon, LuAnne Rowsam ve Kensington yazarı dostum Cathy Lamb'e teşekkürü borç bilirim. Sanal ya da gerçek dünyadan, bana ve kitaplarıma destek olan birini unuttuysam umarım beni bağışlar. Lütfen, her birinize tek tek minnettar olduğumdan emin olun!

Belirsiz çalışma programımı anlayışla karşılayan, teslim tarihine yaklaştıkça bana sabır gösteren aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Bazen benden haber alamasanız da sizi hâlâ sevdiğimi unutmayın! Yazdıklarım hakkında durmaksızın anlattıklarımı dinleyen, fazladan cesarete ihtiyacım olduğunda beni yüreklendiren ve ara vermeyi unuttuğum zamanlar beni mağaramdan dışarı sürükleyen kız kardeşim Barbara Titterington'a ve sevgili arkadaşlarım Beth ile Steve Massey'e teşekkürler. Her zamanki gibi bana sayamayacağım kadar çok yönden destek olan, her kitap tanıtımında küçük kütüphanemizi tıka basa dolduran çevreme de binlerce teşekkür ederim. Gülen yüzlerinizi görmenin benim için ne çok şey ifade ettiğini bilemezsiniz. Bu işin tüm zorlukları buna değiyor!

Bana en başından beri inanan ve bana hikâyeci olmayı öğreten danışmanım Wiliam Kowalski'ye de çok şey borçluyum. Sonunda karşılaşabildiğimiz için çok mutluyum! Her kitabıma yaptıkları önemli dönüşler ve kariyerime ilişkin verdikleri bilgiler için muhteşem ajansıma ve güvenilir dostum Michael Carr'a teşekkürler. Size o ilk e-postayı attığım günden beri çok yol aldık! Birlikte çalışmaktan daima zevk aldığım, her romanımı daha da güçlendirmeme

yardımcı olan harika editörüm John Scognamiglio'ya teşekkürler. Kensington'daki herkes –Steven Zacharius, Lynn Cully, Vida Engstrand, Alex Nico-lajsen,

Jackie Dinas, Kristine Mills ve tüm sahne arkasında çalışanlar– benim için yaptığınız her şeye ve kitaplarımın dünyaya yayılması için gösterdiğiniz çabaya ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Teşekkürler, teşekkürler. Sizinle ve Kensington ailesinin geri kalanıyla birlikte olduğum için çok şanslıyım.

Tabii her şeyimi ailemin koşulsuz sevgisine borçlu olduğumu söylememe gerek yok. Özellikle sevgili annem Sigrid, kocam ve en iyi arkadaşım Bill, beni her gün gururlandıran değerli çocuklarım Ben, Shanae, Jessie ve Andy, dünyamı neşeyle, kahkahayla dolduran küçük insanlar, yani torunlarım Rylee, Harper, Lincoln ve Liam. Kimseyi sizi sevdiğim kadar sevebileceğimi hayal edemiyorum. Güneş sizinle doğup batıyor! Beni sevdiğiniz, bana inandığınız için teşekkürler. Siz benim her şeyimsiniz ve daima öyle olacaksınız.



ELLEN MARIE WISEMAN, kendisindeki bu okuma-yazma aşkını daha ilkokuldayken keşfetmiştir. *Yetim Koleksiyoncusu* dışında ülkemizde yayımlanmış dört kitabı daha bulunan ödüllü yazar, ailesiyle birlikte Ontario Gölü kıyılarında yaşamaktadır.

www.ellenmariewiseman.com

EllenMarieWisemanAuthor

EllenMarieWise

Gelmiş geçmiş en güçlü ilaç sevgidir...

1918 yılının güzel bir sonbahar gününde başlamıştı her şey. Ben, annem ve henüz küçücük birer bebek olan ikiz erkek kardeşlerimle sanki babam hâlâ savaşta, bir zamanlar adına vatan dediğimiz bir cehennemin ortasında değilmiş gibi o büyük kutlamaya katılmıştık. Sinsice yayılan küçücük bir virüsün, sadece birkaç gün içinde her şeyi değiştireceğinden, o an önem verdiğimiz, kutladığımız, sevdiğimiz şeyleri, etrafımızda dönüp duran, gülen, nefes alan, şarkı söyleyen tüm bu hayatları birer birer hayat sahnesinden sileceğinden habersiz bir şekilde o mahşeri kalabalığın içindeydik.

Biliyor musunuz? Benim annem sabah güneşi gibi kokardı. Sıcacık gülüşü içimde buz tutmuş tüm korkuları teker teker eritip yok ederdi. Bilseydim... Ah, keşke bilseydim annemin ellerini son kez tuttuğumu. Ona daha sıkı sarılır, beni, kardeşlerimi bırakıp gitmemesi için yalvarırdım. O kalabalığa girmemek, sonsuza dek evimizin güvenli duvarları arasında kalabilmek için ne gerekirse yapardım.

Ancak şimdi, annemin bedeni yatağında canısız bir şekilde yatarken ve kardeşlerim açlıktan kıvranarak ağlarken bir seçim yapmak zorundayım. Hayatlarımızı ve görünmez bir iple birbirine bağlıymış gibi duran kaderlerimizi tamamen [redacted] n de çok ama güçlü olmaktan [redacted] cüne inanmalıyım. Çünkü gelm[redacted] m ve dünya dönmeye devam et[redacted]

Ben Pia Lange ve bu, benim hikâyem.

Ellen Marie Wiseman'ın usta kaleminden dökülen *Yetim Koleksiyoncusu*, dünya nüfusunun üçte birini etkileyen, ölümcül bir pandeminin tam ortasında verilen güçlü mücadeleye, sevgiye, bağlılığa ve umuda yazılmış bir destan.

ISBN 978-605-69556-9-3

KDV'den muaftır.

instagram.com/arkadya_kitap facebook.com/ArkadyaKitap twitter.com/ArkadyaKitap